

MINH HIỂU KHÊ

BONG BÓNG MÙA HÈ. Tập 2. SỢI REN LỤA MÀU XANH

Chương 1

Phòng nghỉ đài truyền hình HBS.

Không khí căng thẳng khiến người ta ngạt thở...

“Tại sao lại lừa tôi?”

“Tôi và em...”

Giọng Âu Thần khô khốc, tắc nghẹn. Nhìn vào dấu đôi môi vừa mới được hôn của cô, anh khép mắt lại, cố gắng ép cơn hỏa khí thịnh nộ trong lòng ngực xuống, “đúng là trước đây tôi và em đã từng bên nhau, tại sao em không kể cho tôi biết? Tại sao khi tôi hỏi chuyện, em lại lừa dối tôi?”

Trái tim Doãn Hạ Mạt âm ỉ nhưc nhói.

Cô không nói nổi, mà cũng chẳng biết nên nói thế nào. Cứ nghĩ anh đã bị mất ký ức rồi, chỉ cần đừng ai nhắc đến là anh sẽ không bao giờ nhớ lại, những tình cảm và đau khổ trong dĩ vãng sẽ như làn khói tan đi. Nhưng, anh vẫn là con người cố chấp, vẫn kiên trì tìm kiếm, lần giờ dấu tích của quá khứ.

Lặng nhìn theo vẻ mặt tức giận và lạnh lùng của Âu Thần, cô ngẩn ngơ như người mất hồn.

Thực sự cô có thể quên hẳn anh sao? Trong những tháng ngày qua, cô thật sự không còn chút tình cảm gì với anh sao? Nhưng cô thực sự không muốn tái diễn cuộc sống của năm năm về trước, nó giống như loài dây leo bám chặt vào thân cây lớn, một khi cái cây ấy chết đi thì thân dây leo mất ngay chỗ dựa, chỉ còn có thể chờ ngày chết mà thôi.

Những ngón tay siết chặt, Doãn Hạ Mạt tránh ánh mắt bám riết của Âu Thần, gạt bỏ nỗi đau trong lòng, cô hạ giọng nói:

“... Vì không có gì cần phải nói với anh.”

Âu Thần bối rối, anh ghen ngào:

“Cái gì gọi là “không có gì cần phải nói”?!... Mà cứ cho là em cảm thấy không cần thiết nữa đi, em có quyền gì mà lừa dối tôi chứ?”

Từng cơn, từng cơn tê tái trong lồng ngực.

Bỗng nhiên anh cảm thấy mình như một thằng hề trên sân khấu, ký ức mà anh đã phải dành toàn bộ tinh thần và sức lực đi tìm kiếm, trong mắt cô ấy chỉ là một đoạn quá khứ “không có gì cần phải nói” mà thôi.

Nhìn bộ dạng đau khổ, ưu uất, suy sụp của Âu Thần, Lạc Hi mỉm cười.

Thời gian quả là thứ rất đáng yêu. Mới đầu, vì Thiếu gia Âu Thần không thích anh ở bên Doãn Hạ Mạt nên anh đã bị buộc phải lập tức dời xa gia đình nhà họ Doãn mà anh đã rất yêu thương, thân thuộc. Tuy được đi Anh du học, nhưng cái cảm giác nhục nhã giống thứ đồ rác rưởi bị quăng đi đó, anh sẽ không bao giờ quên được. Và hôm nay...

Người bị lăng nhục trong đau khổ phải chăng là thiếu gia Âu Thần đó sao?

“Chúng ta đã chia tay nhau rồi.”

Giọng Doãn Hạ Mạt vang vọng trong không gian, ánh mắt lại lặng lẽ nhìn sợi ren lụa màu xanh trên cổ tay Âu Thần. Những hoa văn xinh xắn phức tạp, sắc màu đã phai nhạt, quấn chặt mấy vòng trên cổ tay Âu Thần, nhẹ nhàng bay bay.

“Cái gì?!”

Trong lòng Âu Thần như có chiếc búa ngàn cân vừa tàn nhẫn giáng mạnh.

Hạ Mạt lạnh lẽ nhìn sợi ren lụa màu xanh trên cổ tay Âu Thần, khẽ nói: “Đã chia tay từ năm năm trước rồi, đương nhiên đâu cần anh phải cố gắng nhớ lại”.

Mặt Âu Thần trắng bệch, hồi lâu mới hỏi dồn: “Tại sao lại chia tay?” Năm năm trước, dưới gốc cây anh đào, cô đã quăng sợi ren lụa màu xanh kia vào màn đêm.

Khoảnh khắc ấy.

Cô đã quyết định chấm dứt và quên đi tất cả.

Đối diện với người đã quên đi ký ức như anh, cô đâu thể nhẫn tâm nhắc lại quá khứ. Giờ đây cô mới hiểu, suy cho cùng, cô cũng đã từng một thời yêu anh, vậy thì, hãy cứ để những chuyện quá khứ qua đi kết thúc thật nhẹ nhàng.

Máu như cuộn sóng trong lồng ngực, đôi môi Âu Thần trở nên nhợt nhạt, gương mặt cứng rắn lạnh lùng đang cố gắng giữ lấy chút tự trọng cuối cùng, sống lưng thẳng đuỗi như tượng đá.

Anh không thể nào tin nổi lời giải thích của cô.

Nếu mọi chuyện chỉ có vậy thì tại sao, trong những đêm ác mộng vây quanh, nỗi đau lại nhói buốt như thế?! Nếu sau khi mất trí nhớ, gặp lại cô mà tình cảm dành cho cô vẫn mãnh liệt, thì anh của năm năm về trước tại sao lại có thể bình thản chia tay như thế?!

“Tôi không tin.”

Giọng Âu Thần lạnh lùng đến thấu xương. Sau đó, anh nắm chặt tay trái Hạ Mạt, quay người ra phía cửa phòng nghỉ. Không thể chịu đựng được khi có người thứ ba tồn tại trong không gian giữa anh và cô. Anh cần nói chuyện với cô, anh muốn biết rốt cuộc năm năm trước đã xảy ra chuyện gì!

“Đi theo tôi!”

Bị Âu Thần lôi đi, Doãn Hạ Mạt kinh hãi vùng vẫy, những ngón tay tràn đầy phần nộ của anh như chiếc kim lạnh giá siết chặt lấy cô, khiến cô không sao thoát ra được. Cô ngược nhìn, Âu Thần đang muốn kéo cô ra ngoài phòng nghỉ.

“Âu Thần!...”

Cô lúng túng gằn giọng thét lên.

Đột nhiên.

Một cánh tay dài nắm chặt tay trái Doãn Hạ Mạt, sức mạnh bất ngờ ập đến khiến bước chân của Âu Thần khựng lại. Anh chau mày nhìn, Lạc Hi cũng tóm chặt Hạ Mạt, nét mặt giễu cợt, như cười như không.

“Buông cô ấy ra!”

Nhìn bàn tay Lạc Hi đặt trên cánh tay trắng muốt của Hạ Mạt, Âu Thần cố gắng kiềm chế cơn giận dữ muốn giết chết ngay Lạc Hi.

“Hừm. Hình như người nói câu này phải là tôi mới đúng.” Khóe môi

Lạc Hi nhếch nụ cười khinh bỉ. “Anh dựa vào cái gì mà dám chạm vào người Mạt Mạt? Cứ cho là năm năm trước, Mạt Mạt đã từng gắn bó với anh, nhưng bây giờ, cô ấy là của tôi.”

Âu Thần dẫn giọng lạnh lùng nói:

“Cô ấy là của tôi.”

Lạc Hi thờ ơ đón ánh mắt của Âu Thần.

“Cô ấy là của anh?”

Anh cười rũ rượi rồi từ từ cúi đầu, hướng về đôi môi Doãn Hạ Mạt, chậm chậm, như muốn tuyên bố quyền sở hữu của mình, anh hôn lên môi Hạ Mạt.

Khi Lạc Hi càng lúc càng kề sát.

Khi đôi môi cô đã có thể cảm nhận được hơi ấm của Lạc Hi.

Doãn Hạ Mạt đột nhiên nhắm mắt lại.

Tránh nụ hôn đó...

Nét mặt Âu Thần hiện rõ sự đau khổ, Hạ Mạt cũng u uất trong lòng.

Lần trước trong bệnh viện, cô cố tình mượn sự xuất hiện của Lạc Hi để buộc anh phải rời xa cô, nhưng chính gương mặt bị tổn thương đó của Âu Thần lại làm trái tim cô tan nát.

Cô chỉ là không muốn gặp lại Âu Thần, không muốn tiếp tục mối quan hệ này nữa và càng không muốn anh phải đau khổ.

“Em...”

Lạc Hi khựng lại, trừng trừng nhìn Doãn Hạ Mạt đang nghiêng đầu né tránh. Bàn tay anh đang giữ chặt cánh tay cô đột ngột buông ra. Một nỗi đau đớn, tổn thương vụt qua trong mắt anh.

Lúc này, Âu Thần đã kéo mạnh Doãn Hạ Mạt ra sau lưng mình, Anh không thể chịu đựng thêm cảnh Lạc Hi năm lần bảy lượt lôi Hạ Mạt ra đùa giỡn, khinh bạc, căm tức đến tột cùng, anh vung nắm đấm vào mặt Lạc Hi!

Tiếng gió quạt tới như trời long đất lở.

Lạc Hi tránh qua bên.

Anh đưa ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hạ Mạt đang đứng sau lưng Âu Thần. Hai người họ dường như là một, còn anh lại như tách hẳn ra. Lạc Hi cay cú trong lòng, dường như mất hết lý trí, vung ngay nắm đấm quai lại mặt Âu Thần!

“Đủ rồi!”

Doãn Hạ Mạt thoát ra ngoài vòng che chắn của Âu Thần, cô xông vào giữa hai người. Lạc Hi hốt hoảng tái mét mặt, song anh không thể kịp thu lại nắm đấm của mình, chỉ còn cách cố gắng chuyển lệch hướng đi, xương ngón tay Lạc Hi sượt qua gò má Doãn Hạ Mạt để lại một vết trắng dài trên má cô.

“Các anh làm gì vậy? Đánh nhau như trẻ con sao?”

Đôi mắt cô tràn đầy tức giận, vết xương ngón tay Lạc Hi vừa để lại trên má chuyển dần sang hồng, rồi đỏ, rồi tím bầm.

“Em và anh ta rốt cuộc có quan hệ gì?”

Trong lúc này, không biết rốt cuộc cô nên đứng về phía ai đây, Âu

Thần hay Lạc Hi. Lạc Hi nhìn vết bầm đỏ trên má Hạ Mạt mà xót xa, anh lạnh lùng hỏi.

“Em... vẫn còn có ý với hắn?”

Tâm trạng vừa cay cú vừa đau khổ khiến lời lẽ của Lạc Hi trở nên lạnh lùng.

Hơi thở của sự đau khổ tràn ngập trong không gian.

Hạ Mạt chẳng nhìn ai.

Cô lẳng lặng quỳ xuống, nhặt từng tấm ảnh, từng tấm ảnh cũ bị Âu Thần ném vung vãi trên mặt đất lúc nảy lên. Cầm những bức ảnh quá khứ trong tay, nhìn lại cảnh cũ mà thấy tim mình đau nhói. Cô đã từng nghĩ chỉ cần ép bản thân mình hờ hững và lạnh nhạt là có thể quên đi tất cả những tháng ngày đã qua. Nhưng giờ đây, khi nhìn thấy những tấm ảnh này cô mới hiểu, chẳng qua đó chỉ là cô tự lừa dối chính bản thân mình đó mà thôi.

“Hãy quên đi thôi.”

Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng hít một hơi thật sâu, cô quay lưng lại với Âu Thần và nói.

Cô úp ngược những tấm ảnh đó trong lòng bàn tay, chỉ để lộ tấm ảnh hai người tựa lưng vào nhau lúc hoàng hôn, hình ảnh trong đó hầu như không còn nhìn rõ nữa.

“Tôi của năm năm về trước tuyệt đối không đáng để anh lưu luyến, những đoạn hồi ức đó cũng càng không đáng để anh phải truy tìm như vậy. Nhớ về những hồi ức đó sẽ chỉ khiến anh đau khổ mà thôi. Vì thế... xin anh hãy quên đi...!”

Cô ném những tấm ảnh vào thùng rác bên cạnh.

Tấm ảnh hai người tựa lưng vào nhau lúc hoàng hôn, và một tấm ảnh khác như cố tình lật ngược lại. Tấm ảnh đó chụp cảnh sân trường Thánh Huy, chàng trai Âu Thần đang đứng trước mặt cô, hơi cúi lưng xuống, hôn lên bàn tay cô. Trong tấm ảnh, cô nhìn anh triu mến với nét mặt ngượng nghịu e lệ của người thiếu nữ mới lớn.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...?”

Trái tim Âu Thần như rỉ máu hoảng hốt trước cảm giác bị vứt bỏ, nhìn Hạ Mạt lạnh lùng quăng tấm ảnh ngày xưa vào sọt rác, anh vừa đau khổ vừa tức giận, nhưng lại không muốn tỏ thái độ mình là kẻ quá yếu đuối để cô giễu cợt.

“Là tôi đã làm sai điều gì?” Giọng của anh nghẹn ngào, “Là tôi đã làm sai điều gì khiến em phải hận tôi, thà rằng tôi quên em đi, em cũng không muốn gặp lại tôi nữa sao...”

“Không phải.”

Chuyện của ngày xưa đó có lẽ không thể dùng đúng sai để mà phán xét, là do tính cách của hai người đã buộc sự chia tay trở thành lựa chọn duy nhất.

“Vậy cuối cùng là vì cái gì?” Âu Thần hỏi, hàm dưới nghiến chặt. “Lẽ nào chỉ một lời nói của em, ký ức của tôi sẽ phải xóa hết hay sao? Những gì thuộc về quá khứ đâu phải do tự mình tôi đoán ra, mà

cũng không phải do em kể với tôi mà có được! ”

“Nói hay lắm.”

Lạc Hi điềm tĩnh nói.

“Tất nhiên không phải do Mạt Mạt kể với anh, nhớ hay quên là chuyện của anh, anh đâu còn tư cách gì mà đứng đây chất vấn cô ấy?”

Âu Thần đưa ánh mắt lạnh lùng về phía Lạc Hi.

“Anh cũng có tư cách gì mà ở đây nói chuyện với tôi?”

Giọng điệu kiêu ngạo của Âu Thần khiến Lạc Hi phải dựng mày. Lạc Hi đột nhiên phá lên cười, nụ cười rạng rỡ khác thường, chứa đầy nỗi căm giận mãnh liệt.

“Mạt Mạt...”

Lạc Hi khẽ cười, rồi quát một tràng dài:

“Hoặc là em nói dứt khoát với anh ta, đỡ mất công anh ta lúc nào cũng khăng định em là của anh ta... Nói với anh ta, năm đó em và anh ta chia tay là vì sự xuất hiện của anh... Là vì anh, nên em...”

“Lạc Hi!”

Doãn Hạ Mạt hơi ngạc nhiên nhưng cô cũng đã hiểu Lạc Hi muốn làm gì. Cô vội vàng ngẩng đầu lên nhìn Âu Thần. Đôi mắt anh xanh thẳm tựa đáy hồ, không thể nhìn rõ tâm trạng của anh, dường như có một làn sương đang kết thành băng trên người anh, hơi thở của anh khiến cô rùng mình.

“Sao? Anh nói sai rồi sao?” Nụ cười Lạc Hi thật dịu dàng vô hại nhưng ánh mắt anh đen kịt. “Lẽ nào không phải vì sự xuất hiện của tôi mới dẫn đến sự chia tay của hai người hay sao?”

“Đủ rồi.”

“Là như vậy sao?”

Âm thanh tắc nghẹn phát ra từ cổ họng Âu Thần, không khí ngọt ngào bao trùm, bóng Âu Thần thấp thoáng trên mặt đất dường như có thể tan biến bất cứ lúc nào. Là vì sự xuất hiện của người thanh niên này mà năm năm về trước, cô đã quyết định ruồng bỏ anh hay sao?

Doãn Hạ Mạt siết chặt đầu ngón tay, trong lòng cô giằng xé, nhưng rốt cuộc cũng vẫn là sự yếu đuối, đôi mắt màu hổ phách nhìn Âu Thần.

“Không phải vậy, không phải như anh nghĩ.”

“Vậy thì là thế nào?”

Là khi cười mà như không, anh luồn những ngón tay thon dài vào mái tóc dài và dày của cô, nhẹ nhàng nhưng cố tình quay đầu cô về phía mình, buộc trong mắt cô chỉ còn một mình anh.

“Định trốn hẩn ta bao lâu nữa? Lẽ nào em lại muốn nói lại tình xưa?” Cô càng muốn bảo vệ Âu Thần bao nhiêu, thì lòng Lạc Hi càng trào dâng một nỗi căm hận sâu sắc bấy nhiêu. Nỗi đau bị ruồng bỏ năm năm về trước như cơn ác mộng lại ập vào anh. Giọng như muốn thôi miên anh nói: “Mạt Mạt, em nói với hẩn ta, từ trước

tới nay em chưa từng yêu hẳn, vì anh, em và hẳn năm năm về trước đã chia tay nhau rồi.”

Doãn Hạ Mạt nhắm chặt mắt lại thở thật đều, cố gắng thoát khỏi tâm trạng đang rối như tơ vò. Lạc Hi không chịu buông tha cô, anh ngoắc chặt ngón tay vào tóc cô, cô đau đến nỗi mở to đôi mắt. Ánh mắt cô đụng phải ánh mắt căm giận của Lạc Hi, ánh mắt đó đang truy bức cô, không cho cô bất cứ cơ hội nào để thở.

Cô đứng im.

Lạc Hi lại càng ôm chặt cô hơn.

Anh nói trọng nghẹn ngào, đau khổ:

“Đã quên rồi sao, em đã nói là em yêu anh... Đã từng một lần vứt bỏ anh, vẫn còn muốn vứt bỏ thêm lần thứ hai nữa sao... Bảo hẳn rời xa em đi...”

Cô cho là Lạc Hi đang đóng kịch.

Là anh đang dùng cái thủ đoạn sở trường nhất của mình để chiến thắng trong trận chiến gọi là “báo thù” này. Nhưng, có lẽ kỹ năng diễn xuất của Lạc Hi quá điêu luyện, thêm một chút khàn khàn trong cái giọng nói rất đỗi nhẹ nhàng ấy khiến cô lúc này đây không thể đẩy anh ra được.

Trước mắt Âu Thần là một màn đen, tựa như giữa đêm khuya trong mùa đông buốt giá. Không có ánh trăng, không gian vắng lặng như đã chết. Hai người họ ôm chặt lấy nhau thành một ngay trước mặt anh, khiến người ta như đang quay cuồng trong màn đêm huyền ảo, anh không cần phải xem nữa, sự thật đã bày ra trước mắt quá rõ ràng.

Sau sự đau khổ đến tột cùng, là sự tê liệt đến băng giá, sau sự tê liệt đến băng giá là sự căm tức từ trong tim trào ra.

Thì ra đó là những thứ không thể lãng quên được trong cuộc đời cho dù đã lãng quên thì cũng vẫn phải dốc sức đi tìm. Và rõ ràng đó chỉ là một quá khứ bị phản bội. Mà người đã phản bội anh lại đang sống rất hạnh phúc trước mặt cười nhạo bóng ký ức của anh.

“Các người sẽ phải trả giá vì điều này”.

Điểm sáng cuối cùng đã vụt tắt trong mắt Âu Thần, giọng nói của anh lạnh lùng như sắt đá. Câu nói ấy hình như không chỉ là lời tuyên án dành cho Doãn Hạ Mạt và Lạc Hi, nó cũng là lời tuyên án dành cho chính anh.

Doãn Hạ Mạt đứng đờ người.

Cô đã nghe được sự hận thù khắc cốt ghi tâm trong câu nói của Âu Thần, không phải như vậy, cô chỉ muốn tránh xa cuộc sống của anh, cô đâu muốn làm anh bị tổn thương, để rồi thay bằng tình yêu, sẽ là nỗi căm hận đeo đẳng. Cô ngăn ngại đẩy Lạc Hi ra, đang tính nói gì đó, Lạc Hi đã vội thô bạo ôm chặt cô lần nữa, ép đầu cô sát vào lồng ngực anh khiến cô không thể nhìn thấy Âu Thần được nữa.

Âu Thần bỏ đi.

Những bước chân lạnh lùng khiến trái tim cô đau từng mũi, từng mũi kim châm.

Cánh cửa đóng “rầm” lại.

Tiếng cửa đóng làm cô giật thót mình, bất giác tóm chặt tay áo Lạc Hi. Bàn tay thon dài của Lạc Hi nhẹ nhàng vỗ về cô. Cô dần dần bình tĩnh trở lại, từ từ buông tay áo Lạc Hi ra.

Lạc Hi nói nhỏ: “Mặt Mặt sau này em chỉ là của mình anh thôi... được không?” Anh nhẹ nhàng hôn lên mái tóc cô. Nửa câu trước giống như mệnh lệnh hoặc là lời tuyên thệ, nửa sau lại giống như lời thỉnh cầu thì đúng hơn. Có lẽ ngay chính bản thân anh cũng chưa nhận ra sự van xin trong lời nói của mình.

Doãn Hạ Mặt có chút hoảng hốt.

Sau đó, rất nhẹ, khó có thể nhận ra đó là cái gật đầu. Mà giữa phút giây gật đầu ấy, dường như trong cô, có một cái gì đó đang chết đi.

Buổi sáng.

“Cảm ơn! Cảm ơn! Cảm ơn sự quan tâm, giúp đỡ của anh!”

Trần Ân sung sướng không ngớt lời nói cảm ơn qua điện thoại di động, nghe đầu điện thoại bên kia cúp máy, cô vội vàng nhảy một cách đầy kích động, vừa quay được ba vòng, cô đụng ngay Hạ Mặt đang đứng lặng lẽ bên cửa sổ. Trần Ân hét vào tai Hạ Mặt:

“Hạ Mặt...!”

Doãn Hạ Mặt đang mãi mê ngắm cảnh bên ngoài cửa sổ.

Tại sao tất cả lại có thể bình tĩnh đến như vậy? Hôm đó cô cảm nhận rất rõ hận ý trong lời nói của Âu Thần, cô luôn cảm giác sẽ có cái gì đó xảy ra. Thế nhưng, quảng cáo Lỗi Âu vẫn được phát sóng và áp phích quảng cáo vẫn được dán như thường. Album *Nàng tiên cá bong bóng* vẫn tiếp tục bán chạy, Lạc Hi cũng chẳng có chuyện không hay. Giống hệt như mặt biển không gió, xem ra sự yên tĩnh khác thường này lại như ánh hào quang của mặt trời, những dự cảm không hay trong cô có lẽ sẽ không thành hiện thực.

Nhưng...

Cô chau mày.

Nếu Âu Thần vẫn là Âu Thần của năm đó, vậy thì, với tính cách của anh ta, không có lý nào lại dễ dàng tha thứ cho sự phản bội. Dù cho, chuyện này theo cô thật là hoang đường.

Có nên giải thích với anh ta hay không, sự thực không phải là “phản bội” như Âu Thần đã nghĩ...

Chỉ có điều, nên giải thích như thế nào đây?

Chuyện của quá khứ, đâu có dễ giải thích rõ ràng được? Đang nghĩ, bất ngờ một tiếng hét lớn dữ dội bên tai, Hạ Mạt sững người, quay đầu qua nhìn Trân Ân, nét mặt Trân Ân đang ngập tràn vui sướng.

“Ờ?” Cô mỉm cười với Trân Ân.

Trân Ân đang vô cùng phấn chấn, hai mắt long lanh sáng rực. “Cậu đoán xem lúc này là điện thoại của ai?”

“Điện thoại lúc này hả?” Doãn Hạ Mạt không suy nghĩ nói bừa: “Bạn trai mới hả?”

“Cắt! Trong lòng tớ chỉ có Tiểu Trùng thôi, đoán nhanh lên!”

“Trưa nay có món cá hồi mà cậu thích ăn phải không?”

“Doãn Hạ Mạt, tớ van cậu đấy, đoán thật lòng có được không?”

Trân Ân lườm Hạ Mạt Mạt một cái. Niềm vui sướng đem đến từ cái tin tốt lành đó khiến tim cô đập phập phồng trong lồng ngực, nụ cười trên khóe môi không dừng lại được. “Là tin vui ngất trời đấy!”

“Tin gì vậy?”

Doãn Hạ Mạt cười, thôi không gheo Trân Ân nữa, dù cô biết rằng Trân Ân lúc giận rất dễ thương.

“Bên hãng sản xuất phim *Bản tình ca trong sáng* vừa gọi điện tới, thông báo mời cậu tham gia thử vai, vai Băng Đồng. Họ còn nói, vai đó là của cậu chắc chắn bảy, tám mươi phần trăm rồi!” Trân Ân vui sướng, nước mắt từ đâu cứ thi nhau trào ra, “Là phim *Bản tình ca trong sáng* đấy! Phim thần tượng bom tấn nhất của năm nay đó! Là vai nữ chính thứ hai! Hạ Mạt, nhanh nói cho mình biết đây không phải giấc mơ! Không phải mình đang mơ trong lúc ngủ đó chứ!”.

Doãn Hạ Mạt sững sờ.

Cũng hơi khó tin.

Đoàn làm phim *Bản tình ca trong sáng* rất hùng hậu, mới tháng trước, tin này vừa lọt ra ngoài đã thu hút sự quan tâm của đông đảo công chúng và báo chí. Vấn đề thực hiện phim hiện giờ là năm mươi triệu đô la Mỹ, đây là con số thuộc hàng khủng của phim truyền hình. Đạo diễn là Từ Bỉ Đắc, một trong những nhà sản xuất phim thần tượng xuất sắc nhất châu Á. Những bộ phim thần tượng do anh chỉ đạo không những giành được nhiều giải thưởng mà tần số phát sóng cũng luôn đứng hàng đầu. Biên kịch Chung Nhã được tôn vinh là nữ biên kịch thiên tài. Tình tiết trong phim đi theo hướng duy mỹ thuần khiết, lời thoại lời cuốn, súc tích, ít hành động, nghe nói kịch bản này là tác phẩm kinh điển mà Chung Nhã đã dồn cả tâm huyết trong suốt hai năm trời để sáng tác.

Thì ra mấy hôm trước, Trân Ân đã đi khắp nơi để liên hệ, gọi hàng tá cuộc điện thoại chính là vì chuyện này sao? Mấy ngày đó, mặc dù lúc Trân Ân gọi điện, cô đã đi rất xa, nhưng Hạ Mạt vẫn cảm nhận được Trân Ân đã ra sức năn nỉ, vậy mà phía bên kia vẫn từ chối thẳng thừng. Cô cũng đã hỏi qua Trân Ân: “Có chuyện gì thế?”, nhưng Trân Ân chỉ luôn ậm ừ cho qua chuyện.

“Là thật đấy!”

Nước mắt Trân Ân ngân ngấn. Rốt cuộc cô đã có thể làm được một điều gì đó cho Hạ Mạt, cô thực sự đã có thể giúp được Hạ Mạt, không còn trong vai trò người quản lý trên danh nghĩa, thực tế chỉ làm công việc của một trợ lý.

“Hạ Mạt, mình đã xem qua tóm tắt kịch bản phim rồi. Vai mà cậu phải diễn là nhân vật nữ chính thứ hai, Băng Đồng. Gia cảnh cô ta vô cùng nghèo khổ, tuy lúc đầu vì muốn có được thành công và tình yêu mà cô ta đã tỏ ra lạnh lùng, nhưng bản chất bên trong lại là một cô gái rất hiền lành, cuối cùng cô ta bỏ lại tất cả mà chết trong đau đớn... Mình nghĩ là sẽ rất tuyệt đấy, tuy chỉ là vai nữ chính thứ hai thôi nhưng là vai diễn hấp dẫn sẽ thu hút sự chú ý!” Mà cũng thật may mắn, hiện giờ Trân Ân và Doãn Hạ Mạt đã là sinh viên năm thứ tư, đang trong thời gian thực tập nên không phải lên lớp, lúc này rất thuận tiện để nhận vai diễn mà không sợ ảnh hưởng tới việc học hành.

Doãn Hạ Mạt không nói gì, cô nhìn Trân Ân chăm chú, đôi mắt màu hổ phách trong như pha lê. Trân Ân tự dưng thấy bối rối, cô ngập ngừng một lúc rồi lắp bắp nói:

“Xin lỗi... mình không bàn với cậu trước... nhưng... mình sợ sẽ làm cậu thất vọng. Mình biết cậu là ca sĩ... nhưng... mình nghĩ nếu có cơ hội xuất hiện trong một bộ phim truyền hình chất lượng cao thì sẽ càng có nhiều người biết đến cậu hơn...”

“Trân Ân ”

Doãn Hạ Mạt cắt ngang lời Trân Ân.

“Xin lỗi...” Nước mắt của Trân Ân long lanh như sắp khóc. “... Không phải là cậu muốn từ chối đấy chứ... thực sự đó là một cơ hội rất khó có được...”, hơn nữa Trân Ân đã tổn hao không biết bao nhiêu thời gian và công sức mới có thể giành được cơ hội này.

Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng nắm lấy tay Trân Ân.

Cô chăm chú nhìn bạn.

“Trân Ân, nếu chuyện này lặp lại nữa, thì xin cậu hãy nói với mình, được chứ?” Doãn Hạ Mạt mỉm cười, “Như vậy chúng mình sẽ cùng nhau nỗ lực phấn đấu”.

“Hạ Mạt...”

“Đừng có ngờ ngẩn tự gán vác một mình như thế, không có ai nghe cậu than vãn đâu”, Doãn Hạ Mạt nắm chặt tay Trân Ân, “nhớ chưa?”.

“Ngốc ạ! Nói những lời này làm gì? Không thấy mình không kiếm chế nổi cảm xúc rồi đấy sao, còn khích mình nữa hả?!” Nước mắt Trân Ân thi nhau rớt xuống. Cô vừa khóc vừa cười, vừa ngượng ngừng, giậm chân huơ tay nói: “Được rồi, được rồi, không nói với cậu nữa, ngửa muốn chết đi được!”.

Doãn Hạ Mạt cười, rồi lấy khăn giấy ra đặt vào tay Trân Ân.

Trân Ân rồi rít lau nước mắt, đột nhiên cô nhớ ra điều gì đó, “Nhưng

nghe Giám đốc sản xuất nói, nam diễn viên chính *Bản tình ca trong sáng* là Lăng Hạo... Cậu còn nhớ hẳn không?”.

“Nhớ.”

Doãn Hạ Mạt gượng cười, làm sao có thể quên được chứ, anh ta đã từ chối hợp tác với cô trong vụ quảng cáo Lỗi Âu, làm cô thiếu chút nữa mất cơ hội làm gương mặt đại diện.

“Đồ Lăng Hạo đáng ghét! Thử xem, rốt cuộc hẳn ta có tài cán gì! Dám khinh thường người mới”, Trần Ân nghĩ mà hận.

Việc thử diễn vai được tiến hành hết sức thuận lợi.

Doãn Hạ Mạt thậm chí còn cảm thấy cái gọi là quay thử đó chẳng qua chỉ là hình thức lấy lệ, chuyên gia tạo hình và hóa trang cho cô xong, chụp vài tấm ảnh, qua ngày hôm sau họ đã thông báo chính thức, nhân vật Băng Đông sẽ do cô đảm nhận. Tên của cô bắt đầu xuất hiện trong danh sách đoàn làm phim, xếp cùng với hai ngôi sao thần tượng nổi tiếng thế giới, Lăng Hạo và An Bân Ni. Tin tức này được các cơ quan báo chí đưa tin rất nhiều lần.

Trần Ân vui đến nỗi mấy ngày liền không ngủ được, ngày nào cũng hỏi tới hỏi lui Hạ Mạt đó có phải là sự thật không, tại sao tự dưng lại suôn sẻ đến thế? Doãn Hạ Mạt chỉ mỉm cười rồi nói: “Có thể là đạo này số tớ hên đấy!”.

Số phận có lẽ cũng có lúc may rủi, điều mà họ có thể làm là phải tóm được cơ hội khi vận may đến để cố gắng tiến lên. Khi gặp những lúc không may trong cuộc đời thì hãy nên cắn chặt răng, ra sức đẩy nó đi. Tuy nhiên, rốt cuộc vận may hay vận xui luôn luôn thay đổi, biến ảo khôn cùng.

Trong cuộc họp báo công bố thực hiện phim *Bản tình ca trong sáng* một tuần sau đó, một lần nữa Doãn Hạ Mạt lại được người thấy cái mùi phúc họa khó hiểu này.

Ngày hôm đó, hầu hết phóng viên của tất cả các cơ quan báo đài đều có mặt, tại trường quay, đèn flash chớp lia lịa đến chói mắt.

Giám đốc sản xuất phim *Bản tình ca trong sáng*, đạo diễn Từ Bĩ Đắc đương nhiên là tiêu điểm cho cánh phóng viên đặt câu hỏi phỏng vấn. Dẫn diễn viên chính tham gia diễn xuất cũng xuất hiện trong những bộ trang phục tạo hình nhân vật trong phim, đang tạo dáng trước tấm áp phích tuyên truyền phim cực lớn để các nhà báo mặc sức chụp ảnh.

Sau một hồi huyền ảo.

Diễn viên của đoàn làm phim tản dần đi, phía trước tấm áp phích

giờ chỉ còn Lăng Hạo và An Bân Ni. Phóng viên báo chí vây quanh hai người. Họ đáp ứng yêu cầu của các nhà báo, trình diễn đủ mọi tư thế kéo tay, khoác vai, hôn nhẹ, nhìn nhau say đắm...

“Họ yêu nhau đã hai năm rồi.”

Trần Ân nói nhỏ.

Doãn Hạ Mạt vừa đi làm quen với lần lượt từng diễn viên trong đoàn. Bản thân cô tự biết mình là người mới, lại xuất thân từ một ca sĩ nên lần đầu đóng phim này, việc thiếu kinh nghiệm diễn xuất là điều không thể tránh khỏi, cô cần những người đi trước trong đoàn thông cảm và giúp đỡ chỉ bảo thêm. Các diễn viên thấy thái độ của cô khiêm tốn, lễ phép, họ đều khách sáo nói, ai cũng từ người mà nên cả, chỉ cần biết học hỏi và cố gắng là được thôi.

“Ừm.”

Doãn Hạ Mạt nhìn về phía Lăng Hạo và An Bân Ni. Người cùng trong làng giải yêu nhau không thiếu gì, Lăng Hạo và An Bân Ni là một cặp nổi tiếng trong số đó. Năm đó, Lăng Hạo là người mới bước ra từ giới người mẫu được hợp tác đóng phim với An Bân Ni, một ngôi sao thần tượng rất hot thời đó. Tình yêu của An Bân Ni với Lăng Hạo là tình yêu sét đánh. Để không quá chênh lệch về địa vị, tên tuổi giữa hai người, An Bân Ni đã nâng đỡ và dìu dắt Lăng Hạo khiến anh ta nhanh chóng nổi tiếng. Từ khi hai người quen nhau tới nay cũng không có một điều thị phi nào, tình cảm họ bền vững, thân mật không có gì phải bàn cãi.

“Thật là hiếm có đấy, bây giờ Lăng Hạo còn hot hơn An Bân Ni nhiều, nhưng anh ta vẫn không thay lòng.”

Trần Ân hiếu kì nhìn Lăng Hạo, anh ta đẹp trai lòng lộng, cao một mét tám sáu, dáng dấp của “gà nhà thành công”. An Bân Ni giống như con chim nhỏ cứ quẩn lầy chân, tựa sát đầu vào người Lăng Hạo. An Bân Ni có mái tóc dài mượt mà, đôi mắt to tròn long lanh, một mẫu diễn viên nữ cực chuẩn trong phim thần tượng.

Bây giờ, các phóng viên mời Doãn Hạ Mạt lại chụp ảnh chung.

Bản tình ca trong sáng là phim hình tượng theo kiểu tình yêu tay ba, cảnh diễn chung của ba người rất nhiều. Mặc dù Doãn Hạ Mạt là nhân vật mới trong làng điện ảnh, nhưng suy cho cùng cô cũng mới giành được giải thưởng Bài hát vàng của năm dành cho *Gương mặt mới xuất sắc nhất*, cũng coi như là đã có chút tiếng tăm.

Khi Doãn Hạ Mạt bước tới, hai người họ vẫn đứng đó, tay trong tay thân mật. Lăng Hạo nhìn Hạ Mạt với nụ cười pha chút giễu cợt.

“Anh Hạo, ôm chặt vai của hai cô gái đi!”

“Ôm chặt thêm chút nữa!”

“Thân mật chút đi!”

Các phóng viên hô lớn, đưa máy ảnh lên chụp lách tách lia lịa.

Cánh tay Lăng Hạo đặt hờ hững lên vai Doãn Hạ Mạt, anh không nhìn về phía Hạ Mạt mà quay sang cười tình, nói nhỏ với An Bân Ni. Doãn Hạ Mạt cảm thấy toàn thân cứng đờ, từ khi cô bước vào

làng giải trí tới nay, đây là lần đầu tiên có một người con trai xa lạ chạm vào da thịt cô. Dù biết rằng đây chẳng qua chỉ là vì công việc, nhưng cô vẫn cảm thấy khó chịu, chỉ muốn hất cánh tay đó ra.

“Làm ơn đi! Diễn thế này làm sao mà chụp hình được chứ?” Đám phóng viên mất kiên nhẫn hét lên. “Doãn Hạ Mạt, cô có thể cười lên một chút không? Trong phim, cô yêu anh Hạo điên cuồng thế cơ mà, diễn tình tứ một chút đi được không?”

Doãn Hạ Mạt vẫn đứng ngây ra đó.

Giống như bị ai đó cho một bạt tai, má cô nóng bừng lên như lửa đốt. Và dù trong tình thế quần bách đó, cô vẫn nghe thấy bên tai mình tiếng cười giễu cợt của Lăng Hạo.

“Không cần ép buộc như vậy đâu.” An Bản Ni cười. Từ bên kia người Lăng Hạo, An Bản Ni nghiêng đầu khẽ liếc nhìn Hạ Mạt rồi nói với các phóng viên: “Người ta là ca sĩ tài năng mới, chỉ có giọng nói, không biết biểu lộ cảm xúc đâu”.

Đám phóng viên cười ồ lên.

Tiếng cười rất lớn.

Những người đang có mặt tại đó đều ngoái đầu lại nhìn. Giám đốc sản xuất và đạo diễn cùng hỏi nhỏ xem xảy ra chuyện gì. Trần Ân ở xa, cô xót xa giậm chân tại chỗ, hận không thể xông lên đuổi tất cả đám người đang làm khó Hạ Mạt kia đi nơi khác.

Doãn Hạ Mạt trầm ngâm nhìn xuống đất.

Giữa lúc các phóng viên cho rằng cô chỉ biết im lặng chấp nhận bị giễu cợt. Hạ Mạt giá như không hiểu những gì An Bản Ni vừa nói, cô ngẩng đầu lên thản nhiên nhìn An Bản Ni.

“Ngay cả tiếng nói cũng không có.”

An Bản Ni ngó người.

“Hả?”

“Trong đoạn mở đầu của *Bản tình ca trong sáng*, Băng Đồng đã đem lòng thầm yêu Luật Tư, không dám nhìn anh ta, không dám nói chuyện cùng anh ta, không dám lại gần anh ta.” Hạ Mạt điềm tĩnh nói.

Đám phóng viên ồ lên.

Lăng Hạo đưa mắt nhìn Doãn Hạ Mạt.

An Bản Ni liếc Lăng Hạo rồi quay sang nhìn đám phóng viên đang ngoảnh mặt nhìn nhau, An Bản Ni nở nụ cười trong trẻo: “Rất chăm chỉ cố gắng rồi đó, sau này còn phải nỗ lực hơn nữa nghe!”.

“Được.”

Doãn Hạ Mạt trả lời một cách khiêm tốn và lễ phép.

Một điều.

Chiến thắng!

Trần Ân giấu nụ cười thầm. Hừm, giờ đến lượt họ tự tô son trát phấn cho mà coi. Hạ Mạt của cô thật là cừ.

Buổi tối.

Doãn Trùng đang vẽ trong phòng, ánh sáng lọt qua khe hở cửa gỗ. Trong phòng khách, Doãn Hạ Mạt đang chăm chú xem kịch bản, dùng bút màu đánh dấu lên từng lời thoại cô cần phải nhớ. Lạc Hi đang ngồi bên cạnh, ti vi để chế độ im lặng, hai chân gác lên bàn trà, anh đang hưởng thụ tâm trạng thư thái sau một ngày bận rộn. Vậy mà không biết từ lúc nào.

Ánh mắt của Lạc Hi dừng lại rất lâu trên người Doãn Hạ Mạt. Cô đang cúi đầu chăm chú xem kịch bản, không hề để ý tới ánh mắt của anh, vậy là anh có thể mặc sức ngắm nhìn cô, khỏi cần lo bị cô ấy phát giác những cảm xúc trong ánh mắt.

Dưới ánh đèn mập mờ.

Một mùi hương thoang thoảng nhẹ nhàng tỏa ra từ người cô.

Như hơi thở của biển cả, thản nhiên, dịu dàng, từ từ thấm vào lòng người không để lại dấu vết.

Mái tóc của cô được quấn kẹp lên cao.

Một sợi tóc hơi quăn rũ xuống nổi bật trên làn da trắng mịn như ngà của cô, hàng lông mi vừa dài vừa cong, đôi mắt màu hổ phách trong suốt, tuy xa xăm nhưng lại khiến con người ta muốn nhìn gần mãi.

Đôi môi căng mọng nhưng màu son môi lại nhàn nhạt, mờ mờ.

Chiếc bút từ từ đánh dấu lên từng lời thoại.

Đột nhiên cô chau mày, nhẹ nhàng xoay vai phải, hình như chỗ nào đó đang bị mỏi.

Những ngón tay thon dài nhấn mạnh xuống vai cô, cảm giác nhưc mỗi được thay bằng cảm giác thoải mái. Doãn Hạ Mạt thấy hơi ngạc nhiên, từ từ ngoảnh đầu lại, dưới ánh sáng dịu dịu, ánh mắt Lạc Hi chứa chan tình cảm khiến cô run sợ.

“Xem xong chưa?”

Lạc Hi giật mình ngỡ ngàng ngừng tránh ánh mắt Hạ Mạt. Không hiểu sao, có lúc anh có thể cuồng nhiệt thể hiện tình cảm trước mặt cô, nhưng nhiều lúc lại sợ tình cảm của mình bị cô phát hiện, không thể che giấu được.

“Chưa.”

Doãn Hạ Mạt thở một hơi dài để chịu. Những ngón tay của anh như có ma lực xua hết đi những nhưc mỗi trên đôi vai cô.

“Đóng phim và ca hát là hai việc không giống nhau.”

Lạc Hi liếc nhìn tờ kịch bản đặt trên đùi cô, vừa xoa bóp đôi vai cho cô, vừa khẽ nói: “Là bài hát, em có thể tự mình hoàn thành, biểu diễn theo cách của mình, gửi gắm vào đó là cuộc đời và cá tính của mình. Nhưng đóng phim buộc phải có sự hợp tác với những diễn viên khác. Lời thoại không phải chỉ cần đọc thuộc lòng từng chữ từng câu là xong, nó còn đòi hỏi cần phải gửi gắm được linh hồn vào trong đó trong quá trình thực hiện những đoạn đối thoại cùng với các nhân vật khác.”

“Em...”

Cô ngay người, không nói được gì nữa, cô chợt nhớ tới màn kịch

khó xử trong cuộc họp báo công bố bấm máy hôm trước.

“Lúc mới đầu, chắc chắn em sẽ phải ném mùi cơ cực nhục nhã, nói không chừng sẽ bị đạo diễn chửi mắng, sẽ phải nghe những lời trách móc nguyên rủa của những diễn viên khác.” Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Từ đằng sau, anh hôn nhẹ lên mái tóc cô. “Nhưng em sẽ nhanh chóng học được cách như thế nào là đóng phim, vì em là cô gái thông minh và cần cù chịu khó nhất.”

“Lạc Hi...”

“Hãy tin vào nhãn quan của anh, em sẽ trở thành diễn viên tài năng luôn rực rỡ hào quang.” Lời nói này đâu phải để an ủi cô, cho cô lòng tin, thực ra thiên chất diễn xuất của cô đã từng được thể hiện khi quay quảng cáo Lỗi Âu. Tất cả những thứ cô cần chỉ là thời gian tôi luyện mà thôi.

“... Cảm ơn anh.”

Doãn Hạ Mạt dịu dàng nói, cô vỗ vỗ lên đôi bàn tay anh đang đan chéo để trên eo mình. Từ sau khi cuộc họp báo kết thúc, trong lòng cô lúc nào cũng trào dâng một cảm giác lo sợ rất khó tả, nhưng với một người mạnh mẽ đã quen giả vờ như cô sao có thể để lộ ra trước mặt người khác được.

Chỉ có Lạc Hi...

Hình như anh luôn hiểu thấu lòng cô.

“Cố gắng lên!”

Lạc Hi nắm chặt tay cô, đong đưa.

“Em sẽ cố gắng.”

Cô đưa mắt khẽ cười, nụ cười trong sáng kiên định.

“Cắt!”

“Cắt!!”

“Cắt!!!”

Tại trường quay, đạo diễn Từ đang nhìn những hình ảnh trong máy theo dõi, bỗng mắt bình tĩnh vung tay hét lên “cắt” liên tục. Nhân viên quay phim, nhân viên ánh sáng đều phải dừng ngay công việc của mình, tất cả đổ dồn ánh mắt về phía dáng người cứng đờ của Doãn Hạ Mạt.

Cảnh này đã phải quay đi quay lại đến lần thứ tám rồi.

“Doãn Hạ Mạt, cô là người gỗ à?” Đạo diễn Từ quát lớn, “Thịt da trên mặt cô đông cứng rồi hả? Tự nhiên chút đi nào! Ánh mắt cô phải biểu cảm, nét mặt cô phải thoải mái tự nhiên, lời thoại nói to hơn một chút! Cô là diễn viên! Không phải xác chết!”

Mọi người không nhịn được cười.

“Ngậm mồm lại! Im lặng đi!”

Đạo diễn Từ gào lên giận dữ, trường quay lập tức im lặng.

Doãn Hạ Mạt mím chặt môi.

Cô không không hiểu mình làm sao nữa. Đối mặt với Lăng Hạo, cô không thể nhìn anh ta với ánh mắt thương yêu, cùng lúc lại càng không thể nói ra được những lời thương yêu, cơ mặt thì cứ trơ trơ, trong lòng thì như gỗ đá. Phim quảng cáo của Lỗi Âu được hoàn thành rất nhẹ nhàng, nên cô cho rằng đóng phim đâu có khó khăn gì cho lắm, nhưng lúc này đây cô mới hiểu ra, đứng trước Lạc Hi đứng trước Lăng Hạo không thể giống nhau được.

“Xin cô đấy, tối nay tôi còn có hẹn.” Lăng Hạo bỗng chồm nhìn thời gian. “Nếu không phải vì cô lúc nào cũng bị “cắt” thì tôi đã có thể kết thúc công việc từ hai tiếng trước rồi”.

“Xin lỗi.”

Doãn Hạ Mạt khẽ nói.

Đây là cảnh cuối cùng của ngày hôm nay. Ngoài Trần Ân vì phải đi liên hệ lịch phát sóng với đài truyền hình nên đã về trước, tất cả những con người còn lại đều đang phải đợi quay xong mới được về. Hôm nay là ngày đầu tiên Hạ Mạt chính thức đóng phim, tất cả những cảnh quay của cô đều bị “cắt”, phải có tới hơn hai mươi lần mới qua được. Cô cũng cảm thấy rất áy náy trong lòng, nhưng càng sốt ruột căng thẳng, người cô càng cứng đờ.

“Cô Doãn ơi, có phải cô đang trả thù tôi lúc trước đã từ chối đóng quảng cáo với cô nên giờ cố ý hành hạ tôi không?” Lăng Hạo giận dữ nói.

“Không phải.”

“Vậy thì xin cô nhanh lên có được không! Tôi đã đặt chỗ ăn tối rồi, không đi là bị hủy luôn đó!” Lăng Hạo gào bên tai cô.

Doãn Hạ Mạt nhắm nghiền mắt, trong lòng tràn đầy tức giận với chính bản thân mình. Tại sao trong lúc đóng phim, cái thói quen lạnh nhạt của cô không biến đi được cơ chứ?!

“Lại một lần nữa! Tất cả chuẩn bị!”

Đạo diễn Từ búng tay một cái.

“Diễn!”

Trời tối dần.

Lăng Hạo đứng trước bức tường kính, dường như đang suy tư điều gì.

Doãn Hạ Mạt bước tới gần sau lưng anh ta, dùng ánh mắt ưu tư nhìn anh ta và nói: “Ngài có gì sai bảo không ạ?”

Lăng Hạo không quay đầu, “Sau này cô chăm sóc Thái Na, bảo vệ cô ấy”.

Doãn Hạ Mạt đứng ngay người ra.

“...”

“...”

“Cắt! Cắt!! Cắt!!!”

Đạo diễn Từ vung tay rồi rít, la hét om sòm như có sấm sét trong trường quay.

“Doãn Hạ Mạt! Ánh mắt của cô có thể biểu cảm hơn được không? Anh ta là người đàn ông mà cô đã yêu thầm mười mấy năm trời đó! Tình cảm mãnh liệt bị kìm nén trong lòng đã bấy lâu nay, cô yêu anh ta tới mức có thể chết đi nhưng không thể nói ra được! Hiểu không vậy?!”

Tất cả đoàn làm phim đều sa sầm mặt mày.

Đầu Doãn Hạ Mạt trống rỗng, bên tai như có tiếng sấm nổ ầm ầm, cô loáng thoáng nghe thấy tiếng cười chế giễu của cái diễn viên quần chúng đứng ở hai bên. “Làm sao cô tai lại chui được vào đây...”, “Tôi diễn còn hay hơn cô ta nhiều...”.

Mặt Lăng Hạo xám lại:

“Hôm nay cô cố tình muốn hại chết tôi đúng không?”

“Làm lại!!!”

...

“Lại lần nữa! Diễn!”

...

“Cắt!!”

...

Trời đã về khuya.

Diễn viên và các nhân viên trong đoàn đều đã ra về hết. Chiếc đèn lớn trong phòng đã tắt, chỉ còn lại chiếc đèn treo tường ánh sáng mờ mờ, trong khoảng trống trải ấy, một cô tạp vụ đang dọn dẹp vệ sinh.

Doãn Hạ Mạt đứng trước cửa lặng lẽ một mình.

Cô âm thầm nhìn bầu trời đêm, ánh mắt ủ rũ mệt mỏi. Nửa tiếng trước, đạo diễn Từ đã nổi trận lôi đình, trước mặt mọi người, ông ta hét vào mặt cô, ông ta bảo không hiểu sao Giám đốc sản xuất cứ khăng khăng chọn một người không có chút kinh nghiệm nào như cô vào vai nữ chính thứ hai. Sau rồi, trong trạng thái bực tức, ông ta đã cho kết thúc một ngày quay đầy mệt mỏi.

Từ nhỏ đến lớn, cô đã là người rất thông minh và chăm chỉ.

Dù không phải là thiên tài, nhưng trước nay cô vẫn luôn tin rằng, dựa vào sự cố gắng và bản chất thông minh của mình, cô có thể hoàn thành tốt bất cứ việc gì cô muốn. Và sự thực là cô đã làm được, kể cả việc lấy thân phận ca sĩ để bước chân vào làng điện ảnh.

Nhưng trải qua một ngày quay phim mệt mỏi, niềm tin của cô không ngừng bị tổn thương, lay động. Ban đầu chỉ là sự thử nghiệm, khích lệ lòng dũng cảm, nhưng rồi là hoang mang, sợ hãi không còn biết gì nữa. Cô cảm thấy thật nhục nhã với sự bất tài của chính mình. Cô không oán giận những lời la hét, chửi bới, quát mắng của đạo diễn Từ và những lời mỉa mai, cạnh khốe của những diễn viên khác. Là cô đã làm không tốt.
Doãn Hạ Mạt từ từ nhắm mắt lại.
Trong lòng giá lạnh.
Màn đêm lạnh lẽo bao phủ lên người cô. Bầu trời vắng ánh sao.
Bóng cô trải dài trên mặt đất.

Chương 2

Cũng buổi tối đó

Cũng bầu trời đêm không ánh sao đó.

Âu Thần cũng đứng bên cửa sổ.

Sợi dây ren lụa màu xanh trên cổ tay lặng lẽ bay theo làn gió. Gương mặt tuấn tú lạnh lùng của anh chẳng thể hiện cảm xúc gì như thể anh có thể đứng mãi như vậy được, như một pho tượng suốt đêm không hề nhúc nhích. Từ buổi tối lễ trao giải thưởng bài hát vàng thường niên hôm đó, cánh cửa ký ức trong đầu anh đã mở ra một khe hở nhỏ, những ký ức vụn vặt, ít ỏi, rời rạc từng đoạn ấy cứ thoang thoảng hiện về. Dần dần, anh dường như đã có thể liên kết những đoạn ký ức đó lại thành chuỗi, để rồi qua đó, hiểu rõ quá khứ. Nếu là lúc trước, anh sẽ cảm ơn ông trời một lần nữa vì đã trả lại cho anh tất cả những gì thuộc về quá khứ của anh. Nhưng... Lòng Âu Thần vô cùng đau xót. Cứ cho là biết được trước kia, anh và cô ấy quen nhau, gắn bó với nhau, yêu nhau sâu đậm, nhưng biết rồi thì sẽ thế nào đây? Hay rốt cuộc chỉ càng bị tổn thương sâu sắc hơn thôi. Cô ấy đã ruồng bỏ anh. Mà khi nói đến việc đã chia tay, thái độ cô ấy thật hờ hững, không chút tiếc nuối. Nếu được chọn lựa, Âu Thần thà cứ để mình quên đi quá khứ, để cuộc sống năm năm về trước của anh biến thành con số không, không có cô ấy, chưa từng yêu thương ai và chưa từng phải chịu đau khổ tột cùng đến nỗi không thể chịu nổi như thế, cảm giác đó giống như các thớ thịt trên người bị cắt ra từng mảnh một vậy. Chuyện đời thật là quái đản. Khi ra sức truy tìm nó, nó lại giống như những áng mây trên bầu trời, cứ bay mãi, không thể nào níu giữ được. Thế nhưng khi muốn vứt bỏ, nó lại biến thành không khí để rồi khi hít thở, luôn có thể cảm nhận được nó. Lặng lẽ nhìn dòng xe qua lại trên đường tựa biển đèn dưới kia, không biết tự khi nào, đầu Âu Thần lại đau nhói từng cơn như bị kim châm!

Âu Thần đưa tay ấn chặt vào huyết thái dương.
Không, anh không muốn nhớ lại bất cứ chuyện gì nữa. Quên đi.
Hãy để anh mãi mãi không nhớ lại điều gì!
Nhưng rồi, trong đầu anh có một vệt sáng trắng lóe lên.

...

*Đó là một mùa hè oi ả...
Những tia nắng trong suốt như thủy tinh chiếu xuống chói lóa...
Con đường rộng rãi thoáng đãng đầy bóng mát. Kính xe hơi sáng loáng, bóng cây đan chéo in trên mặt kính, không khí thoáng thoảng mùi lá cây và ngan ngát hương thơm. Năm mười bốn tuổi, lần đầu tiên cậu bé Âu Thần lén lút lấy xe hơi của bố tự lái về nhà một mình trên con đường này.*

Cậu từ từ nhấn chân ga, chiếc xe chạy nhanh hơn, cảnh vật hai bên đường vụt lùi thật nhanh về phía sau, trong huyết mạch cậu lưu chuyển một cảm giác hưng phấn kích thích của tốc độ...

Bầu trời trong xanh thăm thẳm như được gột rửa.

Nắng vàng rực rỡ.

Những hàng cây rậm rạp thẳng tắp, ngày hè nóng bức ngọt ngào, bọn trẻ thổi vào trong không khí những bong bóng xà phòng bảy sắc óng ánh, nhẹ nhàng bay, trong suốt và tuyệt đẹp. Một cô bé mặc váy trắng lấm tấm hoa đang đứng bên gốc cây, mái tóc xoăn xoăn, đôi mắt to tròn như thiên thần trong truyện cổ tích.

Cậu ngắm nhìn cô bé ấy.

Thoáng chút mơ màng.

Giữa đám bong bóng xà phòng đang bay lượn đầy trời, cô bé như trở nên trong suốt, làn da trong suốt, đôi mắt trong suốt, và có đôi cánh cũng trong suốt, cái trong suốt đó khiến cậu có cảm giác cô bé có thể tan biến bất cứ lúc nào...

Bỗng nhiên cô bé đó giang rộng hai cánh tay...

Đằng xa...

Chặn trước đầu xe của cậu...

Cậu chờ người ngắm cô bé xinh đẹp tựa như một thiên thần đứng đằng trước kia, hình như có một mùi hương thơm ngọt ngào giữa mùa hè oi ả, hình ảnh cô bé như là không có thật, nhưng lại rất mãnh liệt khắc sâu vào cuộc đời cậu...

Trong mơ màng...

Cậu quên cả đạp phanh...

Cho đến khi cô bé chỉ còn cách một thân xe, cậu mới hốt hoảng cứng cẳng người, chiếc xe két phanh quay một vòng tròn, chim trên cây sợ hãi nháo nhác bay tứ phía. Cô bé nhỏ nhắn bị xe đụng phải, bắn ra ngoài, thân người mềm nhũn yếu ớt từ từ ngã xuống đất...

Trong không khí ngày hè...

Bong bóng xà phòng bay lượn nhẹ nhàng...

Cậu từ trong xe vội vàng nhảy ra, hoảng loạn ôm lấy cô bé nhỏ nhắn bị đụng ngã trên con đường rợp bóng cây. Cô bé chỉ khoảng

mười tuổi, thân hình vừa mềm vừa nhẹ, ánh nắng đan nhau lọt qua những kẽ lá rơi xuống, da cô bé trắng như búp bê, đôi mắt màu hổ phách nhìn cậu chăm chăm.

Rồi, cô bé ngất đi.

Lịm dần trong vòng tay cậu.

...

Tầng trên cùng của tòa nhà tập đoàn Âu Thị.

Chiếc bàn họp màu đen của nhà thiết kế nổi tiếng Italia, mặt sàn đá cẩm thạch màu đen, màn đêm đen kịt bên ngoài cửa sổ. Bóng Âu Thần lạnh lùng đau khổ, từ từ, vệt sáng trắng ấy dần biến mất, cơn đau như kim châm vội dần.

Âu Thần đứng thần thờ.

Là quen nhau như vậy sao?

Đột ngột xuất hiện trong cuộc đời anh, rồi lại đột ngột dứt áo ra đi.

Đối với cô ấy mà nói, trong cuộc đời anh, chỉ cần cô ấy muốn là có thể tự do đến rồi đi, còn anh không thể thay đổi được sao.

Âu Thần lạnh lùng cắn chặt môi.

Lần này cô đã sai.

Anh sẽ không để cô tiếp tục ra đi dễ dàng như vậy, nếu số phận đã buộc họ lại với nhau, vậy thì, phải buộc cho tới cùng chứ.

Sau khi quay xong quảng cáo Lỗi Âu, giám đốc sản xuất bộ phim Bản tình ca trong sáng đã quay lại tìm tập đoàn Âu Thị xin đầu tư.

Âu Thần đã đồng ý và trở thành nhà đầu tư lớn nhất cho bộ phim này.

Với một điều kiện.

Chọn Doãn Hạ Mạt đóng vai nữ chính thứ hai trong kịch bản.

Trời về khuya.

Doãn Hạ Mạt bước ra khỏi tòa nhà nhìn đồng hồ, đã mười một giờ đêm, xe bus và tàu điện ngầm đều đã hết chuyến. Cô gượng cười, mà quên mất đã không gọi điện cho Tiểu Trùng, không biết Tiểu Trùng có lo lắng hay không. Tuy chưa ăn gì nhưng bụng cũng không thấy đói, chân tay nặng trĩu như con thuyền bị chạt đầy.

Bỗng nhiên có người gọi tên cô.

“Chị Doãn!”

Doãn Hạ Mạt ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên, một chiếc xe Bentley, trong xe là một cô gái rất xinh xắn đang dịu dàng cười và vẫy tay gọi cô. Là Khiết Ni, trợ lý của Lạc Hi.

“Anh Lạc Hi bảo em tới đây đợi chị”, Khiết Ni cười nói, “em không

nghe là phải chờ lâu thế này, suốt từ chín giờ tối đấy!”.

“À...”

Doãn Hạ Mạt cười khiếm lỗi, hôm trước vừa mới gặp Lạc Hi, không biết là có chuyện gì.

“Chị mệt lắm hả?” Khiết Ni chăm chú nhìn Hạ Mạt.

“Không đâu.” Doãn Hạ Mạt mỉm cười.

“Anh Lạc Hi nói, nếu chị thấy mệt thì đưa chị về thẳng nhà luôn, còn nếu chị không mệt lắm thì anh ấy muốn mời chị tới khách sạn, ở đó có một bữa tiệc chúc mừng nho nhỏ.”

“Chúc mừng?”

“Vâng!” Khiết Ni cười vui vẻ, “Anh Lạc Hi có một tin tốt lành muốn được chia sẻ với chị.”

Lạc Hi? Tin tốt lành?

Doãn Hạ Mạt im lặng, do dự hồi lâu, tâm trạng cô lúc này không thích hợp với việc chúc mừng hoặc chia sẻ điều gì cả.

Nhưng...

Cuối cùng, cô gọi điện cho Tiểu Trùng báo cô sẽ về nhà muộn một chút để cậu khỏi lo.

Đêm.

Giữa biển xe tắc nghẽn qua lại như mắc cửi

“Ừm... Tên em là Trần Khiết Ni...” Khiết Ni vừa lái xe về hướng khách sạn của Lạc Hi, vừa từ tốn nói, thái độ có vẻ e dè.

Doãn Hạ Mạt hơi giật mình.

Cô chăm chú nhìn Khiết Ni, nghi ngờ hỏi: “Hồi trước mình có biết bạn không?”.

Khiết Ni đã thể hiện thái độ đó hai, ba lần rồi, như kiểu chắc chắn là mình phải biết cô ấy, nhưng tại sao lại không nhớ ra nhỉ?

“Không nhớ em cũng là điều bình thường thôi...” Khiết Ni lắc đầu hơi thất vọng, nhưng lấy lại tinh thần ngay, cô cười rồi nói: “Không sao, nếu đổi lại em là chị Hạ Mạt, em cũng sẽ không nhớ được Trần Khiết Ni là ai.”

“Bạn học khóa dưới mình à?” Doãn Hạ Mạt hơi bối rối.

“Em cũng học trường Thánh Huy”. Khiết Ni mỉm cười, đưa mắt lướt nhìn Doãn Hạ Mạt, “Hồi đó, chị Doãn Hạ Mạt là nữ sinh xuất sắc nhất trường, vừa xinh đẹp, vừa giỏi giang, lại nghĩa hiệp nữa,... hồi đó em rất ngưỡng mộ chị, chị luôn là thần tượng của em...”, hai má Khiết Ni ửng đỏ.

“Từ cái lần chị cứu đứa con gái mập thoát khỏi bàn tay của đám con gái hư hỏng đó thì em đã bắt đầu ngưỡng mộ chị rồi... chị không biết đâu, đám con gái hư hỏng đó thường xuyên ăn hiếp tụi lớp dưới tụi em, em cũng đã từng bị chúng đánh... Nhưng sau này, khi chị chặn được bọn đánh đứa con gái cầm đầu đám con gái hư hỏng đó, lúc đó, em cũng đứng ở đó, rất gần chị... em nghe chị điềm tĩnh nói với con bé đó là: Đây, những người đánh bạn đâu phải là tôi, đừng nên giống lũ chó cắn bừa. Người ta đánh bạn là vì mắc nợ

Thiếu gia, chả có gì liên quan đến tôi. Trên thế gian này có người tốt với bạn, có người hại bạn. Đám bạn của bạn không dám cứu bạn, tôi cứu bạn, bạn nên cảm ơn tôi mới phải...”.

Khiết Ni đã theo học khẩu khí nói chuyện của Doãn Hạ Mạt năm đó.

“Chị Doãn Hạ Mạt quá oai!”, Khiết Ni cười rạng rỡ, đôi mắt sáng như sao. “Từ đó về sau em thề mai này sẽ trở thành một người giống như chị Doãn Hạ Mạt: tốt bụng, chính trực, điềm tĩnh, lạnh lùng. Em sẽ là kẻ tùy tùng, người ủng hộ trung thành nhất của chị Hạ Mạt.”

“Nhưng...”, cô hơi ngượng, “mấy năm không gặp chị, giờ gặp rồi em vừa hồi hộp, vừa sung sướng nhưng lại không dám nói với chị những chuyện này, sợ chị nghĩ em quá trẻ con...”.

Nhìn nét mặt đờ ửng bối rối của Khiết Ni, trong đầu Doãn Hạ Mạt dần dần hồi tưởng lại những ký ức của một thời xa xưa. Nhiều năm trước có một cô bé lúc nào cũng thập thò trong góc quẹo của con phố nhỏ, hề bị Doãn Hạ Mạt nhìn thấy, cô bé liền đờ mặt xấu hổ chạy biến đi.

“Cô bé lúc nào cũng trốn ở đầu hẻm đó...” Cô hỏi dò.

“Chính là em đó!” Khiết Ni vui mừng nói, cô cho xe chạy nhanh hơn.

“Có một lần chị bắt được em, chị bảo nếu thích Lạc Hi thì hãy nói với anh ấy, đừng trốn mãi như vậy. Nhưng... nhưng người mà em ngưỡng mộ không phải là anh Lạc Hi mà là chị! Lúc đó em quá sợ hãi, cái gì cũng không dám nói, chỉ rụt rè, lí nhí nói được mỗi câu: Em là... Trần Khiết Ni...”.

“Ra là vậy.”

Doãn Hạ Mạt không biết nên biểu hiện cảm xúc như thế nào cho thích hợp.

“Vâng”. Khiết Ni cười e lệ. “Nên em hy vọng chị có thể nhớ được tên em, có thể biết được có người đã từng rất sùng bái chị. Sau này, cơ duyên thật trùng hợp, em đã trở thành trợ lý của anh Lạc Hi. Lúc đó em có một cảm giác rất mãnh liệt, qua anh Lạc Hi, em sẽ có cơ hội được gặp lại chị Hạ Mạt.” Cô thở một hơi dài thật mãn nguyện. “Bây giờ quả nhiên đã gặp lại được, và rồi rốt cuộc em cũng đã có cơ hội nói hết lời này cho chị nghe.”

“Cảm ơn em.”

Doãn Hạ Mạt mỉm cười. Chuyện ngày xưa đó đã phai nhạt trong ký ức của cô, chỉ còn lại những đường nét mờ mờ, tuy nhiên cô vẫn rất biết ơn trời vì có người đã nhớ cô đến vậy.

Chiếc Bentley chạy vào trong khu vực tòa nhà khách sạn sang trọng.

Khiết Ni dừng xe lại.

Cô dẫn Doãn Hạ Mạt bước vào tòa nhà, chỉ có hai người họ trong thang máy, Khiết Ni tự dưng chăm chú nhìn Hạ Mạt, thái độ rất trịnh trọng “Anh ấy và em giống nhau”.

“Hả?”

“Anh Lạc Hi và em giống nhau, trước sau đều không thể quên được chị Hạ Mạt. Tận đáy lòng anh ấy luôn luôn chỉ có mình chị, yêu chị cháy bỏng.” Nụ cười của Khiết Ni trong sáng và kiên định. “Cho nên em phải bảo vệ anh Lạc Hi và chị, chỉ có anh ấy mới là người sánh được với chị Hạ Mạt mà thôi.”

Doãn Hạ Mạt có chút thất sắc thần thờ.

Sau rồi cô cũng mỉm cười, không nói thêm gì.

Phòng khách rất rộng, đèn tường tỏa ánh sáng êm dịu, cánh cửa sổ kéo lên một nửa, rèm cửa khá đẹp phất nhẹ theo gió đêm thổi vào, không gian phảng phất mùi hương dịu dịu. Thảm nhung trắng, trên bàn có một chai Champagne đỏ, hai cốc rượu bằng thủy tinh và một cái bánh kem trái cây nho nhỏ. Không gian tĩnh mịch như một bức tranh sơn dầu.

Trên chiếc sofa màu tím.

Lạc Hi đang chìm trong giấc ngủ, anh gối đầu lên cánh tay, quàng mắt hiện lên vẻ mệt mỏi, làn da đẹp mịn màng như men sứ, anh như chàng hoàng tử trong câu chuyện cổ tích, hơi thở đều đều khiến người ta không nỡ đánh thức anh.

“Mấy ngày hôm nay anh ấy mệt như người.”

Khiết Ni khẽ thì thầm bên tai Doãn Hạ Mạt.

“Bộ phim *Cờ chiến* sắp bấm máy, kinh phí thực hiện tới gần một tỷ, sẽ tham dự giải Oscar. Giám đốc sản xuất và đạo diễn đã có lời mời Lạc Hi đóng vai chính. Anh ấy phải tham dự rất nhiều những hoạt động chuẩn bị ban đầu, phải xuất hiện khắp nơi, thường xuyên bận tới mức ngay cả cơm cũng không có thời gian mà ăn nữa. Ngoài ra lại còn vô số những cuộc phỏng vấn của giới báo chí nữa, các đài truyền hình mời tham gia chương trình của họ. Nhưng mà, anh ấy bắt em phải cố gắng thu xếp bằng được tất cả mọi việc trước chín giờ tối.”

Doãn Hạ Mạt nhìn Lạc Hi.

Thảo nào, lúc trước cô luôn cảm thấy khó hiểu, công việc của Lạc Hi luôn bận rộn là vậy, mà tại sao anh vẫn có thể thường xuyên gặp cô vào buổi tối được. Nhưng lúc đó, trông anh rất buồn ngủ, anh có thể thiếp đi bất cứ lúc nào.

“Em đi đây, có chuyện gì thì gọi vào di động cho em nhé!” Khiết Ni rón rén ôm một cái chăn mỏng từ phòng ngủ ra dúi vào tay Doãn Hạ Mạt. Cô mỉm cười khẽ nói: “Giao anh Lạc Hi cho chị luôn đây!”

Cửa phòng nhẹ nhàng khép lại.

Phòng khách chỉ còn lại Doãn Hạ Mạt và Lạc Hi.

Doãn Hạ Mạt không đánh thức Lạc Hi, cô nhẹ nhàng đắp chiếc chăn mỏng lên người anh. Cô cúi đầu nhìn nét mặt điềm tĩnh của anh khi ngủ, trong lòng mềm mại xao động. Ngón tay lướt nhẹ lên mái tóc đen nhánh của anh, đôi môi cô dịu dàng hé mở, nét lạnh lùng quen thuộc trên khuôn mặt lặng lẽ tan đi.

Ngắm nhìn anh thật lâu.

Sau đó, ánh mắt rời anh, cô ngồi xuống tám thảm trắng, tựa lưng vào sofa, ngắm nghĩ một lúc rồi lấy kịch bản bộ phim *Bản tình ca trong sáng* ra, bắt đầu xem lại lần thứ mười hai.

Một đêm không trăng không sao.

Gió đêm thổi qua khung cửa sổ.

Nhìn vào lời thoại kịch bản, đầu óc Doãn Hạ Mạt lại trở nên trống rỗng, bàn tay vô thức nắm chặt lại, đạo diễn Từ gầm lên, nổi giận đùng đùng và tiếng nói châm chọc cạnh khước của những người khác như cơn ác mộng trở lại văng vẳng bên tai cô...

...

“Người ta là ca sĩ tài năng mới, chỉ có giọng nói, không biết biểu lộ cảm xúc đâu.”

“Cô là người gỗ à?!”

“Cô là diễn viên! Không phải xác chết!”

“Doãn Hạ Mạt! Ánh mắt cô có thể biểu cảm hơn được không? Anh ta là người đàn ông mà cô đã thầm yêu mười mấy năm trời đó! Tình cảm mãnh liệt bị kìm nén trong lòng đã bấy lâu nay, cô yêu anh ta tới mức có thể chết đi nhưng không thể nói ra được! Hiểu không vậy?!”

“Làm sao cô lại chui được vào đây...”

“Tôi diễn còn hay hơn cô ta nhiều...”

“Hôm nay cô cố tình muốn hại chết tôi đúng không?”

...

Hạ Mạt lắc đầu thật mạnh, cố gắng gạt đi những âm thanh đáng sợ đó. Cô có thể làm được, trên thế giới này không có việc gì là không làm được, cô lại không phải là loại người ngu ngốc, cô cam tâm chịu khổ. Chính vì vậy cô sẽ có thể diễn tốt, chỉ cần cho cô chút thời gian để cảm nhận nhân vật.

Nhưng...

Tận đáy lòng cô lại có một âm thanh khác lạnh lùng phát ra, tại sao họ phải cho cô thời gian chứ? Họ có thể thẳng thừng gạt bỏ cô, chọn một diễn viên có kỹ năng diễn xuất chúng chứ đâu cần một người đang phải học từ đầu, như vậy chẳng tốt hơn sao? Nếu cô cứ tiếp tục vụng về như thế, thì với bản tính nóng nảy của đạo diễn, có lẽ sẽ phải thay người khác thật.

Nắm thật chặt những ngón tay của mình, Doãn Hạ Mạt ngồi im lặng ngáy người.

Đúng lúc này, Hạ Mạt nghe thấy những âm thanh đứt đoạn trong

mơ của Lạc Hi, rồi toàn thân anh bắt đầu run rẩy không yên. Cô quay người lại nhìn, thái dương anh lấm tẩm những giọt mồ hôi, lông mày nhíu lại, đôi môi cũng nhợt nhạt, thân người nhẹ nhẹ run, ú ớ:

“Đừng đi... con rất lạnh... mẹ ơi...”

Cô hơi ngạc nhiên, song lập tức nhận ra ngay anh đang gặp ác mộng. Năm năm trước khi cha mẹ cô qua đời, Tiểu Trùng nằm viện hơn nửa năm, lúc đó Tiểu Trùng cũng thường xuyên gặp ác mộng. Chăm sóc em bên giường bệnh, trong một đêm Hạ Mạt thường phải gọi Tiểu Trùng tỉnh dậy ba, bốn lần.

“Đừng đi... mẹ ơi...”

Lạc Hi vùng vẫy gào nhỏ, anh đau đớn trở mình.

“Tỉnh dậy đi, chỉ là mơ, chỉ là nằm mơ thôi, tỉnh dậy là sẽ ổn thôi.”

Doãn Hạ Mạt vừa dịu dàng nói, vừa đưa tay đập nhẹ lên vai Lạc Hi.

“Mẹ ơi...”

Khóe mắt Lạc Hi ứa ứa nước mắt, anh run rẩy gập tròn người trong sofa.

“... Mẹ ơi... con rất lạnh...”

“Tỉnh dậy nào...”

Hạ Mạt khẽ gọi anh.

“Tỉnh dậy là sẽ ổn thôi, đừng sợ, đó chỉ là mơ thôi...”

Hai hàng lông mi của Lạc Hi run run.

Đôi mắt ươn ướt từ từ mở ra, trong khoảnh khắc anh vẫn còn như đang chìm đắm trong giấc mơ, chưa tỉnh hẳn được. Anh ngơ ngẩn nhìn lên trần nhà, vài giây sau, anh chậm chậm quay đầu sang bên cạnh nhìn Doãn Hạ Mạt, thái độ cô thật ân cần.

“Tỉnh chưa?” Cô mỉm cười, chăm chú nhìn anh.

Lạc Hi nhìn lại cô, nét mặt có sự yếu đuối của một nỗi cô đơn sâu thẳm. Anh im lặng nhìn cô rất lâu, cuối cùng anh cũng tỉnh hẳn, ngồi dậy, anh nói với cô:

“Xin lỗi, hình như anh đã ngủ thiếp đi.”

“Mấy ngày nay mệt lắm phải không?” Giọng cô ấm áp “Anh đi rửa mặt đi.”

Lạc Hi đứng phắt dậy đi vào phòng tắm, cô nghe thấy tiếng nước chảy, rồi tiếng nước vỗ lên mặt.

Lạc Hi từ trong phòng tắm bước ra, Doãn Hạ Mạt thấy anh đã trở lại là một Lạc Hi như trước, trên tóc đọng vài giọt nước, dáng vẻ thanh nhã khoan thai, hoàn mỹ không chút mỏi mệt.

Cô thàn thờ dài.

Anh và cô quả nhiên cùng một típ người, mãi mãi cần một bộ áo giáp thật dày để che giấu điểm yếu của mình, hình như nếu không bị người khác nhìn thấy thì bản thân cũng sẽ quên đi những mềm yếu ấy.

“Bụp!”

Nút chai Champagne bay ra. Hai cốc thủy tinh đụng vào nhau phát

tiếng kêu lạnh lạnh, rượu Champagne xoay tròn dưới đáy cốc. Lạc Hi như đang cười thầm, đẹp như hoa anh đào nhảy múa trong đêm đầy sao, nét mặt không còn vương lại một chút bi thương trong cơn ác mộng vừa rồi.

“Chúc mừng em ngày đầu tiên đóng phim suôn sẻ.”

Anh cười nói

“...” Mi mắt Doãn Hạ Mạt sụp xuống. “Đây chính là tin tốt lành của anh sao?”

“Sao thế?”

Lạc Hi đặt cốc rượu xuống, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, ánh mắt cô nhanh chóng lẩn tránh anh, nhưng sự ủ ê suy sụp vẫn hiện rõ trên gương mặt, trong lòng anh đã đoán ra được mấy phần.

“Đạo diễn là em à?”

Cô không nói gì.

“Các bạn diễn cười nhạo em à?”

Cô vẫn im lặng không nói một lời.

Lạc Hi cười, giang hai cánh tay ôm trọn cô vào lòng như ôm một đứa trẻ, khẽ lắc lư, anh nhẹ nhàng nói:

“Hạ Mạt, đây mới chỉ là khởi đầu của em thôi... sau này, đợi đến lúc em trở thành minh tinh, nhận được hàng loạt giải thưởng lớn về diễn xuất, em sẽ hiểu, những xấu hổ, nhục nhã phải chịu đựng trong buổi quay phim ngày hôm nay không là gì cả. Chẳng qua đây là bước khởi đầu trong sự nghiệp nghệ thuật lâu dài của em...”

Anh ôm chặt cô trong lòng.

Một mùi thơm của cơ thể nhẹ nhàng thấm nhẹ trên người cô.

Đôi mắt cô bắt đầu ươn ướt.

“Có những người đã được đào tạo chuyên nghiệp, học mấy năm sau mới được diễn. Cũng có những người thì lại lao thẳng vào nghề diễn luôn, chính vì không có kinh nghiệm nên đương nhiên là gặp khó khăn. Kinh nghiệm thì có thể tích lũy, có thể học hỏi được, dựa vào sự thông minh và nhanh nhẹn của em, em nhất định sẽ là một diễn viên tài hoa làm chấn động cả thế giới.”

“Được rồi!”

Doãn Hạ Mạt nói nhỏ. Cô thừa biết anh muốn an ủi cô, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy ấm áp.

“Em cho rằng anh đùa cho em vui à?” Lạc Hi mỉm cười hôn lên mái tóc dài dày như rong biển của cô. “Em biết không? Em và anh là những diễn viên trời sinh.”

Cô ngớ ngàng. Ngẩng đầu nhìn anh.

“Từ nhỏ chúng ta đã sống ở cô nhi viện, hoàn cảnh đó buộc chúng ta luôn phải ngụy trang cho chính mình, hóa thân vào vai một đứa trẻ ngoan ngoãn, khéo léo hiểu chuyện để được mọi người yêu thương, như vậy mới có thể tiếp tục sống được.”

Ngón tay của Lạc Hi vuốt nhẹ lên mái tóc cô.

“Chúng ta đã quen diễn kịch rồi, có thể là cố ý, cũng có thể là vô

tình chúng ta đã che giấu bản thân chúng ta đi, và cũng chính là vì bản thân, chúng ta lại mang những bộ mặt khác. Diễn kịch là kế sinh nhai của chúng ta, đã ăn sâu vào trong xương tủy của chúng ta, nó trở thành một bản năng, vì sự sinh tồn mà bản năng đó trở lên mãnh liệt mà người khác không thể bắt kịp được. Em cần phải học, nhưng chỉ là học cách vận dụng bản năng này như thế nào vào việc diễn kịch thôi.”

Doãn Hạ Mạt trầm tư.

Đôi mắt bất động, sau đó, trong đôi mắt lóe lên một tia sáng mờ ảo. “Nói cho anh biết, ngày mai bọn em sẽ diễn đoạn nào?” Lạc Hi cầm lên tay cuốn kịch bản của cô, lật qua lật lại xem xét. “Anh và em thử tập trước xem sao?”

Doãn Hạ Mạt suy nghĩ một lúc rồi khẽ nói: “Không cần đâu, hôm nay anh mệt quá rồi!”

Tuy anh là diễn viên xuất sắc, ngoài ca hát ra, kỹ năng diễn xuất của anh qua năm tháng dày công tôi luyện được ca ngợi là đã đạt tới cảnh giới tuyệt mỹ. Lạc Hi đã từng ba lần đạt giải thưởng *Cảnh Đế* cao quý. Nếu được anh chỉ dẫn, chắc chắn cô sẽ học được nhiều điều có ích. Nhưng dáng vẻ mệt mỏi, đau khổ của anh trong mơ lúc nãy khiến cô xót xa không đành.

“Em đang xót thương anh đúng không?”

Anh cười mà như không, không biết là thật lòng hay giấu cợt nữa.

“Vâng.” Hạ Mạt khẽ gật đầu.

Hơi thở của Lạc Hi đột nhiên ngừng lại, không gian căn phòng chợt một thoáng im lặng kỳ lạ. Đôi mắt đen của anh, như có làn sương mờ ảo trong đáy mắt, anh chăm chú nhìn cô, nín thở.

“Em... đang xót thương anh có đúng không?” Anh một lần nữa hỏi nhỏ.

Doãn Hạ Mạt nhìn anh, trái tim cô ấm áp và mềm mại, cô vứt bỏ hết những lớp nguy trang của bản thân, để ánh mắt cô bộc lộ nỗi thương xót và tình cảm của cô.

“Vâng.”

Anh hôn cô.

Nụ hôn nhẹ nhàng như những giọt sương đọng trên cánh hoa.

Chỉ là một nụ hôn rất nhẹ.

Nhưng sau đó, gương mặt của hai người như vừa được ánh ban mai nhuộm hồng. Đây không phải là nụ hôn đầu tiên, cũng không phải là lần nồng nhiệt nhất, nhưng nụ hôn này giống như lần đầu vậy, bao nhiêu năm qua vẫn còn in đậm trong trái tim hai người.

Rèm cửa sổ bay phấp phật trong gió đêm.

Mặt Doãn Hạ Mạt nóng bừng, trái tim cô thổn thức đầu óc trống rỗng. Rất lâu cô mới nghĩ ra một câu để phá vỡ sự yên lặng làm cho cả hai đều ngượng ngùng này.

“Không phải anh có tin tốt lành muốn nói cho em biết sao?”

Lạc Hi tựa người vào sofa cười, nói: “Là lừa em đó, không nói như

thế thì sao em chịu đến đây? Chắc chắn em suy sụp tinh thần, lủi thủi về nhà một mình, không cho bất cứ ai biết những khó khăn và mệt mỏi của em.”

Cô chớp chớp mắt.

“Tuy nhiên...”, anh nhìn cô chăm chú: “Anh cũng có cái này muốn đưa cho em.”

“...?”

Lạc Hi nắm lấy tay Hạ Mạt, đặt một vật vào trong tay cô, lạnh lạnh. Doãn Hạ Mạt cúi đầu xuống, trong tay cô là một chiếc chìa khóa, móc chìa khóa là một chùm hoa anh đào được chạm trổ bằng đá màu hồng.

“Bộ phim *Cờ chiến* sắp bấm máy, thời gian tới đây anh sẽ rất bận rộn”, anh thì thầm “nhưng anh vẫn muốn được gặp em, mỗi ngày đều muốn nhìn thấy em. Vì thế, anh đưa, cho em chùm chìa khóa căn hộ, khi nào em nhớ đến anh, thì đến thăm anh, được không?”

Cô lặng yên nhìn chiếc chìa khóa.

Ngón tay vân vê những bông anh đào trên chiếc móc.

“Xin lỗi...”

Buổi tối diễn ra Lễ trao giải thưởng Ca khúc vàng thường niên, khi anh hôn cô, thời khắc mà cả hai cùng chìm đắm trong ngất ngây, anh cũng đã nói những lời như thế này. Thời gian trôi đi, cô cho rằng anh đã quên những lời nói ấy.

“...Em không thể giữ nó.”

Cô ngẩng mặt lên, ánh mắt thản nhiên.

“Nếu không muốn, vậy thì sau khi rời khỏi đây, em có thể tùy ý đánh mất nó.” Lạc Hi nắm lấy tay cô, chùm chìa khóa ấn mạnh vào tay cô, anh cười làm như không để ý đến chuyện này, chỉ có điều tiếng cười mang chút tủi thân... “Nhưng, đừng nói cho anh biết... cứ để anh nghĩ là em đã cầm nó. được như vậy, anh sẽ cảm thấy trong căn hộ này có hai người, dù rằng đêm đêm anh ngủ một mình, nhưng anh sẽ luôn có cảm giác biết đâu sẽ có người về với anh.”

Doãn Hạ Mạt chạnh lòng.

“Lạc Hi...”

“Đừng nói thêm gì nữa”. Lạc Hi nhắm mắt lại, cúi đầu xuống hôn lên tay cô. rất lâu sau, anh hít một hơi thật sâu, gương mặt đã trở lại tươi tỉnh, anh cười, nói: “Bây giờ, chúng ta thử sắp xếp kịch bản một chút, Doãn Hạ Mạt của ngày mai diễn sẽ không tủi thân nữa.”

Ngày thứ hai đóng phim, Doãn Hạ Mạt lặng lẽ ngồi một góc trong

phòng nghỉ.

Không ai hỏi thăm hoặc bắt chuyện với cô, tất cả đều xa lánh cô. Mọi người giễu cợt nói hôm nay ai là người diễn chung với Hạ Mạt nhiều nhất thì người đó đáng thương nhất, trước mười hai giờ đêm đừng có nghĩ tới chuyện xong việc về nhà.

Giống như hôm qua, cặp diễn viên An Bân Ni và Lăng Hạo vẫn diễn cùng nhau. Hồi đầu, hai người họ đã hẹn nhau là ai diễn xong thì có thể về trước. Nhưng hôm nay, An Bân Ni không về mà ở lại bên Lăng Hạo, lúc thì gọt táo cho anh ta, lúc thì lại rót canh tằm bổ, hai người rất quấn quýt nhau.

“Tại sao đạo diễn lại không xếp những đoạn diễn của anh quay cùng một lúc nhỉ?” Giọng An Bân Ni trách móc vọng vào tai Doãn Hạ Mạt. “Đoạn chúng mình diễn với nhau xong, ở giữa lại còn xen những đoạn nhiều vai phối hợp như thế, bắt anh phải đợi mệt mỏi, kết thúc mới là đoạn của anh. Anh Hạo, anh đã đắc tội với đạo diễn à?”

“Phiền hà chết đi được!”

Lăng Hạo tức giận nhìn Doãn Hạ Mạt đang ngồi im lặng xem kịch bản ở một góc, cô vẫn ngồi yên như thế, một chút tự giác của kẻ phạm tội cũng không có.

“Sao? Em nói sai ư?” An Bân Ni nghi ngờ hỏi.

“Sở dĩ vai diễn của anh phải tách đứt đoạn như thế là vì anh phải diễn với một người thật đáng thương, cô ấy diễn như một khúc gỗ, một câu thoại, một ánh mắt biểu cảm mà diễn mấy chục lần không xong, cho nên đương nhiên là phải để phần của cô ấy ra sau cùng, để tránh cho mọi người bị cô ấy làm cho liên lụy, chẳng ai được về mất!”

Lăng Hạo tức đầy một bụng!

Lúc trước, Lăng Hạo đã từ chối hợp tác đóng quảng cáo của hãng Lỗi Âu với Doãn Hạ Mạt, nhưng sau này xem quảng cáo, thấy khả năng diễn xuất của Hạ Mạt vượt quá sức tưởng tượng của mình, vậy nên lần này thấy tên cô trong dàn diễn viên tham gia đóng *Bản tình ca trong sáng* anh cũng chẳng từ chối như lần trước nữa. Nhưng, cô diễn quá dở như vậy thì ai có thể chấp nhận được!

“Này!”

Một đôi chân dài xuất hiện trước mặt Doãn Hạ Mạt, giọng nói bực bội không thể kiềm chế. Hạ Mạt hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn, hai tay Lăng Hạo đang đút trong túi quần, trông rất oách, thế nhưng mặt mày lại tối sầm, hai hàng lông mày nhíu lại gần nhau.

“...?” Ánh mắt Doãn Hạ Mạt nghi ngờ hỏi.

“Tôi cảnh cáo cô! Nếu hôm nay cô lại diễn mãi không được, hại tôi bị liên lụy thì tôi không tha cho cô đâu! Nghe thấy không?!” Lăng Hạo gầm giọng, những người ngồi xung quanh đều quay lại nhìn Hạ Mạt. An Bân Ni lén cười về khoái chí.

“Vâng, tôi sẽ cố gắng.”

Đôi mắt Doãn Hạ Mạt lặng lẽ không thể hiện cảm xúc gì.

“Cố gắng cái gì chứ?” Nhìn thái độ dửng dưng của Hạ Mạt, Lăng Hạo tức điên người. Lăng Hạo ghét nhất bộ dạng đó của cô, ngay từ lần gặp đầu tiên, cô lúc nào cũng lạnh nhạt như thế, hết như là người không có cảm xúc vậy, bộ dạng của một loại người máu lạnh. “Cố gắng lại diễn như rô bốt ấy à?! Cố gắng để tôi chết chung với cô à?! Doãn Hạ Mạt, cô tự cảm thấy nhục nhã đi có được không?!” “Thật quá đáng!”

Giọng nói đầy tức giận, Trần Ân đột nhiên xông thẳng tới, cô giống như gà mẹ che chở cho Doãn Hạ Mạt ở sau lưng mình, ánh mắt Trần Ân tức tối trợn lên nhìn Lăng Hạo. Cô chạy quá gấp nên hơi thở hỗn hển, mồ hôi túa đầy trên trán. Trần Ân đi liên hệ một chương trình biểu diễn vừa trở về, đúng lúc đặt chân vào phòng nghỉ của diễn viên thì thấy Lăng Hạo đang nạt nộ Doãn Hạ Mạt, Trần Ân tức giận chửi nể nang gì xông ngay vào.

“Trời sinh ra anh đã biết diễn kịch rồi chắc?! Hồi mới vào nghề, anh có diễn được hay hơn Hạ Mạt không? Lúc anh mới được đóng phim, những người vào nghề trước cùng đoàn làm phim cũng ức hiếp anh như thế này à?!”

Trần Ân không ngừng phản kích truy vấn Lăng Hạo.

“Cứ coi như cô ấy diễn không hay đi, nhưng hôm qua là ngày đầu tiên Hạ Mạt chính thức đóng phim, anh là người đi trước, là một ngôi sao, nếu cảm thấy cô ấy diễn không đạt, vậy thì anh nên chỉ cho cô ấy, giúp đỡ cô ấy chứ! Đàng này anh đang làm gì vậy?! Sĩ nhục cô ấy thì có thể làm cho cô ấy diễn tốt hơn được sao? Anh thật quá đáng! Người không có cảm giác nhục nhã chính là anh, chứ không phải Hạ Mạt!”

“Bốp!”

Một bạt tay đập mạnh sau ót Trần Ân! Trần Ân bị đánh mạnh lao đảo vài bước về phía trước rồi té nhào xuống đất. Doãn Hạ Mạt vội chạy lại ôm lấy Trần Ân, nhìn dáng vẻ đau đớn của Trần Ân, Hạ Mạt thấy xót xa.

“Cô làm gì vậy?”

Cánh tay An Bản Ni vẫn chưa hạ xuống, ánh mắt Doãn Hạ Mạt biến thành con dao sắc lạnh. Hai cánh tay Doãn Hạ Mạt mềm mại ôm Trần Ân là vậy, nhưng gương mặt đối chọi với An Bản Ni lại lạnh tanh đến thế. Hai cảm xúc đối nghịch nhau đang dung hợp trên cơ thể cô, dường như có một ánh nhìn gai góc dữ dội lóe ra từ cơ thể cô, khiến cho An Bản Ni và Lăng Hạo đờ người ra, mọi người ở trường quay cũng đều ngơ ngác.

Hồi lâu An Bản Ni định thần lại, khinh khỉnh nói:

“Cô ấy chẳng phải vừa nói chúng tôi không chỉ bảo cô chứ gì?!”

Được, Doãn Hạ Mạt, cô nhớ này, là đàn em thì không có tư cách lớn tiếng với các bậc tiền bối nghe chưa, đây là phép tắc trong giới. Cố mà dạy dỗ người quản lý của cô đi, nếu không sau này cô sẽ

chuốc họa vào thân đấy!”

“Chị chỉ bảo đàn em như vậy sao? Đàn em thì không được phép bắt kính những người đi trước, còn kẻ đi trước lại có thể tùy ý đánh chửi người ta sao? Huống hồ, cô ấy là người quản lý của tôi chứ không phải là đàn em đàn iếc của chị gì hết!”

Doãn Hạ Mạt nhìn Trần Ân bị đánh đầu tóc rối tung, mắt ươn ướt vì đau mà xót xa trong lòng. Hạ Mạt lạnh lùng nói với An Bản Ni:

“Xin lỗi Trần Ân đi.”

“Hả?!”

An Bản Ni tức khí nguýt một cái, thấy mọi người xung quanh đều đang trừng trừng nhìn cô. An Bản Ni nổi cáu trong lòng, trước đây những người mới bước vào nghề bị cô đánh chửi đều không dám mở miệng đáp lại, Doãn Hạ Mạt này thật là to gan.

“Bảo tôi xin lỗi cô ấy à?! Cô có khùng khùng không đấy? Doãn Hạ Mạt, cô không thiết sống trong cái làng giải trí này nữa chứ gì? Cô nghĩ cô là cái thá gì chứ, một người mới nhảy vào nghề thấp kém như cô mà dám to tiếng với tôi sao?”

“Bản Ni, đừng để ý đến cô ta nữa.”

Lăng Hạo nhìn Doãn Hạ Mạt và Trần Ân, tay níu vai An Bản Ni tính kéo cô ta đi khỏi chỗ này.

“Ý của chị là,” Doãn Hạ Mạt điềm tĩnh nói, “nếu tôi không phải là người mới vào nghề, nếu trong giới nghệ sĩ, địa vị của tôi cao hơn chị, thì tôi có thể không tôn trọng chị, và chị cũng không dám tùy tiện ức hiếp người quản lý của tôi chứ gì?”

“Dựa vào cô”, An Bản Ni cười sảng sặc, “Đừng có nói tới chuyện sau này địa vị của cô sẽ cao hơn tôi, mà cứ nhìn vào hiện tại đi, đoạn diễn của cô liệu có thể qua nổi nội trong mười lần không? Đạo diễn Từ còn có thể nương bộ lưu lại một đứa ngu si như cô được thêm mấy ngày đây?!”

“Nếu tôi có đủ khả năng thì sao?”

“Cái gì?”

“Nếu tôi nhập vai chỉ một lần bấm máy là được, chị sẽ xin lỗi Trần Ân chứ?” Doãn Hạ Mạt lạnh lùng nhìn An Bản Ni. “Thế được không?”

“Hả! Cô...”

“Có được không?”

“Nếu cô không diễn được thì sao?”

“Nếu nguyên nhân là do tôi diễn một lần không đạt, khi đó, tôi sẽ chịu sự chỉ bảo của chị Bản Ni.” Doãn Hạ Mạt bình tĩnh nói.

“Hạ Mạt...”

Trần Ân sợ hãi cuống cuống ngẩng đầu lên, mặc dù đang điên tiết vì bị An Bản Ni đánh, nhưng nghe nói ngày hôm qua Hạ Mạt diễn mấy chục lần vẫn không sao hoàn thành cảnh quay của mình...

“Được! Lời đó là do cô tự nói ra!” Ánh mắt An Bản Ni đầy thách thức.

Mười lăm phút sau.

Tại trường quay.

Nhân viên ánh sáng, nhân viên kỹ thuật quay, thư ký trường quay đều đã sẵn sàng, An Bản Ni và những diễn viên khác đứng xem.

Nhân viên trang điểm, làm tóc và phục trang lúc này cũng đã được nghe nói về chuyện đánh người ở phòng nghỉ khi nãy, họ lũ lượt kéo ra trường quay, chen nhau đứng xem.

Trần Ân mặt mày tái xanh, môi mím chặt.

Giờ khắc này, cô bắt đầu cảm thấy hối hận, tại sao mình lại bị kích động như thế. Cô là quản lý của Hạ Mạt, đáng lẽ cô phải bảo vệ Hạ Mạt, giải quyết khó khăn của Hạ Mạt, đằng này ngược lại, Hạ Mạt lại phải bảo vệ cô, cô lại đẩy Hạ Mạt vào tình cảnh nguy khó này.

Lăng Hạo và Doãn Hạ Mạt đã chuẩn bị tâm lý để nhập vai diễn, đạo diễn Từ nhìn đồng hồ, ba giờ hai mươi phút chiều. Đạo diễn Từ chau mày suy tư, diễn biến thể hiện tâm lý của đoạn này rất phức tạp, có khi cô ta diễn đến hơn hai mươi lần chưa chắc đạt được kết quả như mong muốn. Nếu ông có đủ khả năng làm chủ, nhất quyết ông sẽ không chấp nhận người mới vào nghề như Doãn Hạ Mạt, chỉ những diễn viên có nhiều kinh nghiệm diễn và thông minh mới đủ sức nhận vai diễn này.

Nếu thể hiện của Doãn Hạ Mạt ảnh hưởng nghiêm trọng đến chất lượng của bộ phim *Bản tình ca trong sáng* thì nhất thiết phải đề nghị tìm diễn viên thay thế cô ta thôi. Bằng không ông thà từ bỏ cơ hội làm đạo diễn lần này, chứ không cho phép mình tạo ra một tác phẩm thiếu chất lượng.

“Diễn!”

Đạo diễn Từ hô to, cảnh quay chính thức bấm máy.

Tất cả chìm trong yên lặng, không một tiếng động.

Lăng Hạo ngồi trước bàn làm việc, nhưng ngón tay không còn kiên nhẫn lật lật những trang văn bản trên bàn, Doãn Hạ Mạt lặng im đứng đằng sau lặng lẽ nhìn anh.

...

“Trong lúc thể hiện vai diễn, bắt buộc phải có hai linh hồn. Một linh hồn nhập vào nhân vật trong kịch bản, em chính là linh hồn của vai diễn đó, chú tâm hòa mình nhập vào vai diễn để nhận thức trải nghiệm cảm giác của nhân vật đó, em sẽ đại diện thay thế cho nhân vật, hơi thở của nhân vật chính là hơi thở của em, vui buồn của nhân vật cũng chính là vui buồn của em.”

Lạc Hi cười dịu dàng ấm áp.

Đêm đã khuya, trong phòng khách anh hướng dẫn cô kỹ càng từng ly từng tí, làm thế nào để hòa nhập vào vai diễn.

“Linh hồn kia lại phải tách hẳn ra một chút, phải duy trì được một khoảng cách, kiểu như là bay lên giữa không trung để có thể nhìn thấy những động tác và nét mặt biểu hiện của mình khi diễn. Nhất thiết em phải trở thành con người mình nhập vai, phải là con người

đó thì em mới có những cảm giác của nhân vật. Nhưng em lại không thể biến thành nhân vật hoàn toàn được, nếu như thế diễn quá phô hoặc quá hời hợt.”

“Hai linh hồn?...”

Cô trầm ngâm nghiền ngẫm ý nghĩa lời nói của anh.

“Khi mới bắt đầu sẽ có chút ít khó khăn để nắm bắt khoảng cách giữa hai linh hồn này, như đoạn hôm qua, khi em đứng phía sau Luật Tư, nhìn anh ấy, em yêu anh ta nhưng từ trước đến nay không dám thổ lộ cho anh ta biết. Tại sao em lại yêu Luật Tư sâu đậm như thế?”

“Bởi vì lúc còn nhỏ, lần đầu tiên nhìn thấy Luật Tư, Băng Đồng đã đem lòng yêu mến anh ta rồi, anh ta ngời sáng, tốt bụng như một thiên thần, là người mà trong cuộc đời thấp kém của cô chưa từng gặp. Từ bé đến lúc trưởng thành, để kiếm sống, Băng Đồng đã làm nhiều việc không tốt, còn Luật Tư, anh ta vẫn luôn là con người chân thật và lương thiện, anh ta là nguồn ánh sáng duy nhất trong cuộc đời cô ấy.”

“Tại sao Băng Đồng lại không dám nói cho Luật Tư biết là mình đang yêu anh ấy?”

“Vì Băng Đồng sợ, cô ấy sợ nếu Luật Tư biết tình cảm của cô thì anh ấy sẽ xa lánh cô, cô sợ sẽ không còn cơ hội được gặp Luật Tư, được gần gũi Luật Tư. Hơn nữa cô ấy thật sự cũng không dám yêu anh ấy...”

“Tại sao?” Lạc Hi nhẹ nhàng hỏi cô.

“... Cô ấy sợ bị anh ấy quay lưng lại với mình. Như lúc còn nhỏ người cha đã từng bỏ rơi mẹ con cô ấy để đi với một người phụ nữ khác, sau này mẹ cô cũng rời xa cô, bỏ cô ở cổng cô nhi viện, bà ta đã nói dối cô đi mua thức ăn ngon cho cô, rồi bỏ đi không bao giờ quay trở lại nữa.”

Gió đêm lùa vào khung cửa sổ.

Lạc Hi nhắm mắt lại.

Khuôn mặt anh nhợt nhạt gần như trong suốt, hai hàng mi đen dài, Doãn Hạ Mạt ngạc nhiên, hình ảnh này chính là hình ảnh hồi nãy anh vừa ngủ mê, miên man trong cơn ác mộng không sao tỉnh lại được. Cô nhẹ nhẹ nắm lấy tay anh, bàn tay anh lạnh ngắt hơi run run.

“Lạc Hi...”

Cô khẽ gọi tên anh, giọng cô ấm áp như muốn gọi anh để anh thoát khỏi cơn ác mộng một lần nữa.

Rất lâu sau, “Cho nên, cô ấy không cho phép mình yêu...”, Lạc Hi nhìn sắc đêm ngoài cửa, ánh mắt sâu thẳm, “bởi vì, bị ruồng bỏ chính là lời nguyền của ông trời dành cho cô ấy. Yêu càng nhiều thì đau khổ càng nhiều. Cô ấy muốn yêu thật nhiều, thật nhiều... nhưng bất luận cô ấy cố gắng như thế nào thì cuối cùng cô ấy cũng bị người cô yêu thắm thiết ruồng rẫy và vứt bỏ... như vứt bỏ một thứ

rác rưởi, tình cảm xưa nay, rẻ mạt tới mức không bằng cái bánh bao giá một đồng...”

Người Doãn Hạ Mạt từ từ cứng lại, cô vẫn nhớ câu nói này của anh...

...

Tại phi trường năm năm về trước.

...

Trong phòng đợi sân bay.

Ánh mặt trời chiếu vào cửa kính sáng chói nhưng lạnh.

...

“Yêu thương tôi?” Lạc Hi cười lớn, cười muốn đứt hơi. “Yêu thương tôi nên mới để tôi một lần nữa quay về cô nhi viện? Bà Tống cũng yêu thương tôi, cũng vì yêu thương tôi nên mới mở to mắt nhìn thằng con mình biến tôi thành thằng ăn cắp rồi kêu cảnh sát tới bắt tôi? Mẹ cũng bảo yêu thương tôi, lẽ nào bà ấy cũng vì yêu thương tôi nên mới quăng tôi lại trong khu vui chơi, để rồi tôi như một thằng khờ ngu ngốc đứng chờ ở đó suốt ba ngày ba đêm?”

...

“Tình yêu đó quá rẻ mạt.” Bờ môi Lạc Hi từ từ thể hiện cái cảm giác đang nếm phải vị đắng tàn khốc, ánh mắt lạnh lùng băng giá. “Rẻ mạt tới mức không bằng chiếc bánh bao giá một đồng.”

...

Gió đêm mát lạnh.

“Nhớ kỹ biểu hiện cảm xúc của anh chưa?” Lạc Hi quay đầu nhìn cô, đột nhiên anh cười lớn, “Hạ Mạt, sao lại phân tâm vậy?”

Doãn Hạ Mạt cúi đầu.

Cô không nói gì, mấy ngón tay lặng lẽ nắm chặt bàn tay anh. Anh nhìn xuống bàn tay mình đang được tay cô nắm chặt, anh cười rồi cũng nắm chặt lấy tay cô, nói:

“Ngày mai, lúc đóng phim cũng phải linh động thoải mái một chút, để nửa hồn kia của em được bay bổng vào không trung, phải chú ý tới biểu hiện của khuôn mặt mình, cứ học theo cách thể hiện lúc nãy của anh là ổn rồi.”

...

Máy quay đã kéo lại gần.

Ánh sáng chiếu thẳng vào mặt Doãn Hạ Mạt, cô lặng lẽ nhìn cái bóng sau lưng của Lăng Hạo. Ống kính máy quay chĩa lại gần mặt cô, đôi mắt cô sâu lắng ưu phiền như muốn ngạt thở, nhưng đó là cảm xúc tuyệt vọng, thứ cảm xúc không thể chịu đựng được tất cả, muốn trốn chạy nhưng lại không sao vứt bỏ được.”

Đạo diễn Từ kinh ngạc dõi nhìn trong máy quan sát.

An Bân Ni không dám tin vào một Doãn Hạ Mạt mà lúc này cô đang nhìn thấy trong trường quay, cô ta sao lại có thể biểu lộ cảm xúc có hồn được như thế trước ống kính máy quay, cảm xúc ấy dường như có thể xuyên qua không gian đi sâu vào trái tim từng người.

Ánh mắt An Bân Ni ngơ ngác kinh ngạc, một luồng khí lạnh buốt từ từ tràn ngập trong lòng.

Trần Ân bịt chặt miệng.

Tuy Trần Ân không hề biết diễn xuất đóng phim là gì, nhưng, hình như Hạ Mạt đang không phải là Hạ Mạt nữa, gương mặt cô ấy đang rất xúc động.

“OK!”

Gương mặt đạo diễn Từ không một biểu hiện, ông hô lên cho dừng quay.

“Cảnh sau chuẩn bị!”.

Tất cả mọi người tại trường quay đều ngạc nhiên ngơ ngác, qua vài giây họ mới sực tỉnh, cảnh này Doãn Hạ Mạt chỉ mới diễn một lần mà đã được rồi sao! Làm gì có chuyện, hôm qua cô ta vẫn còn giống như một khúc gỗ, không hiểu sao tự dưng lại vỡ bài, biến thành con người hoàn toàn khác.

Lăng Hạo quay người lại nghi ngờ nhìn mọi người rồi lại nhìn Hạ Mạt, trong lúc quay, vì phải quay lưng lại với Hạ Mạt nên anh không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao mới có một lần đạo diễn Từ đã có thể OK rồi?

Ánh mắt của mọi người chuyển hướng về phía An Bân Ni.

Xung đột hồi nãy của cô ta và Doãn Hạ Mạt đã được truyền đến tai tất cả mọi người, lẽ nào An Bân Ni sẽ phải xin lỗi Doãn Hạ Mạt sao?

An Bân Ni đứng im tại chỗ, gương mặt lúc đỏ dừ, lúc lại trắng bệch.

Chương 3

Mấy cảnh quay tiếp theo của ngày hôm đó, Doãn Hạ Mạt gần như chỉ cần diễn một lần là xong, chỉ có cảnh thứ ba, lại là vì mối quan hệ của Lăng Hạo mà cô lại cứng đờ người ra.

Lăng Hạo chau mày hỏi: “Chuyện của tôi và Thái Na, là cô nói với ba tôi phải không?”.

Doãn Hạ Mạt im lặng một lúc. “Phải”.

Lăng Hạo nổi trận lôi đình: “Băng Đồng, tôi luôn coi cô là người bạn tốt nhất của tôi, tại sao cô có thể, tại sao có thể bán đứng tôi cơ chứ?”.

Ánh mắt của Hạ Mạt chậm chậm lướt trên khuôn mặt Lăng Hạo.

...

“Ở cảnh này, em cần phải cùng lúc thể hiện được hai cung bậc tình cảm. Trong ánh mắt là một cung bậc, trên khuôn mặt là một cung bậc khác. Khi Băng Đồng nói, gương mặt phải lạnh lùng tàn nhẫn, vô cảm, không được có thêm một biểu hiện nào khác.” Lạc Hi khẽ cười, anh đùa nói: “Hạ Mạt, đây là điểm mạnh của em, em cứ lấy cái bộ dạng đã đối xử với anh như ngày trước là được rồi”.

Hạ Mạt ngậy người.

Nhớ lại ngày trước, cô quả nhiên luôn dùng thái độ lạnh lùng, nhất là khi đối diện với anh, còn với Tiểu Trùng, với Trần Ân, thậm chí với cả Âu Thần, thái độ của cô dù trách mắng hay bao che cũng đều rất dịu dàng.

Chỉ có đối với Lạc Hi, ngay từ đầu cô đã phòng bị kỹ lưỡng, năm năm trước như vậy, năm năm sau lần đầu tương ngộ cũng là như vậy. Cô cảm thấy hơi xót xa trong lòng, ánh mắt từ từ ngắm nhìn gương mặt Lạc Hi.

Lạc Hi nhìn cô chăm chăm.

Hồi lâu, anh nhẹ nhàng ghì vào trán cô, giọng khàn khàn nói: “Vậy đó, chính là cái ánh mắt đó... Băng Đồng đã dùng ánh mắt đó để nhìn Luật Tư, ánh mắt mang tình cảm sâu sắc tận đáy lòng, nhưng nét mặt và lời nói lạnh lùng như thể có hai Băng Đồng khác nhau vậy...”

...

“Tôi không phải là bạn của anh, tôi chỉ là thư ký của anh.” Đôi mắt Hạ Mạt sâu thẳm và tĩnh lặng, cô nói bằng nét mặt lạnh lùng, dường như cô ấy không có tình cảm. “Báo cáo tình hình với Chủ tịch Hội đồng quản trị là trách nhiệm của tôi.”

Lăng Hạo nhìn vào mắt cô.

Ánh mắt cô lạnh lùng như biển cả, yên lặng không một gợn sóng nhưng sâu xa, dường như có những con sóng ngầm đang ẩn náu rất sâu, rất sâu từ dưới đáy mắt, có thể trực tiếp hút anh thẳng vào bất cứ lúc nào.

“...”

“Cắt!”

Đạo diễn Từ nổi giận, quát lớn:

“Lăng Hạo, anh làm cái gì vậy?! Ngơ ngẩn cái gì thế?”

“Xin lỗi đạo diễn.” Lăng Hạo ngượng ngùng vội vàng xin lỗi.

“Chuẩn bị diễn lại!” Đạo diễn Từ mất kiên nhẫn khua khua cánh tay, ông nhìn Doãn Hạ Mạt đang đứng giữa trường quay, la lớn: “Doãn Hạ Mạt!”

Doãn Hạ Mạt quay đầu lại, “Sao vậy đạo diễn?”

“Hôm nay diễn rất tốt.” Đạo diễn Từ nói tình bơ. “Sau này cũng phải tiếp tục cố gắng đó!”, nói xong, ông hô lớn: “Mọi người chuẩn bị! Rồi, diễn!”

Tất cả cảnh quay hôm đó đều đã xong, các nhân viên trong đoàn phim bắt đầu thu dọn đồ đạc. Doãn Hạ Mạt trở về phòng nghỉ của diễn viên, tẩy trang trước bàn trang điểm. Trân Ân vui mừng đến bên cô, vừa khen cô diễn tốt vừa chửi An Bân Ni là người không biết giữ chữ tín.

“Thật là vô liêm sỉ! Khinh bỉ cô ta!”

Trân Ân bực tức đưa tay xoa xoa sau gáy. Hừm, sao lại có loại người như An Bân Ni chứ? Trước sự chứng kiến của mọi người, cô ta đã hứa: Nếu Doãn Hạ Mạt diễn một lần mà qua thì sẽ xin lỗi Hạ Mạt trước cả đám đông. Kết quả thì sao?! Nhân lúc mọi người không để ý liền chuồn mất tiêu luôn.

“Ngày mai sẽ vẫn gặp được cô ta”, Doãn Hạ Mạt mỉm cười, “đến lúc đó sẽ bảo cô ta xin lỗi cậu”. Nếu Trân Ân mà không nguôi giận thì kiểu gì Hạ Mạt cũng sẽ bắt An Bân Ni phải xin lỗi Trân Ân trước mặt mọi người.

“Ừ...”

Trân Ân suy nghĩ rồi cười thầm:

“Bỏ đi, lần này An Bân Ni như thế cũng coi như đã mất mặt rồi. Lần này bỏ qua cho cô ta. Sau này vẫn còn cùng trong đoàn phim, tuyệt tình như thế cũng đâu có hay... Hừm, cô ta có không xin lỗi thì cô ta vẫn bị tất cả mọi người trong đoàn và đám phóng viên văn hóa tới săn tin cười nhạo sau lưng, ha ha!”

Doãn Hạ Mạt mỉm cười nhìn Trân Ân trong gương trang điểm. Trân Ân trước đây thường hay tự ti, không bao giờ dám lớn tiếng trước mặt người lạ, nhưng lúc này, tuy thái độ của Trân Ân đối với Lăng Hạo có hơi khiếm nhã nhưng điều đó thể hiện Trân Ân đã không còn là người nhút nhát nữa.

Qua hàng loạt sự việc, Trân Ân đã trưởng thành và càng ngày càng

tự tin, Hạ Mạt dường như đang nhìn thấy được tương lai của Trần Ân, một người phụ nữ xinh đẹp, kiêu ngạo kiêu như một con bướm chui từ kén ra vậy.

Còn về An Bản Ni...

Đôi mắt Doãn Hạ Mạt trầm tư. Là một người mới bước chân vào nghề, cô không muốn có những mối quan hệ thô thiển và cứng nhắc với những người đi trước như An Bản Ni. Chỉ có điều, Hạ Mạt thờ phào nhẹ nhõm, tình huống đó đã vượt ra ngoài suy nghĩ, vậy thì, cô chỉ còn biết cố gắng đón nhận và ứng phó trước những khó khăn trong tương lai mà thôi, suy cho cùng những chuyện như vậy chẳng có ích gì cho công việc cả.

Bản tình ca trong sáng là bộ phim truyền hình vừa quay vừa phát sóng, sẽ chiếu từng tập vào thứ Bảy hằng tuần, sau khi quay xong sáu tập đầu, phim sẽ được chính thức lên sóng của đài HBS. Do việc quảng cáo được tiến hành hết sức rầm rộ nên bộ phim này được coi là bộ phim thần tượng được mong đợi nhất trong năm. Thêm vào đó, bộ phim có sự tham gia của hai ngôi sao đang hot thủ vai chính là An Bản Ni và Lăng Hạo, do vậy khi mới bắt đầu trình chiếu, tập đầu của bộ phim đã dễ dàng đánh bại tất cả các chương trình cùng phát sóng, chiếm luôn vị trí quán quân trong bảng xếp hạng những bộ phim được đón xem nhiều nhất.

Tối hôm đó, Lạc Hi đã cố ý gạt công việc sang một bên để tới nhà Doãn Hạ Mạt, cùng cô và Tiểu Trùng xem phim.

Doãn Trùng dán mắt vào màn hình, tới khi Hạ Mạt xuất hiện trong phim thì mắt cậu mở càng to hơn, không hề chớp lấy một lần. Nhìn chị gái trong phim, cậu ngẩn ngơ, trên gương mặt là sự ngạc nhiên không tả được bằng lời, đến khi vai diễn của cô kết thúc, Doãn Trùng mới từ từ ngoái đầu lại nhìn chị Hạ Mạt đang ngồi cạnh, cậu nói:

“Chị, chị giỏi quá!”

Doãn Hạ Mạt thả lỏng người nãy giờ cứ cứng đờ đờ. Trong tập một, tuy vai diễn của cô không xuất hiện nhiều nhưng nhân vật cô thể hiện không có cái vẻ gượng gạo như cô đã từng lo lắng. Nhìn ánh mắt đồng tình của Tiểu Trùng, cô mỉm cười, bỗng nhiên cô cảm thấy tất cả những vất vả lúc trước đã được đền đáp.

Lạc Hi ôm lấy vai cô, dịu dàng cười, nói: “Em sẽ có ngày càng giỏi nữa”.

Vì mới vào nghề, nên trong cách thể hiện của cô cũng chưa được tự nhiên lắm, tuy nhiên cô lại diễn rất có cảm xúc, thứ cảm xúc nói

không nên lời nằm sâu trong đôi mắt khiến người xem khó lòng rời mắt khỏi cô.

Hạ Mạt sẽ thành công.

Cô ấy là diễn viên trời sinh, thiên phận này xét ở một trình độ nào đó đã vượt qua những thành công trên con đường ca hát mà cô đã đạt được.

Theo lịch phát sóng của *Bản tình ca trong sáng*, cùng với những phát triển theo chiều sâu các tình tiết trong phim, chủ đề bàn luận về bộ phim này ở các chủ điểm đều xoay quanh Lăng Hạo và An Ân Ni, Lăng Hạo thủ vai Luật Tư rất hào hiệp, An Ân Ni thì thật xinh đẹp dễ thương. Trong phim, cảnh hai người gặp nhau lần đầu tiên ngồ ngộ gây cười. Lăng Hạo và An Ân Ni là cặp đôi Kim Đồng Ngọc Nữ ăn ý nhất trong làng giải trí, những tiêu đề kiểu này xuất hiện rầm rộ trên website của *Bản tình ca trong sáng* và trên các diễn đàn của những trang web lớn.

Nhưng sau khi tập ba được trình chiếu, trên mạng bắt đầu xuất hiện một số tiêu đề chú ý đến nhân vật Băng Đồng: *Băng Đồng rất yêu, rất rất yêu Luật Tư, Cô ta quá lãnh đạm đến mức khắc nghiệt, nhưng đúng là yêu thật lòng*. Khởi đầu thỉnh thoảng mới có vài đề tựa, nhưng dần dần, những đề tựa kiểu này càng ngày càng nhiều, những lời bình phẩm cứ xuất hiện như nổi những đám lửa nhỏ thổi bùng thành đám cháy.

...

“Thích Băng Đồng quá! Cô ấy rất yêu Luật Tư! Cô ấy yêu Luật Tư như vậy sao Luật Tư không nhận ra nhỉ, lại còn muốn cô ta quan tâm, chăm sóc cho Thái Na nữa chứ?”

“Tôi nghĩ Thái Na và Luật Tư không hợp nhau lắm đâu, Thái Na chỉ biết chơi bời ngu ngốc, Băng Đồng việc gì phải chăm sóc cô ta? Hơn nữa, Băng Đồng và Luật Tư đứng cạnh nhau trông rất xứng đôi.”

“Nếu tôi là Luật Tư, tôi nhất định sẽ chọn Băng Đồng. Băng Đồng vì anh ta mà làm nhiều việc như vậy, tình cảm lại sâu sắc như vậy, Thái Na chỉ biết gây phiền phức mà thôi.”

“Trời đất ơi! Tôi chịu hết nổi rồi! Chỉ cần Băng Đồng nhìn thấy Luật Tư là tim tôi đập loạn lên, đôi mắt cô ấy quá đẹp, cố che giấu một tình cảm sâu đậm mê mông như đại dương! Đồ ngốc Luật Tư kia, không được ngày ngày vui chơi cùng với Thái Na ngu dốt đó nữa. Băng Đồng mới là người yêu anh nhất!”

...

Những lời bình luận trên mạng như ngọn lửa bùng cháy dữ dội lan rộng, những tiêu đề đại loại như: *Thái Na và Băng Đồng, ai thích hợp với Luật Tư hơn?* trở thành chủ đề nóng bỏng nhất được cư dân mạng tranh luận đêm ngày. Khắp nơi trên mạng chỗ nào cũng có thể thấy được hình ảnh trong phim của Băng Đồng và Thái Na được cắt dán.

Lúc này có người tung tin An Bân Ni trong vai Thái Na và Doãn Hạ Mạt trong vai Băng Đồng không hợp tính nhau, hai người họ đã từng cãi nhau ở trường quay. Thế là như đổ thêm dầu vào lửa, các fan của Băng Đồng và Thái Na lại mở ra những cuộc tranh luận gay gắt...

Làn sóng này lại từ trên mạng truyền ra ngoài, những bài báo đưa tin về An Bân Ni và Lăng Hạo lồng ghép những đoạn có nội dung giới thiệu về Doãn Hạ Mạt cũng ngày một nhiều. Ca khúc đơn *Nàng tiên cá bong bóng* lần thứ hai dậy sóng, một lần nữa nó lại đứng đầu ở top đầu trong bảng xếp hạng. Những lời mời Hạ Mạt tham gia chương trình của các báo, đài cũng ngày càng nhiều, Trân Ân không kịp thở xoay như chong chóng với hy vọng sẽ giúp Doãn Hạ Mạt có được hình ảnh hoàn mỹ nhất, tần suất xuất hiện trước mặt khán giả sao cho hợp lý nhất.

Nhờ bộ phim *Bản tình ca trong sáng* phát sóng mà tiếng tăm của Doãn Hạ Mạt được nâng cao thêm một bậc. Người ta không chỉ còn để ý đến cô qua đoạn quảng cáo của Lỗi Âu và là người đã đoạt giải *Gương mặt mới xuất sắc nhất của năm*. Giờ đây cô giống như một viên ngọc quý, tỉ mỉ từng chút, từng chút mài giũa hào quang, dần dần mới phát sáng khiến người ta phải hoa mắt.

Buổi sáng.

Phòng hóa trang của diễn viên.

“Nghe nói hôm nay phía nhà đầu tư sẽ tới xem quay phim.” Trân Ân đang sắp xếp lịch làm việc của ngày mai vào cuốn sổ tay công việc lên tiếng nói với Doãn Hạ Mạt. “*Bản tình ca trong sáng* được đón nhận như vậy, lần này nhà đầu tư kiếm được cả đống tiền lớn đấy!” “Đúng rồi, con gái của tôi cuối tuần nào cũng dán mắt vào ti vi, gọi nó làm bài tập nó cũng không nhúc nhích.” Chị Tinh, nhân viên hóa trang đang thoãn thoắt đánh má hồng cho Hạ Mạt, chị bảo: “Cô Doãn này, lát nữa cô giúp tôi ký vài chữ cho con gái tôi và bạn bè của nó có được không? Ấy à, đúng là hết cách, tội nhỏ nghe tôi kể có thể gặp được cô nên năn nỉ tôi giúp chúng nó xin chữ ký”.

“Được.”

Doãn Hạ Mạt mỉm cười.

“Doãn Hạ Mạt, cô thật tốt bụng”, chị Tinh cười ha ha, “đối với ai cũng lịch sự như thế, thảo nào ai cũng yêu mến cô”.

Trân Ân thề lười, cái chị Tinh này nhất định đã quên thái độ với bộ mặt lạnh nhạt khinh khi của chị ta đối với Doãn Hạ Mạt hồi đầu. Khi ấy, chị ta trang điểm cho các diễn viên khác lúc nào cũng phải nửa tiếng đồng hồ, còn trang điểm cho Hạ Mạt chỉ năm phút là đã xong. Cũng may là Trân Ân từng làm việc thuê cho ảnh viện áo cưới, cũng học được cách trang điểm nên mới có thể giúp Hạ Mạt tí chút. Giờ đây Hạ Mạt đã có chỗ đứng vững chắc trong đoàn, thái độ của chị Tinh thay đổi một trăm tám mươi độ.

...

Có lần, cô tức giận nói:

“Không thích loại người như vậy, thấy người sang bắt quàng làm họ, gặp người hèn thì đạp, gặp người sang thì nịnh.”

“Không thích thì làm gì được?” Doãn Hạ Mạt thân nhiên “Trong lòng có duyên có số là được rồi. Không thể bắt buộc tất cả mọi người trên thế gian này phải làm bạn với cậu, bắt họ phải quan tâm yêu thương cậu được. Chỉ cần quý trọng những người đối đãi tử tế với cậu, còn những người khác thì mặc kệ họ.”

“Cậu không tức à?”

“Còn nhiều chuyện quan trọng để làm hơn là việc tức giận bọn họ.”

...

“Hạ Mạt, mình đi trước đây, mình tới Đài HBS xem họ sắp xếp và nội dung tiết mục biểu diễn ra sao, có chuyện gì điện thoại cho mình nhé!” Trân Ân nhìn đồng hồ, vội vàng thu xếp đồ.

Hạ Mạt nhắc Trân Ân: “Ừ, cậu lái xe cẩn thận nhé”.

Công ty có giao cho cô và Trân Ân một chiếc ô tô, nhưng Trân Ân lái rất bạt mạng.

“Ok! Yên tâm đi!”

Trân Ân cười hì hì, khoác túi, vẫy tay chào tạm biệt rồi đi ra ngoài. Đúng lúc này.

Phía bên kia phòng trang điểm, An Bân Ni nhìn vào gương, ngón tay đang di trên mí mắt, nhìn nét vẽ lông mi chưa ưng, cô cau mày, không thèm quay đầu lại lớn tiếng gọi:

“Chị Tinh, trang điểm cho em đi!”

Trân Ân khựng bước lại lừ mắt nhìn An Bân Ni một cái rồi quay lại trợn mắt nhìn chị Tinh. Hạ Mạt vẫn còn chưa trang điểm xong, cái chị Tinh này xem xem có dám coi thường cô để chạy qua với An Bân Ni không.

“Ừ...”

Nhìn viền môi Hạ Mạt mới kẻ được có một nửa, chị Tinh khó xử không biết phải làm thế nào mới không đắc tội với cả đôi bên.

“Chị Tinh!”

An Bân Ni hét kiên nhẫn ngoái đầu lại. Thấy chị Tinh đang trang điểm cho Doãn Hạ Mạt, mặt sầm ngay xuống:

“Chị Tinh, tôi gọi chị không nghe thấy à? Hóa trang của tôi mờ rồi, trang điểm lại cho tôi ngay!”

“Này! Hạ Mạt đang trang điểm đấy nhé!” Trân Ân bất mãn nói. “Vội lại vai của cô sau ba cảnh nữa mới diễn, cảnh tới đến lượt Hạ Mạt rồi, chờ Hạ Mạt trang điểm xong rồi chị ấy trang điểm cho cô cũng chưa muộn!”

“Xin lỗi! Xin lỗi! Cô An, hai phút nữa xong liền, hai phút nữa thôi.”

Động tác của chị Tinh nhanh hẳn lên, nét mặt có vẻ ngại ngần khiếm lỗi. “Cô Doãn hóa trang xong ngay bây giờ đây, tôi sang trang điểm cho cô liền.”

“Cảm ơn.”

Doãn Hạ Mạt khẽ nói.

“Phiền phức!” Trần Ân cười nhìn An Bản Ni đang tức điên. “Cô trang điểm chút nữa lại bôi đi thà đừng trang điểm nữa cho rồi có hay hơn không? Dùng nhiều phấn son quá không tốt cho da đâu.”

“Hừm...”

Chị Tinh ngượng ngừng ho khan, chị cảm thấy mình cũng hơi quá đáng với Doãn Hạ Mạt nhưng chị không muốn đắc tội với An Bản Ni chút nào. Tuy An Bản Ni coi họ như con ở, lúc nào cũng gào tới gọi lui, nhưng nếu đắc tội với một ngôi sao hàng hiệu trong công việc này là rất nguy hiểm.

“Trần Ân, cậu đi đi, đừng đến trễ.”

Doãn Hạ Mạt ôn tồn nói, Trần Ân còn đang tính nói thêm nhưng thấy ánh mắt của Doãn Hạ Mạt, cô thè lưỡi một cái rồi ngoan ngoãn bước đi.

“Chị Tinh!”

Giọng An Bản Ni tức tối khiến chị Tinh run lẩy bẩy đánh rơi cả cây son môi trong tay. Cây son rơi trúng vào váy Doãn Hạ Mạt mà cô vẫn bình lặng đưa tay nhặt trả lại cho chị Tinh.

“Xin lỗi! Xin lỗi!”

Chị Tinh khiếp đảm mặt trắng bệch, chị biết chiếc váy Doãn Hạ Mạt đang mặc trên người chốc nữa sẽ diễn tiếp đoạn hôm qua, nếu son váy bắn lên đó, chắc chắn ông đạo diễn sẽ nổi trận lôi đình, chị sẽ gặp rắc rối to.

“Không việc gì.”

Nụ cười trên gương mặt Doãn Hạ Mạt sáng ngời như ánh mặt trời, cô ngắm nhìn mình trong gương, chỉ còn mỗi môi là chưa trang điểm xong.

“Chị Tinh này, chị ra chỗ An Bản Ni đi, phần còn lại em có thể tự làm được.”

“Nhưng...”

Chị Tinh ngượng ngừng như người mắc lỗi.

“Chị đi nhanh đi, không sao đâu.” Doãn Hạ Mạt mỉm cười với chị Tinh rồi quay người nhìn vào gương trang điểm tô nốt son phần còn lại trên môi. Chị Tinh cũng chẳng qua là vì công việc kiếm sống mà phải chịu khổ chịu sở, nhẫn nhịn trước thái độ thù địch của An Bản Ni.

“Cô An, cô có sai bảo nào?”

Chị Tinh cười cầu hòa chạy tới bên An Bản Ni. An Bản Ni lạnh lùng nguýt chị một cái, chị Tinh luống cuống cúi đầu xuống lôi dụng cụ trong thùng trang điểm ra. An Bản Ni nhìn Doãn Hạ Mạt qua chiếc gương ngồi góc bên kia đang trang điểm, sắc mặt Doãn Hạ Mạt quá là bình tĩnh thản nhiên như không có chuyện gì phiền toái.

An Bản Ni trong lòng tức tối.

Chẳng qua chỉ là một đũa mới bước chân vào nghề, vậy mà dám đối đầu coi thường các bậc tiền bối, dựa vào tư cách, thái độ đó của

Doãn Hạ Mạt mà trên mạng và trên báo chí, người ta dám đưa ra bình luận so sánh với cô ta sao?! Tối hôm qua một tay phòng viên văn hóa có gọi điện thoại tới hỏi cô rằng mọi người đồn thổi Doãn Hạ Mạt mới là người bạn diễn thích hợp nhất của Lăng Hạo, cô thấy thế nào! Hừm, hôm nay An Bân Ni có một cảnh quay chung với Doãn Hạ Mạt, nhất định cô sẽ cho Doãn Hạ Mạt biết thế nào là hậu quả của việc không tôn trọng kẻ đi trước!

Không khí trường quay hôm nay khác hẳn hôm qua, sáng sớm trường quay rộng rãi đã được dọn dẹp sạch sẽ, đám phóng viên văn hóa bị từ chối không được phép vào sân tin, chín giờ sáng nhà sản xuất đã có mặt, chuyện này rất hiếm khi xảy ra. Nhân viên đoàn làm phim lúc đầu cũng cảm thấy khác lạ, sau họ nghe nói người phụ trách bên phía nhà đầu tư có khả năng sẽ tới trường quay khảo sát tình hình, bấy giờ mọi người mới bừng tỉnh ngộ. Hai phần ba kinh phí sản xuất bộ phim *Bản tình ca trong sáng* là do công ty này bỏ ra, như vậy chắc chắn họ sẽ làm chủ bộ phim, hèn nào nhà sản xuất vội vã căng thẳng thế kia.

Thoắt cái đã đến giờ.

Mười một giờ trưa, rốt cuộc nhà sản xuất cũng đợi được người phụ trách bên phía nhà đầu tư tới. Simon xuất hiện trước, nhà sản xuất vội vã chạy ra đón, Simon chỉ hơi mỉm cười lịch sự chào lại rồi đi về phía bên kia, cung kính mở cửa xe.

Khi người đó bước chân ra bên ngoài chiếc xe Bentley dài màu đen, nhà sản xuất kinh ngạc sửng sờ.

Trước đây, nhà sản xuất chỉ được nhìn thấy từ xa Thiếu gia Âu Thần với gương mặt anh tú đẹp đẽ như thần Mặt Trời của Tập đoàn Âu Thị trong các bữa tiệc cao cấp của giới thượng lưu.

Âu Thần hình như không phải người sống trong hiện thực.

Anh dường như chỉ tồn tại trong truyền thuyết, tất cả những lời đồn đại về anh thần bí chẳng khác gì trong truyện cổ tích, thi thoảng lắm mới ngẫu nhiên tình cờ túm được gương mặt và hình dáng anh trên tivi và trên báo chí. Trong các yến tiệc thuộc giới thượng lưu, chỉ những thân sĩ có thân phận đặc biệt tôn quý mới có thể tiếp cận Âu Thần, nhưng Âu Thần cũng chỉ xuất hiện chừng nửa tiếng đồng hồ rồi lại biến mất dạng, vì thế nhà sản xuất tuy đã nhìn tận mắt Thiếu gia Âu Thần nhưng đã bao giờ có cơ hội tiếp xúc gần như thế này đâu.

Việc đầu tư lần này cho bộ phim *Bản tình ca trong sáng* là do Simon, trợ lý đặc biệt của Tập đoàn Âu Thị toàn quyền xử lý, trong suốt quá trình thực hiện bấm máy quay phim. Thiếu gia Âu Thần đâu có xuất đầu lộ diện.

Nào ai ngờ, hôm nay Thiếu gia Âu Thần lại đích thân đại giá quang lâm thế này!

Bầu trời không có nắng, xanh thẫm một màu như sắp có cơn mưa. Ánh mắt Âu Thần trầm lắng, trong thế giới của anh, đã không còn

có ánh mặt trời nữa rồi, tại sao còn muốn nghĩ viễn vông để tự hành hạ mình? Mặt sắt lại lạnh lùng, Âu Thần bước vào toà nhà đang thực hiện những cảnh quay bộ phim *Bản tình ca trong sáng*. Mùa đông, tất cả mọi vật hình như đều đông cứng lại. Trong gió lạnh buốt giá, chỉ có duy nhất sợi ren lụa màu xanh trên cổ tay Âu Thần vẫn lặng lẽ tung bay.

Trong trường quay bộ phim *Bản tình ca trong sáng*.

Không khí đông cứng lại, tất cả nhân viên đoàn làm phim đứng bên ngoài đều tròn mắt dõi nhìn, máy theo dõi quay hiện rõ hình ảnh.

“Bốp!”

Một cái tát giáng mạnh xuống má trái Doãn Hạ Mạt!

An Bân Ni dồn hết nội lực vào cái tát này, khoảnh khắc bàn tay cô ta dán trên mặt Doãn Hạ Mạt hình như có ánh lửa tóe ra trong không khí, tất cả mọi người đều nghe rất rõ âm thanh dội ra từ cái tát đó.

Doãn Hạ Mạt trợn to đôi mắt!

Cô nhìn chằm chằm vào An Bân Ni, gương mặt trắng bệch, dấu bàn tay in trên má trái từ từ nổi hẳn lên, bỏng rát.

“Ôi trời, đạo diễn!”

An Bân Ni đưa tay bịt miệng, kinh hoàng quay đầu kêu to:

“Làm sao bây giờ? Tôi nhập vai thái quá, bất cẩn đã ra tay đánh thật mất rồi!”

Đạo diễn Từ rời khỏi máy theo dõi, ông đưa mắt nhìn An Bân Ni, không biểu hiện gì trên nét mặt, đạo diễn Từ khua tay:

“Diễn lại!”

Đám nhân viên đoàn làm phim bứt rứt không yên nhìn Doãn Hạ Mạt. Hạ Mạt cứng đờ người một mình trơ trọi đứng giữa trường quay, mặt mày trắng bệch trông giống như con chim bồ câu bị mưa xối ướt sũng.

Trong kịch bản phim thường xuất hiện nhiều cảnh tát tai nhưng thông thường để hoàn thành vai diễn, các diễn viên khi nhập vai, bàn tay từ bên tai của diễn viên trượt dài xuống, diễn viên thuận thế nghiêng đầu qua, thêm vào đó là sự phối âm ở giai đoạn sau thì không bao giờ để lại dấu vết. An Bân Ni là ngôi sao dày dặn kinh nghiệm, lẽ ra không thể để xảy ra sai sót này mới đúng.

“Bỏ qua nha!” An Bân Ni liếc nhìn Doãn Hạ Mạt đang im lặng, những dấu tay in hẳn trên má Hạ Mạt, An Bân Ni vẫn lạnh lùng nói:

“Có trách thì trách tôi nhập vai quá đầy thôi, nhìn mặt cô là muốn đánh ngay rồi, ngay đến bản thân tôi cũng không kìm chế được”.

Doãn Hạ Mạt trong lòng quá rõ chuyện gì đang xảy ra. Cô nhắm

mắt lại, cố gắng nén hơi thở xuống, nhưng vết thương trên má cô đau rát và cảm giác nhức nhối bùng bùng khiến toàn thân cứ cứng đờ.

Hồi lâu, một lần nữa cô lại trợn tròn mắt, ánh mắt sắc lạnh như dao thép.

“Nếu đã đánh rồi, vậy thì mời tiền bối An Bản Ni cứ để đoạn phim quay tiếp luôn cho xong rồi hãy dừng lại.”

“A!” An Bản Ni cau mày. “Cô đang dạy tôi đó hả?”

Lúc này, chị Tinh cầm theo hộp phấn trang điểm trong tay chạy đến đứng nghiêng hẳn qua bên trái Doãn Hạ Mạt tỉ mỉ dặm lên mặt Hạ Mạt một lớp phấn, dấu vết bị tát trên gương mặt của cô cần phải che phủ đi. Ánh mắt Doãn Hạ Mạt vô hồn nhìn về phía trước, hình như dòng máu trong người cô đã bị tê liệt. Chỗ bóng mát bên ngoài trường quay có mấy người đang đứng, những người đó đang nhìn vào cô, hình như họ đã đứng đó từ rất lâu rồi.

Cô từ từ mở rộng tầm nhìn.

Cô không muốn người ta nhìn thấy nỗi nhức của cô cho dù họ chỉ là những người xa lạ không quen biết. Ánh mắt cô chuyển qua chỗ khác, bỗng nhiên sâu thẳm trong đáy lòng cô có một cảm giác sợ hãi, cảm giác đó giống như đang bị một cây kim sắc cực lạnh đột ngột đâm thọc vào người.

Cô đột ngột quay ngoắt đầu lại nhìn!

Bên ngoài trường quay, trong bóng mát u ám ấy...

Xa xa...

Âu Thần đằng xa kia đang dõi nhìn cô!

Bên ngoài trường quay, Âu Thần đứng trong một góc có bóng râm. Anh không thể nghe được bất kỳ âm thanh gì, và cũng chẳng thấy được bất cứ sự việc gì. Trong ánh mắt anh chỉ có cô đang đứng giữa trường quay, sắc mặt nhợt nhạt, bóng dáng thảm hại.

Từ đằng xa nhìn Hạ Mạt.

Ánh mắt cô đang nhìn qua đây, vô hồn trống rỗng là thế, sau đó là sợ hãi và hoang mang. Nhanh như chớp, cô quay đầu đi với ánh mắt ảm đạm, dùng mái tóc dài che đi dấu vết bị đánh trên mặt. Hình như đối với cô, cái đau bị đánh mãi mãi không bao giờ có thể so sánh nổi với việc bị anh chứng kiến nỗi nhức nhối và sự xấu hổ.

Môi Âu Thần mím chặt lại thành một vệt trầm uất.

“Mọi người chuẩn bị!”

Đạo diễn Từ dán mắt vào máy theo dõi, khua tay:

“Diễn!”

Giữa trường quay.

Tất cả máy quay và ánh sáng đều rọi vào mặt An Bản Ni và Doãn Hạ Mạt.

An Bản Ni không nhìn Doãn Hạ Mạt, "Băng Đồng... cô... cô nói gì... đó không phải là sự thật... đúng không?".

Doãn Hạ Mạt tránh ánh mắt của An Bản Ni, nặng nề nói: “Là thật

đó".

An Bân Ni vung tay lên!

"Bốp!"

Lại một cái tát tay rất mạnh bên má trái của Doãn Hạ Mạt, thậm chí âm thanh vọng lại của cái tát đó còn lớn hơn cái tát lúc trước, bàn tay đó dường như mang theo sự oán hận không gì sánh nổi, như muốn đập nát mặt cô ra. Hạ Mạt bị đánh mạnh tới nỗi đầu nghiêng hẳn sang một bên sắc mặt nhợt nhạt cắt không còn giọt máu.

Cả trường quay giật bắn người kinh hãi!

Nhà sản xuất lúng túng nhìn Âu Thần đang đứng bên, thấy Âu Thần ánh mắt lạnh lùng, đôi môi mím chặt, thân người như một tượng đá khiến hơi thở cứ run bần bật dù trời đâu có lạnh. Tuy là không quen, nhưng nhà sản xuất vẫn có thể thấy tâm trạng cực kỳ không vui của Âu Thần.

Sao tự dưng lại gặp phải chuyện này cơ chứ?

Nhà sản xuất cuống quýt, trán túa mồ hôi.

Tập đoàn Âu Thị bỏ tiền ra đầu tư cho bộ phim *Bản tình ca trong sáng* chỉ với một điều kiện, điều kiện đó chính là để Doãn Hạ Mạt vào vai nữ chính thứ hai, hơn nữa Doãn Hạ Mạt là gương mặt đại diện phát ngôn của sản phẩm mỹ phẩm Lỗi Âu của Tập đoàn Âu Thị, nhìn sơ qua là biết ngay mối quan hệ giữa Tập đoàn Âu Thị với Doãn Hạ Mạt rất tốt đẹp. Sao lại đúng lúc này, trước sự quan sát của Âu Thần, An Bân Ni hết lần này đến lần khác không biết giữ gìn chừng mực thế kia, rành rành đã giáng cho Doãn Hạ Mạt hai cái bạt tai.

"Thiếu gia", Simon tiến lên trước một bước, hạ giọng nói, Simon biết rất rõ vị trí của Doãn Hạ Mạt trong lòng thiếu gia, "có cần tôi đi...".

"Không cần."

Âu Thần gằn giọng trả lời, ánh mắt vẫn dõi nhìn Hạ Mạt dưới ánh đèn cường độ mạnh, sắc mặt cô trắng bệch, trắng bệch như thể chỉ một khắc nữa thôi là sẽ chết vì mất máu, một vết máu nhỏ từ khoeo miệng cô chảy ra.

Giữa trường quay.

An Bân Ni giơ cao bàn tay, khóc thút thít, nói: "Băng Đồng... tôi... tôi... cứ... cứ... cứ...".

Doãn Hạ Mạt đứng lặng lẽ.

Bỗng dưng, An Bân Ni làm như không nhớ lời thoại, giậm một bước quay đầu lại la to:

"Đạo diễn, không được rồi."

"Cắt."

Đạo diễn nhăn mày, la to:

"Lại sao nữa hả?"

"Cảnh này phải cần một tinh thần quyết liệt, tôi vừa phải toàn tâm tập trung thể hiện tình cảm của vai diễn, vừa phải nghĩ không thể đánh thật vào mặt của Doãn Hạ Mạt nên rất khó tập trung" An Bân

Ni vừa than vãn vừa liếc nhìn gương mặt đã bị sưng tấy của Doãn Hạ Mạt, cô ta nói tiếp: “Vừa nãy tôi không chú ý đánh Doãn Hạ Mạt, vừa hoang mang quên hết cả lời thoại.”

Doãn Hạ Mạt từ từ ngẩng đầu lên.

Ánh mắt Âu Thần đằng xa kia lướt trên má cô, lạnh lùng, ánh mắt không biểu hiện chút tình cảm, ánh mắt đó dừng lại ở chỗ bị tát đang đau rát của cô. Cô hoảng hốt, cảm giác như mình đang bị lột hết quần áo giữa trời lạnh đầy tuyết, trần truồng và đang bị lẳng nhục mà không thể nào đánh trả.

Đặc biệt.

Là trước mặt Âu Thần.

Chút lòng tự trọng cuối cùng của cô như bị gió cuốn đi mất.

“Vậy cô muốn thế nào?” đạo diễn Từ hét kiên nhẫn nói.

“À thì... đạo diễn”, An Bản Ni nói chả nể nang gì, “cảnh này quan trọng như vậy, tôi nghĩ... hay là tôi đánh thật, có được không? Tôi cũng dễ tập trung được tinh thần cảm xúc cũng dễ mang vào”.

“Hả?”

Đạo diễn Từ ngây ra một lúc, nhìn Doãn Hạ Mạt rồi lại nhìn An Bản Ni, đắn đo hồi lâu, sau đó gật đầu nói:

“Ok! Làm theo lời của An Bản Ni đi!”

“Không được! Ngài Bỉ Đắc!” Nhà sản xuất vội vàng xông vào, kìm giọng nói: “Ông điên rồi hả? Hôm nay có Thiếu gia Âu Thần của Tập đoàn Âu Thị đến, Doãn Hạ Mạt là người họ tiến cử, ông quá nuông chiều An Bản Ni sẽ làm cho Tập đoàn Âu Thị tức giận đấy!”.

Đạo diễn Từ cúi đầu nhìn vào máy theo dõi, nói:

“Đừng có quên thỏa thuận lúc đầu của tôi, ông phụ trách việc của ông, tôi phụ trách chất lượng quay phim của tôi, còn việc tôi quay cụ thể ra sao, phiền ông đừng nhúng tay vào. ”

“Bỉ Đắc!”

“Ông muốn ép tôi từ chức hả?! ”

Đạo diễn Từ đưa mắt nhìn, nhà sản xuất đành vội vàng ngậm miệng lại, thảm cầu khẩn van xin, mong sao Thiếu gia Âu Thần không quá nóng giận mà quyết định hủy việc đầu tư.

“Chuẩn bị! Diễn!”

“Bốp! ”

Bàn tay An Bản Ni giáng xuống, âm thanh cái tát như tiếng sét kinh hoàng phập vào mặt Doãn Hạ Mạt!

...

“A! Thật ngại quá, tôi lại quên lời thoại rồi...”

An Bản Ni ngượng ngùng cười xin lỗi.

...

“Diễn!”

...

“Bốp! ”

Dấu năm đầu ngón tay in hằn!

...

“Bốp!! ”

Lại một cái tát.

...

“Bốp!!! ”

Lại một cái tát tay nữa thật mạnh! Khóe môi Doãn Hạ Mạt cũng va lây bị đánh đến nổi sưng tấy cả lên, những dấu tay chồng lên nhau hằn trên gương mặt thảm thương trắng bệch không chút máu, tóc tai xơ tung rũ rượi.

...

“Cảm giác không tốt lắm, lại một lần nữa được không đạo diễn? ”

“À, lúc này nói sai một lời thoại!”

“Biểu đạt tình cảm của Doãn Hạ Mạt không đúng, làm tôi sợ đến quên lời thoại!”

“Lại một lần nữa được không?”

An Ban Ni lần lượt thỉnh cầu.

...

Hai bên má Doãn Hạ Mạt đã hoàn toàn tê dại, cùng với từng cái tát giáng mạnh xuống mặt, màn đêm dần kéo đến trước mặt cô hết như cái đêm đen giông tố đầy trời mưa gào sấm thét ở cô nhi viện trong ký ức. Một lũ trẻ lớn hơn cướp lấy đồ chơi của Tiểu Trùng, cô xông lên toan cướp lại, chân tay của lũ trẻ lớn hơn đó như mưa rơi xối xả đập đá lên người cô, quần áo trên người cô bị kéo rách, bọn chúng lại còn trắng trợn chế giễu lăng nhục cô...

Đau đến nổi...

Chết đến nơi rồi...

Lại thêm một cái tát thật mạnh vào mặt cô, lạnh lùng hắc ám, mặt mày xây xẩm, nổi đau và nổi nhục nhã này sẽ mãi ghi lòng tạc dạ, cô khép chặt đôi mắt, cố gắng đứng vững trên đôi chân của mình. Không thể để ngã quy, Doãn Hạ Mạt, mày không thể ngã được, nếu như ngã xuống, thì mày sẽ không còn gì nữa! Hạ Mạt nghiến răng mím chặt môi, cô cố sao giữ vững tư thế tôn nghiêm của mình.

Bóng đen ngạt thở...

Nổi nhục và sự đau khổ ấy khiến trời đất đều điên cuồng xoay chuyển.

Lại một cái tát nữa giáng xuống mặt cô!

Tiếng cười của An Ban Ni.

Mùi tanh tanh xông lên từ khoe miệng, cái tát dùng hết sức giáng xuống. Đầu Doãn Hạ Mạt ầm ầm rạn nứt! Trong nỗi nhục nhã không có điểm tận cùng, cô liều mạng mím chặt môi, cố gắng gượng đứng thẳng, nhưng hai đầu gối cứ run rẩy, tất cả dây thần kinh trên khắp cơ thể đều yếu ớt đến mức không thể trụ được nữa, chầm chậm, cô có thể cảm nhận được toàn thân mình đang đổ xuống. Thế giới đen tối và lạnh buốt. Thân thể cô tiêu hao chút sức lực cuối cùng, từ từ đổ sụp xuống mặt đất lạnh lẽo.

Chương 4

Im lặng, không một hơi thở.

Ánh đèn cường độ mạnh rọi trên khuôn mặt Doãn Hạ Mạt, bỗng nhiên cô cảm thấy mình như đang nằm mơ, một giấc mơ dài, trong giấc mơ có đêm đen vô tận, đằng đẵng, đêm đen và sự lạnh buốt không có điểm tận cùng, sau đó là ánh sáng nóng bỏng khô khốc, tia sáng cường độ mạnh ấy làm nhoà đôi mắt cô.

Trong giấc mơ...

Là một sự yên tĩnh chết chóc...

Có lẽ...

Đau đến nỗi đã chết thật rồi sao?

Cô mơ hồ nghĩ ngợi, thế thì vứt bỏ luôn đi, dù rằng nguyên do thân thể chẳng còn chút sức lực mà ngã xuống đất, chết đi rồi thì cũng chẳng cần phải nỗ lực kiên cường nữa, đã có thể khóc, đã có thể hét to, cô rất đau, rất đau...

Trường quay yên lặng.

Phút chốc tất cả đều như ngưng lại giống hệt hình ảnh định cách trên màn hình.

Dưới ánh đèn cường độ mạnh giữa trường quay.

Thân người Doãn Hạ Mạt từ từ sụp xuống, hai cánh tay ôm đỡ lấy cô, cánh tay thon dài ấy đầy sức lực, sợi ren lụa màu xanh xinh đẹp trên cổ tay nhẹ nhàng bay bay. Trong nỗi đau tê tái khắc sâu trong xương, vòng tay đang ôm cô giống như một tia nắng mặt trời ấm áp, lặng lẽ dúi cho cô cọng rơm cuối cùng để chống chọi.

Hàng lông mi bé đen nhánh của cô nhẹ nhẹ run.

Gương mặt trắng bệch, trắng bệch.

Hít một hơi thở nhẹ, Hạ Mạt từ từ mở mắt, ánh mắt thoáng chút mơ hồ, đôi mắt ấy với cô rất gần, rất gần, một màu xanh đậm như đá hổ mùa đông. Trên mặt hồ kết một lớp băng, lớp băng có vẻ như rất dày, nhưng hình như, chỉ cần cô gõ nhẹ, nó sẽ nứt ra liền.

Ánh mắt quen thuộc ấy...

Doãn Hạ Mạt chầm chậm suy nghĩ, từ từ, lý trí từng chút từng chút

quay về trong đầu cô, cô phát hiện mình đang trong vòng tay Âu Thần. Âu Thần đang ôm cô, ôm cô thật chặt, ôm cô trong một tư thế cực kỳ ấm áp thân mật. Nhìn nét mặt lạnh lùng ngạo mạn của Âu Thần, lòng cô đau xót, lúc này bị An Bân Ni liên tiếp tát mấy cái, Âu Thần đều đã chứng kiến và nhìn thấy cả rồi...

"Buông tôi ra!"

Cô dùng sức đẩy anh ra, cảm giác nhục nhã tận trong xương tuỷ khiến bờ môi cô trắng bệch trong suốt, cô không thể nào tiếp tục chịu đựng để gặp lại Âu Thần.

"Cát!"

Đạo diễn Từ ho một tiếng, vừa lườm vừa ngó đám nhân viên trong trường quay này giờ cứ đứng ngây người trố mắt ngạc nhiên, rồi ông lại quay qua nhìn An Bân Ni, cuối cùng nhìn vào hai gò má cao đỏ ửng của Doãn Hạ Mạt. Đạo diễn Từ nói:

"Nghỉ hai mươi phút."

Lãng mạn quá nhỉ.

Nhìn cảnh trước mặt hai người vừa ôm vừa đấm đuổi nhìn vào mắt nhau, An Bân Ni lòng thầm tức giận. An Bân Ni nhìn cái mặt nạ lạnh lùng thường ngày của Doãn Hạ Mạt rốt cuộc đã bị đánh toại tả, sao tự dưng lại có thể xuất hiện một chàng trai chạy tới ôm đỡ lấy cô ta thế có tức không cơ chứ?!

Hơn nữa đó lại là một chàng trai cao ngạo tuấn tú mang đậm chất quý tộc châu Âu.

Tiếp đó sẽ không phải là muốn yêu nhau đấy chứ?

An Bân Ni lạnh lùng đánh giá gương mặt trắng bệch của Doãn Hạ Mạt, hừm, đã là kẻ mới bước chân vào nghề thì phải hiểu được rằng chần ngang đường trước mặt các tiền bối tất nhiên sẽ lãnh đủ sự giáo huấn, dạy bảo của họ.

Trên cầu thang.

Cầu thang dài dằng dặc.

Bậc thang lạnh buốt, bụi bặm lượn trong không trung, bóng cô ngược ánh sáng trên bậc thang sau lưng, trong những tia sáng mờ nhạt ấy, chỉ có những đường viền hư ảo, một bóng hình nhỏ nhoi mơ hồ.

Cô gục đầu giữa hai đầu gối.

Thân người cuộn tròn lại.

Không một âm thanh.

Sẽ chẳng ai đến đây.

Cũng sẽ chẳng có bất kì sự chế giễu nào, không có sự khinh khi,

không có sự thông cảm hay sự thương hại nào, cô không cần gì cả, cô chỉ muốn lặng yên để một mình còn lại trong thế gian này.

Trong bóng hình ngược ánh sáng.

Cô đang ôm chặt chính mình, sống lưng nhè nhẹ run.

Cầu thang dài.

Hướng rẽ lên trên.

Một cái bóng dài nghiêng nghiêng in trên bậc thang.

Âu Thần lặng im đứng đó, nhìn cái bóng của cô dưới mặt đất, mỗi lần cô run rẩy là mỗi lần dao lạnh cứa vào trái tim đang rất đau, rất đau của anh.

Anh nên hận cô mới đúng.

Cô đã lạnh lùng tuyệt tình, cô đã vứt bỏ anh không mấy may quay đầu lại, cô đã bị lãng nhục trước mặt mọi người, lẽ ra anh nên cảm thấy vui mới đúng.

...

Phòng nghỉ đài truyền hình HBS.

Cô cười lạnh lùng: “Còn có thể là lý do gì nữa đây? Không yêu nữa, không muốn gắn bó nữa, thì chia tay thôi”.

...

“... Mạt Mạt, em nói với hắn ta, từ trước tới nay em chưa từng yêu hắn, vì anh, em và hắn năm năm về trước đã chia tay nhau rồi!”

...

Trước mặt Âu Thần là một màu đen, tựa như giữa đêm khuya trong mùa đông buốt giá. Không có ánh trăng, không gian vắng lặng như đã chết. Hai người họ ôm chặt lấy nhau thành một ngay trước mặt anh, khiến người ta như đang quay cuồng trong màn đêm huyền ảo. Anh không cần phải xem nữa, sự thật đã bày ra trước mắt quá rõ ràng.

...

“Các người sẽ phải trả giá vì điều này.”

Điểm sáng cuối cùng đã vụt tắt trong mắt Âu Thần, giọng nói của anh lạnh lùng như sắt đá. Câu nói ấy hình như không chỉ là lời tuyên án dành cho Doãn Hạ Mạt và Lạc Hi, nó cũng là lời tuyên án với chính anh.

...

Vậy thì phải nên hận cô mới đúng, nhìn thấy cô đau khổ, nhìn thấy cô bị lãng nhục, anh phải cảm thấy hài lòng sung sướng mới đúng. Nhưng, tại sao, lồng ngực anh đau nhói như có lưỡi dao sắc lạnh cứa nát, anh hận không thể xé nát con đàn bà dám cả gan tát lấy tát để cô!

Âu Thần ừ ừ, môi mím chặt.

Anh yêu cô đến vậy sao? Dù rằng năm năm trước, anh từng đau khổ vì cô ruồng rẫy vứt bỏ, dù rằng năm năm sau một lần nữa anh lại bị cô lạnh lùng tuyệt tình, vậy mà anh vẫn yêu cô đến vậy sao? Khoảnh khắc lúc này ôm cô trong vòng tay, cuộc sống của anh như

tràn đầy hạnh phúc. Nhưng cô lại giã giụa chạy ra khỏi vòng tay anh, gương mặt cô chằng chịt những dấu tay sưng tấy đỏ, ánh mắt cô trống rỗng vô hồn, cô đã lặng lẽ rời bỏ vòng tay anh, lặng lẽ bỏ đi khiến trái tim anh lập tức trở nên lạnh lẽo trống trải.

Lạnh lẽo trống trải...

Dường như, cuộc đời anh đã trở nên lạnh lẽo trống trải.

Giữa cầu thang yên lặng không tiếng động.

Ngồi trên bậc thang lạnh buốt.

Cô ôm chặt chính mình, giấu đầu giữa hai đầu gối.

Anh đứng dãy bậc thang phía trên.

Lặng lẽ nhìn cái bóng sau lưng cô.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu.

Cánh cửa cầu thang bị đẩy ra.

Một cô gái xinh xắn duyên dáng chạy ra, nhìn thấy Doãn Hạ Mạt trên bậc thang cô nói nhỏ nhẹ: “A, em đoán trúng phóc mà, chị quả nhiên là ở đây”.

Doãn Hạ Mạt hình như không nghe thấy.

Cô ngồi bất động trên bậc thang lạnh buốt ấy, lưng nhè nhẹ run, người cuộn tròn, cứng đờ trông như con tôm nhỏ, trong quầng sáng ngược mờ ảo, cô như cát bụi sẽ tiêu tan đi bất cứ lúc nào.

“Chị đang khóc hả?”

Cô gái ngồi xuống bên Hạ Mạt hỏi nhỏ.

“Đi đi.”

Rất lâu sau Doãn Hạ Mạt mới buông giọng buồn bã, giờ phút này cô ghét bị quấy nhiễu, cô chỉ muốn yên lặng một mình.

Cô gái không mảy may giận dữ, hiếu kỳ hỏi thêm lần nữa:

“Chị đang khóc thật đấy à?”

Trên cầu thang dài ấy.

Bóng dáng Âu Thần cũng đi rồi, chỉ còn lại ánh mặt trời ngày đông lạnh lẽo.

Trường quay.

Tất cả nhân viên ngồi rải rác nghỉ uống nước.

Đạo diễn Từ xem lại đoạn mới quay hồi nãy qua máy theo dõi, cảnh An Bản Ni tát Doãn Hạ Mạt hiện ra hết lần này đến lần khác.

“Bỉ Đắc, ông ghét cái cô Doãn Hạ Mạt đó lắm sao?”

Nhà sản xuất không biết phải làm sao, lòng thằm lo phải giải thích thế nào với Thiếu gia Âu Thần về sự việc xảy ra ở trường quay ngày hôm nay.

Đạo diễn Từ bình tĩnh nói: “Không ghét”.

“Theo tôi thấy, nhất định là kiếp trước ông có thù oán với Doãn Hạ Mạt nên mới làm ngơ để An Bản Ni tát cô ấy bạt mạng thế”. Nhà sản xuất thở dài, “Mặt cô ấy bị đánh như thế mà ông cũng nhìn được à?! Cứ cho là ông ghét cô ấy đi, cũng không nên đối xử với cô ấy như vậy.”

“Tôi chỉ muốn bộ phim có chất lượng cao.” Đạo diễn cầm cốc lên

hợp một ngụm nước. “An Bân Ni và Doãn Hạ Mạt trong phim là tình địch, mối quan hệ riêng tư cũng rất xấu, lúc quay phim tinh thần đối địch căng thẳng sẽ được biểu hiện đỉnh điểm. Hơn nữa, tôi phát hiện Doãn Hạ Mạt là một người rất kỳ lạ, áp lực đối với cô ta càng lớn, nét mặt thể hiện của cô ta càng làm mọi người giật mình kinh hãi. Mấy cái bạt tai đó quá đủ để nâng cao giá trị của bộ phim, có giá lắm.”

“Ông thật quá đáng!”, nhà sản xuất lắc đầu. “Cô gái Doãn Hạ Mạt này thật đáng thương, mọi người đang quan sát như thể lại bị lăng nhục...”, đang nói, bỗng nhiên ông ta đờ người nhìn, Âu Thần đang đi đến, gương mặt lạnh lùng, môi mím chặt.

“Âu thiếu gia.”

Nhà sản xuất vội vàng đứng dậy.

Đạo diễn Từ cũng gật đầu chào Âu Thần.

Âu Thần đứng trước mặt họ, thân hình dong dỏng anh tú toát ra nét anh tú không cần nạt nộ mà vẫn uy nghiêm, anh nhìn nhà sản xuất và đạo diễn Từ, nói nhỏ vài câu. Nhà sản xuất sửng người, quay đầu nhìn đạo diễn Từ. Đạo diễn Từ trầm ngâm phút chốc, gật đầu nói:

“Được, được.”

Giữa cầu thang.

Cô gái xinh xắn duyên dáng đưa mắt nhìn Doãn Hạ Mạt dịu dàng nói: “Chị không nên khóc nữa, khóc thế sao lát nữa quay phim được?”

Doãn Hạ Mạt hít một hơi dài, từ từ ngẩng đầu giữa hai đầu gối lên. “Chị đâu có khóc.”

Ánh sáng lạnh lạnh chiếu lên gương mặt Doãn Hạ Mạt, dấu tay trên má trái sưng đỏ, một vết máu nhỏ trên khoé môi, nhưng tuyệt nhiên không một dấu vết của nước mắt, khô ráo, một giọt nước mắt cũng không rơi. Ánh mắt màu hổ phách vô hồn trống rỗng trong suốt như pha lê của cô nhìn thẳng vào ánh sáng mờ nhạt.

“Trời, sao lại có thể như thế này?” Cô gái xinh xắn duyên dáng giật mình kinh ngạc mất mấy phút. “Chị bị cô ta đánh ra nông nỗi này, chị sao có thể không khóc được chứ?”

“Em có thể đi được rồi đấy.”

Doãn Hạ Mạt đứng dưng nói. Cô ghét những người làm phiền cô. Có người cố gắng xoa dịu vết thương, nhưng lại có kẻ như muốn lần nữa kéo vết thương toác ra thêm khiến máu me càng đầm đìa. Cho dù những phiền nhiễu đó là sự chế giễu hay sự cảm thông, cho dù vết thương sẽ thêm rửa nát thì đó là việc của riêng cô, chẳng liên quan đến người khác.

“Chà, chị thú vị thật đấy!” Cô gái hiếu kỳ tay chống cằm nhìn Hạ Mạt đánh giá. “Rõ ràng yếu ớt là vậy mà cứ muốn tỏ ra kiên cường, lạnh lùng khắc nghiệt. Kiên cường quá sẽ chịu thiệt đó, chị không biết sao? Lúc này An Bân Ni đánh chị, nếu như chị thể hiện mềm yếu

một chút, bật khóc, thì tất cả mọi người sẽ rất cảm thông với chị, sẽ nghĩ rằng An Bân Ni rất ghét chị và ăn hiếp chị thái quá. Chị khờ thật đấy.”

Doãn Hạ Mạt nhắm mắt lại.

“Em nói không đúng sao? Sao chị lại không nói?” Cô gái như cục kẹo dẻo cứ quăn lấy cô. “Nói chuyện đi, nói chuyện đi, làm ơn đi mà...”

“Nếu là như vậy, sẽ sinh ra tính ỷ lại.” Giữa cầu thang, giọng nói của cô thật lạnh lùng, lãnh đạm. “Quen mềm yếu khiến trái tim cũng sẽ dần trở nên mềm yếu. Quen dựa dẫm ỷ lại sẽ dần dần quên mất cách dựa vào chính bản thân mình như thế nào. Một khi nước mắt mất hiệu lực, một khi rơi vào tình huống cô lập không có cứu viện, nếu như đã là kẻ mềm yếu, sao còn khả năng bảo vệ được bản thân và những người thân bên cạnh?”

Cô gái xinh xắn duyên dáng ngần ngừ hồi lâu.

Lát sau, cô gái đó ngơ ngác nói: “Nhưng mà, chị không đau sao? Không mệt sao? Không khó chịu sao?”

Doãn Hạ Mạt đứng dậy trên bậc thang, thời gian nghỉ giải lao có lẽ cũng đã sắp hết, cô đi về phía cửa cầu thang.

“Đã quen rồi, quên những điều đó đi.”

Trong khoảng không, Doãn Hạ Mạt để lại một câu nói lạnh lùng lãnh đạm như mặt trời ngày đông, sau đó bóng dáng cô mất dần sau cánh cửa cầu thang.

“Đúng là đồ ngu ngốc! Quá kiên cường sẽ làm cho người ta có cảm giác mình là kẻ máu lạnh mà thôi.” Cô gái xinh xắn duyên dáng thờ thẫn nhìn theo bóng dáng Doãn Hạ Mạt đang khuất dần, sau đó lại mỉm cười, “Nhưng mà, chị ấy cũng là người đáng yêu đấy chứ!”.

Thời gian nghỉ giải lao đã hết.

Tất cả nhân viên đoàn làm phim đều đã trở lại trường quay, chị Tinh khó khăn lắm mới trang điểm lại được gương mặt cho Doãn Hạ Mạt. Má bên trái cô chùng chắt những dấu tay đỏ thẫm hại, rất khó che được bằng phấn. Phấn quét qua chỗ vết thương, Doãn Hạ Mạt đau hít hơi khe khẽ, lập tức chị Tinh căng người dừng lại.

“Đau không?” Chị Tinh quan tâm hỏi.

“Không sao.”

Doãn Hạ Mạt khẽ nói. Thấy nhân viên phụ trách ánh sáng và người quay phim đều chuẩn bị xong, An Bân Ni cũng đã trở về vị trí, Doãn Hạ Mạt cảm ơn chị Tinh rồi đi thẳng vào giữa trường quay.

Ánh sáng đèn cường độ mạnh rọi vào người hai cô gái.

An Bân Ni liếc Doãn Hạ Mạt, ánh mắt quét một lượt lên gương mặt sừng đỏ, lạnh lùng nói: “Mặt làm sao mà sừng vù như thế kia? Cô có tinh thần tôn trọng nghề nghiệp không đấy, cái mặt như vậy làm sao có thể lên ống kính quay được chứ, khán giả sẽ cho là gặp ma mất thôi”.

Doãn Hạ Mạt nhìn lại An Bân Ni, lãnh đạm nói:

“Nếu tiền bối An Bân Ni có tinh thần tôn trọng nghề nghiệp, sẽ không diễn sai mười mấy lần, mặt của tôi sẽ không đến nỗi phải sừng như vậy.”

An Bân Ni cứng đờ người, thấy mọi người xung quanh khẽ trộm cười, An Bân Ni âm thầm nghiêng răng, đáy mắt vụt qua tia sáng lạnh.

“Mọi người chuẩn bị!”

Đạo diễn Từ quát lớn, đang tính vung cánh tay lên đột ngột ngưng lại, ông la to về phía giữa trường quay:

“An Bân Ni, điều chỉnh lại trạng thái tốt chưa đấy?”

An Bân Ni lạnh lùng nhìn Doãn Hạ Mạt một cái rồi quay đầu lại, xấu hổ ngượng ngùng nói với đạo diễn: “Xin lỗi, đạo diễn, tâm trạng của tôi hôm nay không tốt, vẫn chưa tìm được cảm giác”.

“Vậy sao?” Đạo diễn Từ nhăn mặt hỏi.

“Thật là xin lỗi”, An Bân Ni thể hiện nét mặt cực kỳ áy náy, “tôi cũng không biết mình ra làm sao nữa, chỉ e rằng cảnh này quay một lần chưa chắc đã được”.

“Thế cũng được.”

Ánh mắt đạo diễn Từ rời An Bân Ni.

An Bân Ni trong bụng cười thầm, đắc ý dán mắt lên gương mặt sừng tấy của Doãn Hạ Mạt, lần này nhất định phải tát cho nó mấy ngày không diễn nổi mới được!

“Doãn Hạ Mạt, cô diễn vai Thái Na một lần đi để An Bân Ni tìm được cảm giác.”

Giọng đạo diễn Từ rất bình thản.

Tiếng nói vừa phát ra!

Tất cả mọi người có mặt trong trường quay đều ngẩn người ngơ ngác!

Đây là.

Có ý gì?!

“Đạo diễn, đây là có ý gì?!” Giọng An Bân Ni hơi run, cô ta hoảng hốt nói: “Chẳng lẽ... chẳng lẽ ông muốn Doãn Hạ Mạt đánh tôi sao?”.

“Chỉ là đóng phim thôi mà.” Đạo diễn Từ không để ý đến An Bân Ni.

“Doãn Hạ Mạt, lời thoại của An Bân Ni cô đã thuộc hết rồi đúng không?”

Doãn Hạ Mạt kinh ngạc ngớ người.

“Vâng.”

Cảnh này đã quay đi quay lại mười mấy lần, lời thoại của An Bân Ni

cô đã thuộc lòng từ lâu. Cô nhìn đạo diễn Từ, trên gương mặt ông hàm chứa một thâm ý khó mà xoá nổi. Mọi người xung quanh đưa mắt nhìn nhau rồi trộm cười liên tục. Chị Tinh hướng về phía Hạ Mạt khẽ đưa tay lên ý ra hiệu hãy cố lên.

Trong bóng mát đằng xa kia.

Không nhìn rõ được ánh mắt của Âu Thần, bóng dáng trầm ngâm dường như mất đi sự độc lập.

“Đạo diễn! Không thể được! Cô ta làm sao có thể được đánh tôi?!”

Giọng An Bân Ni the thé.

“An Bân Ni, đây là đóng phim!” Đạo diễn Từ nhăn mày có vẻ không vui.

Sắc mặt An Bân Ni từ xanh chuyển qua trắng.

“Tất cả mọi người chuẩn bị!”

Cánh tay đạo diễn Từ hạ xuống.

“Diễn!”

Cả trường quay im lặng.

Giữa trường quay.

An Bân Ni sắc mặt trắng bệch ép mình phải giữ được bình tĩnh.

Ông kính chằm chằm đưa lại gần Doãn Hạ Mạt.

Cảnh quay đặc tả.

Đôi mắt Doãn Hạ Mạt mang sự hoang mang và mềm yếu, không dám tin là như thế, dường như tất cả sự tín nhiệm đều đã bị triệt tiêu rồi, cô van nài lần cuối cùng, hy vọng là mình đã nghe lầm, sự thật không phải như vậy, là do cô đã nghe lầm.

“Cô... cô nói gì...?” Hạ Mạt cố gắng thử cười, nước mắt trong đáy mắt, nụ cười trên khuôn mặt yếu ớt, dường như những điều mà cô nghe được chỉ là những lời nói của người bạn thân đang chọc ghẹo cô. “Đó không phải là sự thật... đúng không?”

An Bân Ni ngạc nhiên. Tâm trí An Bân Ni vốn chỉ nghĩ đến việc Doãn Hạ Mạt sẽ cho cô một cái tát, vậy mà, khi An Bân Ni nhìn Doãn Hạ Mạt, đôi mắt ấy giống như nước biển sâu thẳm khiến An Bân Ni không tự chủ được bị dẫn dụ ngập sâu vào bầu không khí của cảnh diễn trong kịch bản.

“Là thật đó.” An Bân Ni hạ giọng.

Ánh sáng trong đôi mắt Doãn Hạ Mạt tan vỡ, sự đau khổ và sự phẫn nộ vì đã từng xem đối phương là bạn tốt để rồi cuối cùng bị phản bội đã khiến cô trong khoảnh khắc mất đi sự kìm chế! Trong phẫn nộ như muốn đập đổ phá huỷ đó, bờ môi run rẩy cô đưa bàn tay lên!

Ánh đèn gay gắt!

Bàn tay đưa lên cao!

Ngón tay căng chặt đầy hận thù!

Nín thở...

Tất cả mọi người trong trường quay đều nín thở nhìn theo phía bàn tay căng chặt chứa đầy hận thù nặng nề hướng về gò má của An

Bân Ni!

An Bân Ni thất kinh nhắm chặt mắt lại!

Sắc mặt trắng bệch!

Bàn tay mang theo tiếng gió cực kỳ đau khổ...

Bi thương...

Bất chợt dừng lại sát gò má của An Bân Ni.

Bàn tay đau khổ từng ngón, từng ngón nắm chặt lại.

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống, như ánh sao, từ gò má Doãn Hạ Mạt lăn xuống không một âm thanh. Cô khẽ thở dài, cô muốn cố gắng có một nụ cười trên gương mặt, nhưng nước mắt cứ lăn dài.

“Tôi vẫn luôn... coi cô là người bạn... cô biết không... tất cả mọi người đều có thể hãm hại tôi... nhưng cô thì không thể... cô là người bạn tốt nhất của tôi...”

Bi thương đó.

Tuyệt vọng đó.

Niềm tin đó hoàn toàn bị nỗi đau phá hủy.

Trường quay chìm trong tĩnh lặng, trong lòng mọi người đều bị những giọt nước mắt đó làm cho đau đớn. Nước mắt chậm chậm chảy dài trên gò má của Hạ Mạt, cũng lặng lẽ chảy vào tận đáy lòng từng người. Bỗng dưng chị Tinh nhận ra không biết từ lúc nào mặt mình cũng đầm nước mắt, chị ngại ngùng nhìn xung quanh, phát hiện mọi người hầu như đều giống chị, cái cô gái xinh xắn duyên dáng kia còn khóc sướt mướt không thành tiếng.

“Okkk!”

Đạo diễn Từ vỗ mạnh tay!

Tất cả mọi người trong trường quay đều giật mình bừng tỉnh.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt!

Tất cả vỗ tay tán thưởng trước những thể hiện xuất sắc của Doãn Hạ Mạt.

“Quá đỉnh!”

Nhà sản xuất kinh ngạc. Trước đây, ông ta vốn cho rằng Doãn Hạ Mạt chẳng qua là vì có mối quan hệ đặc biệt nào đó với Tập đoàn Âu Thị nên mới chui được vào đây, kỹ năng diễn nhất định là rất kém, không ngờ cô ấy là một diễn viên xuất sắc tuyệt đỉnh đến vậy. Simon nhìn Thiếu gia.

Âu Thần vẫn lạnh lùng trầm ngâm đứng đó, từ xa chăm chú nhìn Doãn Hạ Mạt đang đứng dưới ánh đèn cường độ cao ở giữa trường quay. Tuy ánh mắt Âu Thần u uất ảm đạm, nhưng Simon vẫn có thể cảm nhận được tâm trạng bất ổn của Thiếu gia.

“Âu Thiếu gia”, nhà sản xuất khẽ nói, “cô ấy không đánh trả An Bân Ni, có cần phải để ngài Bỉ Đắc sắp xếp lại một lần nữa không?”.

“Không cần. Tôi còn có việc, xin cáo từ.”

Âu Thần tạm biệt nhà sản xuất, một lần nữa nhìn Doãn Hạ Mạt đang giữa trường quay rồi quay người đi ra. Cô ấy có cách lựa chọn hành động riêng của mình, tất nhiên cô ấy cho lựa chọn đó là thích

đáng nhất, vậy thì tùy cô ấy, còn về An Bân Ni, anh sẽ có cách của mình.

Giữa trường quay.

Doãn Hạ Mạt không nhìn về mặt thất bại của An Bân Ni, cô lặng lẽ nhìn về hướng bóng dáng sau lưng Âu Thần ở đằng xa kia đang khuất dần, giống như cái đêm đó dưới cây hoa anh đào năm năm về trước, bóng dáng cuối cùng của anh đang bỏ đi.

Đêm.

Những vì sao nhấp nháy bên ngoài cửa sổ.

Thuốc mỡ bóp trên lòng bàn tay được xoa cho nóng lên một chút, sau đó, những ngón tay thon dài đẹp đẽ dính đầy thuốc mỡ nhẹ nhàng xoa lên vết thương trên má Doãn Hạ Mạt.

Doãn Hạ Mạt bị đau khổ xuýt xoa.

Lạc Hi thờ dài, ngón tay mềm dịu hơn, anh cẩn thận thoa bàn tay âm ỉ lên má cô, dấu vết những cái tát ửng đỏ khiến anh buốt cả ruột gan.

“Tại sao không đánh trả lại?” Lạc Hi đau lòng nói. “Cái loại người như An Bân Ni đâu biết ghi nhận em đã nương tình không ra tay, cô ta chỉ tính đó là lần em đã khiến cô ta khó chịu mất mặt. Đối với hạng người như An Bân Ni, em hoàn toàn không cần phải mềm lòng.”

Kết thúc buổi biểu diễn, Lạc Hi quay về mở cửa căn hộ thì đã thấy Hạ Mạt đang ngồi trên sofa trong phòng khách, khoảnh khắc nhìn thấy cô, trái tim anh âm ỉ tràn đầy niềm vui. Nhưng ngay sau đó anh phát hiện ra những vết ngón tay trên mặt Hạ Mạt, rõ ràng là dấu tích bị đánh để lại, Lạc Hi sửng sốt, gạn hỏi mãi mới biết ngọn nguồn.

Cô cười nhạt, nói: “Em mà đánh trả, hóa ra em đâu khác gì cô ta?”

Lạc Hi chăm chú nhìn cô, so với trong tưởng tượng của anh, cô còn thông minh và kiên cường hơn rất nhiều, có lẽ cô đã phải chịu quá nhiều đau khổ nên mới cảm thấy những việc này chẳng đáng gì.

“Có cần anh giúp gì không?”

Trong làng giải trí, Lạc Hi sớm đã được nghe tiếng tăm An Bân Ni là con người vẫn quen cay nghiệt với những người mới vào nghề, chỉ có điều lúc trước Lạc Hi không để tâm, còn như hôm nay...

Đôi mắt anh loé lên tia sáng lạnh.

“Tự mình em sẽ xử lý được. Làm lớn chuyện này ra, có thể hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn.” Doãn Hạ Mạt trầm giọng trả lời, không phải là cô sợ An Bân Ni, mà là, nếu như sóng gió đã có thể bình yên

trở lại, thì cứ để nó bình yên. Cô muốn dựa vào sức của chính mình để mọi người phải thừa nhận, cô không muốn dựa vào những tin tào scandal hoặc là sự thông cảm của bất kỳ ai đó.

“Hạ Mạt, em kiên cường hơi quá rồi đấy!” Lạc Hi thở dài.

“Anh đã gặp việc nào như thế này chưa?”

Doãn Hạ Mạt thản nhiên nhìn Lạc Hi, cô không sợ anh nhìn thấy vết thương trên mặt, không sợ bị anh trêu chọc, đối diện với những người đã từng cảm nhận những nguy hiểm như anh, cô lại thấy an toàn đến độ có cảm giác như đang trong một vịnh cảng yên tĩnh bình lặng, bên anh, những tổn thương và sỉ nhục phải gánh chịu đó dường như có thể dần dần mờ nhạt và quên hẳn đi được.

Lạc Hi cười.

“Tuy rằng lúc đóng phim anh chưa bao giờ bị người ta ác ý tát tai, nhưng mà, những chuyện đại loại như thế này đâu có thiếu gì!” Anh thổi nhẹ lên vết thương trên má cô, mát lạnh, dường như làm thế có thể bớt đau một chút cho cô. “Đã từng có người bạn cho người gọi anh đến một con hẻm tối vào giữa đêm, năm, sáu người vây quanh anh, chân đá tay đấm, bọn họ còn dùng cả cây gậy sắt và dây xích. Lần đó anh phải nằm trong bệnh viện hơn nửa tháng, cũng còn may là anh ôm giữ được bộ mặt, nhưng gãy mất hai cái xương sườn.”

Cô ngạc nhiên: “Anh nói thật đấy à?”

Lạc Hi chớp chớp mắt: “Đưa tay đây cho anh”.

Anh nắm lấy tay cô, đặt vào trong áo lông của mình, nhiệt độ cơ thể của anh qua một lớp áo sơ mi mỏng làm nóng bàn tay cô, ngón tay cô có thể cảm nhận được nhịp tim của anh, ở phía dưới ngực trái có vết sẹo nhỏ. Không hiểu sao, khi đặt tay lên ngực anh, nhịp tim của cô đột ngột lỡ mấy nhịp, mặt nóng bừng lên.

“Tổng cộng khâu bảy mũi.” Lạc Hi nắm chặt đôi tay vùng vẫy muốn rút ra của cô, thật chặt, đặt nó lên chỗ vết thương. “May mà gặp bác sĩ có tay nghề cao, vết sẹo để lại rất mờ, lúc quay phim giấu đi một chút là không nhìn thấy nữa, chỉ là khi nào sờ vào mới có thể cảm nhận được.”

“Tại sao đánh anh?”

“Bởi vì...”, anh khẽ cười, “... khi anh xuất hiện, những người khác đều trở thành vật làm nền cho anh, dù đó là những diễn viên đã thành danh”.

Mạnh mẽ tự mãn quá.

Nhưng mà, nhìn Lạc Hi đẹp như sương mai thế kia, Doãn Hạ Mạt cũng không thể không thừa nhận, bản chất của anh thực sự có chất kiêu căng ngạo mạn. Khi anh xuất hiện trước ống kính, tất cả mọi người đều khó lòng rời ánh mắt khỏi anh, giống như con yêu tinh biến hoá, mỗi ánh mắt đều có ma lực khiến người ta phải ngạt thở.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Lạc Hi nắm chặt tay cô, kéo ra khỏi chỗ vết sẹo. “Cũng ở chính chỗ đó hẳn bị trói và cũng bị đánh gãy bốn cái xương sườn...”

là anh tìm người làm...”

Anh nguyệt Hạ Mạt, nói tiếp: “Cảm thấy anh xấu lắm phải không? Có phải là đáng sợ lắm...”

Bàn tay rời lồng ngực Lạc Hi.

Ngón tay của Hạ Mạt lạnh lạnh.

“Thật đáng sợ”, cô quay sang nhìn anh, “nếu có người dạy cho hẳn mấy bài học này sớm hơn một chút, có lẽ hẳn sẽ không ra tay trắng trơn với anh như vậy đâu”.

Lạc Hi ngạc nhiên nhìn cô.

“Này, sao em lại chỉ trích anh bạo lực chứ?”

“Bạo lực?” Doãn Hạ Mạt lạnh lùng cười. “Em không hề thích bạo lực, nhưng có một số việc, có lẽ chỉ có những cách đặc biệt như thế này mới có thể giải quyết được.”

“Hạ Mạt...” Lạc Hi cảm thấy có gì đó không ổn trước thái độ và giọng nói của Hạ Mạt, “đã có chuyện gì xảy ra với em vậy?”.

Một vài chuyện quá khứ hình như thấp thoáng hiện về khiến cô lại trở về với sự lạnh lùng lãnh đạm ngày xưa.

Ánh mắt u uất lạnh lẽo, cô khẽ lắc đầu.

“Em xin lỗi, có nhiều chuyện em muốn quên triệt để.” Hãy cứ để quãng thời gian với những ký ức đau buồn nhất đó mãi chôn sâu dưới lớp bụi thời gian, hãy để cô mãi mãi quên đi, mãi mãi đừng bao giờ nhắc đến.

Cũng đêm ấy.

Cũng dưới những vì sao.

Âu Thần đứng bên cửa sổ phòng ngủ, ánh sao lác lõng và cô độc, bóng anh đổ xéo dài trên sàn nhà hoà trong màu đen tĩnh lặng của màn đêm. Bàn tay nhẹ nâng chiếc cốc thủy tinh lên, rượu vodka cay nồng, anh lặng lẽ uống cạn, vị cay của rượu như đốt cháy cổ họng kéo dài xuống tận lồng ngực.

...

Ánh mắt cô đang nhìn qua đây...

Ánh mắt cô đang nhìn qua đây, vô hồn trống rỗng là thế, sau đó là sợ hãi và hoang mang. Nhanh như chớp, cô quay đầu đi với ánh mắt ảm đạm, dùng mái tóc dài che đi dấu vết bị đánh trên mặt. Hình như đối với cô, cái đau bị đánh mãi mãi không bao giờ có thể so sánh nổi với việc bị anh chứng kiến nỗi nhục nhã và sự xấu hổ...

...

“Bốp!”

Dấu nắm đầu ngón tay in hằn!

...

“Bốp!!!”

Lại một cái tát!

...

“Bốp!!!”

...

Lại một cái tát tay nữa thật mạnh! Khoé môi Doãn Hạ Mạt cũng va lấy bị đánh đến nổi sưng tấy cả lên, những dấu tay chồng lên nhau hẳn trên gương mặt thắm thương trắng bệch không chút máu, tóc tai xơ tung rũ rượi.

...

Dưới ánh đèn cường độ mạnh, sắc mặt cô trắng bệch, trắng bệch như thể chỉ một khắc nữa thôi là sẽ chết vì mất máu, một vết máu nhỏ từ khoé miệng cô chảy ra.

...

Gương mặt trắng bệch mất máu ấy...

Âu Thần nhắm mắt lại, trái tim anh đau tê dại như bị giày xéo, chẳng bao lâu sau, cùng với nỗi đau này, cơn đau đầu ập tới như có hàng nghìn hàng vạn mũi kim đâm!

Trong đầu anh...

Cánh cửa nặng nề từ từ hé mở...

Ánh sáng trắng cực mạnh...

Anh không còn xua đuôi kháng cự lại nữa, anh phải tìm lại những hồi ức để chúng quay về với anh. Cỗ lễ, số mệnh của anh chính là ở đây...

...

Hương thơm của những bông hoa xinh đẹp trong vườn lặng lẽ hoà mình cùng làn gió mùa hè, cô bé nằm trên chiếc giường đặt trong phòng khách, quản gia Thẩm đã tiễn bác sĩ về. Cậu mười bốn tuổi ngồi bên giường nhìn cô bé. Cô bé mặc chiếc váy bông màu trắng bất động nằm đấy, làn da trắng trong, ngậy thơ thuần khiết như những thiên thần trong tranh.

Cậu lặng người trầm ngâm nhìn cô bé gái đang nằm hôn mê, đột nhiên cậu cảm thấy cô bé như không có thật, không nhìn được, cậu đưa tay khẽ áp nhẹ lên bầu má non nớt của cô bé.

Cô bé đột nhiên mở tròng đôi mắt!

Cậu sợ giật nảy người, nhưng gương mặt vẫn lạnh lùng không thay đổi.

Hàng lông mi của cô bé vừa dài vừa cong, mái tóc xoăn rất dài, đôi mắt sáng long lanh trong veo như hai viên pha lê. Cô bé ngơ ngác nhìn trần nhà, không một cử động, chẳng khác gì búp bê bày trong tủ kính. Hồi nãy bác sĩ có nói, cô bé bị va đập không nghiêm trọng lắm, chỉ vì quá sợ hãi mà ngất đi thôi.

Cô bé ngồi dậy trên giường.

Mở to mắt nhìn xung quanh, ánh mắt sợ hãi đầy vẻ hoài nghi, cô bé thì thầm hỏi: “Đây là đâu, sao tôi lại ở đây?”.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, cậu đã hiểu được nguyên nhân vì sao cô bé lại chạy ra cản xe cậu.

Cô bé tên Hạ Mạt, bố cô vốn làm việc trong Tập đoàn Âu Thị, nhưng một tháng trước đã bị sa thải. Bố cô bé mãi vẫn chưa tìm được việc

làm, mẹ cô ngày nào cũng trốn vào trong phòng khóc, cô bé và đưa em trai sắp bị trả lại cô nhi viện. Cô bé nghe nói xe của Chủ tịch Tập đoàn Âu Thị thường đi qua con đường đầy bóng mát này, nên ngày ngày ra đây đứng đợi để cản xe của Chủ tịch, cầu xin Chủ tịch đừng sa thải bố cô.

“Em năm nay bao nhiêu tuổi?” Cậu hỏi.

“Mười một tuổi.”

Cậu lặng người. Một cô bé nhỏ xíu như vậy, sao lại có thể nghĩ được đến những việc như thế này? Trong tưởng tượng của cậu, những bé gái mười một tuổi thường chỉ biết nũng nịu bố mẹ để đòi đồ chơi và sôcôla.

“Tại sao bố mẹ em lại muốn đưa em và em trai vào cô nhi viện?” Cứ cho là thất nghiệp đi thì cũng đâu đến nỗi nghiêm trọng như vậy. Hạ Mạt cắn chặt môi.

Mãi một lúc sau, cô bé ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy nghị lực, cô bé nói:

“Tụi em không phải là con đẻ của bố mẹ. Em và em trai được bố mẹ đưa về nuôi từ cô nhi viện, bố mẹ đối xử với tụi em rất tốt, em không muốn phải trở lại cô nhi viện!”

...

Trên bãi cỏ trong vườn.

Trong ánh nắng một mùa hè nóng bức như có vô số bong bóng đầy màu sắc đang nhẹ nhàng bay lượn, một số đang bay thì bị vỡ, số khác cứ thế bay thẳng lên bầu trời cao xanh, thật là trong suốt, thật là óng ánh, thật là đẹp và cũng thật là mỏng manh...

Ở phía xa, Hạ Mạt đang đứng trên bãi cỏ. Trên đầu là một quả táo, mắt nhắm chặt, hai tay khép hờ thành hai nắm đấm, để dọc theo người, với khoảng cách xa như vậy, cậu vẫn có thể nhìn thấy gương mặt nhọt nhọt, xanh xao và hai hàng lông mi đang khẽ động đậy của cô bé.

Cậu mặc một bộ đồ bắn cung rất đẹp.

Từ từ giương cung.

Nhắm chuẩn vào trái táo trên đầu cô bé.

Cậu chỉ được nhìn thấy màn bắn táo như thế này trên ti vi và trong phim ảnh, trước đây cậu đã thử kêu người làm mục tiêu cho cậu bắn, nhưng lại bị bố mẹ trách mắng. Bây giờ, rốt cuộc cậu đã có thể được thử cảm giác đó rồi, hơn nữa là do cô bé ấy tự nguyện.

Cậu đã nhận lời với cô bé.

Nếu cô bé làm mục tiêu cho cậu, cậu hứa sẽ để bố cô bé được quay trở lại Tập đoàn Âu Thị làm việc. Cậu muốn biết, một cô bé mười một tuổi rốt cuộc dừng cảm như thế nào.

Hạ Mạt bé nhỏ chăm chăm nhìn cậu.

Trong đôi mắt cô bé có một sự chững chạc vốn dĩ không thuộc lứa tuổi của cô, giọng nói của cô bé lại là giọng của lũ trẻ non nớt, cậu cần phải chứng minh trước cậu có khả năng để bố cô bé được quay

trở lại công ty.

Cậu gật đầu, sau đó cậu gọi mấy cuộc điện thoại. Tuy cậu mới mười bốn tuổi, nhưng những người trong tập đoàn đều hiểu cậu sẽ là người kế thừa tập đoàn trong tương lai. Sau khi cô bé nghe được những lời nói chấp nhận đáp ứng đầy kính cẩn đầu điện thoại bên kia, vụ giao dịch này đã thành công.

Dưới ánh nắng chói chang của mùa hè nóng bức.

Cô bé nhỏ nhắn đứng trên bãi cỏ đằng xa kia, hai hàng lông mi dưới vầng trán trắng bệch không ngừng động đậy, hai nắm đấm càng lúc càng thít chặt, nhưng thân hình nhỏ nhắn ấy không hề động đậy, quả táo được đặt cẩn thận trên đỉnh đầu.

Sắc mặt cậu lạnh như băng.

Quản gia Thẩm đứng bên cạnh vô cùng hoảng sợ khuyên giải hết lời.

Cậu từ từ...

Giương cung...

Nhắm vào quả táo trên đầu cô bé...

Tay kéo căng dây cung...

Nhưng tầm nhìn của cậu lại chuyển dần xuống khuôn mặt cô bé...

Dường như có hàng nghìn hàng vạn tia sáng đang chiếu xuyên qua da thịt Hạ Mạt khiến làn da cô bé trở nên trong suốt, sáng như ánh hào quang. Cô bé nhỏ nhắn cắn chặt môi trông thật tội nghiệp, đôi môi nhợt nhạt không còn chút máu, cô bé nghiêng rằng mỗi lúc một chặt, bờ môi đột nhiên bị rách ra, một giọt máu như cánh hoa hồng từ từ ứa ra...

Những ngón tay đột nhiên buông lỏng...

Mũi tên dài mang theo tiếng bay xé gió...

Bay về hướng cô bé...

Bắn... bay... đi!!!!!!!!!!!!

...

Trước khung cửa sổ, trong màn đêm, Âu Thần đột nhiên mở trừng mắt!

Đầu đau như sắp bị vỡ tung, dường như trong ký ức của anh, mũi tên đó không bay về phía cô bé mà bay thẳng và cắm sâu vào đầu anh! Hình ảnh Hạ Mạt của những năm trước với nước da trắng như tuyết, thân người run run nhưng đầy kiên cường và hình ảnh của Hạ Mạt sau khi trưởng thành cứ đan xen trong đầu óc anh...

Màn đêm mỗi lúc một mờ ảo hơn.

Âu Thần tay nắm chặt ly rượu, tuyệt vọng nhìn những vì sao lẻ loi trong màn đêm, ánh mắt trầm uất. Hồi lâu, anh rút điện thoại di động, nhấn một dãy số.

Cũng dưới bầu trời đêm ấy.

Trong không gian phòng khách yên tĩnh âm áp, Doãn Hạ Mạt nghe tiếng điện thoại reo vang. Cô khẽ mỉm cười bảo với Tiểu Trùng

đang ở bên đầu kia điện thoại, vì thời gian quay phim bận túi bụi, ba ngày tới cô không về nhà được, cô nói Tiểu Trùng chú ý tới sức khỏe, nhớ uống thuốc đúng giờ.

Không thể để Tiểu Trùng nhìn thấy vết thương trên mặt cô.

Sau ba ngày vết thương trên má cô có lẽ sẽ dịu thôi. Cô không thể xuất hiện trước mặt Tiểu Trùng với gương mặt thâm thẫm như thế này được, cô luôn mong trong thế giới của Tiểu Trùng chỉ có những điều tốt đẹp, hãy để những trở ngại và đau khổ tránh xa cậu ra.

“Có lẽ anh nên cảm ơn An Ân Ni.” Sau khi nhìn thấy Hạ Mạt gấp điện thoại lại, Lạc Hi đặt một cốc trà xanh vào tay cô, giọng giễu cợt. “Nếu không phải vì cô ta, hôm nay chưa chắc em đã đến đây.”

“Anh... có thể cho em ở nhờ ba ngày được không?”

Doãn Hạ Mạt cúi đầu nhìn làn khói đang lượn lờ trên cốc trà xanh.

Vì vết thương trên mặt, đạo diễn đã điều chỉnh lại kế hoạch quay phim, trong vòng ba ngày không cần đóng, nhưng cô lại không thể về nhà, đến chỗ của Trần Ân cũng không tiện.

Lạc Hi lặng người.

Một hồi sau, anh mỉm cười vươn vai, uể oải duỗi dài người trên sofa.

“Tiền thuê nhà phải tính thế nào đây?”

“Ờ?”

Cô không hiểu ngẩng đầu lên.

“Trong ba ngày này, em sẽ là người giúp việc của anh nhé, có được không?” Lạc Hi cười híp mắt, kéo cô vào lòng âu yếm, anh ngửi mùi hương trên tóc cô. “Em giúp anh dọn dẹp phòng, nấu cơm cho anh, có được không? Nếu làm không tốt, sẽ phạt em làm lại đấy. Nếu làm tốt sẽ thưởng cho em được nằm trong phòng ngủ, còn anh sẽ ngủ ở phòng khách.”

Doãn Hạ Mạt nghe xong, trong lòng xao xuyến.

“Bình thường anh không nấu cơm sao?”

“Anh không biết nấu.” Anh ôm lấy cô như một đứa trẻ, vùi mặt vào mái tóc dài dày như rong biển của cô, thì thầm nói: “Anh không muốn nấu, một mình tự nấu, rồi lại một mình tự ăn...”

“Vâng.”

Cô vòng tay ôm anh dịu dàng.

So với Lạc Hi, cô may mắn hơn nhiều, cô còn có Tiểu Trùng là người thân. Trên đời này, tất cả những nỗ lực và thành công của cô đều là những thứ có giá. Cô đã trưởng thành kiên cường như cây đại thụ, đã có thể đảm bảo cuộc sống hạnh phúc và vui vẻ cho Tiểu Trùng của cô. Nấu cơm cho Tiểu Trùng hay ăn cơm Tiểu Trùng nấu, với cô như thế là đủ ấm lòng, đủ sung sướng hạnh phúc lắm rồi, mặc kệ bên ngoài dù có mưa dông to lớn thế nào đi nữa cô cũng không sợ.

Nhưng Lạc Hi thì...

Vẫn luôn cô độc...

“Này”, Lạc Hi trong vòng tay cô khẽ ngẩng đầu lên, đôi mắt đen láy long lanh, đôi môi như luôn nở nụ cười, “anh ăn uống kén chọn lắm đấy, nếu em nấu mà không hợp khẩu vị, anh sẽ phạt em lau nhà!”. Cô chớp chớp mắt: “Em không sợ đâu, em rất tự tin vào tài nấu ăn của mình”.

“Kiêu ngạo thế cơ à!”

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô, không kiềm chế nổi anh định đưa tay véo mũi cô. Hạ Mạt né được, cảm giác cơn mệt mỏi ào ào kéo đến, cô ngáp liên tục mấy cái, cả ngày quay phim cực nhọc khiến mi mắt nặng trĩu giống như là thuyền bị nước tràn vậy.

“Buồn ngủ rồi à?”

Lạc Hi hạ giọng hỏi, ánh mắt anh nồng ấm dịu dàng như ánh sáng của những vì sao.

Vậy mà cô đã ngủ luôn rồi.

Đầu cô dựa nhẹ vào sofa, mái tóc dài loà xoà trước trán, vết thương trên má sưng tấy đập vào mắt, sắc mặt trắng xanh, lông mi khép lặng lẽ, lâu lâu lại rung nhẹ. Có vẻ như Hạ Mạt rất mệt, vẻ mặt thanh thản, vui vẻ của cô hồi nãy chẳng qua là sự nguy trang mà thôi.

Anh nhẹ nhàng bế cô lên.

Đi vào phòng ngủ.

Lạc Hi nhẹ nhàng kéo chăn lên ngang cằm cô, anh không nỡ làm phiền cô, thân hình dong dỏng quý trên tấm thảm mềm mại, anh nhìn thật lâu vào khuôn mặt cô. Trong giấc mơ, đôi lông mày của cô cau lại chụm vào nhau, hình như cô đang rơi vào một cơn ác mộng không thể nào thoát ra được, hai hàng lông mi khổ sở run run.

Anh khẽ đến bên cô.

Hôn nhẹ lên giữa ấn đường.

Để những cơn ác mộng ấy biến mất hoàn toàn, anh hôn cô, anh những mong nụ hôn ấy có thể cho cô một giấc mơ đẹp. Hình như ông trời nghe được tiếng lòng anh, hai hàng lông mày của cô giãn dần ra, hơi thở dịu lại. Anh khẽ mỉm cười, thẳng người lên rồi đưa tay vuốt nhẹ lên má cô.

Tuy trên má sưng đỏ đầy những dấu ngón tay, nhưng trong mắt anh, không hiểu sao, cô vẫn rất đẹp, đẹp như nàng công chúa ngủ trong rừng trong câu chuyện cổ tích vậy. Hãy cứ để cô ngủ bình yên như thế, mãi mãi ở bên anh, để anh và cô có được một kết cục mỹ mãn hết như trong chuyện cổ tích, mãi mãi không rời xa nhau.

Đêm tuyệt đẹp...

Đẹp như trong những câu chuyện cổ tích...

Tiếng nhạc chuông phát ra từ chiếc điện thoại di động phá tan cái yên tĩnh của màn đêm.

Trong phòng đọc sách, Âu Thần với chiếc di động đặt cạnh máy vi tính, màn hình tinh thể lỏng của máy tính phát ra thứ ánh sáng lập

lòe lạnh lẽo chiếu trên gương mặt anh tuấn, lạnh lùng của anh.
Âm thanh bên đầu kia điện thoại vang lên.

“Thiếu gia, việc cậu giao tôi đã làm xong cả rồi, ngày mai các phương tiện thông tin đại chúng đều sẽ đăng những tin tức có liên quan.”

Âu Thần khẽ gật đầu: “Vất vả cho cậu quá”.

Rồi sau đó, Âu Thần đưa mắt trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt u uất, màn đêm mỗi lúc một đen đặc vây quanh cái bóng cô độc của anh. Lúc đầu, anh chỉ là muốn trả thù lòng dạ phản bội của cô, nhưng tại sao, giờ phút này anh lại cảm thấy khó chịu đến thế?

Chương 5

An Bản Ni trút hận riêng đã ra tay tát Doãn Hạ Mạt, người mới vào nghề.

Sáng sớm hôm sau.

Hầu như trên tất cả các sạp báo, để dễ dàng đập vào mắt độc giả, các báo và tạp chí đều dùng mực đỏ in cái tiêu đề tin tức nóng sốt này. Các bài viết đều mang nội dung An Bản Ni vì không hài lòng trước việc công chúng yêu thích đón nhận vai diễn của Doãn Hạ Mạt trong bộ phim *Bản tình ca trong sáng*, danh tiếng của vai diễn này nghiêm nhiên có xu thế vượt qua vai diễn nữ số một Thái Na của cô ta, An Bản Ni vì lòng đố kỵ mà sinh ra thù hận. Lợi dụng cảnh trong kịch bản, nhân lúc quay phim An Bản Ni đã độc ác ra tay đánh Doãn Hạ Mạt mười mấy cái bạt tai.

Tất cả các bài báo còn đồng loạt đăng bức ảnh An Bản Ni đang tát Doãn Hạ Mạt với ánh mắt hung hãn độc ác, chẳng giống An Bản Ni thánh thiện, thanh khiết như trong phim ảnh chút nào.

Cùng lúc đó trên mạng, clip hình ảnh An Bản Ni đánh người phát tán khắp nơi. Trong đoạn clip này, An Bản Ni cố tình viện đủ lý do để cảnh đánh người phải quay đi quay lại, những lý do An Bản Ni đưa ra không ai có thể tưởng tượng ra nổi khiến cư dân mạng trở mặt ngạc nhiên. Các fan mạng đều ngờ ngác trước hình tượng Ngọc Nữ thanh khiết dịu hiền trong lòng họ lại có thể hành động độc ác đến vậy.

Và bên cạnh đó, sự kiên cường của Doãn Hạ Mạt lại cũng khiến cư dân mạng rung động. Hạ Mạt bị An Bản Ni ức hiếp đến vậy mà cô ấy vẫn kiên trì đợi cảnh diễn quay xong, cái dáng vẻ run rẩy trắng bệch nhưng không hề khuất phục của Hạ Mạt khiến trái tim của hàng nghìn fan mạng bị chấn động. Thế nhưng Doãn Hạ Mạt dưới sự chỉ đạo của đạo diễn khi đổi lại diễn vai của An Bản Ni, đã không đánh trả An Bản Ni, lại dùng kỹ thuật diễn xuất cực đỉnh của mình chinh phục tất cả mọi người. Cư dân mạng nín thở trước màn hình máy tính, thái độ và khả năng diễn xuất của Hạ Mạt đã thực sự lay động lòng người.

Sự kiện An Bản Ni đánh người giống như quả bom phát nổ!

Dư luận bùng phát rầm rộ!

Người hiền cũng phát cáu!

Trên mạng, trong nháy mắt các fan gửi lên vô số bài viết ủng hộ Doãn Hạ Mạt, những bài viết lên tiếng phê phán người con gái độc ác, xấu xa, bỉ ổi là An Bản Ni, yêu cầu đoàn làm phim *Bản tình ca trong sáng* hủy vai của An Bản Ni, nếu không họ sẽ không theo dõi bộ phim này nữa. Các bài viết như ngọn lửa lớn rừng rực nhanh chóng chiếm lĩnh toàn bộ không gian các trang blog và các diễn đàn, sự phẫn nộ của các fan mạng trước việc An Bản Ni đánh người lập tức trở thành tiêu điểm thu hút sự quan tâm của mọi người trong làng giải trí.

Báo giới cũng đồng loạt ồ ạt bình luận việc An Bản Ni đánh người. Có phóng viên đã đem tập hợp tất cả những sự kiện, tin tức liên quan đến việc An Bản Ni ức hiếp những người mới bước vào nghề trước đây sắp xếp theo thời gian thành một bài viết cho đăng. Có bài viết đề cập sự việc trước đó rằng: An Bản Ni trước khi đánh người đã công khai làm nhục Doãn Hạ Mạt trong phòng nghỉ của diễn viên, cô ta còn ra tay đánh người quản lý của Doãn Hạ Mạt. Thậm chí có phóng viên còn moi ra chuyện An Bản Ni thời trung học là một thiếu nữ bất kham trong đoàn thể, cô ta thường hay bắt nạt bạn học, từng bị nhà trường xử phạt...

Giữa những giờ nghỉ trong lúc quay bộ phim *Cờ chiến*, Lạc Hi liên tục nhận được những cú điện thoại của đám nhà báo kể cho anh hay đầu đuôi sự việc An Bân Ni đánh người này, sau đó họ hỏi ý kiến thăm dò anh có suy nghĩ gì trước việc Doãn Hạ Mạt bị đánh?

Tùng xuất hiện ở quảng trường Cầu Vòng với vai trò người nâng đỡ bảo trợ cho Doãn Hạ Mạt, rồi cùng diễn trong clip quảng cáo mỹ phẩm Lỗi Âu với cô, đồng thời tham gia diễn cảnh nền minh họa trong album đầu tay của Doãn Hạ Mạt, trong mắt giới phóng viên văn hóa, quan hệ giữa Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt là một đề tài cực kỳ thú vị. Sự kiện An Bân Ni đánh người bùng phát lần này, thái độ và sự đánh giá của Lạc Hi là một tiêu điểm rất đáng quan tâm.

Trong phòng nghỉ, Lạc Hi đang lật xem đồng báo Khiết Ni mới mua về, ngón tay Lạc Hi siết chặt trước hình ảnh An Bân Ni đang gườm gườm dùng hết sức tát Hạ Mạt đăng trên các mặt báo. Tuy nhiên, đối với cánh phóng viên văn hóa đầu dây bên kia, giọng nói của Lạc Hi vẫn rất bình tĩnh. Anh cho rằng diễn viên cần có đạo đức nghề nghiệp cơ bản của mình, khi diễn không nên xen vào tình cảm riêng một cách thái quá.

Lúc cánh phóng viên văn hóa định tiếp tục hỏi thêm anh có đi thăm Doãn Hạ Mạt không, Lạc Hi đã tắt máy.

Ánh mắt một lần nữa lại đặt vào hình ảnh Hạ Mạt bị đánh trên mặt báo, sắc mặt cô trắng bệch, đôi má đỏ sừng tấy, nhưng ánh mắt cô vẫn hiên ngang kiên cường. Ngón tay Lạc Hi nhẹ nhàng di trên khuôn mặt Hạ Mạt trong bức ảnh, giờ này cô có trong căn hộ của anh không? Cô có biết tin tức đang tràn lan khắp mọi nơi không? Cô ấy đang làm gì?

Buổi tối.

Lạc Hi đã hủy hai show diễn, chạy vội về nhà, nhưng khi đứng trước cửa căn hộ anh ngỡ ngác, ngăn người nhìn, trái tim căng hết cỡ cảm giác như đụng nhẹ một cái là sẽ vỡ vụn ngay. Ngón tay đặt trên chuông cửa, anh muốn nhấn chuông, nhưng những ngón tay dừng ở đó cứng đờ.

Cô ấy có trong nhà không?

Nếu nhấn chuông, cô ấy có ra mở cửa không?

Có hay không? Tiếng chuông cửa chỉ vang dội lại một cách trống rỗng trong căn phòng đến tối, cô ấy vốn đã đi rồi, chuông nhấn lâu thêm nữa, cũng chẳng có cô ấy ra để mở cửa đâu.

Đôi mắt Lạc Hi trở nên u ám.

Thật ngốc, lẽ nào đến bây giờ vẫn còn kỳ vọng sao? Ông trời luôn ban cho anh một chút ấm áp và ngay sau đó là tận cùng của sự lạnh giá. Việc lớn như vậy cô ấy làm sao không biết, nhất định là đã đi rồi, có thể là... trên bàn tròn nhỏ trong phòng khách sẽ có một mảnh giấy nhỏ cô ấy để lại. Anh hít một hơi thật mạnh, cố gắng để cho mình thoải mái, không phải là đã quen lâu rồi sao? Chỉ có bản thân anh sẽ mãi mãi không rời bỏ anh mà đi.

Anh lặng lẽ lấy chìa khóa.

Cắm vào ổ khóa cửa.

Cửa mở rồi.

Trong nhà sáng rực.

Không gian ấm áp.

Trong không khí mùi cơm, mùi thức ăn thơm sực nức mê hồn người.

Doãn Hạ Mạt từ trong bếp thò đầu ra, má bị dính ít bột mỳ, chiếc tạp dề có hình chú gấu Winnie the Pooh mặc trên người, mái tóc buộc bằng chiếc khăn hoa chấm bi. Nhìn thấy Lạc Hi, Hạ Mạt cười tươi như hoa, đôi mắt sáng như những ngôi sao vừa mới xuất hiện trên bầu trời đêm.

“Anh về rồi à!”

Doãn Hạ Mạt mỉm cười từ trong bếp bước ra dùng tạp dề lau khô tay. Nụ cười của cô dịu dàng quá, như thể cô ngày ngày đều ở đây đợi anh về nhà.

“Hạ Mạt...”

Cổ họng tắc nghẹn như bị chặn lại, chất dịch lỏng vừa ấm vừa nóng khiến giọng nói Lạc Hi khàn khàn. Được nhìn thấy gương mặt bình thản, dịu dàng của cô, đột nhiên Lạc Hi có cảm giác tràn đầy thứ hạnh phúc gì đó không sao hiểu nổi, hình như mọi thứ đang hiện hữu trước mắt như không có thật. Trong tích tắc đầu óc nhanh chóng bừng tỉnh, anh không dám để cô phát hiện ra bộ dạng sung sướng chẳng thuộc kiểu gì của mình, Lạc Hi giả vờ hít mùi thơm của cơm canh trong không khí, nói theo kiểu rất trẻ con:

“Thơm quá à ơi, làm món gì mà ngon vậy?”

Thật ra...

Chỉ cần cô ở đây...

Là tuyệt rồi...

“À, không biết anh có thích không?” Đôi mắt Doãn Hạ Mạt sáng rực, cô cười và nói. “Đều là những món ăn rất đơn giản, chẳng qua là món tủ của em nên mới thể hiện cho anh ăn. Chà chà, có khi không hợp khẩu vị của anh!”

“Yên tâm đi, anh đang đói đây, giờ có thể ăn được cả một con voi lớn!” Lạc Hi bước vào bếp, anh kinh ngạc nói: “Hả, mọi thứ đã chuẩn bị xong hết rồi à? Hạ Mạt, em giỏi vậy sao...”. Trong bếp, mấy món ăn đã bày ra đĩa, bên trên có đậy lồng giữ nhiệt, nồi cháo

ở trên bếp đang liu riu lửa, mùi thơm dịu dịu...

Trong phòng ăn.

Một chiếc đèn chùm nhỏ nhỏ.

Món măng đông cô xào bày trong đĩa sứ màu xanh nhạt, món sứa trộn giấm bày trong đĩa sứ màu đen, món ngó sen xào chay bày trong đĩa sứ màu lam nhạt, món canh đậu phụ cải trắng đựng trong chiếc tô màu trắng, tất cả đều là những món ăn rất thanh đạm, nhưng ăn rồi thì mùi thơm cứ đọng mãi trong miệng.

“Anh ăn quen không?”

Doãn Hạ Mạt cẩn thận hỏi, cô e ngại các món ăn quá thanh đạm, nhưng đây toàn là những món sở trường của cô, ở nhà cô vẫn thường hay làm vì Tiểu Trùng rất thích ăn.

“Anh cứ nghĩ là chỉ có Tiểu Trùng biết nấu cơm.”

Măng đông cô xào cực kỳ thơm ngon, Lạc Hi nhâm nhi như không nữe nuốt xuống. Anh đã từng thưởng thức hầu hết những món ăn ngon ở khắp nơi trên thế giới, nhưng những tay đầu bếp thực hiện những món ăn không ai có thể sánh với Hạ Mạt.

“Không ngờ, tay nghề của em đỉnh vậy.”

“Tiểu Trùng nấu còn ngon hơn em, anh đã thưởng thức tài nghệ của nó, đáng lẽ phải cảm thấy món ăn của em khó nuốt mới đúng.”

Hạ Mạt mỉm cười. Tiểu Trùng là đứa em trai tốt nhất trên đời này, cô không cho phép Tiểu Trùng ra ngoài làm thêm, Tiểu Trùng đã lo toan mọi việc cơm nước, dọn dẹp trong nhà, lại còn nghiên cứu cả nghệ thuật nấu ăn, cho đến lúc này, Hạ Mạt tin chắc rằng trên đời này không ai có thể vượt qua tay nghề của Tiểu Trùng.

“Món ăn em làm ngon lắm.”

Lạc Hi khẽ húp canh đậu phụ cải trắng, dịu dịu, man mát, món canh đó ngon đến nỗi Lạc Hi muốn nhai luôn cả lưỡi của mình.

“Món Tiểu Trùng nấu ngon hơn.”

“Của em!”

“Của Tiểu Trùng!”

“Của em!”

“Của Tiểu Trùng!”

Doãn Hạ Mạt bưng bưng khí thế trợn mắt nhìn Lạc Hi, ngón tay nắm chặt đôi đũa, sau đó, đột nhiên, hai người nhìn nhau phá lên cười, hết như hai đứa trẻ, cảm giác vui vẻ ngập tràn.

Lạc Hi chớp chớp mắt, vừa cười vừa nói: “Được rồi, Tiểu Trùng nấu cơm ngon nhất, vậy món em làm không ngon để đây phần anh ăn hết”. Nói rồi anh đồe hết phần canh còn dư lại vào bát của mình, Hạ Mạt còn chưa kịp phản ứng, Lạc Hi đã húp hết luôn.

Doãn Hạ Mạt tròn mắt nhìn Lạc Hi.

Lạc Hi làm như vô tội nói: “Lẽ ra anh phải mau chóng làm quen với loại canh không ngon này, sau này Tiểu Trùng có bạn gái, chỉ có hai chúng ta ở với nhau, anh chỉ có thể được ăn canh của em nấu mà thôi.”

Hai má Doãn Hạ Mạt bưng đồ, cô đứng dậy đi vào nhà bếp múc bưng ra một bát cháo cho Lạc Hi. Cháo rất như có màu xanh nhạt, chút lá nhỏ nổi trên bề mặt, thêm ít dầu vừng, mặn mặn, hương thơm lan tỏa.

“Đây là cháo rau dền cơm.” Hạ Mạt nói.

Lạc Hi nếm một miếng, lá rau dền cơm có vị hơi nồng, mùi thơm thuần khiết của loại rau dại hòa chung với gạo nếp mềm của cháo, hương vị giống như gió xuân tháng Ba giữa cánh đồng, thấm vào gan ruột.

Lạc Hi ngạc nhiên nói: “Từ trước tới giờ anh chưa ăn qua món này!”

Doãn Hạ Mạt khẽ cười: “Rau dền cơm là loại rau có sức sống mãnh liệt, giữa mùa hè nó lặng lẽ mọc ở góc vườn, trên bãi cỏ bằng phẳng và giữa đồng, ở nơi cỏ hoang mọc luôn luôn có bóng dáng của nó. Tuy rằng nhìn không đẹp, nhưng mà ăn rất ngon, đúng không?”

Hồi còn rất nhỏ, mẹ sớm tối ngược xuôi trong phòng trà quán rượu ca hát cùng khách, Hạ Mạt thường dắt Tiểu Trùng đi chơi, Hạ Mạt thích nhất là nhổ rau dền cơm, Tiểu Trùng có thể lững thững tập đi trên bãi cỏ, còn Hạ Mạt có thể nhổ rau dền cơm mọc đầy chỗ đó. Mẹ rất thích ăn, cô và Tiểu Trùng cũng rất thích. Sau này tuy đã lớn, nhưng mỗi lần mùa hè đến Hạ Mạt vẫn dành thời gian ra ngoại ô nhổ rau dền cơm. Thi thoảng trong siêu thị cũng xuất hiện bóng dáng rau dền cơm, nhưng dường như chỉ có rau dền cơm do chính tay cô nhổ mới có được mùi vị thời thơ ấu.

“Rất ngon.”

Đôi mắt Lạc Hi đen láy long lanh, vị thơm thơm nhạt nhạt của rau dền cơm chính là mùi vị của gia đình ư, không cần phải dùng đến những đồ ăn ngon như thịt cá. Mùi vị này có thể thưởng thức mãi mà không chán. Ánh đèn ấm áp, cô cười trong bếp, mùi thơm của món ăn thanh đạm, tất cả đều tươi đẹp và hạnh phúc đến thế.

Trái tim Lạc Hi đột nhiên nhói đau.

Có phải đó chỉ là bong bóng hạnh phúc đến nhanh trong nháy mắt... Càng đẹp thì càng dễ vỡ, ông trời để cho anh cảm nhận được hạnh phúc, có lẽ vì muốn anh rơi vào địa ngục càng sâu hơn. Cô ấy có thể ở đây bao lâu chứ? Có lẽ, khi biết tin sự việc An Bân Ni đánh người đã bị phơi bày trước công chúng, cô ấy sẽ lập tức rời khỏi anh chẳng!?

Ánh mắt Lạc Hi trầm ngâm trở lại.

“Rau dền cơm mọc vào mùa hè à?” Lạc Hi hỏi vẻ như hiếu kỳ, anh nhâm nhi thưởng thức vị thơm ngon của cháo rau dền cơm. “Nhưng bây giờ là mùa đông mà, em hái ở đâu vậy? Mua ở siêu thị hả?”

Anh cố để suy nghĩ của mình rời xa chuyện An Bân Ni đánh người, không, anh không được nói cho cô biết gì hết, để cô còn ở đây cùng anh...

“Vào mùa hè em hái rất nhiều, đem rửa sạch bó lại thành từng bó để trong ngăn đá tủ lạnh, có thể giữ được gần một năm, làm như thế mùi vị so với lúc mới hái không khác nhau là mấy.” Hạ Mạt cười nói, các món ăn trên bàn hầu như đã ăn gần hết, trong lòng cô tràn đầy cảm giác ấm áp...

Lạc Hi lặng đi...

Anh từ từ quay đầu nhìn theo cô.

“Em về nhà rồi à?...”

Chỉ có tủ lạnh ở nhà, cô ấy mới có thể lấy được mớ rau dền cơm này đúng không? Vậy thì... cô ấy đã biết sao...

“Vâng, em về nhà rồi.” Hạ Mạt cười. “Hồi trưa muốn nấu cơm, thấy trong bếp chẳng có gì để nấu, cả đồ dùng cũng không có nên em đã đi siêu thị. Em không mua cả bộ, mỗi loại chỉ mua một chiếc, các món ăn khác nhau nên dùng các loại đĩa khác nhau, kiểu như ca từ khác nhau nên phối âm khác nhau.”

“Thế thôi à?”

Cô ấy vẫn chưa biết, đúng rồi, nếu không, không thì làm sao cô ấy vẫn còn ở đây...

“Sau đó, em nhìn thấy tờ báo.”

Tất cả báo chí bày trong siêu thị đều nằm ở vị trí dễ thấy, những dòng tít hot như: *Thần tượng Ngọc Nữ An Ân Ni vì trút hận riêng đã mượn cơ để tát ngôi sao mới Doãn Hạ Mạt*, thì càng bắt mắt.

Doãn Hạ Mạt khẽ chau mày.

“Không hiểu sao chỉ trong một đêm, tất cả các báo đều biết chuyện này? Hôm qua rõ ràng đâu có phóng viên văn hóa nào có mặt trong trường quay, sự việc sao có thể bị tiết lộ ra ngoài?”

Nhìn thấy những tờ báo đó, cô thầm nghĩ, không thể giấu Tiểu Trùng và Trần Ân được nữa rồi, cô vội vàng mở máy điện thoại, trong điện thoại đầy áp tin nhắn, rất nhiều tin nhắn của Tiểu Trùng và Trần Ân gửi tới. Hạ Mạt bấm điện thoại, chuông vừa mới đổ, Tiểu Trùng bắt máy liền, giọng Tiểu Trùng rất lo lắng khiến cô lúc đó có cảm giác mang đầy tội lỗi, ngay tức khắc Trần Ân nóng ruột giật lấy điện thoại phủ đầu trách mắng Hạ Mạt té tát, tại sao xảy ra chuyện lớn thế này lại không báo cho cô ấy biết!

Hạ Mạt muốn giải thích là sự việc không nghiêm trọng như trong báo viết.

Trần Ân giận dữ ngắt lời cô rồi ra lệnh cho cô về nhà ngay lập tức. Trần Ân và Tiểu Trùng phải được nhìn thấy cô ngay bây giờ, bằng không quyết không tha thứ cho cô!

“Có lẽ có người cố ý tung tin ra ngoài, nhưng người đó tuyệt đối không có ác ý với em, tất cả bản tin và dư luận đều nghiêng hẳn về phía của em, đều đã kích An Ân Ni rất mạnh.”

Trái tim của Lạc Hi dần dần lặng đi.

Quả nhiên là bong bóng, bong bóng giữa mùa hè đẹp chập chờn hư ảo như có như không, đầu ngón tay vừa khẽ chạm vào nó liền vỡ

tan thành không khí.

“Em không muốn như vậy. Nếu như không ai biết, có lẽ chuyện này đã kết thúc rồi. An Bân Ni ít nhiều cũng bớt hung hăng một chút, cảnh quay kế tiếp cũng sẽ nhẹ nhàng, thoải mái hơn. Thế nhưng, giờ sự việc lại bị phơi bày ra như thế này, tuy rằng dư luận có lợi cho em, nhưng An Bân Ni lại bị ép vào con đường cùng, dựa vào tính cách của cô ấy, chỉ e rằng sẽ có những việc trả đũa khó mà lường trước.”

Doãn Hạ Mạt thầm nghĩ, rốt cuộc là ai đã để lộ chuyện này, hơn nữa lại có thể có trong tay những thước phim lẽ ra phải bỏ đi để rồi tung lên mạng, đã thế đoạn phim phát tán trên mạng đó còn được biên tập lại, cắt bỏ hình ảnh của mọi người, chỉ còn có cô và An Bân Ni xuất hiện.

Một mối hoài nghi lờ mờ.

Trong bóng mát, bóng dáng kiều ngạo lạnh buốt đó, trên cổ tay là sợi ren lụa màu xanh phát phơ bay.

“Tại sao em còn quay lại...”

Lạc Hi quay phắt đầu lại dán mắt nhìn Hạ Mạt như quên khuấy mất cô ấy rất nguy hiểm, tình linh phát hiện ra hạnh phúc và những thứ tưởng như tốt đẹp có trước mặt mình lúc này đây chỉ là ảo tưởng, cảm giác mát mát và đau khổ đó khiến anh không thể nào chịu đựng được! Một trái tim đang chìm dần trong đá băng, đột ngột xuất hiện ngọn lửa phẫn nộ không có tên khiến anh lại trở nên cău giận. “Đã biết rồi em còn quay lại làm gì? Không phải đám phóng viên đang muốn tìm em sao? Lại còn Tiểu Trùng không phải cũng đang đợi em về sao? Sao còn quay lại đây? Nấu cơm cho anh làm gì nữa? Để cho anh cứ nghĩ em không biết gì hết?!”

Ánh mắt Lạc Hi u uất tức giận.

“Em bố thí cho anh à? Khiến anh thành thằng ngu cho rằng em không biết gì để ảo tưởng cuộc sống cùng với em, có thể quên đi tất cả mọi chuyện, chỉ có anh và em...”

“Anh cáu đấy à?”

Doãn Hạ Mạt ngỡ ngàng nhìn Lạc Hi dò hỏi, cô không hiểu mình đã làm sai chuyện gì khiến anh tự dưng lại khó chịu.

Lạc Hi nhắm mắt lại.

Anh vô lý quá, cô tuyệt đối đâu có sai chuyện gì. Cô biết rõ bên ngoài xảy ra chuyện lớn như vậy nhưng đã không chọn cách âm thầm ra đi, cô vẫn về đây đợi anh, nấu cơm cho anh, xưa nay bản chất của cô luôn dửng dưng xa lạ, cô có thể đối với anh như vậy đã là thứ hạnh phúc không dám cầu thêm nữa rồi...

Đúng...

Là một suy nghĩ rất ích kỷ...

Anh không quan tâm chuyện An Bân Ni đánh người bị phơi bày sẽ dẫn đến những ảnh hưởng gì trong làng giải trí, sóng gió chưa bao giờ bình lặng, hơn nữa trong chuyện này Doãn Hạ Mạt lại là người

đang được dư luận bên vực. Chính vì vậy anh càng không để ý, càng không muốn để cô biết nhanh như vậy, anh chỉ muốn cô ở bên mình, là của riêng anh...

Trong một thế giới...

Chỉ có hai người, anh và cô...

Căn phòng phút chốc tĩnh lặng.

Lạc Hi có cảm giác cô rời khỏi anh, để cô đơn im lặng bao bọc quanh anh. Anh nghe thấy tiếng cô dọn dẹp bát đĩa, nghe thấy tiếng cô rửa bát trong bếp, nghe thấy tiếng bước chân cô nhẹ nhàng.

Sau đó, không còn âm thanh gì nữa.

Anh âm thầm túm chặt tay, nỗi lo sợ trong lòng ngày càng lớn. Cô ấy đi rồi, cô ấy đi rồi sao? Cô ấy giận rồi, vì anh đã nổi nóng vô cớ, cô ấy ra đi không một lời từ biệt, cô ấy đi rồi phải không?!

Nhảy phắt từ trên ghế xuống!

Anh xông vào phòng khách!

Phòng khách trống không, rèm cửa sổ bằng vải ren lặng lẽ bay theo gió đêm.

Anh xông vào phòng ngủ!

Phòng ngủ một màu tối đen, trống không, hình như vẫn chưa có ai bước vào, tất cả chỉ là ảo tưởng của anh...

Anh lại xông vào nhà bếp!

Cô đứng trước chậu rửa chén quay lưng về phía anh, chiếc khăn hoa chấm bi buộc trên mái tóc dài dày như rong biển của cô, tấm lưng dửng dưng lặng lẽ.

Anh ôm chặt sau lưng cô.

“Hạ Mạt...”

Giọng anh nghẹn ngào, anh ôm cô thật chặt, đầu đặt trên cổ cô, nín thở, hình như máu đông cứng lại bắt đầu ấm nóng tan ra lưu chuyển.

Ngón tay của cô ấm áp.

Khe khe đặt lên đôi bàn tay anh đang bắt chéo ngang eo cô.

“Em biết, đối với anh và em cảm giác an toàn là một thứ cực kỳ xa xỉ”, giọng Hạ Mạt bình tĩnh, “lúc nào cũng có cảm giác muốn có được nhưng lại luôn cảm thấy nó sẽ biến mất, vì thế chúng ta mới luôn lâm vào trạng thái căng thẳng, sợ điều đó sẽ bất ngờ ập đến”.

Hạ Mạt nắm chặt tay Lạc Hi, cô quay đầu lại nhìn anh, nở một nụ cười, nụ cười trên khuôn mặt thuần khiết giản đơn như nụ cười trên gương mặt tất cả những cô gái bình thường khác trên đời này. Cô nói với anh:

“Em quay trở về đây là vì em thích nấu cơm cho anh, muốn thể hiện những món sở trường của em cho anh nếm thử, là tại vì hôm nay em muốn gặp anh, chỉ đơn giản vậy thôi. Đã chọn là ở bên nhau, vậy thì chúng ta hãy cùng có niềm tin với nhau. Không nên nghi ngờ đoán này đoán nọ để rồi đôi bên cùng tổn thương đau khổ, được

không?”

Đôi mắt Lạc Hi long lanh ươn ướt, anh không sao nói nên lời, anh ôm chặt thân người ấm áp của cô hơn, trong lòng anh một hạnh phúc lạ kỳ đang âm thầm đâm chồi nở hoa.

Có lẽ...

Anh có thể cũng có được hạnh phúc chẳng...

“Được.”

Anh ôm cô rất lâu, bóng hai người chiếu xuống sàn bếp, trùng khít lên nhau làm một như thể sẽ mãi mãi không bao giờ chia cách.

Chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn, sự kiện An Bản Ni đánh người trong giới giải trí đã nhanh chóng trở thành đề tài lớn thu hút hầu hết sự chú ý của mọi người. Trên mạng, những bài viết có chủ đề khiển trách đả phá An Bản Ni trở thành chủ đề mang tính áp đảo, hàng trăm nghìn fan mạng ra sức kịch liệt yêu cầu đoàn làm phim Bản tình ca trong sáng gạch tên An Bản Ni, thậm chí có fan mạng phần nộ yêu cầu Doãn Hạ Mạt đi kiểm tra vết thương, có người đưa ra hình phạt đối với An Bản Ni mang tính hình sự. Thậm chí ngày nào cũng đều có một lượng fan lớn tụ tập ngay trước cửa Đài truyền hình HBS, đơn vị phát sóng bộ phim *Bản tình ca trong sáng* yêu cầu An Bản Ni phải công khai xin lỗi, rồi thì yêu cầu triệt tận gốc An Bản Ni!

Kênh giải trí của các đài truyền hình, trang văn hóa của các tờ báo và tạp chí đều không ngừng đưa tin chi tiết hơn, phát đi phát lại nhiều lần những tác phẩm của Doãn Hạ Mạt từ khi cô bước chân vào làng giải trí tới nay, bên cạnh đó họ cũng đào bới moi móc lại tất cả những vụ việc chẳng lầy gì làm tốt đẹp của An Bản Ni từ khi vào nghề tới nay, kể cả những vụ không có cơ sở căn cứ. Nhiều ngôi sao giải trí trong giới showbiz đã được mời phỏng vấn, phát biểu ý kiến bình luận trước sự kiện An Bản Ni đánh người.

Ngày thứ ba sau khi vụ việc đánh người bị đưa ra, người trong cuộc là Doãn Hạ Mạt đã chấp nhận cuộc phỏng vấn của giới báo chí. Hạ Mạt rất nhã nhặn lịch sự, tuy là đã trang điểm nhưng vết tích bị đánh trên mặt vẫn hiện rất rõ. Hạ Mạt không trả lời trực tiếp các câu hỏi mà chỉ khéo léo giải thích, cô cảm ơn mọi người đã quan tâm, vết thương của cô cũng không đến nỗi nghiêm trọng. Hạ Mạt cho rằng có thể trong lúc quay phim, An Bản Ni nóng lòng muốn làm cho tốt, nên đã yêu cầu quá nghiêm khắc với bản thân.

Thái độ khoan dung của Doãn Hạ Mạt càng đem lại cho cô thêm nhiều tình cảm mến mộ từ hàng ngàn fan hâm mộ. So sánh mà nói,

An Bân Ni từ sau việc đánh người không thấy xuất hiện nữa, cô ta từ chối tất cả các cuộc phỏng vấn, không đưa ra bất kỳ một lời xin lỗi hoặc lời giải thích nào, điều đó khiến các fan càng thêm kinh ngạc.

Trong mấy ngày ngắn ngủi, hình tượng An Bân Ni trong lòng công chúng sụt giảm thảm hại.

Không khí lúc quay phim cũng trở nên kỳ lạ. Sau sự việc đánh người, dường như tất cả nhân viên trong đoàn làm phim đều thay đổi thái độ với Doãn Hạ Mạt, họ thân thiện và kính trọng cô hơn. Mọi người đều chào hỏi Hạ Mạt, cười đùa nói chuyện vui vẻ với cô, thân mật như bạn bè lâu năm. Thế nhưng chỉ cần An Bân Ni vừa xuất hiện, không khí lập tức trở nên ngưng ngùn, chỉ những lúc có việc gì đó cần thiết liên quan tới công việc quay phim thì mới có nhân viên nói chuyện với An Bân Ni.

Hồi này, những cảnh diễn cặp giữa An Bân Ni và Doãn Hạ Mạt không nhiều, An Bân Ni mỗi lần đến diễn đều rất vội vàng, quay xong lại đi ngay. Cũng có những lúc Doãn Hạ Mạt vô tình ngẩng đầu lên đụng phải ánh mắt lạnh nhạt của An Bân Ni chớp qua một cái, chỉ có điều An Bân Ni không cố gây phiền nữa mà thôi, do vậy Doãn Hạ Mạt cũng mặc kệ mà nhìn đi chỗ khác.

Hôm xảy ra việc đánh người, Lăng Hạo không có mặt ở trường quay. Trước đây Trần Ân cứ nghĩ rằng Lăng Hạo và An Bân Ni cùng một giuộc, cho nên mỗi lần nhìn thấy Lăng Hạo, Trần Ân luôn cảm thấy rất chướng mắt. Ấy vậy mà từ sau hôm đó, khi xuất hiện ở trường quay, Lăng Hạo dường như dần dần biến thành con người khác, anh ta nói chuyện với Hạ Mạt thân thiện hơn rất nhiều, những lúc An Bân Ni không có ở đó, Lăng Hạo lại còn cùng Hạ Mạt thảo luận những tình tiết trong phim. Giờ đây Trần Ân mới phát hiện ra, nụ cười của Lăng Hạo cũng sáng rực như ánh sáng mặt trời, anh ta cũng là một người đàn ông không hề có bụng dạ gì.

Một hôm, Lăng Hạo đột nhiên hạ giọng nói: “Xin lỗi”, thái độ thành thật như người mắc lỗi.

“Bân Ni hoàn toàn không phải là người con gái xấu tính, bản tính cô ấy hiền lành, chỉ là thời gian sống và làm việc trong làng giải trí khá lâu rồi, ở cô ấy đã nảy sinh một thứ cảm giác nguy cơ và khủng hoảng, cho nên mới có những hành động như vậy.”

Trần Ân đứng bêm sém chút ngắt xỉu.

Người con gái bản tính lương thiện có thể hành động ác độc như vậy sao? Anh ta đang nói đùa à?

“Chuyện đã qua tôi không để tâm tới nữa.” Người nào chả có người để mình thích và người để mình ghét, có lẽ An Bân Ni đối xử với Lăng Hạo rất tốt, nhưng cô lại là người An Bân Ni ghét. Doãn Hạ Mạt cười làm như đã hoàn toàn quên hết mọi chuyện rồi.

Trong những cảnh diễn chung, Doãn Hạ Mạt và Lăng Hạo càng ngày càng diễn ăn ý. Khi cô và Lăng Hạo cùng xuất hiện trước ống

kính luôn gây cảm hứng tuyệt diệu, ánh mắt nhìn nhau chăm chú của hai người, cảm giác đăm đúi thể hiện trên nét mặt tài tình, cảnh diễn chung nào cũng chỉ cần một lần là được. Trong trường quay, lúc không diễn, hai người cùng xem lại kịch bản, đôi khi hình ảnh hai người họ nhìn nhau cười bị các phóng viên chụp được, thế là những tin đồn về mối quan hệ giữa Hạ Mạt và Lăng Hạo liên tục được đưa lên báo.

Lăng Hạo và Doãn Hạ Mạt được giới báo chí đánh giá là cặp đôi đẹp nhất trên màn bạc đương thời. Trong bảng xếp hạng nhân vật được yêu thích trên mạng, số lượng người yêu thích cặp đôi Luật Tư – Băng Đòng hoàn toàn vượt trội so với cặp Luật Tư – Thái Na. Số lượng công chúng yêu thích cặp Lăng Hạo – Doãn Hạ Mạt tăng vọt chưa từng thấy từ trước tới nay, đâu đâu cũng thấy những lời kêu gọi đề nghị yêu cầu trong phim *Bản tình ca trong sáng* kết thúc hãy để Luật Tư và Băng Đòng bên nhau.

Nhưng ngược lại, Trần Ân là người biết rất rõ quan hệ riêng tư giữa Lăng Hạo và Doãn Hạ Mạt chỉ là quan hệ đồng nghiệp, không hề ẩn giấu một chút tình cảm nào. Có lẽ An Bản Ni cũng biết rõ điều này, cho nên đối với quan hệ ngày càng thân mật giữa Lăng Hạo và Hạ Mạt, An Bản Ni cũng không có biểu hiện gì quá khích.

Bình yên trôi qua được một tuần.

Con sóng lớn về sự kiện An Bản Ni đánh người yếu dần đi thì trong làng giải trí phát sinh một sự kiện mới. Chính vào lúc Doãn Hạ Mạt tưởng rằng *Bản tình ca trong sáng* sẽ đóng máy trong sự yên bình thì lại xảy ra hai vụ việc mà cô không thể ngờ được.

Một là kịch bản phim.

Kịch bản các diễn viên trong đoàn làm phim cầm trong tay được phát trước khi bấm máy, tổng cộng có hai mươi tập, hồi kết đã được định đoạt, đó là cảnh Luật Tư và Thái Na hạnh phúc sống bên nhau, Băng Đòng vì bảo vệ Luật Tư mà chết. Nhưng khi quay đến tập thứ mười sáu, nhà sản xuất tuyên bố vì nội dung phim rất được yêu thích, phim sẽ kéo dài ba mươi tập, nhà biên kịch đã sửa lại kịch bản phần sau. Hôm kịch bản mới được phát cho các diễn viên, nhà biên kịch Chung Nhã cũng có đến trường quay.

Doãn Hạ Mạt ngỡ ngác.

Cô gái xinh xắn duyên dáng trong cầu thang hôm đó chính là nhà biên kịch bộ phim *Bản tình ca trong sáng*, tên Chung Nhã, một trong những nhà biên kịch phim thần tượng xuất sắc nhất trong nước. Chung Nhã đến bên Hạ Mạt, khẽ cười, nói: “Em đã sửa lại kịch bản vì chị đó”. Rồi cô ta nghịch ngợm thè lưỡi giống đứa con gái bên nhà hàng xóm.

Kịch bản mới làm cho tất cả mọi người trong đoàn làm phim trở mắt kinh ngạc!

Câu chuyện hoàn toàn trái ngược với kết cục lúc trước. Luật Tư dần dần phát hiện người mình yêu không phải là Thái Na ngây thơ dễ

thương chỉ biết gây chuyện, mà chính là Băng Đồng, người luôn ở bên anh. Băng Đồng giống như không khí, bởi vì nó tồn tại ở khắp nơi, không bao giờ biến mất, cho nên anh không biết quý trọng, chỉ đến lúc cô phải ra đi, mãi mãi rời khỏi cuộc đời anh, Luật Tư mới phát hiện ra, rời xa Băng Đồng anh sẽ đau khổ, không thể tiếp tục sống nữa. Thái Na âm thầm bỏ đi, Băng Đồng và Luật Tư yêu nhau, họ trải qua một phen trắc trở, cuối cùng sống hạnh phúc bên nhau. Vai diễn của Băng Đồng xuất hiện đến tận phút chót, còn vai Thái Na chỉ có đến tập hai mươi lăm là kết thúc.

Bàn tay đang cầm kịch bản của An Bản Ni run run.

Mặt An Bản Ni trắng như tờ giấy.

Lăng Hạo ôm chặt vai An Bản Ni khẽ an ủi khuyên nhủ điều gì đó, An Bản Ni gạt tay Lăng Hạo ra, ngẩng phắt đầu lên tức tối nhìn Doãn Hạ Mạt.

Một suy nghĩ băng giá.

Suy nghĩ băng giá đó mang theo lòng thù hận như muốn giết người cứ muốn nhắm thẳng vào Doãn Hạ Mạt. Doãn Hạ Mạt giật mình thất kinh, trong lòng có vẻ như cũng hơi bứt rứt và một chút dự cảm không hay.

An Bản Ni quăng mạnh kịch bản xuống đất, sắc mặt nhợt nhạt bước ra khỏi trường quay, không thèm để ý đến nhà sản xuất và đạo diễn, Lăng Hạo đang gào gọi đuổi theo phía sau.

Chuyện thứ hai là việc Công ty Sun bị mua lại.

Trong làng giải trí, Công ty Sun là một công ty môi giới biểu diễn nghệ thuật không lớn cũng không nhỏ, tuy rằng trong công ty không có những ngôi sao lớn tầm cỡ mang danh hiệu Thiên Vương hay Thiên Hậu này nọ, nhưng Vi An và Đào Thục Nhi trong một thời gian dài luôn đứng trong danh sách hot, tốc độ nổi tiếng của gương mặt mới Doãn Hạ Mạt và Phan Nam khiến người ta phải kính nể, xem ra cũng gọi là có chút tiếng tăm trong làng giải trí.

Mấy ngày trước, Công ty Giải trí Âu Hoa Thịnh đột ngột tuyên bố, họ mua lại toàn bộ Công ty Sun, Công ty Sun sẽ sáp nhập hoạt động dưới sự quản lý của họ. Tin này vừa được tung ra, không những gây chấn động trong làng giải trí mà còn trở thành tiêu điểm bàn luận trong các ngành, tất cả các ấn phẩm báo chí ngành tài chính đều tập trung theo dõi, cổ phiếu của Công ty Sun ồ ạt tăng giá.

Công ty Âu Hoa Thịnh là một đế quốc biểu diễn nghệ thuật hùng mạnh, nắm trong tay quyền phân phối cực mạnh các sản phẩm hậu biểu diễn nghệ thuật, như những dãy cửa hàng băng đĩa với số lượng kinh doanh khổng lồ, mạng lưới rạp chiếu phim. Ngoài ra họ còn đầu tư sản xuất phim, bộ phim *Cờ chiến* đang được công chiếu thu hút sự chú ý của công chúng có siêu Thiên Vương Lạc Hi tham gia cũng là do họ đầu tư. Tuy nhiên Công ty Âu Hoa Thịnh lúc trước không bao giờ trực tiếp gia nhập những hoạt động tiền biểu diễn của làng giải trí.

Giờ đây Công ty Âu Hoa Thịnh đột ngột mua lại Công ty Sun, hầu hết mọi người trong ngành đều cho rằng đây là cử chỉ ném đá hỏi đường để tiến vào thị trường tiền biểu diễn trong ngành giải trí, đồng thời có dự đoán rằng, dựa vào tiền vốn cực mạnh của Công ty Âu Hoa Thịnh, hệ thống bán hàng phân phối phim ảnh lớn mạnh và các sản phẩm hậu biểu diễn, giờ lại trực tiếp tham gia thị trường hoạt động tiền biểu diễn, tất yếu sẽ làm thay đổi cục diện các thế lực trong làng giải trí hiện nay.

Liên quan đến việc Công ty Âu Hoa Thịnh, tại sao trong số rất nhiều công ty nghệ thuật lại chọn mua Công ty Sun, suy đoán của các nhà báo không giống nhau. Dựa vào tác phong nhất quán và tiềm lực của Công ty Âu Hoa Thịnh, đáng lẽ ra Công ty Âu Hoa Thịnh nên mua Công ty Quản lý Môi giới Nghệ thuật Tinh Điểm mà Lạc Hi và Thẩm Tường đang đầu quân mới không gây ngạc nhiên. Tuy nhiên, đứng đằng sau Công ty Tinh Điểm lại là ông chủ Hạ, một nhà tài phiệt có thế lực cực kỳ hùng mạnh, Công ty Âu Hoa Thịnh có lẽ đập phải đinh chỗ ông chủ Hạ nên mới chuyển sang mua Công ty Sun. Tuy nhiên, ngoài Công ty Tinh Điểm ra còn có rất nhiều công ty biểu diễn nghệ thuật khác có tiềm năng lớn hơn so với Công ty Sun đấy chứ.

Giám đốc nhân sự Công ty Âu Hoa Thịnh cho hay, họ rất xem trọng tư chất của các nghệ sĩ đã ký hợp đồng đầu quân dưới cờ của Công ty Sun.

Giới báo chí càng thêm kinh ngạc.

Chẳng lẽ tài năng của Vi An, Đào Thục Nhi, Doãn Hạ Mạt và Phan Nam như vậy lại được Âu Hoa Thịnh xem trọng sao? Trong mắt người đời, ánh sáng của bốn ngôi sao này hợp lại chưa chắc đã sáng bằng một nửa ngôi sao Lạc Hi.

Cho nên mới nói, trong chuyện này nhất định có nội tình.

Nhân viên Công ty Sun bàn tán xôn xao, không biết vị mua bán lần này liệu có ảnh hưởng đến tương lai của công ty và họ không.

Thứ Hai là ngày Công ty Âu Hoa Thịnh chính thức tiếp quản Công ty Sun.

Hôm đó, tất cả các nghệ sĩ đã ký hợp đồng với Công ty Sun đều gác hết công việc lại tranh thủ thời gian về công ty. Thường ngày, mọi người đều bận bịu với công việc của mình, nào là quay phim, tuyên truyền quảng cáo, tham gia các show diễn, vì sự kiện này mà mọi người tập trung lại cùng một lúc với nhau là chuyện hiếm thấy. Vi An vẫn cái thói phô trương hình thức, ba, bốn trợ lý người trước người sau bận rộn theo cô. Vi An mặc chiếc váy dây trễ ngực màu hồng tươi, dây chuyền dài màu vàng rất đẹp, trông chẳng khác gì một cô công chúa kiêu ngạo. Vi An đã hoàn toàn thoát khỏi tai tiếng vụ scandal với bầu Jam, cô cười nói oang oang, trong phòng nghỉ, Vi An như một mặt trời tỏa hào quang rực rỡ.

Đào Thục Nhi ngồi trong một góc phòng nghe album mới, cô trợ lý

Tiểu Châu rót nước đặt bên tay Thục Nhi, sau một thời gian được dạy dỗ, Tiểu Châu lúc trước tay chân vụng về, nay trông đã nhanh nhẹn lên rất nhiều.

Phan Nam đứng bên cửa sổ nhìn xuống dưới trông thấy các fan như nước thủy triều đang vây Doãn Hạ Mạt. Hạ Mạt giữa đám đông đang mỉm cười tặng chữ ký, nét mặt rất thoải mái không chút e ngại.

Phan Nam nhoẻn một nụ cười rất điển trai.

Hạ Mạt càng ngày càng tuyệt đỉnh.

Phan Nam đã từng lo lắng sự kiện An Bản Ni đánh người sẽ gây ra cho Hạ Mạt những ảnh hưởng xấu, thế nhưng Hạ Mạt xử lý quá hợp lý, tuy đã lâu không gặp nhưng qua điện thoại, giọng nói của Hạ Mạt lúc nào cũng vui vẻ lạc quan, cô kiên cường giống như cây đại thụ sẽ không bị sóng gió làm bật đổ.

Một lát sau, cửa phòng nghỉ lại được mở ra.

“A! Rốt cuộc ngôi sao bụi cũng đã đến rồi!”

Vi An vỗ tay, miệng cười mà như không, mọi người quay nhìn về phía cửa. Doãn Hạ Mạt đi vào, cô mặc chiếc quần jean, áo khoác ngoài màu trắng, không trang điểm, mái tóc dài dày như rong biển tôn lên vẻ đẹp trong sáng, thuần khiết và chân thật.

“Ngoài cổng công ty có nhiều fan như vậy, tôi chứ cho là cô phải mất nửa tiếng mới có thể thoát thân!” Vi An lia mắt dò xét Hạ Mạt.

“Chúc mừng cô! Tốc độ thành công đến quá nhanh như vậy, quả khiến người ta phải ngưỡng mộ. Nhưng là người đi trước, tôi cũng muốn tặng cho cô một câu chân thành: Dưới bầu trời này không có bữa cơm trưa miễn phí nào cả, đạt được bao nhiêu thì sẽ mất bấy nhiêu, thành công càng nhanh, e rằng tai họa của cô cũng đến rất nhanh.”

Trong phòng nghỉ, không khí trầm lắng.

Trần Ân nhìn Vi An nghi hoặc với ý muốn tìm hiểu xem có phải Vi An đang chọc ngoáy Hạ Mạt, nhưng sắc mặt Vi An rất phức tạp, Trần Ân nhất thời khó mà phân tích nổi.

“Cảm ơn chị Vi An.”

Doãn Hạ Mạt nhìn thẳng vào mắt Vi An, cô nở nụ cười thân thiện và cảm kích. Trước đây cô tiếp xúc với Vi An không nhiều, lại vì duyên cớ Đào Thục Nhi nên đã không ít lần cô va chạm với Vi An, tuy Vi An là người hay rêu rao, nói quá thẳng thắn không giữ ý, nhưng lại sống rất thật.

“Không nên khách sáo.”

Vi An nhếch mép cười lại với Hạ Mạt rồi cầm chiếc điện thoại người trợ lý vừa đưa qua. Vi An lại bắt đầu nhíu mày rồi nổi khùng lớn tiếng, không khí trong phòng nghỉ lập tức trở lại ồn ào.

Phan Nam kéo Hạ Mạt đến bên cửa sổ, ngón tay nâng cằm Hạ Mạt lên, trong ánh nắng ngược, má Hạ Mạt nhìn rất rõ. Phan Nam cuối cùng cũng yên tâm đầm nhẹ lên vai Hạ Mạt một cái.

“Cái tên này, da dẻ cũng khá đấy chứ, chả còn thấy dấu vết nào, đã

thể lại còn hồng hào đẹp hơn trước.” Phan Nam liếc mắt nhìn Hạ Mạt trông rất oách. “Nói mau, có bí quyết dưỡng da gia truyền nào phải không?”

“Có đó.”

Gặp được Phan Nam, Hạ Mạt cười mở hẳn lên, giống như được nhìn thấy ánh sáng mặt trời, có bạn tốt bên cạnh bao giờ cũng dễ thở, dễ nói chuyện hơn.

“Là cái gì?”

“À...”, Doãn Hạ Mạt lúng liếng con mắt trông dễ thương như con mèo con, “có thì có, nhưng mà đã là bí quyết gia truyền thì làm sao tiếp lộ được cơ chứ, ha ha”.

“Ê!”

Phan Nam dở khóc dở cười, chả hiểu Hạ Mạt biết đùa từ hồi nào nữa.

“Thế này thì coi như “nhân họa đắc phúc” rồi còn gì.”

Đào Thục Nhi gỡ tai nghe ra, ẻo lả nhấp ngụm nước trái cây, khuôn mặt không còn nét u ám, oán hận mà là sự nhẹ nhàng, thanh thản. Cô đã từ từ thông suốt những điều Hạ Mạt nói trước kia, sự thất bại của cô hoàn toàn không phải vì sự xuất hiện của Vi An.

Đào Thục Nhi những ngày đầu thật ngây thơ thuần khiết, cô chỉ muốn dùng âm nhạc để đạt được những thứ cô muốn. Hết lần này đến lần khác, cô cự tuyệt những thành công được hoán đổi từ việc bán rẻ thân xác. Ngày ấy cô rất trong sáng dễ thương, với lại cô cũng đã đạt được thành công rồi. Không biết bắt đầu từ khi nào mà trái tim cô từ từ đi lệch hướng, trong mắt chỉ có đồ kị và thù hận, cô đã mất đi sự vui vẻ, trong sáng và dễ thương?

Làng giải trí là nơi thường xuyên xuất hiện những gương mặt mới, cứ cho là không có Vi An đi nữa, thì cũng sẽ có vô số những gương mặt mới khác liệu mình bước vào với ý đồ thay thế cô. Đào Thục Nhi lại đặt quá nhiều trí lực vào việc làm sao đánh bại được Vi An, rồi dùng vài chiêu tiểu xảo kiêu giang hồ để giành được thứ mà cô muốn, trong đó phải kể đến việc bắt cóc Doãn Hạ Mạt. Cô đã quên mất rằng, với một người ca sĩ, các fan của mình là quan trọng nhất, là âm nhạc mà mình cống hiến cho các fan, cứ cho là đánh đổ được người khác đi chẳng nữa thì cũng đâu có thu hút được các fan. Đã thế thì tại sao không sử dụng trí lực đó để phát triển khả năng âm nhạc của mình?

“Tuy bị An Bân Ni ăn hiếp như vậy, nhưng con số người yêu thích, hâm mộ cậu lại tăng cao chưa từng có từ trước đến nay, báo chí và mạng ngày nào cũng có những bài viết đánh giá cao về cậu, bên vực cậu rất nhiều. Trong mấy ngày gần đây, cậu được mọi người chú ý còn hơn cả Thẩm Tường ấy chứ.” Đào Thục Nhi nói giọng nhẹ nhàng.

Gặp họa được phúc...

Doãn Hạ Mạt vừa cười vừa gật đầu. Có lẽ cũng có thể giải thích

như vậy, chỉ có điều lúc nào sẽ gặp họa được phúc, lúc nào lại được phúc gặp họa đây?

“Chuyện An Bân Ni đánh người cậu tiết lộ cho báo chí biết hả?” Đào Thục Nhi hiểu kỳ hỏi, từ lâu cô đã hiểu tính của Doãn Hạ Mạt, cô ấy hoàn toàn không phải là cô gái “ngu ngốc” như lúc đầu cô từng nghĩ, chỉ có điều Thục Nhi không biết rõ Hạ Mạt lợi hại đến mức nào.

“Không.”

Đôi mắt Doãn Hạ Mạt trong veo.

Đào Thục Nhi ngạc nhiên nhíu mày, nhưng rồi cô lại bình tĩnh uống một ngụm nước trái cây, Thục Nhi nói: “Chỉ e An Bân Ni nghĩ là cậu mà sinh lòng hận thù. À đúng rồi, nghe nói kịch bản của các cậu đã sửa lại, cậu thành nhân vật nữ chính thứ nhất, vai diễn của An Bân Ni từ nhân vật nữ chính thứ nhất lại đảo xuống thành nhân vật nữ chính thứ hai”.

Tin truyền nhanh thế.

Doãn Hạ Mạt thảm kinh ngạc, nhưng cô nghĩ, diễn viên trong đoàn rất nhiều, đại cương kịch bản truyền ra ngoài nhanh như vậy cũng đâu có gì lạ.

“Đúng vậy, nhưng mà kịch bản sẽ vẫn còn được sửa thêm nữa.”

Tuy Hạ Mạt cũng muốn leo nhanh lên cao, nhưng cô hy vọng bước lên những bước ổn định vững vàng, chứ không phải bằng cách giẫm đạp lên An Bân Ni.

Đêm đó, sau khi nhận được kịch bản, cô gọi điện cho Chung Nhã, mong Chung Nhã suy nghĩ lại một chút. Chung Nhã nói dứt khoát, cô ta đương nhiên phải có trách nhiệm với kịch bản của mình, Chung Nhã nói rằng Hạ Mạt chắc chắn có thể hoàn thành vai diễn xuất sắc nhất, chính vì thế Chung Nhã nhất định phải cố gắng cho khán giả một câu chuyện hoàn mỹ, tuyệt vời nhất, phát triển của câu chuyện như vậy mới là hợp lý, do vậy cô không bận tâm đến những ân oán giữa các diễn viên với nhau.

“Số cậu may thật.”

Đào Thục Nhi thờ dãi. Vừa mới vào nghề đã là gương mặt đại diện cho sản phẩm của Lỗi Âu, rồi dựa vào tiếng tăm của bài hát trong quảng cáo *Nàng tiên cá bong bóng* mà chiếm vị trí hạng nhất bảng xếp hạng các ca khúc hot nhất, ngay lập tức giành giải thưởng *Gương mặt mới xuất sắc nhất*, rồi nhờ đó mà có thể được tham gia đóng bộ phim *Bản tình ca trong sáng*, bộ phim thần tượng hot nhất với dàn diễn viên hùng hậu, bây giờ lại vượt qua An Bân Ni trở thành nhân vật nữ chính thứ nhất. Hạ Mạt có lẽ là một trong những nghệ sĩ có vận may nhiều nhất mà cô đã từng biết.

“Không chỉ là may mắn. Nếu tài năng không có, An Bân Ni làm sao có cảm giác nguy cơ đến vậy, để rồi bất chấp thủ đoạn ra tay chèn ép Hạ Mạt cơ chứ? Nếu như không có tài năng, thì dù tin xấu về An Bân Ni bùng phát, Hạ Mạt cũng đâu có được nhiều fan ủng hộ đến

như vậy.”

Phan Nam vừa nói chuyện với Đào Thục Nhi vừa làm mặt xấu với Doãn Hạ Mạt, cô giống hệt bọn con trai, thẳng như ruột ngựa.

Đào Thục Nhi ngó người hồi lâu rồi mới nói được tiếp: “Cậu nói không sai, suy cho cùng thực lực mới là quan trọng. Nhưng An Bản Ni chưa chắc đã nghĩ như vậy. Hạ Mạt...”

Đào Thục Nhi chăm chú nhìn Hạ Mạt, hạ giọng nói tiếp: “Cậu phải cẩn thận, An Bản Ni là loại người chuyện gì cũng dám làm, thủ đoạn của cô ấy nổi tiếng là hiểm độc trong làng giải trí”.

Doãn Hạ Mạt có cảm giác ấm áp trong lòng, cô nói: “Cảm ơn cậu, Thục Nhi, mình sẽ cẩn thận”.

“Bình đến thì tướng đỡ, nước đến thì đất che.” Phan Nam nói chả kiêng nể gì. “Thủ đoạn của cô ấy có lợi hại thế nào cũng không thể lật đổ được ông trời. Đừng có lo lắng và do dự vì cô ấy mà cậu phân tâm. Cứ làm tốt việc của cậu mới là điều quan trọng.”

Doãn Hạ Mạt và Phan Nam nhìn nhau cười.

Đúng vậy.

Suy nghĩ của Hạ Mạt và Phan Nam giống nhau, bất kể sau này là phúc hay họa, luôn phải làm tốt việc trước mắt cái đã, như thế mới có thể ứng phó được với những biến cố sau này.

“Đừng xem thường An Bản Ni.”

Vi An đột ngột xía vào cuộc nói chuyện, hình như trong vòng vây của đám trợ lý bận rộn đó, Vi An vẫn để ý đến câu chuyện ở bên này, Vi An nói tỉnh bơ.

“So với An Bản Ni, Đào Thục Nhi à, cái trò của cô chỉ được tính bằng trình độ của trẻ con mẫu giáo! Làm ơn học theo người khác thêm chút nữa đi, giờ này, cái bộ dạng mặt tinh thần ấy của cô khiến người khác nhìn mất cả hứng!”

Từ khi vào nghề cho đến nay, Đào Thục Nhi luôn là kẻ thù của Vi An, Vi An cũng luôn xem Đào Thục Nhi là kẻ thù lớn nhất, giữa hai người luôn xảy ra xung đột lúc mưa lúc gió. Thế rồi gần đây, Đào Thục Nhi đột nhiên trở nên trầm tĩnh, không còn nhằm vào Vi An nữa, không còn tung những thủ đoạn kỳ quái nữa khiến Vi An lại có cảm giác tẻ nhạt.

Mọi người quá đổi ngạc nhiên.

Trời đất ơi.

Vi An đang giễu cợt Đào Thục Nhi đó sao? Tại sao cái giọng giễu cợt hôm nay nghe là lạ thế nào ấy, như thể Vi An có vấn đề đang quan tâm...

Đào Thục Nhi cũng ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Vi An, Vi An giả bộ như không có chuyện gì, lại tiếp tục quay ra la hét, quát mắng đám trợ lý của mình.

Doãn Hạ Mạt cười.

Thật ra, Thục Nhi và Vi An lúc đầu cũng có thể là hai người bạn rất tốt, cho nên khi đôi bên “bán đứng nhau”, cả hai mới phải cùng chịu

đụng đầu đớn tổn thương đến như vậy.

Lúc này, ở bên ngoài truyền vào những âm thanh ồn ào như sóng dậy!

Từ cửa sổ phòng nghỉ nhìn ra, cửa công ty bị bao vây chặt cứng đến nỗi không còn chỗ hở, dường như tất cả các phóng viên đều đổ đến đây, vô số micro, máy chụp ảnh, máy quay phim tùm tùm lại với nhau. Nguyên lãnh đạo cấp cao của Công ty Sun như Thái Ni thần sắc có vẻ bồn chồn đang đứng trước cổng chờ đợi.

Trong ánh nắng lạnh.

Đoàn xe hơi đời mới màu đen rà tới, đám nhà báo xông ào ào lên chụp hình lia lịa. Đoàn xe dừng lại trước cửa Công ty Sun, cánh cửa của mấy chiếc xe chạy đến trước mở ra, những quản lý cấp cao của Công ty Âu Hoa Thịnh thường hay thấy xuất hiện trên báo chí bước ra khỏi xe.

Đèn máy ảnh chớp loạn.

Tổng giám đốc Công ty Âu Hoa Thịnh cùng các nguyên lãnh đạo cấp cao Công ty Sun lần lượt bắt tay nhau tượng trưng cho việc bàn giao chính thức quyền lực của công ty.

Trước cửa sổ kính phòng nghỉ.

Đôi mắt Đào Thục Nhi đỏ đỏ, Vi An nhíu mày cau có, ánh mắt Doãn Hạ Mạt cũng trở nên trầm lặng, họ im lặng, không ai lên tiếng. Từ khi bước chân vào làng giải trí tới nay, Thái Ni, Nhã Luân và Jam luôn cố gắng chăm lo cho họ, tuy năng lực của Công ty Sun so với Công ty Âu Hoa Thịnh có khoảng cách một trời một vực, nhưng tình cảm gắn bó lâu ngày với Công ty Sun khiến các cô gái trong lòng không tránh khỏi chua xót khi chứng kiến cảnh này.

Phan Nam lại để ý trong đoàn xe xịn đời mới màu đen đất tiền có một chiếc xe rất đặc biệt.

Mọi người trong tất cả các xe kia đều đã xuống.

Vậy mà cửa chiếc xe đó vẫn không mở.

Hơn nữa, không biết vô tình hay cố ý, mà mấy người vệ sĩ của Công ty Âu Hoa Thịnh đều đứng vây quanh chiếc xe đó, làm che khuất tầm nhìn của cánh phóng viên.

Cuối cùng, đám phóng viên cũng có vẻ đã thỏa mãn, mấy tay vệ sĩ thuộc Công ty Âu Hoa Thịnh tiến lên phía trước với thái độ mềm mỏng nhưng rất kiên quyết yêu cầu các phóng viên cất toàn bộ máy quay phim và máy chụp ảnh. Khi đã xác nhận chắc chắn điều đó đã được thực hiện, Tổng giám đốc Công ty Âu Hoa Thịnh mới bước tới cửa sau của chiếc xe màu đen sang trọng kia.

Ngài Tổng giám đốc cung kính nói vài câu.

Sau đó, mở cửa xe.

Ánh mặt trời trong suốt.

Đôi chân dài, dáng người anh tuấn, chiếc cầm kiêu ngạo, trong nắng nhạt, một sợi ren lụa màu xanh xinh đẹp bay trên cổ tay người đó.

Đám phóng viên chợt nhận ra đây là...

Họ bị kích động vội vàng thò tay định rút máy ảnh và máy quay phim. Đương nhiên, hành động này của họ lập tức bị đội vệ sĩ Công ty Âu Hoa Thịnh ngăn lại.

Giữa đội ngũ lãnh đạo cấp cao công ty và đội vệ sinh, Âu Thần bước về phía cửa lớn của Công ty Sun. Bỗng nhiên, anh dừng chân, dường như cảm giác được điều gì đó.

Anh ngược mắt nhìn.

Dường như hơi thở của số mệnh đang lưu chảy.

Bầu trời xanh thẳm.

Cửa sổ chạm khắc kiểu Hi Lạp, bóng dáng cô nhợt nhạt, mỏng manh như những đám mây trên bầu trời lúc nào cũng có thể tan biến.

Giống như nàng công chúa trong truyện cổ tích bị nhốt trên tòa gác cao, Doãn Hạ Mạt đứng trước cửa sổ kính tầng hai, mắt cô trầm lặng như mặt biển rộng, thẫn thờ nhìn Âu Thần, đôi môi nhợt nhạt.

...

“Các người sẽ phải trả giá vì điều này.”

Điểm sáng cuối cùng đã vụt tắt trong mắt Âu Thần, giọng nói của anh lạnh lùng như sắt đá. Câu nói ấy hình như không chỉ là lời tuyên án cho Doãn Hạ Mạt và Lạc Hi, nó cũng là lời tuyên án với chính anh.

...

Bao nhiêu ngày bình lặng đã trôi qua, thì ra bên trong sóng ngầm đang trỗi dậy...

Rốt cuộc Âu Thần đã bắt đầu báo thù chưa?

Mua lại Công ty Sun là một bước trong kế hoạch báo thù của Âu Thần chăng? Âu Thần... Anh ta tính toán đối phó với cô như thế nào? Nắm hợp đồng của cô, sau đó chôn cô vào băng tuyết chăng?

Chương 6

Vào lúc này, Trần Ân và Doãn Trùng đang ngồi ở một quán trà sữa trên châu. Không khí trong quán náo nhiệt.

Chỗ ngồi ngay sát đường.

Trân Ân cầm cốc trà sữa trong tay, lồng ngực đập thình thịch. Gặp ma rồi, đây đâu phải lần đầu tiên gặp Doãn Trùng, vậy mà không hiểu sao trái tim cô cứ nảy loạn lên như muốn vọt ra ngoài lồng ngực! Trân Ân có cảm giác hai má nóng bừng, cô lén nhìn Doãn Trùng phía đối diện. Chà chà, nom cậu giống như một chú nai con dễ thương thuần khiết, hai hàng lông mi đậm dày đôi mắt sáng trong suốt, trên đỉnh đầu cậu như có ánh sáng của những thiên thần.

Trân Ân ngẩn ngơ ngắm Tiểu Trùng.

Lần này phải...

Xem như là lần đầu tiên cô và Tiểu Trùng chính thức hẹn hò nhau...

Lúc nhận điện thoại của Tiểu Trùng, Trân Ân vui đến ngây ngất chẳng nghĩ ra được gì, cũng không nói lại với Hạ Mạt được mấy câu đã vù đi luôn. Tiểu Trùng đã gọi điện cho cô! Là chủ động hẹn cô.

“Chị Trân Ân...”

Doãn Trùng chăm chú nhìn Trân Ân, ánh mắt Doãn Trùng rất trịnh trọng.

“Đừng có gọi mình bằng chị đi”, Trân Ân nản lòng uể oải hút hạt trân châu dưới đáy cốc qua ống hút, “làm như mình già rồi, gọi là Trân Ân được rồi”.

Doãn Trùng ngơ ngác.

Trân Ân nhìn bộ dạng ngô nghê của Tiểu Trùng vội lật đật phủi tay, nở nụ cười nói: “Không sao, không sao! Cậu cứ nói tiếp đi!”

“Trân Ân...”, Doãn Trùng ngập ngừng, rớt cuộc cũng nén được chữ “chị” đó xuống, “tôi muốn nhờ bạn một việc, được không?”

“Được! Được!” Cô nàng xúc động suýt rơi nước mắt!

Ông trời ơi, Tiểu Trùng đã gọi mình là gì ấy nhỉ?! “Trân Ân”, ông trời ơi, hai tiếng đó được nói ra từ miệng Tiểu Trùng nghe sướng tai quá! Đừng có nói là nhờ có một việc, cho dù có là một trăm việc, có phải lên trời hái sao cũng không thành vãn đề!

“Trước đây mình luôn cảm kích bạn”, ánh mắt Doãn Trùng trong suốt như nước mùa xuân, cậu cười, nói, “bạn là bạn của chị mình,

ở bên cạnh chị mình, chăm sóc chị ấy, giúp đỡ chị ấy, cho nên mình rất cảm kích bạn”.

“À, thì việc đó là việc nên làm mà!”

Vả lại, Trần Ân nghĩ cũng thấy áy náy, thực ra là Doãn Hạ Mạt chăm sóc cô nhiều hơn. Ở trường giúp cô ghi chép, trong lúc làm thêm thường đỡ cho cô một phần công việc, nay lại đem đến cho cô cơ hội tốt như vậy, để cô có thể thực hiện được ước mơ trở thành người quản lý của mình.

“Có một vài chuyện, chị mình sợ mình lo lắng nên không chịu tâm sự với mình, mình mãi mãi là đứa em trai luôn cần phải được bảo vệ”, nụ cười trên gương mặt Doãn Trùng thoáng chút phiền muộn, “nhưng mà, mình cũng đã lớn rồi, mình cũng muốn bảo vệ chị mình, cũng muốn chia sẻ, gánh vác những đau khổ và phiền muộn cùng chị”.

Trần Ân há hốc miệng.

Cô biết ý tốt của Hạ Mạt đã làm tổn thương đến Tiểu Trùng.

Hôm trước, sau khi đọc được trên báo tin Hạ Mạt bị An Bản Ni tát, Trần Ân chạy ngay đến nhà Hạ Mạt, nhìn tờ báo, mặt Tiểu Trùng tái mét làm Trần Ân sợ hết hồn tưởng bệnh Tiểu Trùng phát tác. Điện thoại di động của Hạ Mạt lại tắt, Doãn Trùng ruột gan như lửa đốt, mất hết cả bình tĩnh, cậu bấm máy liên tục nhưng hết lần này đến lần khác đều không thể liên lạc nổi, cơ thể của Tiểu Trùng không còn chịu đựng được nữa, mặt trắng bệch rồi ngất lịm trên sofa.

May mà Trần Ân biết thuốc của Doãn Trùng để đâu, vội vàng lấy thuốc, mãi cậu ta mới từ từ tỉnh lại. Bấy giờ Trần Ân cuống cuống định gọi xe cấp cứu đưa Tiểu Trùng đến bệnh viện, song Tiểu Trùng lại giật lấy điện thoại cố chấp bấm số di động của Hạ Mạt.

Rốt cuộc, mãi sau Hạ Mạt cũng điện thoại lại, Trần Ân thấy rõ ràng khuôn mặt của Doãn Trùng đầy lo lắng, song cậu vẫn có thể nói chuyện với Hạ Mạt bằng một giọng rất bình tĩnh và ôn hòa đến thế, trái tim Trần Ân muốn vỡ vụn. Trước khi Hạ Mạt quay về, Doãn Trùng còn dặn dò cô tuyệt đối không được đem chuyện cậu mới phát bệnh nói cho Hạ Mạt biết.

Tiểu Trùng đúng là người em trai tốt nhất trên đời...

“Hạ Mạt là không muốn cậu phải lo lắng.” Trần Ân khẽ nói. “Hạ Mạt rất kiên cường, có thể giải quyết và đối diện với rất nhiều, rất nhiều chuyện, cậu là người Hạ Mạt yêu quý nhất, Hạ Mạt chỉ là muốn cậu được sống vui vẻ và hạnh phúc.”

Doãn Trùng gật đầu.

“Cho nên, nếu chị ấy không cho mình biết, mình cũng không muốn chị ấy có cảm giác mình quá phiền phức.” Doãn Trùng biết chị Hạ Mạt của cậu là người cậu yêu quý nhất trên đời, cậu cũng muốn chị được sống vui vẻ và hạnh phúc. “Vậy, mình xin bạn hãy kể cho mình nghe được không? Tất tần tật những chuyện không hay chị mình gặp phải, lý do gì chị ấy phải buồn bực phiền muộn, chuyện gì khiến chị ấy cảm thấy bức rứt không yên, xin bạn hãy nói cho mình biết được không?”

“Cậu nói là...”

“Bạn là người bạn thân nhất của chị mình, lại là người quản lý của chị ấy. Xin bạn làm ơn hãy chăm sóc tốt cho chị Hạ Mạt, nhưng cũng xin bạn kể lại tình hình của chị ấy cho mình hay.” Có lẽ cậu không đủ sức để giúp chị, nhưng vào những lúc chị gặp chuyện không vui, cậu có thể an ủi chị, nấu cho chị những món ăn ngon. Mất Trân Ân ươn ướt.

Trong lòng cô khó chịu, nhưng đó lại là sự ghen tị.

“Sao mình lại phải giúp cậu nhỉ?”

Trân Ân cố hết sức ghì viên trân châu dưới đáy cốc lại, cô cảm thấy mình vô duyên quá, chẳng hiểu sao tự dưng lại thấy khó chịu trong lòng, Doãn Trùng là em trai Hạ Mạt, cậu ta quan tâm Hạ Mạt là chuyện rất thường tình. Nhưng tại sao, lòng ngực cô lại đau rát cứ như là đang nổi máu ghen...

“...”

Doãn Trùng cũng ngỡ ngàng cứng đờ người, cậu không nghĩ là Trân Ân sẽ hỏi vậy.

“Như thế có ổn không?” Trân Ân cắn chặt ống hút, lén nhìn Doãn Trùng, mặt đỏ bừng nói mập mờ. “Trừ phi... cậu đồng ý hẹn hò với mình...”

Giọng Trân Ân rất nhỏ, rất nhỏ.

Trong quán trà sữa rất náo nhiệt.

Khách hàng cười cười nói nói.

Doãn Trùng căng tai cố gắng nghe xem, rốt cuộc Trân Ân vừa nói gì.

“Được! Mình đồng ý! Những việc liên quan tới Hạ Mạt, bất kể lớn hay nhỏ, mình sẽ kể hết lại cho cậu biết sớm nhất!” Trân Ân nắm chặt bàn tay, nói nhỏ như kiêu đang thề thốt. “Vớ lại, vì Tiểu Trùng là người tôi yêu thương nhất, tôi nhất định sẽ bảo vệ Hạ Mạt thật tốt, gặp bất cứ khó khăn nào tôi sẽ luôn là người đầu tiên đứng ra che chở cho cô ấy!”

Có lẽ...

Doãn Trùng sẽ ghét cô chẳng...

Nếu như Doãn Trùng biết, cô thích cậu như thế nào. Bốn năm trước, từ lần đầu tiên nhìn thấy Doãn Trùng đứng ngoài lớp học, cô đã thích ngay rồi. Để có thể thường xuyên được gặp Doãn Trùng, cô đã quyết định trở thành người bạn tốt nhất của Doãn Hạ Mạt.

Thực ra cô cũng có những tạp niệm như vậy trong tình bạn được Doãn Trùng cảm kích ấy...

“Cảm ơn bạn, Trân Ân.”

Gương mặt Doãn Trùng cười trong sáng biết bao, đôi mắt rực sáng không dính chút bụi trần. Trân Ân ngỡ ngàng nhìn Doãn Trùng, thôi, hãy cứ để cậu ấy không biết thì hơn, cứ như vậy mà giữ lấy Tiểu Trùng, mãi mãi giữ lấy cậu ấy, cũng là thay cậu ấy giữ lấy những thứ cậu ấy yêu quý.

Đột nhiên, Trân Ân nhớ ra hồi nãy đã bỏ mặc Hạ Mạt mà chạy tới đây, không biết có chuyện gì xảy ra không? Nhưng, đó chỉ là nghi thức bàn giao và tiếp nhận của công ty, vắng mặt cũng được mà, chắc chẳng có vấn đề gì đâu.

Phòng họp bố trí tuy đơn giản nhưng rất đẹp, sàn gạch đá cẩm thạch màu đen, chiếc bàn dài được đặt làm từ Pháp chạm trổ hoa văn màu vàng đẹp mắt, lãnh đạo cấp cao của công ty Âu Hoa Thịnh và nguyên lãnh đạo cấp cao Công ty Sun ngồi hàng ghế đầu, mùi hoa thơm quần quanh chỗ họ ngồi.

Vi An, Đào Thục Nhi và tất cả nghệ sĩ của Công ty Sun đều ngồi ghế nhưng màu vàng ấm áp, họ vỗ tay, họ mỉm cười, họ nhìn các lãnh đạo chúc tụng nhau. Lãnh đạo cắt chiếc bánh kem rất to, họ bật nắp chai champagne, rượu champagne màu vàng chảy dần vào tháp ly thủy tinh xếp cao.

Một nghi thức hoàn mỹ.

Giống sự hoàn mỹ, suôn sẻ trong phim ảnh.

Doãn Hạ Mạt ngồi một góc yên lặng, đầu óc cô lại để tận đâu đâu, chẳng ăn nhập với tình cảnh lúc này. Hạ Mạt nhìn Âu Thần bị những cánh hoa tháp thoáng che khuất phía trước mặt, rồi cô lại quay về với những đau khổ, chua chát tận đáy lòng.

Công ty Âu Hoa Thịnh là công ty con của Tập đoàn Âu Thị, Âu Thần là Chủ tịch công ty mới đảm nhiệm chức vụ, sau đây, anh ấy sẽ là ông chủ của cô. Cô cứ nghĩ rằng Âu Thần sẽ từ từ rời xa cuộc đời cô, vậy mà dùng một cái, hai người lại bắt đầu một mối quan hệ, một sự ràng buộc mới.

Đôi mắt Hạ Mạt u sầu.

Trước mắt Âu Thần, mọi sự cố gắng chỉ là một cú đòn bắt kham thôi.

Chỉ cần anh mua lại công ty cô đang làm việc là sẽ có ngay hợp đồng của cô, như vậy anh có thể dễ dàng vùi cô trong tuyết lạnh, không cho cô một lối thoát, một cơ hội làm việc...

Cô trầm lặng chăm chú nhìn Âu Thần kiêu ngạo, lạnh lùng đang nhìn phía trước.

Ánh nắng lành lạnh bao trùm lên người anh, xa lánh và lạnh giá, hình như anh không hề có chút tâm tư tình cảm nào, đôi mắt lãnh đạm như hồ nước sâu đóng băng vào mùa đông.

Đối với anh mà nói, có lẽ cô chỉ là một con kiến nhỏ...

Anh chỉ cần đưa một ngón tay ra là có thể nghiền cô nát bét, có thể hủy hoại mọi sự cố gắng của cô trước đây.

Khi Âu Thần lén nhìn Hạ Mạt, ánh mắt cô đã nhìn đi chỗ khác, cô đang hướng ra ngoài cửa sổ. Ánh nắng chiếu lên mái tóc dài của cô phản chiếu những quầng sáng dịu dàng choáng váng, cô như bị ánh sáng bao vây, thứ ánh sáng chói lòa chao liệng. Có vẻ như cô đang suy tư điều gì đó, nét mặt thoáng chút đau thương, lạnh lẽo nhưng khóe môi lại như có nụ cười “chẳng có gì phải quan trọng”.

Là số mệnh ư...

Dù có bị cô làm tổn thương, đau khổ đến rớm máu nhưng anh vẫn không sao quên được cô, thậm chí không sao trả thù nổi, không thể rời xa cô... Khi thấy cô đau khổ, trái tim anh còn đau hơn gấp trăm gấp ngàn lần. Khi không còn cách nào để được nhìn thấy cô, trái tim anh biến thành một ngôi mộ hoang vu và lạnh lẽo...

Có lẽ...

Là số mệnh ư...

Thời gian chậm chậm trôi.

Nghi thức giao nhận đã kết thúc, dưới sự giới thiệu của Thái Ni, các lãnh đạo cấp cao của Công ty Âu Hoa Thịnh tham quan phòng thanh nhạc, phòng luyện tập, phòng làm việc, v.v... Chức vụ của Thái Ni không thay đổi, vẫn là giám đốc truyền thông, có thể nhìn thấy nét mặt vui vẻ của anh ấy, được làm việc dưới trướng của Công ty Âu Hoa Thịnh có nghĩa sau này cơ hội thăng tiến của anh càng lớn.

Thái Ni nhiệt tình giới thiệu tình hình hoạt động của công ty cũ.

Âu Thần trầm ngâm lắng nghe, lãnh đạo của Công ty Âu Hoa Thịnh lễ phép gật đầu cười.

Thái Ni phấn khởi giới thiệu các nghệ sĩ đã kí hợp đồng với công ty cũ.

Âu Thần lần lượt bắt tay từng nghệ sĩ: Vi An, Đào Thục Nhi, Doãn Hạ Mạt, Phan Nam, v.v... Thái độ của anh hết như quý tộc Châu Âu, rất lịch sự mà cũng rất xa cách.

Khi mọi việc kết thúc, trời cũng bắt đầu chạng vạng.

Ráng chiều dịu dàng từ kính cửa sổ chiếu vào đại sảnh, Âu Thần và đoàn lãnh đạo cấp cao chuẩn bị ra về, nghệ sĩ và tất cả nhân viên của Công ty Sun đứng sắp thành một hàng tiễn họ.

Doãn Hạ Mạt đứng trong đó.

Phan Nam đập nhỏ một câu bên tai cô.

“Ghét quá phải không?”

Doãn Hạ Mạt không hiểu:

“...?”

“Chúng mình giống dân đi ở, cậu chủ sắp đi khỏi, tôi tớ đứng sắp hàng ngay ngắn tiễn đưa. Chúng mình khom lưng chình tề chào hấn, lại còn phải nói: Cậu chủ đi đường bình an”. Phan Nam xoa mũi, khẽ nói: “Đúng là... tiễn đưa long trọng quá!”

Doãn Hạ Mạt cười mỉm.

Trong ráng chiều đỏ nhạt, Âu Thần tuấn tú, đẹp lạnh lùng như thần Mặt Trời Apollo, trong đám đông lãnh đạo cấp cao của Công ty Âu Hoa Thịnh vây quanh, anh tiến vào đại sảnh.

Gió nhẹ thổi tới.

Sợi ren lụa màu xanh trên cổ tay khẽ tung bay.

Anh đi ngang qua trước mặt mọi người, ai ai cũng cúi đầu chào, không biết là tại sao, dáng dấp của anh lúc này cũng tỏa ra khí chất tôn quý khiến người ta không dám lại gần nhìn.

Doãn Hạ Mạt cũng cúi đầu.

Ân Thần đi ngang qua cô.

Bước chân ấy.

Bỗng dừng.

Chậm lại.

Hạ Mạt cắn chặt môi, sống lưng trở nên cứng đờ, trong tầm mắt, cô vẫn nhìn thấy sợi ren lụa màu xanh ở cổ tay Âu Thần đột ngột tung bay.

Bước chân trở về với sự lạnh lùng.

Rời khỏi chỗ cô đứng.

Doãn Hạ Mạt từ từ nhẹ người, sợi ren lụa màu xanh vẫn tung bay như đang kêu gào, cô thất thần nhìn nó.

Trong gió chiều.

Sợi ren lụa màu xanh run rẩy bay trên cổ tay Âu Thần! Sau đó, vón sợi ren được cuốn ở cổ tay nhưng lại tuột ra tung bay, tung bay trong không trung...

Sợi ren lụa xinh đẹp...

Lặng lẽ không một âm thanh...

Từ cổ tay Âu Thần nhẹ nhàng bay trong không trung...

Gió nhẹ...

Ráng chiều xuyên qua những đường nét hoa văn của sợi ren lụa màu xanh của sợi ren lụa màu xanh xinh đẹp, màu đỏ nhạt của ráng chiều, màu xanh của sợi ren lụa, ánh sáng đỏ chuyển động uyển chuyển qua những khe hở trên sợi ren đẹp đến không tưởng, như trong truyện cổ tích và cũng đẹp mềm mại, yếu ớt như bong bóng. Trong khoảnh khắc đó thời gian như ngưng đọng.

Mọi người trong đại sảnh bất giác đưa mắt nhìn theo sợi ren lụa màu xanh đang bay trong không trung, sợi ren lụa màu xanh uyển chuyển uốn lượn, đẹp đẽ, như đột nhiên rơi vào giấc mộng khó mà tỉnh lại, sợi ren lụa màu xanh tung bay như có ma lực khiến người

ta nghệt thờ.

Âu Thần dừng bước.

Nhiều mày nhìn theo sợi ren lụa màu xanh đang bay trong không trung đó.

Thái Ni nhảy về phía trước một bước định chụp sợi ren lại, song Âu Thần lại đưa tay ra ngăn anh ta.

“Thiếu gia?”

Thái Ni lên tiếng nghi hoặc.

Âu Thần lắc đầu, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào sợi ren lụa màu xanh đang bay trong không trung. Sợi ren bay mà chẳng có phương hướng, nó cũng lạc lõng như linh hồn đã bị mất của anh.

Âu Thần chuyển ánh mắt.

Cô đang nhìn sợi ren lụa màu xanh đó bay trong không trung.

Thật lâu.

Sợi ren lụa màu xanh bay chậm chậm.

Nhẹ nhàng...

Lượn xuống...

Bay tới trước mắt Doãn Hạ Mạt, nó nhẹ nhàng lượn xuống, theo bản năng, Hạ Mạt đưa ta ra, những ngón tay trắng ngần, khi sợi ren bay qua mặt Hạ Mạt, cô nhẹ nhàng bắt lấy...

Âu Thần đột nhiên có cảm giác cái gì đó trong lồng ngực cũng đang bị bàn tay đó nắm chặt...

Rõ ràng bàn tay không dùng chút sức lực nào, nhưng lại tóm rất chặt.

Xung quanh vang lên tiếng xuyết xoa kinh ngạc.

Khoảnh khắc sợi ren lụa màu xanh đổ rơi vào tay Doãn Hạ Mạt, cô như thể nàng Lộ Lem trong truyện cổ tích, ánh mắt của tất cả mọi người đều trù lên cô.

Tiếng xuyết xoa xung quanh dâng cao đột ngột khiến Doãn Hạ Mạt kinh ngạc sực tỉnh, cô ngơ ngẩn nhìn sợi ren lụa màu xanh trong tay, không hiểu tại sao nó lại rơi vào tay mình. Vừa mới thoáng đây, Hạ Mạt đột nhiên như rơi vào giấc mộng, tới khi tỉnh lại, sợi ren đã nằm trong tay cô.

Bất giác cô ngước mắt lên.

Âu Thần từ xa đang nhìn cô chăm chú.

Khuôn mặt của anh lạnh lùng không chút cảm xúc, nhưng lại mang chút ánh sáng u uất trong đáy mắt.

Âu Thần lại đi đến trước mặt cô.

Cô nhẹ nhàng đưa sợi ren lụa màu xanh ra.

Âu Thần không đón nhận.

Mà đưa tay về phía cô, lạnh lùng ra lệnh:

“Buộc nó lại.”

Khẩu khí đó, như thể anh là chủ nhân cao quý còn cô chỉ là một tì nữ hèn mọn. Mọi người đều đưa mắt nhìn nhau cảm thấy khó xử, nhưng lệnh của Thiếu gia xưa nay đâu ai dám cãi lại, đặc biệt lúc

này đây đang là thời khắc anh chính thức tiếp nhận Công ty Sun. Doãn Hạ Mạt ngẩng đầu kinh ngạc.

Phan Nam nhận ra sóng lưng của Hạ Mạt cứng đờ lại, hai bờ môi mím chặt quật cường. Chính vào lúc Phan Nam cho rằng Hạ Mạt sẽ từ chối, Đào Thục Nhi đứng ở bên trái Hạ Mạt khe khẽ giật áo Hạ Mạt, nói rất khẽ:

“Mau đi, cậu muốn đắc tội với Thiếu gia sao?”

Tuy rằng trong việc tuyển chọn gương mặt đại diện quảng cáo cho sản phẩm Lỗi Âu, Âu Thần rất xem trọng Hạ Mạt, nhưng lòng dạ của những thiếu gia con nhà giàu quyền thế kiêu như vậy vẫn hay thay đổi bất thường. Và giờ đây, khi mà hợp đồng biểu diễn của họ đều nằm trong tay của Thiếu gia, là vinh hay là nhục đều do suy nghĩ của anh quyết định chứ không thể theo cá tính của họ được. Khuôn mặt Hạ Mạt trở nên nhợt nhạt.

Cô cắn chặt môi.

Sau rồi cô cúi đầu, hàng lông mi dài che đi tâm trạng phức tạp trong đáy mắt, Hạ Mạt để tâm trạng mình trở lại với sự bình tĩnh ngày thường. Ngón tay trắng ngần quấn sợi ren lụa màu xanh xinh đẹp đó vào cổ tay Thiếu gia, tung tăng từng tầng. Sợi ren lụa rất dài, cô cẩn thận, tỉ mỉ quấn lên cổ tay Âu Thần.

Ráng chiều dịu dàng chiếu cuộn Âu Thần và Doãn Hạ Mạt lại với nhau.

Khuôn mặt trắng trong.

Ngón tay mềm mại.

Ráng chiều trên hàng lông mi dài của cô.

Sự thô bạo, ngang ngược, lạnh lùng trong đáy mắt Âu Thần lúc đầu, dần dần, dưới tác động dịu dàng của Hạ Mạt, đã từ từ tan đi, chỉ còn lại chút ánh sáng yếu đuối, sự tuyệt vọng u uất như nước biển băng giá chậm chậm muốn chìm chết anh.

Sợi ren lụa từng vòng từng vòng quấn lấy cổ tay phải của Âu Thần, như số phận của anh và cô từng bước quấn vào nhau.

Thoáng hiện một luồng sáng của đèn flash.

Lông mày Âu Thần hơi cau lại.

Thái Ni cũng phát hiện ra tay phóng viên đang chụp ảnh lén, anh định đi qua thu lấy máy ảnh của tay phóng viên đó, nhưng Âu Thần lại ho nhẹ một tiếng.

Thái Ni nhanh ý dừng chân dẫn đo nghi hoặc.

Ý của Thiếu gia là mặc kệ sao?

Nhưng mọi người đều biết Thiếu gia rất ghét bị chụp ảnh, tại sao lại...

Âu Thần lạnh lùng nhếch môi.

Anh cũng muốn thử xem, ngày mai ảnh đăng trên báo sẽ có tác động như thế nào...

“Ngày mai anh đi Nhật.”

Buổi tối, đồ của Lạc Hi đều đã xếp gọn trong va li, nghĩ đi nghĩ lại, anh lôi cuốn tấm ảnh anh chụp cùng Hạ Mạt để vào trong va li. Trong ảnh, anh đang nghịch ngợm hôn lên má Hạ Mạt, cô quay đầu, nét mặt ngạc nhiên vừa vui vừa buồn. Lạc Hi mỉm cười, dùng ngón tay xoa nhẹ lên khung ảnh, chà, trong bức ảnh, cô và anh xem ra thân mật giống như người sống cùng một nhà.

“Em sẽ nhớ anh chứ?”

Đi Nhật quay ngoại cảnh phải mất cả tháng, trước đây cuộc sống đi đi về về anh đã quen. Nhưng lần này chưa đi đã muốn quay về rồi. Lạc Hi giả bộ vô tình hỏi Hạ Mạt, giống như tâm trạng của người con trai đang yêu đợi câu trả lời bạn gái, động tác chậm lại, vậy mà đợi rất lâu vẫn không nghe thấy tiếng cô trả lời.

Lạc Hi ngoái đầu lại nhìn.

Doãn Hạ Mạt đang ôm gối ngồi trên sofa, khuôn mặt không trang điểm, đăm chiêu nhìn bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, đôi mắt có vẻ mơ màng. Sắc đêm yên tĩnh lặng lẽ bao phủ lấy cô. Trong thảng thốt, Hạ Mạt dường như không tồn tại, Lạc Hi có cảm giác cô chỉ là một cái bóng hoang tưởng giống như bong bóng vậy.

“Đang nghĩ gì vậy?”

Lạc Hi ngồi xuống bên cô, ôm lấy cô từ phía sau, ôm rất chặt, anh cảm nhận được cơ thể và hơi thở ấm áp của cô. Trái tim loạn nhịp đã bình tĩnh trở lại, anh đặt cằm mình lên gáy Hạ Mạt như một đứa trẻ, cô là của anh, không thể tùy hứng say mê đờ đẫn.

Được Lạc Hi ôm trong vòng tay, mạch suy nghĩ chuyện lúc sáng của Doãn Hạ Mạt quay trở lại với thực tế, cô mỉm cười hỏi lại để tránh câu hỏi của anh:

“Đồ đạc của anh đã chuẩn bị xong chưa?”

“Xong rồi.”

“Để em xem...”

Cô cẩn thận giúp anh kiểm tra lại đồ dùng trong va li, thấy tấm ảnh bên trong, ngón tay Hạ Mạt ngập ngừng, hai má Lạc Hi đỏ bừng, cô cúi đầu, đôi tai trắng ngần cũng từ từ chuyển qua màu đỏ.

“Anh quên mang thuốc rồi.”

Cô khẽ nói rồi đứng lên đi đến tủ thuốc lấy ra vài thứ thuốc thông dụng xếp vào một cái túi nhỏ, sau đó để túi thuốc vào va li của anh. Gần đây cô đến nhà Lạc Hi thường xuyên hơn, dần dần cô trang bị đầy đủ dụng cụ nhà bếp, sắm thêm luôn cả một tủ thuốc thông dụng.

Hạ Mạt nhẹ nhàng nói:

“Ở bên ngoài lúc nào cảm thấy khó chịu trong người, nhất định phải

uống thuốc ngay, hoặc là đi khám bệnh. Nhớ là ngày nào cũng phải uống vitamin nhé.”

“Nếu như anh ốm”, trái tim Lạc Hi rùng rợn, cảm giác hạnh phúc khiến giọng nói của anh càng thêm nũng nịu, “nếu anh sốt đến 40 độ, cực kì khó chịu, lại rất muốn nhìn thấy em, em có bay qua Nhật thăm anh không?”

“Nếu nhớ uống thuốc và nghỉ ngơi sẽ không dễ bị ốm đâu?” Doãn Hạ Mạt cười, cô thừa biết anh chắc chắn sẽ thích nghi ngay với cuộc sống quay ngoặt cảnh ở nước ngoài, những tình huống lạ nước lạ cái chắc không nhiều.

“Giả dụ là thật thì sao?”

“...”

“Giả dụ anh bệnh chết đến nơi, trước lúc nhắm mắt chỉ muốn nhìn thấy em một lần”, Lạc Hi hạ giọng, “em có... có bất chấp tất cả để đến bên anh không?!”

Cô nhìn anh chăm chăm.

Chính vào lúc Lạc Hi cho rằng Hạ Mạt sẽ không trả lời câu hỏi buồn cười này.

Cô nắm chặt tay anh.

Khẽ đan ngón tay của mình vào mười ngón tay của anh.

“Không đâu”. Mắt cô dịu dàng như mặt biển buổi sáng. “Em sẽ luôn ở bên anh, cho anh uống thuốc, tìm bác sĩ tốt cho anh, không rời xa anh, dù anh có đuổi em đi, em cũng sẽ luôn ở bên anh.”

Lạc Hi nín thở.

Anh lóng ngóng, cuống cuống ôm đầu cô vùi trong lòng mình, để cô không nhìn thấy được ánh mắt ngây ngô của mình, hồi lâu Lạc Hi mới nói đáp ứng, không ra hơi:

“Phải nhớ là nghĩ về anh!”

“Vâng.”

“Di động không được phép tắt! Rảnh là anh sẽ gọi cho em liên, không được phép để anh không liên lạc được với em.”

“Vâng, lúc nào không diễn, em sẽ mở máy.”

“Còn nữa...”

“Không được gặp người đó”, cổ họng Lạc Hi nghẹn lại, “cũng không được để cho hắn gặp em, ngộ nhỡ chạm mặt hắn không được nói chuyện với hắn, không được nghe những lời hắn nói với em...”

Được Lạc Hi ôm chặt trong vòng tay, thần trí cô rối loạn, hơi thở dồn dập ngắt quãng, chút ngỡ ngàng, cô không biết nên nói gì, không biết có nên nói chuyện hỏi chiều cho anh nghe không?

“Có nghe thấy không đấy?...”

“...”

“Nếu không anh sẽ rất khó chịu... rất khó chịu, rất khó chịu... nghe thấy không?...” Lạc Hi ỉu xiu vuốt mái tóc Hạ Mạt.

“Vâng...” Cô không còn lời gì để nói.

“Hạ Mạt”, Lạc Hi khoái chí cười, đặt cằm lên đầu cô xát nhẹ, “anh

cảm thấy, anh thật sự cũng thấy rất hạnh phúc đó...”

Trái tim Hạ Mạt đau thắt.

Cô đang gạt anh?

Nhưng...

Chờ anh đi Nhật về rồi mới cho anh hay cũng được. Rốt cuộc tại sao Âu Thần lại mua công ty mà cô đang đầu quân, anh ta đang dự tính những gì thì giờ này cô vẫn chưa rõ.

Ngày hôm sau, Doãn Hạ Mạt đờ người ra khi nhìn thấy tấm ảnh đăng trên báo. Bên ngoài cửa sổ chốc chốc lại có bóng một chiếc máy bay lướt qua trên những tầng mây, Hạ Mạt thờ dài, may mà Lạc Hi đã đi Nhật, chắc không đọc báo ở trong nước đâu.

“Ế? Sao lại có tấm ảnh thế này?”

Trần Ân tròn mắt, trong bức ảnh đăng trên báo, Hạ Mạt đang quấn sợi ren lụa màu xanh lên cổ tay Âu Thần, ráng chiều dịu dàng bao quanh hai người như khảm nạm khiến người ta có cảm giác Âu Thần và Hạ Mạt ở bên nhau giống như đôi tình nhân gắn bó đã lâu rồi.

Thiếu gia không phải là rất ghét bị chụp ảnh sao?

Chính vì thế mà báo chí hầu như không bao giờ đăng ảnh của Thiếu gia, cứ cho là có phóng viên chụp lén được đi, nhưng sự lo sợ ảnh hưởng từ Tập đoàn Âu Thị cũng không có báo nào dám tùy tiện đăng những tấm ảnh đó.

Tuy nhiên...

Đây không phải là điểm cốt lõi.

Quan trọng là, tại sao tấm ảnh này nhìn đẹp đến thế, huyền diệu mê hoặc nhường kia, chỉ cần nhìn tấm ảnh, đã khiến trống ngực người ta đập thành thịch rồi?

“Hạ Mạt này, cậu và Thiếu gia lại làm hòa à?” Trần Ân nghi ngờ hỏi. Thời gian vừa rồi, hình như Hạ Mạt và Lạc Hi rất thân nhau, Trần Ân cứ nghĩ hai người đang yêu nhau, thế nhưng cảm giác trước tấm ảnh này...

“Là vấn đề của góc độ chụp của bức ảnh.”

Doãn Hạ Mạt đẩy tờ báo sang bên, tiếp tục đọc kịch bản. Kịch bản mới này có rất nhiều cảm giác lúc trước cần phải thay đổi. Cảnh diễn chung của cô và Lăng Hạo cũng theo đó tăng lên khá nhiều, cần phải học thuộc một lượng lớn lời thoại.

“Cái đó...” Trần Ân do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn không nhin được.

“Thiếu gia thật sự thích cậu, ngày trước ở trường, đứa nào chẳng biết tình cảm của Thiếu gia đối với cậu. Tuy bây giờ, Thiếu gia có lạnh lùng hơn, nhưng mà hình như anh ta vẫn rất thích cậu, mỗi lần nhìn thấy cậu, tuy lạnh nhạt, nhưng ánh mắt nhìn cậu...”

Ngón tay Doãn Hạ Mạt bất động trên kịch bản.

“Mình không muốn... có bất cứ quan hệ nào với anh ta...” Hạ Mạt vừa ngắt lời Trần Ân, vừa thờ sâu hơn.

“Tại sao?!”

“...”

Doãn Hạ Mạt không lên tiếng, sắc mặt có chút nhợt nhạt.

“... Mình xin lỗi.” Trần Ân chân thành nói. “Xin lỗi, mình biết là cậu không muốn nói... nhưng, không phải là mình muốn nhiều chuyện, có điều bây giờ cậu và Thiếu gia cùng chung một công ty, hồi nãy ngoài hành lang, hai người còn chạm mặt nhau, Thiếu gia không lên tiếng, cậu cũng chẳng nói gì, không khí cứ ngọt ngào quái dị thế nào ấy! Vả lại, bây giờ Thiếu gia đã thu tóm công ty, ngộ nhớ cậu chọc giận Thiếu gia, Thiếu gia có thể sẽ hủy bỏ tất cả cơ hội biểu diễn của cậu, nếu vậy biết tính sao đây...”

Từ khi Công ty Sun bị mua lại đã đổi tên thành Công ty Quản lý Biểu diễn Nghệ thuật Âu Hoa Thịnh, đồng thời cũng đề ra một số quy định mới, tất cả các nghệ sĩ khi không có show diễn phải thường xuyên về công ty tiến hành lên lớp bồi dưỡng thêm về thanh nhạc, diễn xuất, kiến thức...

Nói như vậy, Hạ Mạt và Thiếu gia không phải sẽ thường xuyên chạm trán nhau hay sao?

Tuy không hiểu rõ lắm về Thiếu gia, nhưng dựa vào những ấn tượng ngày còn đi học ở trường Thánh Huy, Trần Ân cũng biết Thiếu gia là một người tính tình lạnh lùng nhưng nóng nảy, bá đạo, tính cách của Hạ Mạt lại kiên cường như vậy, lỡ mà xảy ra chuyện thì biết tính sao đây?!”

“Tất cả rồi sẽ có cách.”

Giấu những lo lắng bứt rứt trong lòng, Doãn Hạ Mạt an ủi Trần Ân, cô mỉm cười để Trần Ân không phải lo lắng. Có thể Âu Thần đã không còn những tác phong như năm năm về trước, và cô cũng không phải là đứa con gái chỉ biết sống dựa dẫm như năm năm về trước.

“Ừ.” Trần Ân thờ người, xong lại cười vui vẻ nói:

“Dù gì đi nữa, giờ này vẫn rất thuận lợi mà, lượng khán giả theo dõi bộ phim Bản tình ca trong sáng vẫn đang tiếp tục tăng nhanh, lượng khán giả yêu thích cậu vẫn càng ngày càng nhiều, cha cha, đã vậy nhà biên kịch lại còn sửa kịch bản để cậu trở thành vai nữ chính thứ nhất! Mình có linh cảm rằng, không chừng tên của cậu sẽ có mặt trong đề cử *Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất* của giải thưởng Vương miện Vàng năm nay, album mới của cậu cũng nằm trong kế hoạch này...”

Ngày tháng qua đi yên bình.

Giới báo chí dường như đã nhanh chóng quên cái tiểu tiết xen vào

giữa buổi lễ giao nhận của Công ty Âu Hoa Thịnh. Thay vào đó là những tin tức mới xảy ra hằng ngày.

Lạc Hi sang Nhật quay ngoại cảnh cho bộ phim *Cờ chiến*, bộ phim này đã bước vào giai đoạn giữa. Một số hình ảnh đẹp về bộ phim *Cờ chiến* đã được tiết lộ, kỹ thuật làm phim tuyệt đẹp, kỹ năng diễn xuất của diễn viên tuyệt đỉnh khiến người ta háo hức mòn mỏi chờ đợi. Lạc Hi ở Nhật tham dự tất cả các hoạt động xã giao, vẻ đẹp tuấn tú gợi cảm của anh đã chinh phục tất cả giới báo chí Nhật, anh xuất hiện ở đâu là y như rằng sẽ bị các fan Nhật chen lấn bao vây... Hầu hết các báo chí đều đưa tin về Lạc Hi, mở ti vi xem cũng toàn hình ảnh của Lạc Hi, tuy rằng có xen vào đó là một số tin tức về bộ phim *Bản tình ca trong sáng*, tin tức về quảng cáo cho album Thẩm Tường, việc gặp fan hâm mộ của Phan Nam, v.v..., nhưng hình ảnh điển trai, đẹp như làn sương đêm của Lạc Hi đã khiến tất cả những người khác đều trở thành vật làm nền cho anh.

Mãi đến chiều tối ngày thứ Năm.

Rốt cuộc tin tức một vụ scandal đã bùng nổ khiến tiêu điểm chú ý của mọi người đều thay đổi.

Trên các kênh truyền hình giải trí.

Tại các buổi họp báo.

Dưới ánh sáng chói, An Bản Ni với sắc mặt tiêu tụy đã không thể che đậy được tinh thần bị tổn thương trầm trọng và tuyệt vọng.

Đối diện trước dãy micro.

Ánh mắt An Bản Ni trống rỗng nhìn vào ống kính.

Tại sao cô cảm hận Doãn Hạ Mạt, tại sao trong lúc quay phim cô đã tát Doãn Hạ Mạt liên tục mười mấy lần...

“Không còn cách nào giữ im lặng nữa, hôm nay, tôi phải nói cho mọi người biết những việc cô ấy đã làm!” An Bản Ni hạ giọng nói, đau khổ và hận thù trong giọng nói khiến hầu hết các phóng viên và khán giả trước màn hình ti vi kinh ngạc.

Đường phố về đêm, những người qua đường ngạc nhiên dõi nhìn về màn hình tinh thể lỏng cực lớn ở bên đường, lắng nghe lời tuyên bố đầy đau thương của An Bản Ni: “... Tình yêu hai năm qua của tôi và Lăng Hạo đã chính thức kết thúc. Nguyên nhân là do... diễn viên mới Doãn Hạ Mạt trong thời gian quay bộ phim *Bản tình ca trong sáng* đã không từ thủ đoạn dụ dỗ Lăng Hạo, thậm chí ngang nhiên mặc đồ ngủ mỏng dính hẹn Lăng Hạo lúc đó không biết gì nên đã đưa tôi đi cùng. Tôi cảm thấy hãi hùng trước hành vi đáng sợ của Doãn Hạ Mạt. Sau khi bị phát giác, Doãn Hạ Mạt không những không thấy xấu hổ, trái lại cô ta chẳng nề nang gì, tiếp tục dụ dỗ Lăng Hạo.”

An Bản Ni tiều tụy rơi lệ.

Cô không oán hận Lăng Hạo, đối diện với người con gái đẹp như Hạ Mạt, có lẽ người con trai nào chẳng động lòng. Chỉ có điều An Bản Ni cho biết cô không ngờ rằng vì muốn có được Lăng Hạo mà

Doãn Hạ Mạt lại có những việc làm vô liêm sỉ đến vậy.
An Bân Ni tuyên bố bắt đầu từ ngày hôm nay có thể cô sẽ rút lui khỏi làng giải trí.

Làng giải trí trở nên “dơ bẩn” như vậy, để mình phải sống trong cái thế giới “dơ bẩn” đó thì cô thà từ biệt nghề diễn mà cô yêu thích nhất và các fan thân yêu của cô còn hơn.

An Bân Ni vênh váo ngang ngạnh trước những ống kính máy quay. Cô có thể đem vị trí nữ diễn viên chính thứ nhất trong *Bản tình ca trong sáng* nhường cho Doãn Hạ Mạt, cũng có thể nhường Lăng Hạo cho Doãn Hạ Mạt, nhưng cô sẽ không bao giờ vì việc tát Hạ Mạt mười mấy cái mà nói lời xin lỗi. Bởi vì, đó là sự trừng phạt Doãn Hạ Mạt đáng phải gánh chịu!

Ti vi trong phòng khách.

Chiếc điều khiển từ xa không ngừng chuyển kênh, các kênh đều xuất hiện hình ảnh tiêu tụy rơi lệ của An Bân Ni.

“Dối trá...”

Sắc mặt Trần Ân trắng bệch, sợ hãi nhìn những hình ảnh phát đi phát lại trên ti vi. Từ sớm tới giờ, trên đường từ công ty về nhà, máy di động của Hạ Mạt và của cô đồ chuông liên tục như phát điên, những giọng nói the thé thúc giục đề nghị họ gặp mặt. Điện thoại của công ty gọi tới nói là phóng viên các báo đài đã bao vây kín trước cửa công ty, công ty bảo họ tạm thời tránh mặt đi đâu đó một thời gian. Tới khi về đến nhà Hạ Mạt, con hẻm đã bị xe của các phóng viên bao vây tắc nghẽn từ lúc nào. Thế là họ chỉ còn cách trốn trong căn hộ nhỏ thuê của Trần Ân.

“Dối trá! Bịa đặt!! Cô ta đang dối trá...”

Trần Ân phẫn nộ hét âm lên, bàn tay tức tối nắm chặt, hận không thể xông được vào ti vi để xé nát cái màn dối trá của An Bân Ni!! Doãn Hạ Mạt dụ dỗ Lăng Hạo?! Chuyện đó mà cũng bịa được sao! Cái hạng người vô liêm sỉ như An Bân Ni sẽ gặp phải báo ứng cho mà xem! Đúng là đã nói dối một cách vô liêm sỉ!!

Trần Ân phẫn nộ vợ mấy miếng khoai trên bàn ném vào ti vi.

Nhìn những miếng khoai dính trên mặt An Bân Ni trong ti vi, Trần Ân dụi vợ đi phần nào sự phẫn nộ khó lòng kiềm chế. Nét mặt Trần Ân thê thảm buồn bã, cô không dám nhìn Hạ Mạt đang ngồi trên sofa, cô không biết nên an ủi Hạ Mạt thế nào, trong lúc này cô cũng chẳng nghĩ ra nổi cách gì giải quyết hòng đập lại những lời nói dối của An Bân Ni.

“... Đừng xem ti vi nữa.”

Giọng Doãn Hạ Mạt trầm tĩnh vọng lại bên tai, giọng nói chẳng chút sợ hãi, bình tĩnh đến độ như không có chuyện gì xảy ra.

Trần Ân ngạc nhiên quay đầu lại nhìn Hạ Mạt.

“... Em tin chị, đúng không?...” Hạ Mạt đang cầm điện thoại bàn nói chuyện, cô mỉm cười như thể Tiểu Trùng đang ở trước mặt mình.

“... Thế thì tắt ti vi đi, sau đó cũng đừng đi mua bất kì tờ báo hay tạp

chí nào, đừng lên mạng, đừng nghe điện thoại của người lạ, đừng quan tâm đến những phóng viên ở bên ngoài, hay là em sang nhà bạn ở vài ngày đi... đừng lo... sẽ không có chuyện gì đâu... có thể mấy ngày này chị sẽ không về được, em phải nhớ uống thuốc đúng giờ nhé...”

Trước cảnh Hạ Mạt nói chuyện điện thoại với Tiểu Trùng, đột nhiên Trần Ân cảm thấy Hạ Mạt đúng là một cây đại thụ kiên cường, dù có gặp phong ba bão táp ra sao, Hạ Mạt vẫn luôn bình tĩnh đối diện với nó, sẽ không bị quật ngã, sẽ không gánh chịu tổn thương.

“... Chị không lo những chuyện tào lao vô vị như thế này, chị chỉ lo cho sức khỏe của em thôi... chỉ cần em không bị ảnh hưởng gì, chị chẳng còn phải sợ gì nữa, chuyện gì chị cũng có thể đối mặt được...”

Doãn Hạ Mạt dịu dàng nói.

“Ừ...”

Doãn Hạ Mạt mỉm cười, nhẹ nhàng đặt điện thoại xuống, rồi lại nhìn vào điện thoại và thần thờ vài giây, sau đó nhắm mắt lại, sắc mặt từ từ trắng bệch như tờ giấy, bờ môi tái mét.

“Giờ thì mình phải làm sao đây?”

Trần Ân cũng lúng túng không biết xử trí ra sao trước sự việc bất ngờ này. Cô đưa tay ra nắm chặt lấy tay Hạ Mạt, những ngón tay giá lạnh của Hạ Mạt khiến trái tim Trần Ân càng tê tái hơn.

Thì ra, vừa lúc này chỉ là vì an ủi Tiểu Trùng, sợ cậu ấy lo lắng, Hạ Mạt mới tỏ ra bình tĩnh thư thái như vậy. Trần Ân chua xót, thật ra có ai mà sinh ra đã kiên cường được như cây đại thụ kia, chẳng qua là trước mặt những người cần được bảo vệ, nhất thiết phải thể hiện sự kiên cường, không thể để cho người đó lo lắng, có vậy thôi. Còn cô, là người quản lý của Doãn Hạ Mạt, không những cô không có chủ kiến gì, lại còn để cho Hạ Mạt phải tự nghĩ ra cách giải quyết.

Cô hơi đỏ mặt, vội nói:

“Hay là, chúng ta cũng mở cuộc họp báo vạch trần quỷ kế của An Bân Ni! Rằng cô ta đã dối trá, không có ai tin cô ấy đâu! Chỉ cần chúng ta giải thích rõ, thì có thể...”

Hạ Mạt hít một hơi thật sâu.

Đôi mắt mở to, hàng lông mi đen nhánh, sắc mặt tái nhợt. Đôi mắt màu hổ phách có sự cô đơn trống vắng nhìn An Bân Ni tiều tụy rơi lệ trên ti vi, Hạ Mạt mím chặt môi lại.

“Không việc gì phải hoảng”. Hạ Mạt điềm tĩnh nói.

Trên màn hình ti vi.

Trước ống kính.

Đối diện với rất nhiều micro của các phóng viên.

“... Thà rút lui khỏi làng giải trí, không còn muốn gặp lại con người vô liêm sỉ này...” Gương mặt An Bân Ni đăm lệ, giọng nói chứa đầy hận thù khó lòng tha thứ.

“Mày mới là kẻ vô liêm sỉ nhất...”

Trần Ân nổi khùng ném mạnh các loại sách báo trên bàn vào thẳng ti vi.

Nhìn An Bân Ni trong màn hình ti vi, hai mắt Doãn Hạ Mạt dần dần nhú lại, chút lạnh lùng trong ánh mắt khiến cô đột nhiên như trở thành một con người khác.

Nếu việc lùi bước và khoan dung của cô không giải quyết được vấn đề, vậy thì...

Sẽ phải đón nhận sự tuyên chiến của An Bân Ni thôi.

Chương 7

Cục diện đầy kịch tính có sự thay đổi lớn!

Những người ủng hộ Hạ Mạt lên án An Bân Ni trong chuyện đánh người lúc trước chỉ nội trong một đêm đã chẳng hiểu nổi chuyện này là như thế nào nữa! Trước những lời nói của An Bân Ni, nhiều fan tuy rất nghi ngờ, nhưng họ cho rằng không bao giờ có chuyện minh tinh nào lại đem việc như vậy ra mà bịa đặt dối trá đâu? Các fan của Hạ Mạt chẳng hiểu thế nào cũng bán tín bán nghi, dù sao Hạ Mạt cũng là người mới bước chân vào làng giải trí, tính cách và phẩm chất đạo đức như thế nào thì các fan cũng chưa rõ lắm. Trong sự nghi hoặc và những tính toán của người đời, một số fan hung hãn của An Bân Ni đã nhảy xổ lên chửi bới Doãn Hạ Mạt, ngay tức khắc cái tên Doãn Hạ Mạt được thay thế bởi những danh từ như “Hồ Ly Tinh”; “Kẻ Thứ Ba”; “Người không biết liêm sỉ”.

Quá ư là thâm hiểm!

Để được nổi tiếng, để làm tổn thương An Bân Ni, cô ta đã không biết đến liêm sỉ mà dám dụ dỗ Lăng Hạo, phá hoại tình cảm của đôi tình nhân đẹp nhất trong làng giải trí. Ấy vậy mà sau khi bị tát, cô ta vẫn làm bộ làm tịch tìm kiếm sự đồng tình và sự yêu mến của khán giả. Làng giải trí đúng là đã có một con người bản thủ đáng tởm đến vậy!

Về sự tương giao mà nói, An Bân Ni âm thầm chịu đựng không nói ra, chỉ là trong lúc quay phim, An Bân Ni đã dùng những cái tát “dạy dỗ” Doãn Hạ Mạt. An Bân Ni hiền hoà chân thật, vô tội hứng chịu những lời trách móc hiểu lầm của thế gian, một người lương thiện khả ái như vậy mà lại phải âm thầm bỏ đi trong đau khổ sao!

Giới báo chí cũng chuyển hướng, đổi gió nhảy qua khai thác những chuyện đã qua của Doãn Hạ Mạt.

Doãn Hạ Mạt vẫn chỉ là một người mới gia nhập hàng ngũ showbiz, ấy vậy mà từ khi cô ta chân ướt chân ráo bước vào nghề, như thể được thánh thần phù trợ, nhận được sự giúp đỡ của Lạc Hi - một nhân vật nhất cử nhất động đều có liên quan đến ngành giải trí. Lạc Hi không những phá lệ không bao giờ biểu diễn hát chung sân khấu với người khác, mà còn xuất hiện ở quảng trường Cầu Vòng trợ giúp Doãn Hạ Mạt, rồi lại tham gia đóng chung clip quảng cáo giúp Doãn Hạ Mạt trở thành gương mặt đại diện, đã thế lại còn quay hàng loạt cảnh trong đĩa đơn đầu tay của cô ta... Là một nhân vật mới trong làng giải trí, cô ta dựa vào cái gì mà có được sự dìu dắt của Lạc Hi?

Lại nữa, sở dĩ cô ta trở thành gương mặt quảng cáo đại diện của Lỗi Âu, theo những nguồn tin liên quan cho biết, cũng là do được sự chỉ định của Âu Thần, người nắm quyền hành trong Tập đoàn Âu Thị. Thậm chí việc Doãn Hạ Mạt có được vai nữ chính thứ hai trong *Bản tình ca trong sáng* cũng bị nghi ngờ là có liên quan tới nhà đầu tư bộ phim này là Tập đoàn Âu Thị.

Liên tưởng đến sự việc hiện tại mà An Bân Ni đang tiết lộ, việc Doãn Hạ Mạt đang dụ dỗ Lăng Hạo, giới báo chí đưa ra kết luận: Doãn Hạ Mạt có khả năng là một kẻ tiểu nhân bỉ ổi chuyên đi dụ dỗ đàn ông để trèo lên cao. Tất cả những thành công cô đạt được từ khi vào nghề đến nay đều là dựa vào những người đàn ông có ảnh hưởng lớn trong làng giải trí mà thôi!

Cộng đồng mạng rầm rộ đưa ra những lời bình luận lên án Doãn Hạ Mạt gay gắt, các fan của An Bân Ni đau khổ hối hận đã vì cái loại Doãn Hạ Mạt vô sỉ như vậy mà làm tổn thương đến An Bân Ni! Bọn họ tỏ ra hổ thẹn, vì yêu quý An Bân Ni nhiều năm là thế, vậy mà chỉ vì một kẻ chân ướt chân ráo vào nghề là Doãn Hạ Mạt lừa gạt đã

lập tức quay đầu với An Bân Ni, đã vô tình tàn nhẫn, nghi ngờ trách nhảm người lương thiện, hiền dịu như An Bân Ni!

Các fan thề rằng, họ đã lỡ làm tổn thương một An Bân Ni vô tội, vậy thì họ sẽ dùng tình yêu hơn gấp trăm ngàn lần làm cho An Bân Ni ấm lòng lại, che chở, bảo vệ An Bân Ni! Để níu kéo những fan của An Bân Ni quay về với cô ta!

Hãy bảo vệ Ni Ni!

Hãy níu Ni Ni lại!

Khả năng của các fan khủng khiếp như dòi sông lấp biển, bọn họ không ăn không uống, chực chờ trước cửa nhà An Bân Ni, thỉnh cầu An Bân Ni tha thứ. Bọn họ gào thét, chỉ cần An Bân Ni ở lại, bọn họ sẽ tuyệt đối không tha cho Doãn Hạ Mạt vì An Bân Ni!

Các fan tức giận phần nộ bao vây quanh nhà Doãn Hạ Mạt, quăng trứng gà dính đầy lên cổng, những kẻ hăng hái còn vác theo cả loa la hét âm ỉ, giăng biểu ngữ các kiểu thị uy, yêu cầu Doãn Hạ Mạt cuốn xéo khỏi làng giải trí! Đám fan gọi điện thoại đến Đài truyền hình HBS tố ý rằng nếu như không trục xuất Doãn Hạ Mạt, bọn họ không những không xem bộ phim *Bản tình ca trong sáng* mà còn tẩy chay tất tần tật các chương trình của Đài HBS!

Bên ngoài trường quay lúc nào cũng có vô số fan tức giận bao vây, tiếng phản đối kháng nghị la hét khiến cho việc quay phim không thể nào tiến hành được. Những diễn viên không liên can trong đoàn cũng bị cánh nhà báo bao quanh gạn hỏi không sao thoát thân được. Đoàn làm phim còn bị các fan công kích yêu cầu phải thể hiện thái độ: “Tuyệt đối không quay tiếp nếu không đuổi Doãn Hạ Mạt”...

Bản tình ca trong sáng bị ép đến mức đành phải tạm đóng máy.

Buổi chiều ngày thứ Ba.

Không khí ngột ngạt bao trùm trong phòng làm việc của công ty.

Doãn Hạ Mạt ngồi trầm lặng, Thái Ni cau có xem đồng báo chất như núi trên bàn, đủ loại tiêu đề nhìn thấy mà hãi, những bài viết đầy tính kích động...

“Với nghệ sĩ, scandal là đại kỵ.”

Thái Ni càng lúc càng sầm mặt.

“Hồi mới vào công ty, Nhã Luân chắc đã răn đe các cô không được để dính vào những vụ rắc rối, không được yêu đương, càng không được để có tiếng đồn xấu! Cô là người mới, đứng chưa vững, tạo ra những ồn ào náo loạn như thế này chính là đang tự huỷ hoại chính mình! Chuyện của Vi An cô cũng đã tận mặt chứng kiến, mới chỉ là những tấm ảnh mà suýt chút nữa đã huỷ hoại cô ấy! Còn cô! Đương sự đã đích thân đứng ra chỉ trích! Hơn nữa người đó lại là An Bân Ni! Cô chỉ có chút xíu danh tiếng, An Bân Ni chỉ cần đưa ra một ngón tay nho nhỏ cũng có thể nghiền chết cô!”

“Là An Bản Ni đang bịa đặt!” Trần Ân không kìm được lên tiếng.
“Doãn Hạ Mạt không làm những việc đó, việc công ty nên làm là phải làm rõ những lời vu khống đó, chứ không phải...”

“Ngậm miệng!”

Thái Ni nổi khùng, chiếc nhẫn đá cẩm thạch trên ngón tay toả ánh sáng phần nộ.

“Cô là người quản lý của Hạ Mạt, cô đã làm được những gì, đừng có tưởng tôi không biết! Bịa đặt, An Bản Ni tại sao lại phải bịa đặt để tự hại mình?! Còn không phải là tai hoạ do cô gây ra hay sao! Bản thân là người quản lý, cô nên giúp đỡ nghệ sĩ xây dựng tốt những mối quan hệ, nếu như xảy ra những bất hoà, người quản lý phải là người đầu tiên xuất hiện giải quyết mâu thuẫn! Còn cô, ba lần bảy lượt gây phiền phức cho An Bản Ni để sự việc phát triển đến mức không thể cứu vãn. Từ nay về sau, cô không còn là người quản lý nữa, tôi sẽ điều một người quản lý thích hợp khác cho Hạ Mạt!”

Trần Ân chết trân.

Đối mặt với những lời lẽ khiển trách của Thái Ni, Trần Ân không dám có lời nào để đối đáp, cô vừa hoảng loạn vừa khó nghĩ, nước mắt tự dưng chảy ròng ròng trên gò má.

“Là lỗi của em, xin anh đừng trách cô ấy.”

Doãn Hạ Mạt đau lòng kéo Trần Ân ra phía sau mình nhìn Thái Ni chằm chằm, hạ giọng nói:

“Là em không biết được nặng nhẹ, nếu lúc đầu em có thể xử lý khôn khéo một chút, có lẽ sẽ không chọc giận An Bản Ni, sẽ không có chuyện như bây giờ. Nhưng mà, xin anh hãy tin em, em và Lăng Hạo không hề có quan hệ gì, cái áo ngủ kêu gọi gì đó mà An Bản Ni nói trên ti vi chỉ là bịa đặt.”

Thái Ni dán mắt nhìn Doãn Hạ Mạt.

Doãn Hạ Mạt đón lấy ánh mắt của anh ta.

“Đây không phải là vấn đề tôi tin cô hay không.” Thái Ni xua tay không biết phải ra sao. “Nếu như là tôi, cho dù cô có giết người phóng hoả, chỉ cần mọi người không biết, tôi sẽ coi như không có gì. Nhưng mà trong tình thế này, làm sao để mọi người tin cô được chứ?”

Trong làn sóng rầm rộ lên án chỉ trích Doãn Hạ Mạt, Phan Nam cũng đã nhanh chóng đứng ra tuyên bố với giới báo chí, cô tin rằng Doãn Hạ Mạt tuyệt đối không phải là loại người như lời An Bản Ni nói. Theo những hiểu biết của cô về Hạ Mạt, cô có thể hoàn toàn bảo chứng cho nhân cách của Doãn Hạ Mạt.

Nhưng sự dũng cảm đó của Phan Nam không những không làm cho mọi người thêm phần tin Doãn Hạ Mạt, ngược lại cô còn bị chửi rủa là kẻ xảo trá, một giuộc cáo chồn với Doãn Hạ Mạt. Một bộ phận fan của An Bản Ni như đổ thêm dầu vào lửa quay sang chống đối Phan Nam, họ cho rằng Phan Nam mà đứng về phe Doãn Hạ Mạt thì họ sẽ kịch liệt tẩy chay album mới tung ra thị trường của Phan

Nam!

Phan Nam cho biết điều đó không quan trọng.

Âm nhạc của cô là dành cho những người yêu âm nhạc đầy nhiệt huyết nghe, nhưng nếu nó rơi vào những người có tâm địa xấu xa thì cô cũng chẳng quan tâm.

Công ty lập tức ra lệnh nghiêm cấm Phan Nam không được phát biểu thêm bất cứ lời nào nữa liên quan đến chuyện của Doãn Hạ Mạt. Doãn Hạ Mạt và Phan Nam là hai gương mặt mới có tiền đồ nhất, không thể cùng lúc bị huỷ hoại, sụp đổ.

“Dư luận của công chúng là rất mù quáng, rất dễ bị hướng theo những sai lầm xuyên tạc, rất dễ bị kích động. Ấn tượng đầu tiên đã đi sâu vào lòng mọi người, không có chứng cứ thì trời có nói cho họ sự thật họ cũng đâu có tin. Kể cả mở cuộc họp báo cho cô, đích thân cô lên tiếng không làm những chuyện đó, người ta chỉ có thể cho rằng cô xảo biện, sợ áp lực của dư luận nên không dám thừa nhận.” Thái Ni trầm ngâm. “Nói như vậy, có lẽ không những không có tác dụng gì, ngược lại sẽ càng làm cho hình tượng của cô tồi tệ hơn. Cho nên, nhất thiết phải phản công một cách mạnh mẽ, bằng không thì tốt nhất là để mặc không nên hành sự.”

“Nếu...” Doãn Hạ Mạt nghĩ ngợi một chút, do dự nói, “...nếu để Lăng Hạo làm sáng tỏ chuyện này thì sao? Em có làm những việc đó không, ngoài An Bản Ni ra, người có tư cách nói rõ việc này nhất chỉ có Lăng Hạo”.

“Lăng Hạo?!” Trần Ân kinh ngạc. “Nhưng mà anh ta và An Bản Ni là một đôi, nói không chừng tất cả chuyện này anh ta cũng góp phần tham dự!”

“Lăng Hạo có vẻ như không phải là người biết nói dối.”

Thật ra thì Doãn Hạ Mạt cũng không nắm chắc được bao nhiêu, chỉ là trong quá trình quay phim tiếp xúc với nhau, cô có cảm giác Lăng Hạo tính hơi trẻ con, nói thẳng làm nhanh, nhưng tuyệt đối không dối trá. Vả lại, trong ba ngày vừa qua, Lăng Hạo chưa xuất hiện, cũng không giúp An Bản Ni chứng minh lời nói dối của cô ta. Cho nên, có lẽ cơ hội duy nhất của cô chính là Lăng Hạo.

“Vậy thì thử xem sao.”

Bất luận thế nào, cũng không được bỏ qua bất kỳ một tia hy vọng nào. Thái Ni vợ lấy điện thoại, bắt đầu dò tìm danh bạ điện thoại. Đi ra khỏi cổng lớn của công ty.

Mái tóc dài của Doãn Hạ Mạt được cột lại, cô mặc bộ quần áo đơn giản, đội mũ lưỡi trai như mấy cô gái bình thường, vành mũ kéo xuống rất thấp. Mấy ngày trước, các fan bao vây chen chúc trước cửa công ty để thị uy, tuy nhiên vì Doãn Hạ Mạt mãi vẫn không xuất hiện nên đám fan cũng buông lời hăm đi, chỉ còn một số fan cuồng vẫn giữ được các loại biểu ngữ đứng phân tán quanh công ty, bàn tán buôn chuyện phiếm trong khi chờ đợi.

Lúc đầu, các vệ sĩ định đưa Doãn Hạ Mạt tới công ty. Nhưng sợ làm

như vậy càng dễ gây sự chú ý cho đám fan của An Bản Ni, Doãn Hạ Mạt và Trần Ân đã đi vào lặng lẽ, giờ lại lặng lẽ đi ra.

“Lỡ Lãng Hạo cũng nói dối thì làm sao?” Trần Ân lo lắng. “Lỡ hấn và An Bản Ni cấu kết với nhau, mở miệng phát biểu cậu dụ dỗ hấn, hấn và An Bản Ni đã làm hoà, nói rằng hấn tuyệt đối không động lòng với cậu. Tiếng tăm của đôi Kim Đồng - Ngọc Nữ gương vỡ lại lành sẽ càng tăng cao, còn cậu, cậu sẽ rơi vào tình trạng “vạn kiếp bất phục” bị người đời chê cười khinh bỉ “ác nhân gặp quả ác”...”

Trời ơi, càng nghĩ càng sợ.

Nói không chừng An Bản Ni và Lãng Hạo đã có kế hoạch này!

Trần Ân sờn da gà rùng mình một cái.

“Chỉ cần Lãng Hạo xuất hiện nói chuyện trước mặt mọi người là đã có cơ hội rồi.” Doãn Hạ Mạt lãnh đạm nói.

Cứ cho là Lãng Hạo có thể đã chọn cách giúp đỡ An Bản Ni, cũng chỉ cần anh ta đối diện chuyện trò với báo giới, cô sẽ có cơ hội.

Lãng Hạo có thể nói sự thật làm sáng tỏ chân tướng thì quả là tốt biết bao. Nhưng nếu như anh ta nói dối cũng không có gì phải sợ, đã là lời nói dối chắc chắn sẽ có kẽ hở, cô sẽ cố gắng túm lấy kẽ hở đó, nắm cơ hội để đảo ngược tình thế.

Trần Ân nghe không hiểu lắm.

Nhưng giờ không phải là lúc để Hạ Mạt giải thích tường tận, trước mắt, tốt hơn hết là cần phải tránh xa các fan của An Bản Ni đang bao vây cổng công ty.

Xe dừng ở bên đường.

Hai người bước vội ra chỗ xe đỗ.

“Doãn Hạ Mạt!”

“Cô ta chính là Doãn Hạ Mạt!”

Một giọng the thé xé toạc bầu trời.

Thoáng chốc, một cô gái thét lên, chĩa thẳng tay về phía Doãn Hạ Mạt, các fan của An Bản Ni đều quay đầu lại!

Trần Ân giật nảy mình!

Cô vội kéo Doãn Hạ Mạt chạy nhanh như bay về phía chiếc xe, đám đông giống như nước lũ ầm ầm trào tới, trong chớp mắt, hai người đã rơi vào vòng vây đám fan của An Bản Ni.

Trần Ân vừa hãi hùng vừa nổi cáu, cô cố gắng bảo vệ Hạ Mạt, cố tách Hạ Mạt ra khỏi đám fan. Bốn, năm người trong đám fan lộn xộn đó túm chặt tóc và tay Trần Ân, lôi mạnh cô tách khỏi Doãn Hạ Mạt.

Trần Ân vùng vẫy la hét, giọng nói chìm ngấm trong cảnh lộn xộn, từng chút từng chút, Trần Ân đã bị lôi hấn ra ngoài, không sao nhìn thấy được bóng dáng Hạ Mạt, Trần Ân chỉ còn thấy đám người đông như kiến đen kịt đang bao vây và chỉ còn nghe thấy tiếng nhục mạ cuồng nộ đầy trời!

“Mày chính là con hồ ly tinh Doãn Hạ Mạt sao?!”

“Mày có muốn giữ cái mặt mày không?! Mày có biết thế nào là liêm sỉ không?! Mày có biết giống hồ ly tinh phải sống dưới địa ngục

không?!”

“Phải xin lỗi Bà Ni đi!”

“Chúng tôi sẽ không tha thứ cho cô.”

“Hồ ly tinh, chúng tôi khinh bỉ cô! Coi thường cô! Mau mau rút khỏi làng giải trí!”

...

Các fan của An Bà Ni càng lúc càng kéo tới đông, bao vây trùng trùng lớp lớp, tức tối phẫn nộ xô đẩy Doãn Hạ Mạt, người túm tóc kéo người ra sức đẩy, có kẻ hung hãn giẫm đạp lên chân Doãn Hạ Mạt. Doãn Hạ Mạt bị đám fan xô tới đẩy lui, đầu óc rối tung, tả tơi. Hạ Mạt cắn chặt môi, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt quật cường nhìn đám fan đang kích động, cô cố gắng đứng vững và giữ sao cho thần sắc thật bình tĩnh.

“Tôi không có làm những việc đó.”

Doãn Hạ Mạt lạnh lùng nói. Ánh mắt như băng đá nhìn chằm chằm vào đám fan đang bao vây cô.

Đám fan của An Bà Ni ngẩn người. Tinh thần quật cường không gục ngã trong ánh mắt của Doãn Hạ Mạt đột nhiên khiến trong lòng bọn họ đều có chút chần chừ do dự, nhưng mà, rất mau, sự do dự đó lại khiến sự phẫn nộ trở nên dữ tợn hơn.

“Vậy là cô bảo là Ni Ni nói dối sao?”

Giọng the thé của một cô gái kích động thét lên.

“Đúng.”

Doãn Hạ Mạt trả lời thẳng thừng, ánh mắt sáng trong, hơi chút kiêu ngạo lạnh lùng.

“A...tao phải giết mày!” Cô gái đó điên cuồng nhảy xổ lên phía trước vung tay túm mặt Doãn Hạ Mạt. “Con hồ ly tinh này đã hại Ni Ni, vậy mà còn dám nói Ni Ni nói dối! Mày nghĩ chúng tao tin mày sao?!”

Giết mày này! Mày chết đi cho rồi!”

“Chết đi! Chết đi!”

“Con hồ ly tinh! Chết đi...”

“Đánh chết Doãn Hạ Mạt! Đánh chết con Doãn Hạ Mạt! Đánh chết con hồ ly tinh này đi!”

“Ủng hộ Ni Ni! Đả đảo con tiện nhân!”

“...”

Không còn ai nghe cô nói nữa, đám fan của An Bà Ni phát điên phát rồ lao vào cấu xé Doãn Hạ Mạt. Doãn Hạ Mạt cố tránh được mùi ngón tay của cô gái đó, thì cũng chẳng thoát được những đòn công kích bao vây xung quanh. Vô số những nắm đấm, những móng tay, những cước chân bổ xuống người Doãn Hạ Mạt, tóc tai bị kéo giật khiến đầu đau choáng váng. Doãn Hạ Mạt cắn chặt môi cố gắng tự vệ, toàn thân như tê liệt, cảm giác không còn là cái đau mà chỉ là những tảng băng trên mặt biển trong những ngày đông lạnh thấu xương.

“Bụp!...”

Một vật gì đó bay tới đập mạnh vào trán Doãn Hạ Mạt!

Mùi hôi tanh nồng nặc!

Chất dịch lỏng vàng vàng trắng trắng sền sệt từ từ chảy xuống mặt Doãn Hạ Mạt, mảnh vỏ trứng vỡ trên trán che hết tầm nhìn của cô.

Đám fan của An Bản Ni ngậy người đưa mắt nhìn nhau vài giây, sau đó, chẳng cần ai phải xúi giục, bọn họ kích động ồ ạt vơ lấy trứng gà đựng trong chiếc hộp giấy trên tay một fan đứng giữa đám đông ném vào người Doãn Hạ Mạt. Bọn họ la lối:

“Con hồ ly tinh! Biến khỏi làng giải trí!”

“Con hồ ly tinh! Biến khỏi làng giải trí!...”

“...”

Trong nước biển băng lạnh, trước mắt Doãn Hạ Mạt là một màu đen, khi chất lỏng sền sệt màu vàng trắng bốc mùi đó chảy trên gò má, cô nhắm mắt lại. Thế giới này là như thế nào?! Không có ai nghe cô giải thích, không có ai muốn biết rốt cuộc sự việc là như thế nào, chỉ là lời nói của một bên, cô sẽ không bao giờ đứng dậy nổi nữa sao? Bên tai đầy những tiếng chửi rủa kích động, phẫn nộ, cô không có cách nào thoát ra được, không có cách nào trốn khỏi, một thế giới đen kịt, một thế giới đen kịt đau khổ băng lạnh...

Bốn bề là tiếng cười mỉa mai châm chọc của đám fan hâm mộ An Bản Ni...

Trứng gà bay về phía cô...

Doãn Hạ Mạt nhắm mắt lại, đôi môi trắng bệch như tờ giấy, hàng lông mi đen nhánh khẽ run rẩy, trong sự bao vây chèn ép của đám đông, cô điềm tĩnh thản nhiên, lạnh lùng xen chút cao ngạo...

Đột nhiên...

Một cái áo khoác ấm áp trùm lên cô...

Rất chặt...

Hạ Mạt được ôm trong vòng tay ấm áp...

Trần Ân đầu đầy mồ hôi cùng đám vệ sĩ trong công ty chạy tới, một mình sức Trần Ân có mà liều chết cũng không xông nổi vào trong vòng vây đám fan của An Bản Ni, lòng dạ như lửa đốt, Trần Ân đành phải bỏ đó chạy đi tìm đội vệ sĩ của công ty, nhờ có sự trợ giúp của họ mới có thể cứu Hạ Mạt ra ngoài được!

Trần Ân hơi thở gấp gáp, dứt quãng quay lại chỗ đám đông...

Cô chết trân!

Đám người đang cuồng nộ kích động chèn ép đột nhiên yên tĩnh, ngơ ngác ngác ngác như đang nằm mơ nhìn thấy thân hình người như từ trên trời rơi xuống.

Một thân hình anh tú lạnh lùng kiêu ngạo che chở, ôm Doãn Hạ Mạt vào lòng.

Người đó mặc chiếc sơ mi.

Dùng áo khoác hàng hiệu của mình trùm lên người Doãn Hạ Mạt.

Bảo vệ che chở Doãn Hạ Mạt trong đôi tay mình rất chặt, dùng thân thể của mình chặn những đồ vật dơ bẩn bay về phía cô.

Vòng tay ôm ấp ấm áp...

Hơi thở xa lạ nhưng rất quen thuộc...

Trong thoáng chốc, Doãn Hạ Mạt hơi thất thần, tảng băng lạnh trên nước biển đột nhiên dạt vào một cảng vịnh yên tĩnh không gió không sóng, mà chỉ có ánh nắng ấm áp cùng nhịp đập ấm áp của trái tim...

Doãn Hạ Mạt run rẩy mở to đôi mắt.

Không thấy được gì, cô như vật quý được bọc chặt trong cái áo khoác, được người đó bảo vệ che chở trong vòng tay.

Chiếc xe Lincoln thân dài màu đen đỗ ở bên đường.

Động cơ xe vẫn chưa kịp tắt, Thẩm quản gia lo lắng từ trong xe bước ra đã thấy Thiếu gia đang xông vào đám đông bảo vệ cô gái đó. Thiếu gia vì bảo vệ cô gái đó mà bị ném dính đầy lòng trứng và vỏ trứng, Thẩm quản gia khó chịu quay mặt đi chỗ khác.

Thiếu gia của ông...

Thiếu gia tôn kính của ông một lần nữa vì cô gái này mà phải chịu nhục!

Ánh mặt trời lạnh lạnh xuyên qua những tầng mây dày đặc, thừa thốt chiếu xuống mặt đất, giá lạnh, trên quảng trường trước của công ty, đám fan kích động đó đang tức giận vây kín Doãn Hạ Mạt như thể bị một thứ ma thuật thôi miên.

Gương mặt lạnh lùng anh tuấn.

Đôi mắt âm u màu xanh.

Cặp quai hàm đẹp thít chặt.

Âu Thần thản nhiên xoay ngang Doãn Hạ Mạt, ôm cô trong đôi tay mình, ánh mặt lạnh lùng quét qua các fan bên vực An Bản Ni, đang đứng trước mặt. Tuy trên người anh dính đầy trứng gà, nhưng khí chất tôn quý không cần phải nạt nộ thị uy khiến các fan bỗng tự dưng cảm thấy hổ thẹn.

“Tránh ra!”

Âu Thần lạnh lùng nói.

Lúc này các vệ sĩ của công ty cũng vừa chạy tới, nhìn thấy tình cảnh này, họ nhanh chóng dẹp đường. Một vài fan vẫn không cam tâm, nhưng đối diện với đám vệ sĩ và người đàn ông anh tuấn cao quý đó, bọn họ tự dưng cũng không thể lên tiếng nhục mạ như hồi nãy, chỉ khẽ rửa thầm.

“Hạ Mạt...”

Trần Ân muốn nhào đến bên Hạ Mạt, nhưng trước cảnh Âu Thần đang ôm chặt Hạ Mạt tiến về phía trước, cô cảm giác như khoảnh khắc đó chỉ thuộc về hai người, Âu Thần và Hạ Mạt, không cho phép người khác quấy rầy.

Trong ánh nắng trong veo.

Âu Thần vừa đi vừa cúi đầu chăm chú nhìn Hạ Mạt đang trong vòng tay, đôi môi lạnh lùng, trong ánh mắt thẳng thốt một nỗi đau u uất.

Anh ôm chặt cô, cô lại giãy giụa giật chiếc áo khoác trên người

mình.

Doãn Hạ Mạt đã giật chiếc áo khoác ra.

Ánh nắng đột ngột chiếu vào mắt khiến mắt cô nhắm chặt lại.

Dần dần, gương mặt Âu Thần hiện ra trước mặt cô...

Hạ Mạt thất thần nhìn Âu Thần, sau đó, “rầm” một tiếng, máu huyết trong cơ thể như bật tung ra! Giờ phút này, tự dưng cô không thể nào chấp nhận việc phải gặp Âu Thần, không thể chấp nhận việc xuất hiện trước mặt anh ấy trong một hoàn cảnh nhếch nhác thảm hại như thế này!

Trong đầu cô là một khoảng trống rỗng.

Doãn Hạ Mạt dùng sức giãy giụa để thoát khỏi Âu Thần, cô đẩy anh ra, loạng choạng chạy như bay về phía trước. Không cô không muốn bị Âu Thần bắt gặp, cô thà bị mất mặt trước hàng nghìn hàng vạn người, còn hơn là bị Âu Thần bắt gặp! Dòng máu trong người cô chứa đầy cảm giác tủi nhục, tiếng ầm ầm vang dội bên tai. Hạ Mạt chạy băng về phía trước, không để ý thấy một chiếc xe đang lao như điên dại về phía cô, cô cũng chẳng nghe thấy cô gái lái chiếc xe đó đang thò đầu ra ngoài điên cuồng la hét...

“Doãn Hạ Mạt! Đi chết đi!”

“Hạ Mạt!”

Trần Ân chết khiếp thét toáng lên!

Tất cả mọi người trên quảng trường đều đờ người kinh hãi nhìn chiếc xe đang lao với tốc độ của một viên đạn tông mạnh vào người Hạ Mạt!

Giống như một giấc mơ.

Trong ánh mặt trời chói lòa, Doãn Hạ Mạt nhìn thấy chiếc xe đang lao về phía mình hung dữ như một con mãnh thú, là một cơn ác mộng, không sao tỉnh lại được, dù có cố sức, chạy lên phía trước, dù có vận dụng toàn tâm toàn lực tóm lấy những thứ muốn có, rốt cuộc cũng chỉ là một cơn ác mộng không thể nào tỉnh lại...

Đôi mắt màu hổ phách như pha lê, trống rỗng.

Cô ngơ ngác đứng đờ ra đó.

Cảm giác mệt mỏi rã rời khiến cô không có cách nào nhắc chân lên nổi...

Đột nhiên.

Thắt lưng cô lại bị thít chặt...

Hai cánh tay ôm chặt cô vào lòng...

Rồi cùng văng mạnh ra xa...

Đầu cô được ôm chặt trong vòng tay người ấy, không thể thở nổi, người ấy dùng toàn thân che chở, bảo vệ cho cô, bao bọc cô thật chặt, sau đó, lăn mạnh ra xa! Bốn bề tiếng thét kinh hãi ầm ầm như sóng biển tràn tới. Trong nước biển lạnh thấu xương, trái tim đã quen với cái lạnh âm u đột nhiên được ôm ấp che chở, tia ấm đó như thọc sâu đâm mạnh vào cõi lòng cô đau nhói... Nước mắt lặng

lẽ rơi, Hạ Mạt nhắm mắt lại, cảm giác đau đớn đã xé nát chút thần trí cuối cùng của cô.

Trong bóng tối giống như là ác mộng đó...

Cô không tài nào mở mắt nổi, đau khổ và mệt mỏi giống như sóng biển dâng trào đập lên người cô, như là một cái hang tối đen, một cái hang tối đen không có đáy! Cơ thể không làm chủ được cứ thế xoay tròn, mà cũng chẳng có sức lực để trốn, cái hang đen hung ác cười điên cuồng nốt chừng lấy cô, trước mắt là một màu đen kịt, cô bắt đầu giãy giụa la khóc, không muốn, cô không muốn, cô muốn sống, cô không cam tâm vứt bỏ tất cả những cố gắng, nỗ lực phấn đấu của mình như thế được...

Trong đêm đen...

Chỉ có một đôi tay ấm áp đang ôm chặt lấy cô, giống như sức mạnh của tia sáng cuối cùng...

Cứu tôi...

Cô hét lên không thành tiếng...

Cổ họng khô cứng, cô đau khổ vì không thể nào nói thành tiếng, nhưng thần trí dần dần tỉnh lại. Hạ Mạt biết đó là Âu Thần, là hơi thở của Âu Thần, là đôi tay cố chấp chưa bao giờ thay đổi đó...

Những giọt sương màu đen đau khổ trước mắt tan dần.

Tuy nhiên, nỗi đau khổ ấy vẫn như chiếc búa lớn gõ lên đầu cô, cô phát hiện mình vẫn chưa chết, vậy mà cô lại có thứ cảm giác khủng khiếp hơn cả cái chết khiến cô ngạt thở. Thế giới như trở nên trống rỗng, hai cánh tay ấm áp ấy chậm chậm tuột khỏi lưng cô...

Cô nín thở quay đầu lại nhìn...

Máu từ người Âu Thần như suối nguồn chảy ra, gương mặt anh tái mét thất thần nhìn cô, màu xanh băng giá trong đôi mắt tan ra từng chút, từng chút một, dần dần trở nên trong suốt không màu. Máu tràn bọt khí trào ra nơi khe miệng Âu Thần...

Máu chảy thành sông...

Nhịp thở cuối cùng của Âu Thần tan trong không khí...

Sương máu đầy trời...

Cô quỳ xuống bên cơ thể lạnh ngắt của Âu Thần, toàn thân cô không ngừng run rẩy, thế giới là cả một sự hỗn độn trắng xoá, cơ thể cô không ngừng, không ngừng run rẩy, cổ họng giàn giụa, tận đáy lòng, một màu trắng chết chóc lạnh ngắt. Quỳ trước cơ thể đang từ từ giá lạnh của Âu Thần, Hạ Mạt như đã chết rồi, toàn thân cô tê liệt, thế giới trước mắt từ màu trắng mênh mông dần dần biến thành màu đỏ...

Màu đỏ như màu máu...

“A...”

Mở to đôi mắt kinh ngạc và sợ hãi, Doãn Hạ Mạt ngồi bật dậy trên giường bệnh, trán đầm mồ hôi, trái tim cô vì quá đau khổ khiến cổ họng cô ngọt ngào, suýt chút nữa ho bật máu trong miệng ra ngoài! Cô ngồi chờ dẫn mắt vài giây.

Trong khoảnh khắc, không hiểu cô đang mơ hay là thật.

Đột nhiên cảm nhận bàn tay phải của mình bị cái gì đó nắm chặt lấy, cô quay phắt đầu lại, chỉ thấy Âu Thần đang nằm trên giường bệnh, sắc mặt nhợt nhạt, như không có hơi thở, dường như đã chết, cánh tay đang nắm tay cô lạnh ngắt, lạnh ngắt...

“Thần...”

Như thể trúng “ngũ lôi oanh đỉnh” Hạ Mạt bịt chặt miệng, tất cả như đang trong mộng cảnh khiến cô mất hết lý trí, lại một cơn đau trong lồng ngực, luồng khí tanh tanh của máu dính trong miệng!

“Cô là gì đó! Thiếu gia cần được yên tĩnh!”

Thẩm quản gia đứng bên giường bệnh của Âu Thần, nén sự giận dữ, hạ giọng nói.

Yên tĩnh?...

Âm thanh ồn ào, dữ dội trong tai, Doãn Hạ Mạt bị câu nói này thức tỉnh kéo ra khỏi thần trí đau khổ dữ dội, cô dần dần cảm giác những ngón tay Âu Thần đang nắm lấy tay cô có lực cực lớn, ngực của Âu Thần vẫn khẽ nhấp nhô.

Cô miễn cưỡng nuốt mùi máu trong miệng xuống, run rẩy hỏi:

“Anh ấy... vẫn sống?”

“Đương nhiên!”

Khi Thiếu gia cứu cô ngay trước mũi chiếc xe đang lao như bay tới, Thiếu gia đã dùng thân thể mình để bảo vệ cô nhưng chính Thiếu gia lại bị chiếc xe đụng phải làm bị thương đến hôn mê, bị kịch năm năm trước một lần nữa dường như đang diễn lại trước mắt ông. Nếu như Thiếu gia có mệnh hệ gì, ông nhất định không tha cho Doãn Hạ Mạt! Thẩm quản gia nghĩ mà tức giận.

Cô ấy là cái bóng đèn của Thiếu gia.

Cô ấy là lời nguyện trong sinh mạng của Thiếu gia.

Ông vốn không muốn để Thiếu gia lại có bất cứ quan hệ gì với Hạ Mạt, vậy mà Thiếu gia dù đang trong cơn hôn mê vẫn kiên quyết nắm chặt tay Doãn Hạ Mạt không chịu buông ra, đành phải để cô ấy và Thiếu gia cùng nằm trên một chiếc giường bệnh.

Doãn Hạ Mạt có cảm giác không còn chút sức lực, chân tay cô rệu rã.

Đột nhiên cô không thể tiếp tục ngồi vững được nữa, giống như ngọn cỏ cuối cùng dùng để đỡ trọng lượng toàn thân cũng bị nhổ đi rồi, đôi môi trắng bệnh không còn chút máu, cô từ từ dựa lưng vào đầu giường, cố ghim sự mệt mỏi của một cơ thể chỉ muốn đổ nhào. Nếu như Âu Thần xảy ra chuyện...

Nếu như Âu Thần vì cứu cô mà xảy ra chuyện...

Đột nhiên, tay trái cô nắm chặt!

Cô vội vàng choàng mở mắt nhìn, chỉ thấy dưới ánh đèn trắng xanh trong phòng bệnh, khuôn mặt của Âu Thần là một màu trắng kinh hồn. Đôi môi anh mím chặt, ấn đường dường như chau lại, trong hôn mê anh bắt đầu thều thào rên rỉ một cách vô thức, quấy đạp như muốn tỉnh lại, vậy mà cơn ác mộng lại đã thò cánh tay lạnh buốt bóp chặt yết hầu của anh. Âu Thần đau khổ bứt rứt không yên, run rẩy nằm trên giường bệnh.

Tay trái của Âu Thần bị thương, được băng bó cố định lại, trán cũng được quấn băng màu trắng, có lẽ do lúc bảo vệ cô, anh đã bị ngã đập đầu xuống đường. Nhìn vào màu sắc của bầu trời, có lẽ anh đã hôn mê năm, sáu tiếng đồng hồ rồi.

“Âu Thần...”

Hạ Mạt căng thẳng nắm lấy tay phải của Âu Thần.

“Thiếu gia...”

Thẩm quản gia lo lắng cúi gập người xuống.

Gáy Âu Thần trong lúc nằm mơ ướt sũng mồ hôi, Âu Thần rên rỉ nói mơ một cách đau khổ, đột nhiên, thân người cậu như bị điện giật, đôi mắt màu xanh băng giá của anh đột ngột trợn trừng, trong đôi mắt đó có sự đau khổ, hối hận và cái gì đó không rõ ràng.

“Thiếu gia!”

Thấy Thiếu gia đã tỉnh lại, Thẩm quản gia vội vã lật đật nhấn chuông gọi bác sĩ.

Ngón tay Doãn Hạ Mạt run rẩy.

Cô cắn chặt môi.

Bác sĩ và y tá vào phòng bệnh, sau một hồi tất bật kiểm tra rồi ghi một số chi tiết lên bệnh án, bác sĩ thư thái nói với Thẩm quản gia, bệnh nhân ngoại trừ bị gãy xương ở cổ tay ra, những chỗ khác trên cơ thể đều không có tổn thương lớn. Còn Doãn Hạ Mạt thì không có vết thương nào, chỉ là do quá mệt mỏi nên mới bị ngất đi.

Bác sĩ và y tá đi ra ngoài. Phòng bệnh lại trở về với sự tĩnh lặng.

“Thiếu gia, cậu nghỉ ngơi đi...”

Giọng nói của Thẩm quản gia nghẹn ngào, ông cung kính sửa lại góc chăn cho Thiếu gia, không dám để Thiếu gia nhìn thấy trong đôi mắt già nua của mình dòng lệ xúc động đang dâng trào.

“...”

Âu Thần từ trong ác mộng dần dần lấy lại tinh thần, có một thứ tình cảm kỳ lạ, ánh mắt của Âu Thần từ chỗ tản mạn, rời rạc dần dần tụ lại thành thứ ánh sáng âm trầm. Anh từ từ nhìn vào tay phải của mình, sau đó men theo cánh tay của Hạ Mạt nhìn lên gương mặt cô. Anh gắng gượng hết sức để ngồi dậy, nhưng cơ thể rã rời lại đổ xuống.

“Âu Thần”

Doãn Hạ Mạt sợ hãi đỡ lấy Âu Thần.

Cô nhìn Âu Thần, đôi mắt màu xanh âm ảm đau buồn đó cũng đang nhìn cô, nỗi đau trong đáy mắt đó dường như đã xuyên qua suốt quãng thời gian năm năm, nó giống như mũi dao găm đâm vào ngực cô đau buốt vô cùng.

Âu Thần lạnh lùng tránh cánh tay Hạ Mạt.

Doãn Hạ Mạt hơi ngạc nhiên.

Anh ngoan cường ngồi dậy bằng chính sức lực của mình, sau đó mới trầm ngâm một chút, Âu Thần cất tiếng:

“Thẩm quản gia, ông ra ngoài một lát đi.”

“Nhưng mà...”

Thẩm quản gia do dự hết nhìn Thiếu gia lại nhìn Doãn Hạ Mạt, không biết làm thế nào đành phải ra ngoài.

Cửa phòng bệnh đóng lại.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, cô và Âu Thần.

“Anh... ổn không?” Doãn Hạ Mạt cuối cùng cũng không kìm được sự quan tâm trong lòng. “Khó chịu ở chỗ nào không? Tay trái đau lắm không?”

Âu Thần lạnh lùng trầm lặng.

Cô thở dài trong lòng, cô đưa mắt nhìn xuống cổ tay trái Âu Thần được băng bó bằng gạc bông trắng.

Không gian tĩnh lặng.

Thời gian như ngưng trôi trong đêm đen.

Ánh mắt Âu Thần âm ảm và đau khổ lướt trên gương mặt của Doãn Hạ Mạt. Lòng ngực Âu Thần phập phồng bất ổn, anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt đó đầy đau khổ như thể anh vẫn đang còn trong cơn ác mộng, thời gian năm năm đã dừng lại trong những cơn ác mộng.

Doãn Hạ Mạt nhíu mày.

Cảm giác ngạt thở khiến cô không chịu được phải ngẩng đầu lên, ánh mắt cô có thể cảm nhận được vết thương tinh thần trong ánh mắt của Âu Thần, nó làm cô sợ hãi! Đã lâu lắm, lâu lắm rồi, dưới gốc cây anh đào đêm đó, hình như cô đã nhìn thấy nỗi đau ấy...

“Anh...”

Hạ Mạt kinh ngạc nghi ngờ, một ý nghĩ mập mờ vụt qua.

Đôi mắt Âu Thần nhanh chóng lạnh nhạt trở lại, tất cả tình cảm chìm trong đáy mắt màu xanh âm ảm. Ánh mắt anh nhìn cô không thể hiện bất kì tình cảm nào, giọng nói cứng nhắc:

“Chuyện An Bản Ni nói có thật không?”

Doãn Hạ Mạt ngớ ngời, cô không ngờ trong lúc này Âu Thần lại có thể đem chuyện ấy ra mà bàn được. Hồi lâu Hạ Mạt hạ giọng nói:

“Anh nên nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

“Trả lời tôi.”

Nét mặt Âu Thần không có biểu hiện gì, như thể anh không bị thương vì đã bảo vệ cô, như thể chỗ này không phải là phòng bệnh trong bệnh viện mà là văn phòng làm việc, không thể có chút tư tình

nào xen vào.

Cô khẽ cau mày trả lời:

“...Không...”

“Cô và Lăng Hạo rốt cuộc là có quan hệ gì?” Âu Thần vẫn lạnh lùng chăm chú nhìn Hạ Mạt.

“Quan hệ cùng hợp tác đóng phim.”

“Không có chút tình cảm nào à?”

“Không có.”

“Trong khách sạn mặc áo ngủ dụ dỗ...” Đôi mắt Âu Thần hơi nheo lại.

“Là An Bân Ni thêu dệt nên.”

“Tại sao cô ta lại thêu dệt ra những chuyện này?” Hết câu hỏi này đến câu hỏi khác được đưa ra, trong giọng nói của Âu Thần là sự lạnh nhạt băng giá.

“...” Nhận ra sự lạnh nhạt và không tin tưởng trong giọng nói của Âu Thần, toàn thân Doãn Hạ Mạt như bị đông cứng lại, giọng nói của cô cũng tự nhiên trở nên cứng cáp chẳng biết từ lúc nào, đã lập tức trở lại một Doãn Hạ Mạt lạnh nhạt như ngày thường. “Có lẽ là An Bân Ni không cam tâm để đất diễn của mình bị mất phần.”

“Làm sao để tôi tin được cô.”

“...”

Hạ Mạt hơi sững sờ ngán ngẩm, trước mắt cô lại hiện ra cảnh cuồng loạn, đám người kéo đẩy chửi mắng cô, ném trứng gà lên mặt cô...

“Anh tin hay không, tôi không quan tâm. Dù cả thế giới này có không tin tôi cũng không thành vấn đề.” Hạ Mạt bình tĩnh nói, sâu thẳm tận đáy lòng cô, nỗi đau khổ lại bùng lên.

Âu Thần chăm chăm nhìn vào cô.

Sau rồi đôi mắt anh lại u uất, ảm đạm, cánh tay trái bị thương truyền tới một cơn đau thống thiết.

“Tôi sẽ cho người điều tra. Nếu như những lời cô nói là sự thật, việc của cô, công ty sẽ nghĩ cách giải quyết. Nếu như...” Đôi mắt Âu Thần lạnh nhạt nhìn cô một cái rồi nói tiếp: “Bắt đầu từ ngày mai, công ty sẽ cho sáu vệ sĩ theo bảo vệ cô cả ngày, sẽ không để xảy ra việc như ngày hôm nay. Cô đi đi”.

“Thảm quản gia.”

Theo tiếng gọi nhỏ của Âu Thần, cửa phòng bệnh mở ra, dáng hình quản gia Thần xuất hiện đầy cung kính, ông cúi người trước Âu Thần nói:

“Thiếu gia có gì dặn dò?”

“Tiễn cô Doãn về.”

Âu Thần lạnh lùng nói như thể Hạ Mạt chỉ là một nhân viên bình thường trong công ty. Anh trầm mặc nhìn sắc đêm đen kịt bên ngoài cửa sổ, đến khi tiếng chân bước ra ngoài, đến khi cánh cửa phòng bệnh một lần nữa được khép lại, anh mới từ từ nhắm mắt lại.

Cánh cửa phòng bệnh sau lưng Doãn Hạ Mạt khép lại.
Cô thẫn thờ đứng ở hành lang.
Bóng dáng của sự cô đơn trống trải chiếu xiên xiên trên mặt đất.
Cô đứng ở đó rất lâu, rất lâu...
Đôi môi nhợt nhạt, sự đau khổ lạnh giá như nước biển từ từ nhấn chìm trái tim cô.

Trong quãng thời gian An Bản Ni tuyên bố chia tay với Lăng Hạo và rút lui khỏi làng giải trí, những thước phim một thời yêu đương ngọt ngào của hai người trước đó được cộng đồng mạng và giới báo chí lật tìm. Từ lúc họ quen nhau, đến những tin đồn về quan hệ giữa hai người, đến khi họ tay trong tay cùng xuất hiện trước công chúng đang hoang thừa nhận quan hệ tình cảm, trong thời gian hai năm yêu nhau, An Bản Ni và Lăng Hạo đã để lại biết bao nhiêu hình ảnh tốt đẹp, và giờ đây những hình ảnh đó đã khiến các fan phải nhỏ lệ tiếc thương.

An Bản Ni đau khổ vì tình, liên tục mấy ngày không ăn uống gì cuối cùng phải nằm viện. Sau khi báo chí cho đăng tải hình An Bản Ni tinh thần bị tổn thương đang nằm trên giường bệnh, sự phẫn nộ của công chúng lại bùng lên một lần nữa!

Cùng với việc diễn ra các cuộc biểu tình do các fan của An Bản Ni tổ chức nhiều hơn, mùi thuốc nổ của sự kiện Doãn Hạ Mạt cũng càng ngày càng nồng nặc, đoàn làm phim *Bản tình ca trong sáng* không ngừng nhận được nhiều kiểu lễ vật khủng khiếp, trong đó có hàng trăm hàng nghìn huyết thư kháng nghị kí tên của công chúng, những tờ poster in hình Doãn Hạ Mạt bị xé vụn, thư nặc danh hù dọa được ghép lại bằng những chữ cắt từ tạp chí, nhiều người còn gửi đến những chiếc hộp giấy đựng đầy máu gà bên trong. Nhà sản xuất trong lúc bấn loạn không biết xử trí thế nào, đã có ý định muốn nhà biên kịch sửa lại kịch bản để vai diễn Băng Đồng của Doãn Hạ Mạt nhanh chóng phải chết nhằm giảm bớt sự phẫn nộ của công chúng. Nhưng nhà biên kịch Chung Nhã khăng khăng cự tuyệt, nói đây là sự phát triển của câu chuyện mà cô cho là hợp lý nhất, nếu như nhà sản xuất cảm thấy không thích hợp thì có thể mời người khác giỏi hơn, việc quay bộ phim *Bản tình ca trong sáng* lập tức rơi vào thế đóng băng.

Vì An và Đào Thực Nhi hoạt động cùng công ty với Doãn Hạ Mạt, khi trả lời những cuộc phỏng vấn của báo chí đều lên tiếng thỉnh cầu mọi người không nên quá kích động, chân tướng của sự việc có lẽ không đến nỗi thái quá như bên ngoài đang đồn đại. Lập

trường bệnh vực Doãn Hạ Mạt của Vi An gây nên một làn sóng công kích mới từ phía các fan của An Bản Ni, họ lại tiếp tục ào ạt chửi bới rằng con hồ ly tinh từng qua lại với người quản lý đúng là cùng một thứ hàng buôn sắc với Doãn Hạ Mạt. Vi An nổi khùng, thế là lại tạo ra một tiêu điểm tin tức mới.

Vậy mà trong tình thế sự việc phát triển ngày càng gay gắt, người bị chỉ trích là Doãn Hạ Mạt từ đầu chí cuối lại trốn tránh báo giới.

Người ta vỗ tay thích thú trước tin truyền Doãn Hạ Mạt đã bị các fan của An Bản Ni vây đánh trước công ty, tuy nhiên tin này lại không có báo nào chính thức đưa lên, cho nên dân tình cũng không phân biệt được đâu là thật đâu là giả. Cùng thời điểm này, Lăng Hạo vẫn chưa thấy lộ diện, đối với những gì mà An Bản Ni tiết lộ, anh ta cũng không biểu hiện thái độ gì.

Sự việc từ đầu đến cuối đều chỉ là một mình An Bản Ni, dần dần trong dân tình xuất hiện những phỏng đoán trái ngược, chân tướng sự việc càng lúc càng rắc rối, khó mà phân biệt.

Mãi đến tối thứ Bảy.

Giới báo chí đột nhiên nhận được thông báo.

Tám giờ tối, Doãn Hạ Mạt và Lăng Hạo sẽ cùng tổ chức một cuộc họp báo để làm sáng tỏ những tin đồn.

Tin được truyền đi, dân tình bàn tán xôn xao!

Tất cả các tờ báo đều phái phóng viên tới tham dự, kênh giải trí của tất cả các đài truyền hình đều thay đổi chương trình dự kiến ban đầu, nhà đài rầm rộ phát sóng trực tiếp buổi họp báo. Trên mạng, tất cả các trang web liên tục cập nhật thông tin liên quan đến toàn bộ tiến trình buổi họp báo. Màn hình ti vi tại các trung tâm thương mại và màn hình trên khắp các đường phố cũng cố định kênh phát sóng tin tức về cuộc họp báo...

Bảy giờ năm mươi phút tối.

Không khí tại hội trường buổi họp báo cực “nóng”, mấy chục vệ sĩ được huy động giữ gìn trật tự, ngăn không cho các phóng viên bước qua vòng dây chắn màu vàng. Phóng viên chen chúc nhau ngoài hành lang chật như nêm cối, họ ghé tai nhau to nhỏ bàn tán, trong đại sảnh, tiếng người ồn ào, hai người đứng sát nhau cũng phải lớn tiếng mới có thể nghe thấy được. Hàng ghế dành cho những người phát ngôn trống không. Doãn Hạ Mạt và Lăng Hạo chưa đến, trên bàn đã đặt đầy micro có đánh dấu logo của từng báo, đài, hàng loạt máy chụp hình, máy quay cũng đã được chuẩn bị trong tư thế sẵn sàng chĩa thẳng vào chỗ những người phát ngôn. Đám phóng viên các báo, đài vừa sốt ruột nhìn đồng hồ vừa hiếu kỳ bàn tán dự đoán buổi họp báo lần này sẽ diễn ra những gì, tại sao Lăng Hạo và Doãn Hạ Mạt lại cùng nhau xuất hiện.

Bảy giờ năm mươi lăm phút.

Cửa phụ của đại sảnh phòng họp báo mở ra, dưới sự hộ tống của vệ sĩ, Lăng Hạo và Doãn Hạ Mạt cùng những người phụ trách có

liên quan của hai bên công ty tiến vào hội trường. Hàng nghìn ánh đèn flash chớp liên tục như sao biển, cánh phóng viên ào lên phía trước, hội trường trong chốc lát trở nên hỗn loạn, đám vệ sĩ sớm đã có những phòng bị, mau chóng đẩy các phóng viên trở lại phía sau dãy dây màu vàng. Lăng Hạo và Doãn Hạ Mạt đi vào, ngồi xuống chỗ dành cho hai người phát ngôn, ánh đèn flash điên cuồng nháy về phía hai người, ánh sáng trắng chói mắt khiến cả hai đều cảm thấy mắt hơi cay cay.

Cùng thời gian này, mọi người đều ngồi trước ti vi, cộng đồng cư dân mạng nhìn chăm chăm vào hình ảnh trên màn hình vi tính được truyền trực tuyến, người đi đường đều dừng chân, người nhìn buổi họp báo đang được phát sóng trên màn hình rộng đặt trên đường phố.

Trên màn hình.

Sắc mặt Lăng Hạo hơi tiều tụy, dường như anh trở nên trầm ngâm và kiệm lời hơn, gương mặt sâu muện trước nay chưa từng có thay thế cho gương mặt điển trai luôn nở nụ cười rạng rỡ như những lúc đối diện trước ống kính.

Doãn Hạ Mạt ngồi cạnh Lăng Hạo.

Cô mặc bộ váy màu xanh lam, thần sắc dịu dàng lặng lẽ, trước những ánh đèn nhấp nháy chói sáng như sao biển, đôi mắt cô trong veo. Đối mặt trước hàng loạt tin đồn khó lòng trụ nổi, vậy mà khi xuất hiện trước công chúng ở Hạ Mạt vẫn thoát lên khí chất thanh cao, thuần khiết khiến cho người ta không thể coi thường hay khinh mạn được.

Chương 8

Buổi họp báo chính thức bắt đầu.

Hội trường bỗng chốc trở nên tĩnh lặng, tất cả các phóng viên đều hướng về phía những người phát ngôn. Trần Ân ngồi ở một góc trong hội trường, lặng lẽ cầu nguyện sao cho sự việc diễn ra theo chiều hướng thuận lợi.

Trước hết theo thông lệ, người chủ trì cuộc họp báo cảm ơn các cơ quan báo, đài đã thu xếp thời gian đến tham dự, giới thiệu các

thành viên tham dự cuộc họp báo lần này, sau đó nhường lời cho Thái Ni, Giám đốc truyền thông của Công ty Âu Hoa Thịnh.

“Gần đây, lưu truyền những tin đồn thất thiệt liên quan đến nghệ sĩ của công ty chúng tôi là cô Doãn Hạ Mạt, gây tổn thương nặng nề về danh dự cho cô ấy. Hôm nay chúng tôi mở cuộc họp báo nhằm làm rõ sự thật về những tin đồn này.”

Thái Ni quay qua nhìn về phía cánh phóng viên, hạ giọng nói tiếp: “Trong quá trình quay bộ phim *Bản tình ca trong sáng*, cô Doãn Hạ Mạt và anh Lăng Hạo vì quan hệ công việc đã quen biết nhau, sự qua lại giữa hai bên được xây dựng trên cơ sở phục vụ cho quá trình quay phim, ngoài ra không hề có chút tình riêng nào.”

“Ồ...!”

Sau giây phút kinh ngạc, cánh phóng viên người nào người nấy bán tín bán nghi tranh nhau đưa ra câu hỏi chất vấn, bỗng chốc hội trường ồn ào náo động không nghe rõ bất cứ điều gì. Thói đời là vậy, đã có quá nhiều những buổi họp báo, ngôi sao nào trước những tin đồn thất thiệt về mình chẳng có lời giải thích, có ma mới biết đâu là thật đâu là giả. Tuy nhiên với cánh báo chí mà nói, điều mà họ quan tâm nhất là những lời nói mang những thông tin có giá nhất.

“Xin mọi người trật tự! Từng người, từng người một!”. Người dẫn chương trình lập tức nói lớn qua micro: “Câu hỏi thứ nhất xin mời phóng viên của *Nhật báo Quát Tụ*! Các phóng viên khác xin im lặng cho!”

“Cô có biết An Bản Ni và Lăng Hạo đã yêu nhau lâu năm rồi hay không?” Phóng viên của *Nhật báo Quát Tụ* hỏi thẳng vào vấn đề. “Biết.” Doãn Hạ Mạt trả lời.

“Vậy mục đích cô xen vào tình cảm giữa An Bản Ni và Lăng Hạo là gì? Là do bị Lăng Hạo mê hoặc, hay là vì...” Tay phóng viên dừng lại một cách mờ ám. Đám phóng viên chăm chăm nhìn nét mặt thể hiện của Doãn Hạ Mạt.

“Tôi có thể nói với mọi người một cách chính xác”, lồng ngực Doãn Hạ Mạt phập phồng một giây, cô nhìn thẳng, đối diện với tất cả các phóng viên, chậm rãi nói, “từ trước tới nay tôi chưa bao giờ xen vào giữa An Bản Ni và Lăng Hạo, và sau này tuyệt đối cũng không có chuyện đó”.

Đám phóng viên nhà báo cứng đờ người.

Ngay sau đó, họ nhanh chóng gạt bỏ khoảnh khắc phân vân do dự đó, tiếp tục hỏi.

“Vậy thì, quan hệ giữa cô và Lăng Hạo, trước việc vai diễn của cô tự dựng lại được đưa lên thành vai nữ chính thứ nhất tạo ảnh

hưởng gì?” Một phóng viên khác xảo trá gài bẫy.

“Giữa tôi và Lăng Hạo chỉ là quan hệ hợp tác.” Doãn Hạ Mạt nhíu mày.

“Nếu là quan hệ hợp tác đơn thuần tại sao lại dẫn đến việc An Bản Ni tuyên bố chia tay với Lăng Hạo, đồng thời rút lui khỏi làng giải trí? Cô có cảm thấy có lỗi với việc mình đã làm tổn thương An Bản Ni không?”

“Tôi không biết rõ tại sao cô ta lại nói ra những điều này. Nếu như muốn biết rõ nguyên nhân, xin mời đi hỏi chính cô ta.”

“Nhưng mà, cô ấy lại nói là tại vì cô “vô sỉ”, đã dụ dỗ Lăng Hạo cho nên cô ấy...”

“...”

Các câu hỏi của cánh phóng viên càng lúc càng sắc nhọn trực diện. Quá đáng quá!

Quá đáng quá...

Trần Ân tức giận muốn xông ra giật lấy đồng micro của máy tay phóng viên độc ác đó mà ném xuống đất, mà giẫm đạp lên!

Những lời nói đó chẳng qua mới chỉ từ một phía An Bản Ni, tại sao đám phóng viên như thế mù mắt cả lũ vậy, tất cả đều tin lời An Bản Ni, còn đối với Doãn Hạ Mạt, họ lại đưa ra những câu hỏi quá đáng như vậy?! Có lẽ bọn họ chỉ thích những tin đồn xấu thôi! Kể cả những tin đồn tai tiếng xấu xa đó có thuộc về một con người trong sạch đi chăng nữa, họ chỉ cần đến nguồn tin, chỉ cần gây sốc, họ đâu có màng đến cái gọi là thật thực chất là thế nào!

Đám phóng viên vẫn tiếp tục công kích.

“Cô có ý đồ mê hoặc Lăng Hạo không?”

“Không hề.”

“Cô cố ý hẹn Lăng Hạo ở khách sạn, mặc áo ngủ trong suốt xuất hiện trước mặt anh ấy, có ý đồ dụ dỗ anh ấy, cô có lời giải thích như thế nào đối với việc này?”

“Trong tủ quần áo của tôi chưa bao giờ có áo ngủ nào trong suốt.”

Doãn Hạ Mạt cười lạnh nhạt. “Tôi thích áo ngủ bằng vải cotton một trăm phần trăm. Mà nếu như tôi có ra vào khách sạn đó, chắc chắn sẽ phải có ghi chép, mọi người có thể đi điều tra.”

“Ồ? Ý cô là An Bản Ni bịa đặt?” Một phóng viên hỏi đầy khiêu khích.

Ánh mắt Doãn Hạ Mạt trong veo: “An Bản Ni có bịa đặt hay không, tôi không muốn bình luận. Nhưng tôi không hề làm những việc mà cô ta đã chỉ trích và tố cáo”.

“Nếu như cô không làm, vậy thì tại sao An Bản Ni lại chỉ trích, tố cáo cô?” Lời lẽ đầy ẩn ý.

“Vấn đề này cô hỏi cô ấy sẽ thích hợp hơn.”

“...”

Một câu hỏi rồi một câu trả lời cứ lặp lại như vậy trong suốt một thời gian dài, Doãn Hạ Mạt từ đầu đến cuối trả lời rất bình tĩnh và thông dong, thái độ, tinh thần thể hiện không giận cũng chẳng tức. Đám

phóng viên cân nhắc trong lòng hồi lâu, họ cảm thấy nơi Doãn Hạ Mạt khó mà đột phá, thế là như một tổ ong, họ lại chuyển sang chất vấn Lăng Hạo...

“Anh cho rằng mục đích Doãn Hạ Mạt tiếp cận anh là gì?”

“Anh và An Bân Ni chính thức chia tay chưa?”

“Tại sao anh lại có thể vì Doãn Hạ Mạt mà từ bỏ tình cảm hơn hai năm với An Bân Ni.”

“An Bân Ni được đưa đến bệnh viện cấp cứu, anh đã nghe nói chưa? Anh đã đến bệnh viện thăm cô ấy chưa?”

“Các fan của anh và an Bân Ni tỏ ra vô cùng bất mãn, họ tuyên bố rằng nếu anh rời xa An Bân Ni thì từ giờ trở đi, họ sẽ tẩy chay không xem tất cả cả những bộ phim có anh tham gia, anh có suy nghĩ gì trước việc này?”

“Bạn thân của An Bân Ni nói có ý rằng nếu anh rời xa Doãn Hạ Mạt, thì An Bân Ni có thể suy nghĩ nổi lại tình xưa với anh, anh sẽ chọn lựa như thế nào?”

“...”

Những câu hỏi đặt ra cho Lăng Hạo như những phát súng nổ liên hồi!

Nỗi uất ức của Trần Ân đã dâng lên đến tận cổ họng!

Họ đã phải mất mấy ngày mới liên hệ được với Lăng Hạo. Ngay từ đầu, Lăng Hạo chỉ nói xin lỗi Hạ Mạt rồi từ chối yêu cầu tham gia buổi họp báo cùng Hạ Mạt. Anh không đưa ra lý do, chỉ không ngừng nói lời xin lỗi, giọng nói tỏ ra rất mệt mỏi. Trần Ân tính nghĩ cách khác, nhưng lòng áy náy đối với Hạ Mạt buộc cô không được nản lòng. Cứ cách mười phút Trần Ân lại gọi điện cho Lăng Hạo một lần, Lăng Hạo tắt nguồn điện thoại. Trần Ân lại tới ngồi đợi trước cửa nhà Lăng Hạo, mãi đến ba giờ đêm rốt cuộc cũng gặp được anh ta về.

Không biết có phải vì Trần Ân vừa khóc lóc, vừa chửi bới, cầu xin trong ba tiếng đồng hồ hay không mà cuối cùng đã làm cho Lăng Hạo cảm động mà nghĩ lại, trưa hôm nay Lăng Hạo đột ngột gọi tới cho hay anh đồng ý tham gia buổi họp báo.

Nhưng mà...

Anh ấy sẽ nói gì?

Lỡ Lăng Hạo và An Bân Ni là đồng bọn của nhau thì sao, cô cầu xin Lăng Hạo tham gia buổi họp báo, biết đâu có khi lại làm hại Hạ Mạt thì sao?

Trần Ân đứng run người.

Công chúng ngồi trước tivi đều vểnh tai lên nghe, ngay cả những người đang đi vội trên đường cũng không thể không dừng bước nhìn lên màn hình rộng bên đường. Trong khoảng thời gian này, vấn đề chính được đặt ra khắp nơi là mối tình tay ba giữa An Bân Ni, Doãn Hạ Mạt và Lăng Hạo, ba người này rốt cuộc là quan hệ gì, đã trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Ấy vậy mà xem kìa, những biểu hiện của Doãn Hạ Mạt trong buổi họp báo, cô ta không mang dáng vẻ một con hồ ly tinh như những lời đồn đại. Hạ Mạt trong ống kính trông rất trầm tĩnh cao quý, ung dung và điềm đạm, đôi mắt trong veo như nước suối khiến công chúng không thể không bắt đầu nghi ngờ sự thật trong câu chuyện mà An Bân Ni đã nói.

Bây giờ...

Chỉ đợi câu trả lời của Lăng Hạo.

Ánh đèn flash nháy không ngừng.

Lăng Hạo trầm ngâm rất lâu.

Đôi mắt thâm quầng để lộ dấu tích của sự mất ngủ, râu ria lởm chởm, những cảm nhận ánh sáng rạng rỡ trước đây đã biến mất trên người anh, dường như có một cái bóng đen nặng trĩu đang bao phủ lấy anh.

Trước thái độ trầm mặc của Lăng Hạo, không khí buổi họp báo đột nhiên trở nên căng thẳng, các phóng viên báo, đài đều nín thở.

Bằng những mẫn cảm nhạy bén trong nghề qua nhiều năm có được, họ thừa biết, những lời Lăng Hạo sắp nói là rất quan trọng, rất quan trọng!

Phóng viên các báo, đài giữ chặt micro, bút ghi âm và máy ảnh của mình trong tay, bình tĩnh, im lặng và chờ đợi.

Mấy đầu ngón tay đã lạnh cóng nhưng Doãn Hạ Mạt vẫn duy trì được sắc thái điềm tĩnh và thản nhiên khi đối diện với ống kính máy quay phim, sống lưng cô thẳng đứng, vì chờ đợi quá lâu nên có phần hơi cứng lại. Đã khá lâu vẫn chưa nghe thấy bất kỳ tiếng nói nào của Lăng Hạo, Hạ Mạt mắt kiên nhẫn nghiêng đầu nhìn anh ta. “Tôi và Doãn Hạ Mạt...”

Lăng Hạo hít một hơi thật sâu, anh ta nhắm mắt lại, đối diện với micro, cuối cùng hạ quyết tâm nói hết chân tướng sự việc cho mọi người biết.

Đúng lúc này...

Cửa hội trường buổi họp báo được mở ra!

Mấy phóng viên quay lại nhìn.

“A...”

Họ lập tức kinh ngạc!

Âm thanh kinh ngạc khiến nhiều phóng viên khác cũng phải ngoái đầu nhìn qua!

Cả hội trường ồ lên.

Không còn ai chú ý lắng nghe Lăng Hạo nói gì nữa, tất cả các phóng viên đều phấn khích giơ micro và máy chụp hình lên, họ xô nhau giống như nước tràn về phía cửa!

Một bóng người yếu đuối, nước da trắng hiện ra ngay trước cửa...

Chính là...

Người mấy ngày trước do ốm nặng được đưa vào bệnh viện. Là...

An...Bân...Ni!

Phía sau đám phóng viên, trên hàng ghế phát biểu, Lăng Hạo kinh ngạc đứng phắt dậy! Doãn Hạ Mạt nhìn thấy hành động của Lăng Hạo, trong lòng trầm xuống, đột nhiên cô có một dự cảm không hay. Mọi người ngồi trước màn hình ti vi kinh ngạc há hốc miệng, trời ơi, đây là cảnh quay trong phim sao? Ba nhân vật chính trong vụ scandal đã cùng nhau xuất hiện trong cuộc họp báo! Quá đặc sắc rồi còn gì! Mọi người hoan hỉ mở lớn âm lượng, cư dân mạng đang theo dõi hình ảnh trực tuyến dán mắt vào màn hình vi tính.

An Bân Ni đang đứng tại cửa hội trường.

Cô vẫn đang mặc bộ quần áo bệnh viện trên người, vẻ ốm yếu xanh xao, có lẽ đã sụt chừng năm cân, dáng điệu đầy đau thương khiến người ta thương cảm. An Bân Ni đứng đờ ra như thể không nhận ra đám phóng viên đang vây quanh mình, ánh mắt đáng thương thẫn thờ như đang tìm cái gì đó trong hội trường. Đột nhiên An Bân Ni chăm chú nhìn vào Lăng Hạo đang ngồi trên hàng ghế người phát ngôn trước mặt!

Đám phóng viên vội vàng tránh đường cho cô!

Ánh đèn flash nhấp nháy điên cuồng.

Máy quay phim của các đài truyền hình cũng nhanh chóng chuyển hướng chĩa thẳng qua phía An Bân Ni!

An Bân Ni ẻo lả yếu ớt bước đi, hướng về phía Lăng Hạo.

Đôi mắt cô mọng nước.

Nước mắt An Bân Ni chảy xuống gò má, nước mắt của một trái tim tan nát, đau thương, nước mắt của sự áy náy day dứt. An Bân Ni run rẩy đi đến chỗ Lăng Hạo. Nước mắt lặng lẽ rơi xuống, cả hội trường rơi vào yên lặng, yên lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng nước mắt rơi.

“Xin lỗi... em hiểu lầm anh rồi... anh Hạo...”

An Bân Ni nước mắt giàn giụa bước đến trước mặt mọi người có mặt tại hội trường đều phải tan nát trái tim.

Lăng Hạo kinh ngạc nhảy tới, hoảng loạn đỡ lấy An Bân Ni.

“Bân Ni! Em sao rồi?”

“Em nghĩ là... anh đã thay lòng... em cứ tưởng rằng cô ta đã dùng thủ đoạn dơ bẩn cướp đi trái tim anh... nhưng mà, em vừa mới biết được...”, trong nước mắt của An Bân Ni có nụ cười, nước mắt óng ánh từ lông mi của cô ta đã rơi xuống, “... thì ra anh vẫn còn yêu em... trong trái tim anh... chỉ có một mình em... đúng không... xin lỗi anh... lẽ ra em không nên nghi ngờ anh...”.

“Bân Ni...”

Lăng Hạo ngô nghê nhìn An Bân Ni như thể chẳng hiểu rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

“...”

“... Đúng là em đã hiểu lầm anh... vậy thì hãy để em giải quyết chuyện này cho ổn thoả...” An Bân Ni ngậm nước mắt mà cười, nụ cười yếu ớt nhưng rất đẹp, cô ta gắng gượng từ chỗ Lăng Hạo

bước đến trước mặt Doãn Hạ Mạt.

Doãn Hạ Mạt đứng dậy.

Cô thềm cảnh giác, thần sắc vẫn điềm tĩnh nhìn An Bân Ni.

Quá đặc sắc!

Hai nữ diễn viên chính trong vụ scandal trực tiếp đối chất!

Đám phóng viên ra sức chụp cảnh An Bân Ni và Doãn Hạ Mạt đang đứng đối diện nhau tại vị trí của người phát ngôn! Quá đỉnh, quá tuyệt, đã có đề tài câu cơm cả tháng này rồi!

“Cô Doãn, tình cảm của tôi và Lăng Hạo không dễ để cô phá vỡ đâu...”

An Bân Ni thở yếu ớt, cố gắng không rơi nước mắt nữa, nhưng lông mi lại ướt đầm, cô cố thể hiện nỗi đau làm lay động lòng người.

“... Vừa rồi trong bệnh viện, tôi nhận được nhẫn cưới và thư của anh ấy sai người đưa tới, cuối cùng tôi đã hiểu mọi chuyện lúc trước đều là do tôi hiểu lầm anh ấy. Tôi dự tính đồng ý nhận lời cầu hôn của A Hạo. Tuy rằng cô đã ba lần bảy lượt mê hoặc dụ dỗ Lăng Hạo, nhưng tôi vẫn là người hạnh phúc, vậy thì, tôi tha thứ cho cô...”

Khán giả ngồi và cư dân mạng lộ vẻ xúc động, chứng kiến tận mắt cảnh gương vỡ lại lành của đôi tình nhân bao năm bên nhau. An Bân Ni hiền lành không những không trách mắng người thứ ba là Doãn Hạ Mạt, ngược lại, cô ấy còn khoan dung tha thứ cho Doãn Hạ Mạt.

Quá lay động lòng người...

Giữa những ánh đèn chớp loà chói mắt.

Doãn Hạ Mạt nhìn Lăng Hạo một cái, cô nhận ra Lăng Hạo đang lúng túng khù khờ, Doãn Hạ Mạt trong lòng thềm than thở, cô nhìn sang An Bân Ni nước mắt đầm đìa. Doãn Hạ Mạt quan sát An Bân Ni, ánh mắt vô tình lướt tới chiếc nhẫn kim cương phát sáng lấp lánh trên ngón tay An Bân Ni.

“Chúc mừng cô.” Doãn Hạ Mạt thềm nhiên cười, nói. “Đây là chiếc nhẫn kết hôn mà Lăng Hạo vừa mới cho người đem tới cho cô phải không? Rất đẹp.”

An Bân Ni ngờ ngác, cô ta cứ nghĩ Doãn Hạ Mạt sẽ gấp rút biện bác lại, không ngờ Doãn Hạ Mạt lại có phản ứng như vậy. Ngạc nhiên một lúc, e lệ rụt rè nhìn Lăng Hạo nói:

“Đúng, đây chính là chiếc nhẫn Lăng Hạo vừa tặng cho tôi.”

Máy quay phim lập tức dao động chuyển qua hình ảnh bàn tay của An Bân Ni.

Hình hoa bách hợp xinh xắn.

Đá kim cương lấp lánh.

Chiếc nhẫn cực kỳ đặc biệt.

“Vậy sao?” Doãn Hạ Mạt nghĩ ngợi hồi tưởng lại một chút rồi nói:

“Nhưng mà một tháng trước, lúc đang quay tập ba bộ phim *Bản tình ca trong sáng*, nhân vật Thái Na cô đóng mừng sinh nhật, món quà

nhận được hình như chính là chiếc nhẫn này mà”.

An Bân Ni kinh ngạc.

Cô ta cười miễn cưỡng nói: “Là Lăng Hạo mua chiếc nhẫn giống như vậy đó”.

“Tôi nhớ là chiếc nhẫn kim cương đó là do một nhà kinh doanh vàng bạc đá quý tài trợ, vì để tỏ lòng yêu quý cô và bộ phim *Bản tình ca trong sáng* đã đặc biệt làm ra chiếc nhẫn có hình dáng độc nhất vô nhị này.” Doãn Hạ Mạt mỉm cười thản nhiên.

Hội trường hoàn toàn im lặng.

Cánh phóng viên đưa mắt nhìn nhau.

Trần An Bân Ni toát mồ hôi hột, cô cố định thần lại rồi lên tiếng giải thích: “Có lẽ tôi đã nhớ nhầm, hộp đựng nhẫn trong ngăn kéo rất nhiều, không lưu tâm đã lấy nhầm”.

“Nhẫn lấy nhầm cũng không sao”, Doãn Hạ Mạt nói với An Bân Ni, “nhưng mà có rất nhiều chuyện không nên nhớ nhầm thì tốt hơn. Ví dụ như tôi chưa từng có tư tình riêng với Lăng Hạo, thậm chí hai chúng tôi chưa bao giờ đi ăn riêng ở ngoài với nhau, làm sao cô lại có thể nhớ nhầm thành tôi có ý đồ cướp anh ấy được cơ chứ?”.

“Cô...” An Bân Ni bất động, hồi lâu, đôi môi trắng bệch của An Bân Ni mấp máy. “Rốt cuộc cô muốn nói gì? Cô đã có ý đồ dụ dỗ Lăng Hạo, tại sao cô lại không dám thừa nhận? Giờ này biết mình là kẻ thứ ba sẽ bị người khác khinh bỉ, cho nên cô sợ, muốn phủ nhận đúng không? Cô đã có gan dụ dỗ Lăng Hạo ở khách sạn, thì nên có gan dám làm dám nhận...”.

“Khách sạn?” Doãn Hạ Mạt cau mày. “Khách sạn mà cô nói là khách sạn nào? Hôm đó là ngày mấy tháng mấy?”.

“Không nhớ nữa...”

“Vậy có phải cô cũng không nhớ người trong khách sạn đó rốt cuộc là ai không?” Doãn Hạ Mạt nhếch môi, đôi mắt đầy vẻ mỉa mai giễu cợt.

Chuyện này là như thế nào?

Các phóng viên sửng người kinh ngạc, tại sao lại có vẻ như là An Bân Ni đang nói dối, trong khi nói chuyện có rất nhiều sơ hở, thần sắc An Bân Ni cũng bắt đầu mất tự nhiên.

Trần Ân xoa xoa lòng ngực, rốt cuộc cũng đã sống lại từ bên bờ vực thẳm của cái chết. Trời ơi, An Bân Ni, chẳng trách là ngôi sao phim thần tượng, khả năng diễn vở kịch đau khổ vì tình quả thật quá trôi chảy! Hi hi, nhưng mà Hạ Mạt của cô cũng đâu dễ bắt nạt, chỉ cần nhẹ nhàng từ tốn vài câu là có thể hoàn toàn vạch trần những lời giả dối của An Bân Ni!

An Bân Ni yếu ớt run rẩy.

Sắc mặt An Bân Ni trắng bệch, bộ dạng gàn như muốn ngất xỉu, Lăng Hạo đứng phía sau phải đỡ giùm. An Bân Ni nước mắt đầm đìa nhìn Hạ Mạt khóc lóc:

“Tại sao cô vẫn còn muốn xảo biện chứ? Rốt cuộc là cô có mê hoặc

dụ dỗ Lăng Hạo hay không, trong lòng mọi người đều biết rõ. Tôi vốn dĩ muốn tha thứ bỏ qua cho cô, vậy mà cô không hề có chút suy nghĩ hối cải, tôi cũng chẳng cần phải giữ gìn nề nang với cô nữa.” An Bân Ni quay đầu lại, ánh mắt u uất chăm chăm nhìn Lăng Hạo. “Lăng Hạo, anh nói đi, rốt cuộc có đúng là Doãn Hạ Mạt đã nhiều lần mê hoặc anh không?”

Cả hội trường im lặng!

Trước tivi của hàng triệu triệu gia đình.

Trước máy vi tính.

Trước màn hình lớn trên đường phố.

Tất cả mọi người đều nín thở!

Lăng Hạo trầm lặng, ngưng ngập và lúng túng, sắc mặt lúc đỏ lúc lại trắng. Trong lòng không ngừng giằng xé, lương tri buộc anh phải nhìn Doãn Hạ Mạt, cô đang đứng dưng dác mắt nhìn anh, ánh mắt rất bình tĩnh nhưng lại phảng phất vẻ bất cần. Đầu óc Lăng Hạo có những tiếng búa đập âm âm, cảm giác hổ thẹn buộc anh né tránh đôi mắt Hạ Mạt.

An Bân Ni yếu ớt dựa vào lòng Lăng Hạo.

Cô ta nắm chặt tà áo Lăng Hạo như nắm chặt ngọn cỏ cuối cùng trong cuộc đời, sắc mặt trắng bệch, sự sợ hãi và thỉnh cầu biến đôi mắt của An Bân Ni giống như người sắp chết khiến người ta phải sợ hãi.

Lăng Hạo biết...

Tiền đồ của An Bân Ni, danh dự của An Bân Ni, tất cả những thứ mà bao nhiêu năm qua cô khổ sở cố gắng mới có được, tất cả đang nằm trong câu trả lời của anh...

“Xin lỗi, Hạ Mạt...” Lăng Hạo như thể bỗng chốc già đi mười tuổi, anh lẩn trốn ánh mắt Hạ Mạt, giọng tắc nghẹn không còn sức lực, câu nói chỉ khẽ vọng trong hội trường của buổi họp báo. “Tôi không thể làm Bân Ni đau khổ...”

“Lăng Hạo...”

An Bân Ni rút nước mắt hạnh phúc, cô ta dựa đầu vào ngực Lăng Hạo, ôm chặt lấy anh ta hết như cảnh lãng mạn hỉ nộ đan xen trong phim ảnh!

Lăng Hạo đờ đẫn đứng im đó.

Tuy rằng anh không chấp nhận cách làm của An Bân Ni, cũng vì điều này mà họ đã cãi nhau, thậm chí dẫn tới chiến tranh lạnh, nhưng tình cảm gắn bó hơn hai năm qua, nếu như nói sự thật ra, tất nhiên kết quả sẽ là hủy hoại Bân Ni, anh... còn có thể có cách lựa chọn nào khác sao...

Trái tim Doãn Hạ Mạt như rơi thẳng xuống mặt biển, chìm ngấm.

Cả hội trường thất kinh chấn động!

Quả nhiên là Doãn Hạ Mạt đã mê hoặc Lăng Hạo! Cách phóng viên sau phút kinh ngạc chột bưng tỉnh, hồi nãy, khi Doãn Hạ Mạt và An Bân Ni đối chất, họ đã suýt nữa cho rằng An Bân Ni bịa đặt! Nếu

như chính Lăng Hạo đã thừa nhận Doãn Hạ Mạt đã dụ dỗ mê hoặc anh ta, vậy thì sự việc đã hoàn toàn sáng tỏ rồi còn gì!

Công chúng ngồi trước ti vi có đôi chút mơ hồ, không hiểu rõ vấn đề.

Rõ ràng là Lăng Hạo như ngầm thừa nhận Doãn Hạ Mạt chủ động mê hoặc anh ta, nhưng tại sao họ vẫn cảm thấy có chỗ nào không thoả đáng?

“Doãn Hạ Mạt! Lúc nãy cô đã nói dối ư? Lăng Hạo vừa mới chính miệng thừa nhận cô ba lần bảy lượt mê hoặc anh ấy, bây giờ cô còn gì muốn nói?”

“Cô sẽ suy nghĩ về việc rút khỏi làng giải trí chứ?”

“Sự thật đã rất rõ ràng, cô vẫn gan lì không thềm xin lỗi An Bản Ni hay sao?”

“Xin cho hỏi, bây giờ cô thấy thế nào? Cô trực tiếp bị Lăng Hạo từ chối, anh Hạo lựa chọn An Bản Ni, cô có cảm thấy hổ thẹn hay là đau khổ, hay là tức giận?”

“...”

“...”

Hội trường cuối buổi họp báo, những câu hỏi được đưa ra âm âm như mưa bão trút xuống, phóng viên các báo, đài ào lên phía trước, phá vỡ rào cản của đám vệ sĩ, lớp trong lớp ngoài bao vây ép Doãn Hạ Mạt vào trong, hàng trăm câu hỏi có tính công kích như súng được nổ ra được phát ra!

Thái Ni than trời, tình thế sắp được đảo ngược đã hoàn toàn bị phá vỡ ngay trước mắt, cục diện đã không thể khống chế, Hạ Mạt dù cho có thông minh bình tĩnh đến mấy cũng khó lòng xoay chuyển được tình thế. Thật ra quyết định thắng thua trong việc mở cuộc họp báo này đều phụ thuộc vào Lăng Hạo, và một khi Lăng Hạo đã thừa nhận tán đồng với An Bản Ni, thì Doãn Hạ Mạt chỉ còn cách rơi vào tình thế muôn đời không ngóc đầu dậy nổi mà thôi.

Lòng Thái Ni như có lửa đốt, nhưng anh cũng đành phải bó tay thôi. Trần Ân uất ức như sắp chết đến nơi!

Đồ vô liêm sỉ An Bản Ni! Đồ vô liêm sỉ Lăng Hạo! Tao nguyện rửa chúng mày! Vì lời nói dối này chúng mày sẽ phải chịu sự trừng phạt! Nhìn Doãn Hạ Mạt bị đám phóng viên bao vây, Trần Ân không thể tiếp tục ngồi trên ghế của mình, đương lúc tính xông vào chỗ Hạ Mạt, đột nhiên cô nghe rõ mồn một tiếng trách mắng!

“Không thể làm hại An Bản Ni, cho nên anh đã chọn cách không nói ra sự thật hay sao?”

Bị đám phóng viên thô bạo chèn ép, giọng nói đầy giận dữ của Doãn Hạ Mạt lạnh lùng lộ rõ thái độ tức giận không đồng tình chấp nhận.

“Anh cho rằng, một tiếng xin lỗi là có thể đề sự việc qua đi một cách hờ hờ như vậy sao? Như thế là có thể giúp An Bản Ni giấu được sự thật sao? Như thế là có thể buộc tôi phải cam lòng tình nguyện chấp

nhận gánh vác tội danh “có lẽ có” đó sao?”

Trái tim của Doãn Hạ Mạt từ từ giá lạnh.

Sự việc đã đến nước này, vậy thì, việc gì phải giữ tình nghĩa nữa. Cô đứng thẳng lưng, ánh mắt bất cần của cô từ thân hình đờ đẫn bất lực của Lăng Hạo lạnh lùng chuyển qua chỗ An Bân Ni đang cố làm ra vẻ trấn tĩnh.

“An Bân Ni, đối với cô mà nói, sự hư vinh chẳng lẽ quan trọng đến thế sao?” Doãn Hạ Mạt nghiêm túc và điềm tĩnh nói. “Bởi vì không cúi đầu khom lưng trước cô, nên trong phòng hóa trang, cô đã đánh người quản lý của tôi. Bởi vì trong lúc quay phim tôi không có ngọng, giọng tôi được đạo diễn khen ngợi đã tạo ra trong cô lòng đố kỵ, tôi đã bị cô mượn cớ cố ý liên tiếp tát vào mặt. Bởi vì sự kiện tát tai đó gây ảnh hưởng xấu nên vai diễn của cô bị đánh tụt xuống thành vai nữ chính thứ hai, cho nên cô càng độc ác tàn bạo hơn, đã đơm đặt chuyện dụ dỗ Lăng Hạo sao?!”

Cách phóng viên kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau.

Hai phiên bản này khác biệt nhau quá xa, tuy nhiên trước biểu hiện quật cường và sự giận dữ của Doãn Hạ Mạt thật sự không có chút gì gọi là giống như đang diễn kịch.

“Cô nói gì?!”

An Bân Ni chuyển từ xấu hổ sang nổi trận lôi đình, trong chốc lát quên ngay bộ dạng yếu ớt vừa rồi, giọng nói chuyển qua cau có, đánh đá, chua ngoa khiến toàn bộ đám phóng viên giật mình kinh ngạc!

“Cô nói là tôi đang bịa đặt? Tôi đố kị cô? Cô có cái gì đáng được tôi đố kị chứ? Một kẻ vừa mới chập chững bước vào nghề, cô dựa vào cái gì mà ăn nói với tôi tiếng to tiếng nhỏ như vậy?”

An Bân Ni tức tối hầm hầm tiến lại gần Doãn Hạ Mạt.

“Sự thật đó bày ngay trước mắt, cô không biết nhục nhã, đã ba lần bảy lượt dụ dỗ Lăng Hạo, chính Lăng Hạo lúc này đã thừa nhận, cô còn muốn như thế nào? Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ phải không?!”

“Lăng Hạo...”, thần sắc Doãn Hạ Mạt lạnh lùng điềm tĩnh, “trong lòng cô, anh ta là bảo bối, nhưng với tôi xem ra chẳng qua chỉ là một diễn viên vô cùng bình thường. Vu cho tôi dụ dỗ mê hoặc anh ta, cũng phải xem xem tôi có thể thích anh ta nổi không đã”.

“Cô...”

An Bân Ni đưa ngón tay chỉ vào Doãn Hạ Mạt, toàn thân tức giận run bần bật.

“Được, nếu đã nói tôi dụ dỗ Lăng Hạo, vậy thì đừng có nói mập mờ nữa.”

Đáy mắt vụt qua tia sáng giá lạnh, Doãn Hạ Mạt tiến lại gần sát nhìn vào dáng vẻ uể oải mệt mỏi của Lăng Hạo, cô ôn tồn hạ giọng hỏi:

“Lăng Hạo, tôi ba lần bảy lượt mê hoặc dụ dỗ anh như thế nào? Lúc nào? Chỗ nào? Đã làm gì? Xin anh hãy nói rõ ra đi!”

“...”

Lăng Hạo quẫn bách quay đi tránh ánh mắt Doãn Hạ Mạt, như không còn chút dũng khí để nhìn cô nữa. An Bân Ni vừa sốt ruột lo lắng, vừa giận dữ, trong chốc lát lại không nghĩ ra được cách gì hay, hận đến nỗi móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay.

Doãn Hạ Mạt nhếch môi đầy mỉa mai, giễu cợt.

“Nếu như anh không lên tiếng, vậy có phải là anh đã thừa nhận, lúc này là anh không nhẫn tâm một khi thủ đoạn ác độc của An Bân Ni bị vạch trần, cô ấy sẽ không thể đứng vững được trong làng giải trí nữa, cho nên anh chỉ chọn cách im lặng, cho nên mới nói xin lỗi tôi?”

“Lăng Hạo nói xin lỗi là vì muốn giữ chút thể diện cho cô, cô còn dám tiếp tục nói dối trước mặt mọi người sao?!” Nhìn thẳng lợi đã ngay trước mắt lại bị Doãn Hạ Mạt phản công lại từng chút một, An Bân Ni nghiêng răng: “Tôi khinh bỉ loại đàn bà như cô!”

Cô ta tức giận giơ bàn tay lên...

Nhằm thẳng gò má của Doãn Hạ Mạt mà đánh...

“Hả...”

Đám phóng viên tỏ ra lạnh lùng.

Trong phút giây dầu sôi lửa bỏng, Doãn Hạ Mạt đưa tay trái tóm lấy cánh tay An Bân Ni, sau đó giơ tay phải lên...

“Bốp!!!!”

Một cái tát đập mạnh lên má An Bân Ni.

“Kẻ dối trá là cô.”

Cùng với cái tát tai này, Doãn Hạ Mạt lạnh lùng đáp lại lời An Bân Ni.

Yên lặng.

Cả hội trường yên lặng.

Tất cả mọi người trước màn hình ti vi đều thờ người ra, miệng há hốc, ngơ ngác và đờ đẫn đến không động đậy nổi.

Doãn Hạ Mạt nhìn dấu tay càng lúc càng đỏ hiện rõ lên trên gò má An Bân Ni, cô nghĩ thầm, lần trước là do đang quay phim nên cô không thể đánh trả, nhưng lẽ nào lại để cho An Bân Ni nghĩ rằng cô sinh ra chỉ để cho người ta đánh sao?

Cái đau rát bỏng ép vào trong tim rốt cuộc cũng khiến An Bân Ni đang đờ đẫn phải sực tỉnh.

“Cô... cô đã dám đánh tôi?”

An Bân Ni nổi nóng, chút lí trí còn tồn lại cũng sớm theo mây khói tan đi. An Bân Ni vung hai tay tính nhảy xổ vào Doãn Hạ Mạt, đột nhiên phía sau có người kéo lại! An Bân Ni ra sức vùng vẫy, vẫn không sao thoát, không sao tiếp cận được Doãn Hạ Mạt, Bân Ni tức tối quay đầu lại, người đó lại là Lăng Hạo.

“Buông em ra!!!”

An Bân Ni hét lên, hai chân vừa đạp vừa giẫm vào Lăng Hạo.

An Bân Ni thừa biết Lăng Hạo đã động lòng với Hạ Mạt rồi! Nếu

không thì những lúc quay phim, Lăng Hạo làm sao có thể thể hiện bộ mặt như vậy với Doãn Hạ Mạt được cơ chứ. Tuy Lăng Hạo kiên quyết phủ nhận, nhưng cô biết rõ! Lăng Hạo vẫn đứng về phía cô, nếu không anh ta đã không những không bênh vực cô mà còn ngăn cản kế hoạch hoàn mỹ của cô. Cô nhất định tống cổ Doãn Hạ Mạt đi bằng được, cô phải bồi nhọ Doãn Hạ Mạt, đuổi ra khỏi làng giải trí! Cả hội trường không thể kiểm soát nổi!

Nhiều phóng viên kinh ngạc trước những biểu hiện của An Bản Ni, người thì lại ngạc nhiên vì Doãn Hạ Mạt dám công khai tát An Bản Ni. Hội trường buổi họp báo bị vỡ, tiếng la hét, tiếng kinh sợ, tiếng chát vắn rầm rầm như lật tung nóc nhà!

“Doãn Hạ Mạt, cô đã đánh người!”

Cách phóng viên kinh sợ, đây là lần đầu tiên họ được nhìn thấy một nữ minh tinh ra tay dưới sự chứng kiến của hàng trăm người. Quá khiếp đảm!

“Là cô ấy động thủ trước.”

Doãn Hạ Mạt thản nhiên thuật lại sự thật, nét mặt bình tĩnh, nhưng lồng ngực cô lại đang phập phồng, chứng tỏ cô đang rất kích động. Cuối cùng, không thể kiềm chế được nữa, Doãn Hạ Mạt âm thầm chua xót cười, năm năm rèn luyện lại vẫn không luyện nổi tính nóng nảy trong cô. Có lẽ cô sẽ thua trận này, nhưng mà, chà chà, cô sẽ không hối hận là đã cho An Bản Ni cái tát này.

“Là mày!! Là mày ra tay trước! Mày là người đàn bà luôn dối trá!”

An Bản Ni thét lên, cơn cuồng nộ giúp An Bản Ni có được sức lực kinh người, cô ta đã thoát ra được sự trói buộc của Lăng Hạo, lại một lần nữa xông tới trước mặt Hạ Mạt gầm lên: “Mày nói tao nói dối, mày có chứng cứ gì để tự chứng minh cho bản thân mình?!”

Mày có giỏi thì nói đi! Nói đi!”

“...”

Doãn Hạ Mạt cắn chặt môi. Trong thế giới hoang đường này, một lời nói điên cuồng đáng khinh bỉ “có lẽ có”, thì cần phải có chứng cứ mới lật đổ được sao?

“Nói đi! Mày có chứng cứ gì?!” An Bản Ni thấy Doãn Hạ Mạt phải ngậm tằm liền đắc ý hằm hằm nhìn Doãn Hạ Mạt, gương mặt nghênh ngang kiêu ngạo. An Bản Ni lên tiếng la lối: “Sao, nói không ra lời được à! Chứng tỏ mày là kẻ nói dối! Kẻ nói dối là mày!”.

“Tôi...”

Doãn Hạ Mạt uất ức sắc mặt trắng bệch, nhất thời không nghĩ ra “chứng cứ” gì có thể chứng minh cô không dụ dỗ Lăng Hạo!

“Tôi chính là chứng cứ của cô ấy.”

Một giọng nói êm dịu, đẹp như làn sương đêm, giọng nói dễ nghe vô cùng, giọng nói dường như có ma lực làm chấn động con tim tất cả mọi người, khiến cho không gian và thời gian phút chốc như thủy tinh đông cứng, lóng lánh và trong suốt.

Doãn Hạ Mạt kinh ngạc!

Giọng nói vô cùng quen thuộc tuyệt đối không thể là...

Người cô rung chuyển...

Cô quay đầu qua nhìn...

Tâm trạng kích động còn chưa kịp biến mất trên gương mặt An Bân Ni, cô ta kinh ngạc nhìn về hướng giọng nói đó phát ra, lập tức cô đỡ người hoài nghi, không hiểu mình có phải đang hoa mắt không? Phóng viên đứng chen chúc trong hội trường sững người nhìn về cửa hội trường buổi họp báo, phút giây họ nhìn thấy cái gọi là “chứng cứ của Doãn Hạ Mạt”...

Àm...

Hình như bom nguyên tử đang nổ trong hội trường!!

Người đó...

Người đó lại là...

Cửa hội trường buổi họp báo.

Vô số micro, vô số máy chụp hình, vô số ánh đèn nhấp nháy giống như quần tinh bé nguyệt, cánh phóng viên hưng phấn kích động chen chúc vây quanh một hình dáng đang tiến vào. Dường như tất cả ánh sáng trên khắp thế giới đều tập trung trên thân hình của người đó, khi anh vừa xuất hiện, vạn vật trên thế giới đều hóa thành âm ảnh, chỉ có đôi mắt sáng rực như sương đêm của anh mới là điểm sáng rực rỡ chói chang, nụ cười dịu dàng như gió đêm thổi tới...

Phóng viên đài HBS giơ micro lên đuổi sát theo thân người anh.

“Hạ Mạt – là bạn gái của tôi.”

Người đó mỉm cười tuyên bố trước mặt mọi người.

Lạc Hi...

Là Lạc Hi...

Lạc Hi đang ở Nhật Bản quay bộ phim *Cờ chiến*, tự nhiên lại như từ trên trời rơi xuống xuất hiện tại buổi họp báo của Doãn Hạ Mạt! Mà Lạc Hi vừa mới nói gì nhỉ?

Doãn Hạ Mạt...

Là bạn gái của anh ấy?!

Tất cả phóng viên trong buổi họp báo đều sững sờ!

Khi Lạc Hi đột ngột xuất hiện tại buổi họp báo như trong truyện cổ tích, công chúng ngồi trước tivi, trước máy vi tính, trên đường, trong các trung tâm thương mại đều kinh ngạc mở to mắt, không sao thở được, không dám tin, tất cả đều chăm chăm dõi theo gương mặt Lạc Hi trong màn hình!

Lạc Hi...

Là Lạc Hi à!!!!

Trời đất ơi, Lạc Hi cao quý anh tú gọi cảm đã xuất hiện trong buổi họp báo đầy kịch tính này sao?!

Đám phóng viên đông như kiến kinh ngạc như ong đường.

Lạc Hi đến trước mặt Hạ Mạt, đôi mắt anh dường như đang cười nhìn vào khuôn mặt thất thần kinh ngạc của Hạ Mạt, anh đưa tay

vuốt tóc cô một cách đầy thương yêu, sau đó nín thở ôm Hạ Mạt vào lòng.

Trước vô số phóng viên.

Trước ống kính máy quay phim.

Trước tất cả mọi người.

Lạc Hi nhẹ nhàng ôm Doãn Hạ Mạt vào lòng cho đến khi cơ thể của Hạ Mạt từ chỗ đang đông cứng vì sợ hãi dần dần buông lỏng mềm dịu trở lại, cho đến khi cô đã hiểu anh muốn làm gì, Lạc Hi mới nhẹ nhàng buông cô ra, không quên in dấu một nụ hôn dịu dàng trên trán Hạ Mạt.

Sau đó...

Anh nói với cô đầy vẻ day dứt:

“Em không nên suy nghĩ quá nhiều, anh không thể để em tiếp tục phải chịu đựng uất ức như thế này nữa... để chúng mình công khai...”

Trong lòng Doãn Hạ Mạt cảm thấy chua xót, cô mập mờ đoán ra Lạc Hi sẽ làm gì, cô cảm động vô cùng. Những hình ảnh từ lúc gặp lại nhau, cô đã nhận được sự giúp đỡ của anh hết lần này đến lần khác. Không thể được, đây là việc của cô, không thể để anh bị liên lụy!

“Lạc Hi!”

Cô vội vàng nắm tay anh, ý định muốn ngắt lời anh.

“Chúng tôi đang yêu nhau.”

Lạc Hi kiên quyết nắm chặt tay cô lại, đối diện với ánh đèn nhấp nháy như biển sao, anh cười và tuyên bố. Đám phóng viên trở mắt nhìn nhau. Lạc Hi dịu dàng ôm bờ vai Doãn Hạ Mạt, hai người thân mật đứng sát bên nhau giống như chàng hoàng tử đẹp trai và nàng công chúa ngây thơ thuần khiết trong truyện cổ tích. Vô số ánh đèn flash chói mắt nhấp nháy tô điểm thêm quãng sáng chói chang từ hai người, cảnh tượng lung linh khó mà tưởng tượng nổi.

An Bản Ni sắc mặt trắng bệch.

Thân người lắc lư, lo sợ đến nỗi mồ hôi trán vã ra, An Bản Ni hoảng loạn hết nhìn sang trái rồi lại ngó qua phải, chỉ thấy tất cả phóng viên đều kinh ngạc nín thở nhìn Doãn Hạ Mạt và Lạc Hi đang ôm nhau. Làm sao lại như vậy?!

“Ở Nhật Bản, sau khi nghe được chuyện này, lúc đầu tôi định lập tức quay về làm sáng tỏ sự thật, công khai quan hệ giữa tôi và Hạ Mạt. Nhưng Hạ Mạt sợ ảnh hưởng đến sự nghiệp của tôi, trong điện thoại cô ấy đã nhiều lần can ngăn, cô ấy nói mình rất tự tin có thể tự vạch trần những lời nói dối đó. Vậy là tôi đã không thể bảo vệ người con gái mà mình thương yêu, để cô ấy rơi vào tình thế cô đơn, không ai quan tâm, cho dù là để bảo vệ sự nghiệp của tôi... cũng không thể được! Cho nên, tôi đã quyết định bay từ Nhật Bản về đây để tuyên bố với mọi người, Hạ Mạt và tôi đang yêu nhau!”

Ánh mắt Lạc Hi vô cùng yêu thương che chở, anh ôm chặt Doãn Hạ

Mạt, cúi đầu mỉm cười với cô. Rồi anh ngẩng đầu lên, nhìn về phía An Bân Ni sắc mặt càng lúc càng nhợt nhạt đang đứng bên, Lạc Hi cười mà như không phải cười, anh bảo:

“An Bân Ni, Hạ Mạt sao có thể bỏ rơi tôi mà đi “dụ dỗ” Lăng Hạo của cô được cơ chứ?”

“...”

Đầu óc An Bân Ni rối mù, thần thờ, mặt trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi lạnh chảy ào ào xuống mặt, trông rất buồn cười.

“Những lời cô phỉ báng Hạ Mạt, tôi sẽ giao cho luật sư xử lý, ngày mai cô sẽ nhận được thư mời của luật sư.” Lạc Hi cong môi, nụ cười ám áp. “Đến tòa, cô sẽ được nhìn thấy nhiều chứng cứ chứng minh cô đã bịa đặt, và cũng sẽ được nhìn thấy rất nhiều chứng cứ chứng minh Doãn Hạ Mạt trong sạch.”

Cả hội trường kinh ngạc!

Tất cả phóng viên đều trở mắt nhìn An Bân Ni, chỉ thấy trên gương mặt An Bân Ni đầy sự lo sợ, An Bân Ni líu lợm nói không thành lời, trán đầm mồ hôi, dáng vẻ mệt mỏi. Giờ phút này, từ bộ dạng của An Bân Ni cũng đã nói ra toàn bộ sự thật.

Nhìn An Bân Ni trên màn hình ti vi.

Khán giả dần dần nhận ra chân tướng của sự việc.

Thì ra là như vậy...

An Bân Ni vì muốn cứu vãn ảnh hưởng không tốt của mình trước sự việc tát Doãn Hạ Mạt, vì muốn cứu vãn vai diễn sắp bị thay đổi, nên mới dốc toàn tâm toàn lực quyết hãm hại Doãn Hạ Mạt...

Còn Lăng Hạo vì lụy tình xưa, không muốn hủy hoại sự nghiệp của An Bân Ni nên đã chọn lựa sự dối trá, hy sinh Doãn Hạ Mạt vô tội, cho nên anh ta mới mập mờ không rõ ràng lại nói lời xin lỗi Hạ Mạt, rồi nói không thể làm hại An Bân Ni.

“Anh...”

An Bân Ni khàn tiếng tròn mắt đảo ngược rồi ngất luôn. Lăng Hạo vì sự xuất hiện của Lạc Hi mà kinh ngạc thất thần, trong lúc luống cuống đỡ không kịp, An Bân Ni trượt ngã nhào xuống đất!

Từ lúc Lạc Hi khuynh nước khuynh thành và Lăng Hạo sắc mặt tiêu tụy đứng chung với nhau, khi Lạc Hi dịu dàng ôm lấy Doãn Hạ Mạt, khi Lạc Hi tuyên bố tình cảm của hai người, thì trên đời nay, sẽ không còn ai tin tưởng An Bân Ni nữa, những lời nói dối lúc trước tự dưng biến mất như băng tuyết dưới ánh nắng tuyệt đẹp, bởi vì nếu như có người con gái nào từ bỏ Lạc Hi mà chọn lựa dụ dỗ Lăng Hạo thì đó quả thật là hài hước nhất.

“Hy vọng mọi người có thể chúc phúc cho tôi và Hạ Mạt.”

Giữa vô số những ống kính máy quay phim, vô số chớp đèn flash, Lạc Hi đắm thắm nhìn vào gương mặt đang mất bình tĩnh của Hạ Mạt, anh mỉm cười với cô, rồi sau đó, trước mặt mọi người, anh ôm Hạ Mạt, lên tiếng như là tuyên bố:

“Nhưng dù không có những lời chúc phúc, chúng tôi vẫn sẽ mãi ở

bên nhau.”

Đếm tối.

Sao lấp lánh.

Trên đường phố, mọi người chen chúc nhau ngược mắt ngắm nhìn, trong màn hình rộng lớn đặt trên cao, Lạc Hi với tình cảm sâu đậm đang cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi môi Doãn Hạ Mạt, nụ hôn đó thiêng liêng như nụ hôn diễn ra trong khoảnh khắc của buổi lễ thành hôn...

Dưới ánh sao.

Sợi ren lụa màu xanh tuyệt đẹp nhẹ nhàng bay trên cổ tay.

Màu sắc của màn đêm như đã từng quen thuộc, làn gió như đã từng quen thuộc, ánh sao như đã từng quen thuộc, vậy mà cảnh vật đâu có còn như xưa. Sân vườn đó, cây hoa anh đào đó, những loài hoa trong vườn ngày nào cô cũng tưới nước, nụ cười diễm tĩnh hút hồn...

Sau cú hôn mê ngày hôm đó, những ký ức đã qua như ánh nắng gay gắt ban ngày lại ào ào trở về trong đầu óc Âu Thần, không phải là từng đoạn ký ức, không phải là một ngôi sao đơn lẻ bất chợt quay về lóe sáng, tất cả đều được đã nhớ lại nguyên vẹn! Chỉ có điều hồi ức hoàn chỉnh đó càng làm cho đau khổ của anh tăng gấp bội, tự dưng anh có ý muốn rằng thà mình chẳng nhớ lại còn hơn, hãy cứ để ký ức mất đi mãi mãi...

Thì ra...

Mất ký ức cũng là một thứ hạnh phúc xa xỉ. Vậy mà những ký ức mà anh từng nỗ lực truy tìm lại phủ đầy sự đau khổ và hơi thở của sự phản bội như vậy.

Địa chỉ cũ ngày xưa đã biến thành một khu thương mại, Âu Thần trầm ngâm đứng nhìn, tay trái vẫn bị băng bó, sắc đêm trùm lên anh thành một pho tượng cô đơn lạnh giá. Ánh mắt anh lạnh buốt nhìn vào mọi cảnh vật trước mắt, là trò đùa của số phận ư, khu thương mại này lại chính do công ty bất động sản của Tập đoàn Âu Thị xây dựng.

Không còn cách nào để quay về.

Sân vườn đã từng có, cây hoa anh đào đã từng có, bệ đá xanh đã từng có.

Mà nếu như có thể quay về...

Thì nỗi đau như xé nát của năm năm trước, anh còn có được sự thừa nhận nữa hay không?

Di động reo lên trong đêm tối.

Hít một hơi thật sâu, Âu Thần nén nỗi đau trong lòng để lấy lại dáng vẻ lạnh lùng, anh nhìn số điện thoại, là Thái Ni. Đứng ở trên địa chỉ cũ đã thay đổi hoàn toàn giống như biển cả nương dâu, nghe giọng nói hưng phấn của Thái Ni trong điện thoại, ánh mắt anh từ từ trở nên ảm đạm lạnh giá, hơi thở của màn đêm bao phủ ngày càng dày đặc.

Lại là Lạc Hi...

Hồi ức năm năm về trước và bây giờ đan kết lại với nhau lộn xộn, Lạc Hi, hai chữ này là lời nguyện rửa trong cuộc đời anh ư...

Đôi mắt Âu Thần nheo lại.

Nếu như không có sự xuất hiện của Lạc Hi, có lẽ cô ấy sẽ thua thảm bại, có nghĩa là sẽ phải rời khỏi làng giải trí. Cô ấy, đúng ra là của anh chứ không phải là ngôi sao gì đó của mọi người. Tuy rằng kiểu rút lui như vậy tạm thời sẽ khiến cho cô đau khổ? Nhưng ở trong làng giải trí càng lâu, sự đau khổ mà cô gặp phải sau này có lẽ sẽ càng lớn hơn. Đợi tới khi nào cô đã quen với việc rút lui, cô sẽ tự có cách chứng minh sự trong sạch của mình, để An Bản Ni sẽ phải gánh chịu hậu quả ác độc. Nhưng tất cả những việc này một lần nữa lại bị Lạc Hi phá hoại.

“Lạc Hi...”

Âu Thần lạnh lùng phát âm hai từ đó.

Chương 9

Trước việc Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt tuyên bố công khai tình cảm, có thể dùng bốn chữ “giương mắt á khẩu” để mô tả tâm trạng các fan của An Bản Ni là thích hợp nhất, sự việc phát triển hoàn toàn vượt xa sự tưởng tượng của họ.

Từ sau buổi họp báo, phóng viên các báo, đài bắt đầu nghi ngờ nghiêm trọng những lời nói của An Bản Ni về việc Doãn Hạ Mạt “dụ dỗ” Lăng Hạo. Hằng ngày, trong các tiết mục giải trí trên tivi, trên báo, cánh phóng viên đều thi nhau mỉa mai công kích An Bản Ni.

Các fan của An Bản Ni cũng bắt đầu bán tín bán nghi, tuy rằng họ cảm thấy Lăng Hạo cũng rất đẹp trai, nhưng so với Lạc Hi thì còn kém xa. Doãn Hạ Mạt đang qua lại với Lạc Hi, suy tính kiểu gì đi nữa, làm gì có chuyện Hạ Mạt bỏ rơi Lạc Hi mà nảy sinh tình cảm với Lăng Hạo.

Thấy dư luận nghiêng hẳn về một phía, rốt cuộc An Bản Ni cũng

không trốn mãi được, cô bắt đầu nhận trả lời các câu hỏi của phóng viên. An Bân Ni xuất hiện trước công chúng trong vẻ đau thương quá mức, đám phóng viên đâu có thèm để ý đến nước mắt và sự tủ nhục uẩn khúc của cô, họ cứ nhăm nhăm buộc An Bân Ni phải nói cho rõ ràng những chứng cứ chứng tỏ Doãn Hạ Mạt “dụ dỗ” Lăng Hạo. An Bân Ni áp a áp úng, từ đầu đến cuối không nói được cái gọi là “sự kiện dụ dỗ ở khách sạn” xảy ra tại khách sạn nào. Trong tình thế bị ép buộc quá mức, cô ả trả lời đại là lúc đó do tinh thần hoảng loạn nên không nhớ được tên của khách sạn đó, chỉ nhớ lúc đó vào khoảng bốn giờ chiều ngày Mười hai tháng Một.

Ngay lập tức, các phóng viên đổ đi dò la, kiểm chứng lại tình hình ngày hôm đó có đúng như những gì An Bân Ni đã nói không. Cuộc điều tra kết thúc và kết luận rằng ngày hôm đó Doãn Hạ Mạt không xuất hiện tại trường quay, nhưng... cả ngày cô lại có mặt trong văn phòng của nhà biên kịch Chung Nhã, cùng với Chung Nhã thảo luận về kịch bản phim. Trong suốt thời gian đó, Chung Nhã và thư kí của cô lúc nào cũng ở bên Hạ Mạt, mãi đến tận hai giờ đêm, Hạ Mạt mới rời khỏi đó. Điều nực cười nhất là Lăng Hạo ngày hôm đó quả thực cũng có đặt phòng trong khách sạn, thế nhưng gần đến giờ thì nhận được yêu cầu ra ngoài để đi diễn gấp, đương nhiên là anh ta không có mặt tại hiện trường, vậy làm gì có khả năng Lăng Hạo cùng An Bân Ni xuất hiện trong khách sạn để rồi “bắt gặ” Doãn Hạ Mạt trong bộ đồ ngủ trong suốt với ý đồ “dụ dỗ” anh ta cơ chứ?

Công chúng vỡ lẽ!

Những lời bịa đặt của An Bân Ni đã quá rõ ràng!

Đây đúng là sự kiện đơm tin bịa đặt hoang đường nhất và đáng cười nhất trong lịch sử của giới showbiz.

An Bân Ni trở thành kẻ thối tha không thể chịu nổi!

Quả đúng là “dậu đổ bìm leo”, bấy giờ, cánh nhà báo và phóng viên quay qua phỏng vấn vài người bạn thường ngày hay qua lại kết giao thân thiết với An Bân Ni. Đối diện trước máy quay và micro, không hẹn, bọn họ đều thừa nhận, quả thực An Bân Ni đã từng nói với họ rằng cô ta muốn chơi Doãn Hạ Mạt một trận ra trò, An Bân Ni

vênh vênh tự đắc rằng chỉ cần cô ta thờ ra đôi ba câu cũng khiến Doãn Hạ Mạt ngay lập tức chết không có chỗ chôn.

Mấy người bạn thân đó còn tiết lộ rằng, thực ra Lăng Hạo không tán thành với An Bân Ni trong chuyện thực hiện những hành vi tạo ra những chuyện bịa đặt đó, hai người đã cãi nhau nhiều lần về chuyện này. An Bân Ni đã lấy việc chia tay để uy hiếp Lăng Hạo, buộc anh ta phải tham gia phi vụ bơi nhỏ, hãm hại Doãn Hạ Mạt. Cô ta đâu ngờ Lăng Hạo thà chia tay chứ nhất mực không chịu thỏa hiệp. Trong lúc tức giận, An Bân Ni vội vàng tổ chức một cuộc họp báo, cố tình ép buộc Lăng Hạo phải đưa ra lựa chọn, nhưng Lăng Hạo vẫn giữ vững lập trường của mình. Tới nước này, An Bân Ni vì quá tức giận, không chịu nổi cú sốc nên đã ngã bệnh phải nhập viện. Về việc Doãn Hạ Mạt “dụ dỗ” Lăng Hạo, có lẽ đều là do cô ả tự tưởng tượng ra.

Các fan của An Bân Ni khó lòng tiếp nhận tất cả những chuyện này! Trong lòng họ, hình ảnh một An Bân Ni thuần khiết và lương thiện đâu có nham hiểm ác độc như thế! Không những là kẻ ích kỷ bắt nạt người mới vào nghề, mà còn nói đơm đặt hoang ngôn lừa dối người hâm mộ, biến các fan thành những kẻ “nổi giáo cho giặc”! Các fan bị An Bân Ni làm tổn thương phần nộ tức tới vô cùng, người làm tổn thương đến họ nào đâu phải ai xa lạ, mà đó lại chính là thần tượng họ yêu mến bấy lâu nay!

Cút xéo khỏi làng giải trí!

Một người đàn bà bỉ ổi vô sỉ!

Trước đây họ đã từng yêu quý An Bân Ni bao nhiêu thì nay họ càng căm hận cô ta bấy nhiêu và thậm chí lòng căm hận còn tăng gấp bội! Ngược lại, khi nghĩ tới Doãn Hạ Mạt mà họ đã từng đối xử tệ, họ cảm thấy vô cùng xấu hổ. Cô gái là fan của An Bân Ni lúc trước cố ý tông xe vào Doãn Hạ Mạt trong lòng day dứt đã chủ động đến xin lỗi Doãn Hạ Mạt, xin cô bỏ qua. Doãn Hạ Mạt cũng không truy cứu, chỉ nhờ người chuyển lời với cô gái đó rằng lần sau đừng hồ đồ nghe chuyện chỉ bằng một tai.

Với tiếng xấu đó, tất cả những hợp đồng biểu diễn của An Bân Ni đều bị huỷ bỏ. Những quảng cáo mà An Bân Ni là gương mặt đại diện cũng bị huỷ, tên cô ta bị gạt khỏi danh sách những chương trình quảng cáo sau này.

Cùng lúc đó, Lăng Hạo đã bay ra nước ngoài giải sầu. Có tin đồn Lăng Hạo và An Bân Ni đã chính thức chia tay, tuy nhiên tình cảm sâu đậm bao năm qua với An Bân Ni không thể một sớm một chiều hắt đổ xuống sông, nên anh không muốn cho người ngoài hay.

Giờ đây, chẳng còn ai tin bấy kỳ những lời biện giải nào của An Bân Ni, sự nghiệp tiêu tan, tình yêu cũng tiêu tan. Cô ả không thể chịu đựng nổi cú sốc khủng khiếp này lại ngã bệnh và phải nhập viện lần nữa. Lần này đâu còn bạn bè hay fan nào đến thăm hỏi, chỉ có cánh nhà báo đến chụp cảnh cô ta thảm hại mặt mày xanh xao nằm khóc

trên giường bệnh rồi nhanh chóng tung lên mặt báo với hàng tít: Gậy ông đập lưng ông - Giọt nước mắt hối hận của An Bản Ni. Cùng trong thời gian này, bức ảnh chụp cảnh Lạc Hi ôm hôn Doãn Hạ Mạt trong buổi họp báo đã được đăng đồng loạt trên tất cả các phương tiện thông tin đại chúng, việc công khai tình cảm của hai người là một trái bom nổ lớn thu hút sự chú ý của công chúng! Khi tình cảm của các sao được công khai, thường thì sẽ vấp phải sự chê bai cự nự của đại đa số các fan, điều này khiến không ít sao cảm thấy tổn thương phần nào. Thế nhưng trong trường hợp của Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt, hai người lại nhận được lời chúc phúc gần như từ tất cả mọi người.

Tuy nhiên Doãn Hạ Mạt là diễn viên mới bước vào nghề, tiếng tăm và địa vị của cô đều kém xa Lạc Hi, nếu trong những trường hợp khác, người mới bước vào nghề như thế này, chưa cần bàn đến quan hệ với Lạc Hi, chỉ cần họ bên nhau, có cử chỉ thân mật thôi cũng đủ để dư luận thừa cơ buôn chuyện. Ví dụ như lần Lạc Hi giúp Doãn Hạ Mạt ở quảng trường Cầu Vòng cũng đã từng là đề tài bàn tán xôn xao, đoán già đoán non đủ thứ linh tinh này nọ. Nhưng lần này trước sự vụ của An Bản Ni, tuy phải chịu đựng sự oan uổng quá lớn, song tự bản thân Doãn Hạ Mạt vẫn kiên cường một mình đối mặt với khó khăn, không chấp nhận để Lạc Hi phải can dự vào. Chính sự mạnh mẽ, thánh thiện của Doãn Hạ Mạt đã đổi lấy sự tán thưởng từ hầu hết các fan của Lạc Hi.

Tình yêu của hai người tựa như câu chuyện cổ tích thời hiện đại. Một nàng công chúa trong sáng vô tội cho dù bị vu oan giá họa, vẫn giấu kín chuyện tình yêu của mình để bảo vệ hoàng tử của mình. Còn chàng hoàng tử không quan tâm đến việc sự nghiệp bị ảnh hưởng, đã công khai tình cảm của mình để bảo vệ công chúa... Kể từ khi bước chân vào làng giải trí, đây là lần đầu tiên Lạc Hi thừa nhận tình cảm của mình. Trước đây, tuy có rất nhiều lời đồn đại thêu dệt, đại loại kiểu Thẩm Tường là bạn gái của anh, nhưng tất cả đều là chuyện đui gió bắt bóng không có chứng cứ. Xem ra, Lạc Hi đúng là đã yêu Doãn Hạ Mạt thật rồi, tuy nhiên fan của Lạc Hi không khỏi có đôi chút cảm giác hụt hẫng, nhưng đã là người Lạc Hi yêu thương, đã là fan của Lạc Hi thì nhất định cũng sẽ yêu thương và bảo vệ người đó!

Việc Lạc Hi công khai tình cảm lúc đầu gây phẫn nộ lớn cho Công ty Tinh Điểm đại diện của anh, tuy nhiên, sự việc lại diễn ra theo chiều hướng vượt ra ngoài sức tưởng tượng. Những tưởng trong vụ việc này sẽ là hình ảnh một Lạc Hi phóng đảng bất kham, thế nhưng lại hoá thành một Lạc Hi chung tình sâu sắc, anh được công chúng hâm mộ, yêu mến hơn. Càng lúc càng có nhiều hợp đồng quảng cáo và các đoàn làm phim gửi lời mời đến anh, khiến công ty đại diện không thể không chuyển nộ thành vui, chỉ cảnh cáo Lạc Hi lần sau không được hành sự tùy tiện rồi gác lại, chuyện coi như xong.

Buổi tối

Trong căn hộ của Lạc Hi.

“Tám giờ tối mai sẽ có chương trình Bản tin điện ảnh của Đài HBS.” Khiết Ni lật xem cuốn sổ ghi chép lịch làm việc. “Bên đó hỏi anh chị có thể tham dự với danh nghĩa bạn bè được không?”

Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt nhìn nhau cười.

Tối nay hai người vừa tham gia quay chương trình của Đài truyền hình HBS. Ngày nào cũng có vô số các chương trình và cuộc phỏng vấn muốn mời cả hai người cùng tham dự, điện thoại của cả hai thì ngày nào cũng liên tục đổ chuông như muốn nổ tung, ngoài ra người nào người nấy lại còn phải tham gia bộ phim của mình là *Cờ chiến* và *Bản tình ca trong sáng*. Từ khi báo giới đưa tin hai người công khai chuyện tình cảm, hai người bận tối mắt tối mũi không có cơ hội ở bên nhau lấy một giây.

“Để em trả lời từ chối dứt khoát với phía đó là xong. Chỉ cần anh chị đứng cạnh nhau là em đã có cảm giác hoàn mỹ không được phép phá vỡ.” Gấp cuốn sổ lại, ngắm nhìn cặp hoàng tử - công chúa xinh đẹp vai kề vai đang ngồi trên sofa, Khiết Ni cười, nói. “Ok, vậy em đi trước đây, có chuyện gì thì gọi điện cho em nhé.”

“Mai gặp nhé.”

Lạc Hi uể oải vẫy tay chào Khiết Ni.

“Nghỉ đi, chúc ngủ ngon.”

Doãn Hạ Mạt đứng dậy, mỉm cười tiễn Khiết Ni ra đến cửa. Đóng cửa quay vào trong, Lạc Hi đang nhìn cô, gương mặt ẩn chứa nụ cười, cô cảm thấy ấm áp trong lòng, tự dưng trở nên lúng túng.

Mấy ngày vừa qua bên không còn thời gian để ngồi với nhau, giờ yên tĩnh một chút thì Doãn Hạ Mạt lại không biết nói chuyện gì. Ngồi bên Lạc Hi, giây phút này cô lại có cảm giác mình như cô gái chưa biết yêu là gì, tai như ù đi, tim đập thành thịch, hai tay đan chặt vào nhau, nói không thành lời. Hạ Mạt chợt ngẫm ra mấy ngày hôm nay cô chưa nói được một tiếng cảm ơn Lạc Hi.

“Cảm ơn anh, hôm đó...” Doãn Hạ Mạt ngẩng đầu, khẽ nói.

“Có nhớ anh nhiều không?” Lạc Hi ngắt lời cô, nụ cười mệt mỏi mà dễ chịu. “Sang đến ngày thứ hai ở Nhật, anh bị cảm một chút, anh ngoan lắm nhé, uống ngay thuốc em bảo anh mang theo. Em thế nào? Có thực hiện như lời anh không? Có nhớ anh nhiều nhiều không cưng?”

“...”

Cô hơi ngần người quay đầu nhìn anh.

“Em đó”, Lạc Hi ngán ngẩm nhìn cô, tức mình đưa tay véo nhẹ lên mũi Hạ Mạt, giọng giận dỗi, “chẳng nhớ anh chút nào đúng không? Không gọi điện thoại lấy một lần, đã thế lại còn khoá máy, gọi về nhà em cũng không gặp... xảy ra chuyện lớn như vậy, không nói với anh đã đành, đằng này không để anh được gặp em... trước đó anh đã nhắc rồi, vậy mà trong cuộc họp báo, nhìn thấy anh vẫn cứ

cái mặt hờ hững, gặp anh không vui à... đúng là không nhớ anh chút nào sao?...”

Tay anh véo mũi cô cay cay.

Đôi mắt tự dưng cũng cay cay.

“Em...”

Giọng cô ngập ngừng, hình như trái tim sắt đá đột nhiên bị thủng một lỗ, dòng dung dịch nóng bỏng như muốn trào hết ra ngoài. Cô hốt hoảng định quay mặt đi, Lạc Hi giữ cô lại, nhìn cô đến ngạt thở, anh hôn lên đôi mắt cô.

Đôi hàng mi ướt ướt của cô nhẹ run rẩy dưới làn môi anh.

Nước mắt nóng bỏng ấy hoà vào nụ hôn của anh.

“Mặt Mạt...”

Hơi thở anh gấp gáp, đôi môi tựa hoa anh đào hôn trên mí mắt mỏng mảnh của cô. Hồi lâu, anh từ từ buông cô ra, cụng nhẹ trán lên trán cô, do dự hỏi nhỏ:

“... En có giận anh không?”

“Sao?”

Hai má cô hồng rực tựa ráng chiều.

“Chưa hỏi em có đồng ý hay không đã tuyên bố quan hệ của chúng mình... Em có giận anh không?”

Lạc Hi hạ giọng hỏi Hạ Mạt.

Hạ Mạt ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Lạc Hi. Ánh mắt cô yên lặng lướt trên gương mặt anh, và rồi một nụ cười dịu dàng xuất hiện trên khoé môi:

“Rốt cuộc trong trái tim anh, em là người như thế nào? Cho dù các fan hâm mộ có nổi giận, cho dù hình tượng của anh trong lòng người hâm mộ có bị hạ bệ, cho dù công ty đại diện của anh sẽ không thông cảm bỏ qua, anh đã bất chấp tất cả để giúp em thoát ra khỏi tin đồn thất thiệt... em nên là người thế nào nhỉ... đã không cảm ơn lại còn giận dỗi sao?”

Mắt Lạc Hi ướt ướt, vừa cười vừa nạt:

“Anh sao mà biết, trời sinh bản tính em lạnh nhạt, vô tình, lần nào giúp em, em cũng đều quăng sự lạnh lùng lại phía anh!”

“Vậy sao?...”

“Chứ còn gì nữa! Lần ở quảng trường Cầu Vòng này, lần quảng cáo Lỗi Âu này...” Giờ kể chuyện cũ ra Lạc Hi vẫn còn cảm thấy đau lòng.

Doãn Hạ Mạt cũng đang nhớ lại, trong lòng cũng cảm thấy có lỗi, đúng là cô đã thường xuyên đối địch với anh, coi thường sự giúp đỡ của anh hết lần này đến lần khác. Những chuyện đã qua cô không thể thay đổi được, vậy thì, từ hôm nay cô sẽ bù đắp.

“Xin lỗi...”

Nhìn vào đôi mắt đang cố giấu mà không giấu được sự đau khổ hờn dỗi của anh, Hạ Mạt xấu hổ lén nắm lấy tay anh, không ngừng nói đi nói lại:

“Xin lỗi, xin lỗi... thật lòng... xin lỗi...”

Lạc Hi ngạc nhiên nhìn cô.

Doãn Hạ Mạt trước mặt anh lúc này không phải là một Hạ Mạt luôn lạnh lùng với anh, mà hình như là Hạ Mạt của năm năm về trước, giống hệt chú cún con nũng nịu với Âu Thần thi thoảng anh vẫn vô tình nhìn thấy.

“Này.” Cô hấp háy mắt. “Em thành tâm thành ý xin lỗi anh, sao anh lại ngây người ra thế?” Nói rồi, Hạ Mạt véo mạnh tay anh cũng là tiện thể trả thù lúc nãy anh véo mũi cô.

“Em là Hạ Mạt sao?” Lạc Hi lấy lại thần thái, cố ý tỏ ra hiếu kỳ lại gần nhìn lên nhìn xuống dò xét. “Hạ Mạt của anh là cục đá lạnh, sao lại có một Hạ Mạt biết làm nũng thế này?”

“Lúc trước là có vỏ bọc, bây giờ mới là thật.” Dáng vẻ đoan trang, ánh mắt như có nụ cười. “Anh cứ nghĩ kỹ đi, giờ vẫn còn kịp trả lại hàng mà.”

“Không kịp nữa rồi...”

Anh mệt mỏi ngáp dài một cái, từ từ trượt người xuống, gối đầu lên đùi cô, mỉm cười nhắm mắt lại.

“Đã tuyên bố cho mọi người biết rồi, vậy từ nay về sau, em là của anh, anh... chính là của em. Mãi mãi không chia cắt, mãi mãi không phản bội.”

Sắc đêm trầm lắng.

Lạc Hi nằm gối đầu trên đùi Hạ Mạt, một lát sau đã thiếp đi. Bàn tay cô nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen nhánh của anh, cứ thế hồi lâu, Hạ Mạt khẽ nói:

“Vâng. Mãi mãi không chia cắt, mãi mãi không phản bội.”

Mi mắt Lạc Hi tự dưng ươn ướt.

Lạc Hi như đứa trẻ nằm trong lòng cô, một giọt nước rớt lên áo thấm lan ra. Hương vị hạnh phúc là như thế này đây, chua chua, ngọt ngọt, đắng đắng, mặn mặn...

Gạt ra khỏi đầu hình ảnh Hạ Mạt buộc sợi ren lụa màu xanh cho Âu Thần được đăng trên tờ báo trong nước mà anh xem được trong những ngày còn đang ở bên Nhật, anh mỉm cười để mình hoàn toàn đắm chìm trong hạnh phúc...

Buổi sáng.

Toà nhà trụ sở chính Tập đoàn Âu Thị.

Ánh nắng chiếu vào.

Không khí tràn ngập hơi thở ngày xuân, nắng tuy đã có phần lạnh nhưng vẫn rực rỡ vô cùng. Âu Thần đang ngồi sau chiếc bàn

làm việc màu đen, nắng trùm lên người anh như khảm thành một đường viền, trong ánh nắng chói chang, gương mặt anh được nắng chiếu vào càng thêm lạnh buốt.

“Thiếu gia, đây là tài liệu cậu cần.”

Simon cầm một xấp tài liệu đặt trên bàn, Âu Thần trầm ngâm mở ra, đó là một tập báo cáo phân tích khá dày, bên trong còn có vài tấm ảnh. Nhìn tấm ảnh chụp bên trong là một thanh niên đẹp như sương đêm, Âu Thần mím chặt môi, ánh mắt đầy khó chịu, anh vẫy tay ra hiệu, Simon lặng lẽ đi ra ngoài.

Ngả đầu vào chiếc ghế da.

Âu Thần nhắm mắt suy nghĩ.

Rất lâu sau, Âu Thần thở dài, cầm điều khiển ti vi bấm nút bật màn hình tinh thể lỏng trước mặt. Tối hôm qua anh phải đi dự một bữa tiệc, trước khi đi anh có dặn Simon giúp anh thu lại chương trình có Hạ Mạt trình diễn này.

Màn hình bắt đầu phát lại những hình ảnh của chương trình, ngón tay Âu Thần từ từ nắm chặt, ánh sáng hơi chói mắt!

Lại là chương trình cô ấy và Lạc Hi cùng xuất hiện! Sau khi báo chí đưa tin, Hạ Mạt và Lạc Hi như cặp song sinh quán quýt, hầu như bất kể là ở đâu cũng xuất hiện tay trong tay. Lúc nào cũng tỏ ra thân thiết, ánh mắt nhìn nhau trêu mến, trước công chúng, hai người không hề giấu giếm tính cảm của mình.

Trong chương trình này.

Người dẫn chương trình pha trò kéo dài thời gian.

Lạc Hi cười nói, ứng đáp vui vẻ, thoải mái, Hạ Mạt ngồi bên chỉ yên lặng mỉm cười, bàn tay họ cứ đan vào nhau không hề rời.

Âu Thần siết chặt ngón tay, gân xanh nổi hẳn lên, anh giơ điều khiển ra định tắt ti vi, đột nhiên người dẫn chương trình nhặt trong chiếc cốc thủy tinh ra một mẫu giấy, anh ta mở ra rồi đọc to:

“Câu hỏi tiếp theo sẽ là... Nụ hôn đầu tiên của hai bạn là ở đâu? Ha ha, câu hỏi hay đấy! Nhất định phải trả lời! Không được tránh!”

Trái tim Âu Thần đột nhiên thất mạnh, anh nhìn chăm chăm gương mặt Hạ Mạt trên màn hình ti vi!

Nhưng Hạ Mạt lại ngượng ngùng quay qua nhìn Lạc Hi ngồi bên, Lạc Hi cười với cô, đồng ý trả lời câu hỏi này, người dẫn chương trình nói tiếp: “Nào hãy viết lên bảng! Hai người không được nhìn trộm nhau! Nào, bắt đầu viết, 1, 2, 3, OK! Trước hết xem câu trả lời của Hạ Mạt đã! Nào, là ở sân bay! Một nơi rất là lãng mạn lúc đó...”

“Lúc ấy... anh ấy phải ra nước ngoài...”

Cô nhẹ nhàng nói, đột nhiên cô quay nhìn Lạc Hi chăm chú, dừng lại không nói nữa. Lạc Hi cũng nhìn cô, ánh mắt như đang hỏi tưởng lại cảnh tượng ấy nhưng lại mang vẻ đau khổ.

“Sau đó thì thế nào? Lúc anh Lạc Hi chuẩn bị ra đi, tình cảm của các bạn không thể kiềm chế được nữa, và cuối cùng...”, người dẫn chương trình hào hứng nói, phá tan không khí trầm lắng, “... và cuối

cùng là hôn nhau, phải không nào? Sân bay ghi dấu tình yêu, thật quá lãng mạn! Anh Lạc Hi, anh có viết là ở sân bay không?”.

Lạc Hi nháy mắt.

Anh quay mặt trắng chiếc bảng lại.

Dưới cây anh đào.

Bốn chữ xuất hiện trên màn hình.

“Hả?!”

Người dẫn chương trình ngạc nhiên tròn tròn mắt, Hạ Mạt cũng kinh ngạc nhìn Lạc Hi chăm chăm.

“Vậy là không khớp nhau rồi! Ha ha, nói xem nào, hai người các bạn ai nhớ sai nào? Sự vụ quan trọng thế này không thể nào nhớ sai được, về nhà nhất định sẽ bị phạt!” Người dẫn chương trình pha trò.

“Không có ai nhớ sai hết.”

Lạc Hi cười dịu dàng, anh ôm lấy bờ vai của Doãn Hạ Mạt.

“Thế sao?”

Người dẫn chương trình không hiểu nổi.

“Đêm hôm đó, tôi và Hạ Mạt đã cùng nhau ăn mừng một sự kiện dưới gốc cây anh đào, cô ấy đã uống say...” Lạc Hi cười, “... và khi tôi trộm hôn cô ấy, cô ấy nào hay biết gì. Đó mới chính là nụ hôn đầu tiên của chúng tôi.”

Doãn Hạ Mạt sững sốt nhìn Lạc Hi.

Lạc Hi than mật nhẹ nhàng vuốt mái tóc dày như rong biển của cô.

Như kim đâm...

Từng mũi từng mũi lạnh lung đâm vào trái tim Âu Thần...

Dưới cây anh đào...

Đôi môi Âu Thần nhợt nhạt, cơn đau từ tay trái bị thương lại dội lên xoáy vào tim, một luồng sang trắng nổ tung trong đầu như muốn xé nát anh.

Anh luôn cho rằng...

Cây anh đào đó chỉ thuộc về riêng anh.

Cây anh đào trong vườn đó... đã từng mang đến hạnh phúc, rồi lại chìm anh trong đau khổ, cô ấy đã bỏ đi không quay đầu lại, từ đây, anh rơi vào cơn ác mộng ngạt thở giày vò suốt năm năm... những đêm đều là dưới cây anh đào đó...

Thế mà cô ấy và Lạc Hi, dưới cây anh đào ấy cũng lưu giữ một ký ức!

Trước mặt là bóng đen giá lạnh thấu xương!

Lòng ngực Âu Thần dội lên một hơi thở phập phồng, gấp gáp, nỗi đau thống khổ chùng chất trong lòng, đôi môi trắng bệch mím chặt. Rất lâu sau, bóng đen tan dần, tập tài liệu trong tay Âu Thần bị vò nát.

Đôi mắt trầm uất.

Âu Thần nhìn vào người thanh niên đẹp như yêu tinh biến hoá đó trong tấm ảnh.

Lạc Hi...

Âu Thần lạnh lùng nhếch môi.

“Cát!”

Sau tiếng hô mẫn nguyện của đạo diễn Từ, cảnh cuối cùng của bộ phim *Bản tình ca trong sáng* được hoàn tất. Từ sau sự cố nhà biên kịch Chung Nhã loại bỏ An Bản Ni đóng vai Thái Na ra, quá trình quay phim diễn ra cực kỳ suôn sẻ. Tỷ lệ theo dõi bộ phim ngày càng tăng nhanh, bộ phim luôn chiếm vị trí quán quân trên bảng xếp hạng.

Qua mấy tháng hợp tác làm việc chung, tình cảm giữa mọi người trong đoàn làm phim đã trở nên thân thiết hơn, lúc chuẩn bị phải chia tay, ai ai cũng đều không tránh khỏi cảm giác lưu luyến. Doãn Hạ Mạt trong lòng vừa nhẹ nhõm vừa tiếc nuối. Đây là bộ phim truyền hình đầu tiên cô tham gia diễn xuất, cho dù đã xảy ra sự cố trong quá trình làm việc nhưng trong suốt cuộc đời mình, cô sẽ không bao giờ quên quãng thời gian này.

Hạ Mạt cười nói những lời từ biệt với các diễn viên khác trong đoàn, hẹn nhau sẽ thường xuyên gặp mặt và đi uống trà. Chị Tinh cầm đến một xấp tờ rơi quảng cáo bảo Hạ Mạt ký tên, cô vừa ký hết xong chỗ đó thì Lăng Hạo đến trước mặt cô.

“Em diễn tốt lắm, hy vọng sau này sẽ có cơ hội cùng em hợp tác.”

Khuôn mặt Lăng Hạo vẫn còn phảng phất chút tiều tụy, anh thiện ý đưa tay về phía Doãn Hạ Mạt. Chuyện của An Bản Ni đã làm anh thay đổi rất nhiều, một người đàn ông hoạt bát vui tính lúc trước dường như chỉ qua một đêm đã trở nên chín chắn.

“Em cũng mong như vậy.”

Hạ Mạt mỉm cười nắm lấy tay Lăng Hạo.

Hồi mới đầu, cô không hề có thiện cảm với anh. Rồi sau vụ báo chí đưa tin về An Bản Ni, tuy anh đã ngầm thừa nhận An Bản Ni không đúng, rồi họ cũng đã chính thức chia tay, nhưng từ đầu tới cuối, anh không hề lên tiếng nói xấu An Bản Ni. Trong một lần trả lời một cuộc phỏng vấn không thể từ chối, anh có nói rằng, anh sẽ mãi mãi ghi ơn sự giúp đỡ của An Bản Ni trong những ngày đầu anh mới bước chân vào nghề, anh sẽ luôn trân trọng tình cảm của hai người trong thời gian còn mặn nồng. Đối với Doãn Hạ Mạt, dù rằng có thể tha thứ cho An Bản Ni hay không, nhưng cô rất tán đồng thái độ ấy của Lăng Hạo.

Hai người bắt tay nhau.

Lăng Hạo nắm chặt tay Doãn Hạ Mạt mấy giây rồi nhẹ nhàng buông

ra, anh quay người bỏ đi, bong dáng cô đơn của anh khuất dần trong trường quay.

Doãn Hạ Mạt thở nhẹ nhõm, trong lòng cô có đôi chút thương cảm, đương lúc chuẩn bị quay ra tiếp tục trò chuyện với các diễn viên khác trong đoàn, đột nhiên cô phát hiện Trần Ân đứng đằng kia vừa kinh hãi gấp điện thoại lại, nét mặt thất thần chạy lại phía cô.

Đợi đến khi Trần Ân đến nơi, Doãn Hạ Mạt sốt ruột hỏi.

“Có chuyện gì vậy?”

“...”

Trần Ân bối rối vò đầu bứt tóc, cô đang bán tín bán nghi trước tin tức vừa nghe được. Nhưng tin ấy truyền ra từ giới nghệ sĩ, đã có nhiều phóng viên gọi điện thoại liên tục hỏi dò xem phản ứng của Doãn Hạ Mạt thế nào. Chắc đó là sự thật, có điều tại sao lại xảy ra chuyện như vậy cơ chứ?!

“... Nghe nói... bộ phim *Cờ chiến* của Lạc Hi đã ngừng quay rồi...”, Trần Ân lo lắng nhìn Doãn Hạ Mạt, “... hình như là phía Công ty Âu Hoa Thịnh, nhà đầu tư lớn nhất tuyên bố rằng không hài lòng với lối diễn xuất của Lạc Hi trong *Cờ chiến*, nên đã quyết định thay người...”.

Cái gì?!

Doãn Hạ Mạt kinh ngạc đến sửng người!

Mất vài giây đầu óc trống rỗng, Doãn Hạ Mạt kinh hãi đứng chôn chân, ngơ ngác nhìn Trần Ân cũng đang rối bời. Rồi, Hạ Mạt cắn chặt môi, vội vàng vơ lấy túi xách, nhanh chóng rời khỏi trường quay trong lúc mọi người trong đoàn làm phim vẫn đang bịn rịn, chia tay nhau.

Trần Ân theo sát cô.

“Có thể tin đó là giả.”

Trần Ân vừa lái xe vừa lẩm bẩm một mình. Chuyện phao tin đồn nhảm, tin giật gân vẫn thường xuyên xảy ra. Làm gì có chuyện bên phía nhà sản xuất lại thay Lạc Hi được. Tiếng tăm của Lạc Hi vang dội là thế, lối diễn cuốn hút ai cũng thấy. Thay Lạc Hi ư?! Trừ khi là phía nhà sản xuất đầu óc có vấn đề!

À...

Trần Ân tròn xoe mắt.

Nhưng, ông chủ của Âu Hoa Thịnh... chẳng phải là Thiếu gia sao?...

Lẽ nào là Thiếu gia, anh ấy... Trần Ân há hốc miệng sợ hãi, không ngăn nổi mỗi nghi ngờ, cô quay đầu sang nhìn Doãn Hạ Mạt cũng đang trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt đăm chiêu, không biết đang nghĩ ngợi điều gì.

“Này!” Trần Ân ngập ngừng. “Cậu thật sự muốn đến nhà Lạc Hi à? Ở đó lúc này chắc đám nhà báo đang chầu chực bên ngoài, cậu xuất hiện liệu có...”.

“...”

Doãn Hạ Mạt lưỡng lự. Thực ra cô cũng thừa biết bây giờ không

phải là lúc thích hợp chạy đến nhà Lạc Hi, chỉ có điều không có cách nào liên lạc được với anh, di động thì tắt, điện thoại nhà và công ty cũng không sao gọi được, không biết như thế nào, giờ cô chỉ muốn nhìn thấy Lạc Hi ngay lập tức thì mới yên tâm được. Thấy Doãn Hạ Mạt còn đang dẫn đo do dự, Trần Ân cũng mềm lòng, không suy nghĩ nhiều nữa, cô động viên Doãn Hạ Mạt. “Thôi được, đi thì đi! Dù sao quan hệ của cậu và Lạc Hi mọi người cũng biết cả rồi, xem ra không chừng có khi đây lại là dịp tốt.” Xe chạy tới gần nhà Lạc Hi, cô không khỏi giật thót mình trước cảnh người xe la liệt bao vây của các phóng viên báo chí và truyền thông. Một phóng viên tinh mắt nhận ngay ra xe của họ, ngay lập tức chiếc xe bị biển người bao vây, muốn rút lui cũng không rút nổi. Trần Ân đành phải để Doãn Hạ Mạt xuống xe, bảo vệ Hạ Mạt trong vòng vây của cánh phóng viên chen vào trong toà nhà rồi lại chặn bọn họ lại đằng sau. Trần Ân vừa thay mặt Doãn Hạ Mạt trả lời qua loa đủ loại câu hỏi của đám nhà báo, vừa tìm lối vào, may mắn nhờ có sự can thiệp của bảo vệ toà nhà, cánh nhà báo mới không còn cách nào đuổi theo Hạ Mạt vào bên trong.

Đứng trước cửa căn hộ của Lạc Hi.

Doãn Hạ Mạt bấm chuông, sau khi người bên trong nhìn ra cô, cửa lập tức mở, Khiết Ni ngạc nhiên nhìn cô. Doãn Hạ Mạt chào hỏi vài câu xã giao, ánh mắt lướt qua vai Khiết Ni tìm Lạc Hi, anh đang một mình ngồi tựa trên sofa trong phòng khách, quản lý Kiều tức tối sốt ruột đi qua đi lại, báo chí quăng la liệt trên mặt bàn.

Nghe thấy tiếng bên ngoài cửa.

Lạc Hi đưa mắt nhìn ra, thoạt tiên anh hơi ngạc nhiên, sau ánh mắt sáng hẳn lên, Lạc Hi như tỉnh táo hẳn, anh mỉm cười, đưa tay về phía Doãn Hạ Mạt.

Nắng chiều ấm áp long lanh.

Nắng chiếu qua kính cửa sổ trải dài lên ghế sofa màu tím đậm. Lạc Hi kéo Doãn Hạ Mạt ngồi xuống cạnh mình, anh không hỏi tại sao cô lại tới, chỉ dịu dàng nhìn cô, nháy mắt với cô, mỉm cười nắm lấy tay trái cô đặt giữa lòng bàn tay mình.

Anh nói với cô bằng ánh mắt.

Không phải lo lắng đâu...

Là sao nhỉ? Doãn Hạ Mạt sửng người nghĩ ngợi. Cho dù lúc trước cô bị người ta bắt cóc hay có phải chịu đựng cái tát cũng như sự hăm hại của An Bản Ni, cô cũng đâu cảm thấy căng thẳng lo nghĩ như lúc này. Cô không giải thích nổi tại sao cô có thể bình tĩnh đối mặt với tất cả những chuyện xảy đến với mình, nhưng lại không thể vô tư đứng đưng đối diện với những khó khăn mà anh đang gặp phải?

Cô cố gắng điều hoà hơi thở, ép mình phải bình tĩnh một chút, đôi bàn tay lạnh ngắt của cô trong đôi bàn tay ấm áp của anh cũng đã dần ấm lên.

Lúc này, Khiết Ni mang đến một tách trà nóng, cô cảm ơn. Quản lý Kiều lúc trước cũng có gặp qua cô vài lần khế gặt đầu chào rồi lại nói chuyện điện thoại. Hình như trong điện thoại có tin không hay, quản lý Kiều càng lúc càng lớn tiếng, sau đó giận dữ cúi um lên. Doãn Hạ Mạt lật những tờ báo đặt trước mặt, hầu như tờ nào cũng đều cho đăng tin Công tu Âu Hoa Thịnh tuyên bố dừng quay bộ phim *Cờ chiến* với lý do thay diễn viên Lạc Hi vì kỹ năng diễn xuất chưa đủ xuất sắc, chưa đạt yêu cầu của bộ phim. Cô kinh ngạc thờ dài, đôi bàn tay lúc này vừa có được chút ấm áp lại trở về lạnh buốt. Cô biết rất rõ những chuyện kiểu này ảnh hưởng ghê gớm đến sự nghiệp và danh tiếng của một diễn viên như thế nào.

“Diễn xuất của A Hi không tốt?! Anh ta đã nhận danh hiệu Cảnh Đế không biết bao nhiêu lần, không lẽ tất cả những đánh giá đó của ban giám khảo trong các liên hoan phim đều có vấn đề à?” Quản lý Kiều đứng gần cửa sổ uất ức phần nộ nói chuyện điện thoại. “Hơn nữa, bộ phim đã quay được một thời gian khá lâu, trong quá trình quay, trước sau đạo diễn phim *Cờ chiến* đã luôn không tiếc lời khen ngợi phong cách diễn xuất của A Hi. Tôi không thể hiểu nổi, cái mà các ông cho là “kỹ năng diễn xuất chưa đủ xuất sắc” là ở đâu nữa?” Lạc Hi cười.

Lạc Hi thản nhiên ngồi nghịch mấy ngọn tay Doãn Hạ Mạt, dường như không mấy bận tâm trước sự việc đang diễn ra, còn cô thì ngược lại, đang chăm chú dõi theo cuộc nói chuyện điện thoại của quản lý Kiều.

“Được, các anh đã nhất mực khẳng định rằng A Hi đóng *Cờ chiến* không hay, thế thì các anh thử chiếu mấy tập đã quay xem công chúng đón nhận như thế nào?!... Cái gì? Không thể để lộ nội dung bộ phim ra ngoài sao!” Quản lý Kiều nổi đóa gào lên. “Tôi nói cho các anh biết, những hành động này của các anh chính là hành vi vu khống Lạc Hi! Là phạm tội bôi nhọ danh dự và uy tín của Lạc Hi! Tôi hoàn toàn có quyền đại diện cho công ty kiện các anh ra toà về hành động này!”

“Bụp!” Quản lý Kiều gập mạnh điện thoại!

A Kiều vẫn còn đang trong cơn xúc động mạnh, anh hầm hầm tức tối đi qua đi lại trong phòng khách.

Doãn Hạ Mạt chau mày trầm ngâm nhìn đủ loại báo chí, tập san đang bày trên bàn, chỗ nào cũng giật tít Cảnh Đế Lạc Hi bị nghi ngờ về tài năng diễn xuất; Lạc Hi đối diện trước với nguy cơ bị thay thế; Thời huy hoàng đã qua, Lạc Hi đang xuống dốc; v.v.... Những hàng tít như xoáy vào tim khiến Hạ Mạt cảm thấy đau đớn, tổn thương. Cô cắn môi, ngẩng đầu dăm chiêu nhìn Lạc Hi đang ngồi bên. Anh cũng đang nhìn cô, đôi mắt đen láy, nụ cười thản nhiên như không có gì.

Khiết Ni lo lắng hỏi nhỏ A Kiều: “Vậy... phải làm sao đây?”.

Hồi lâu, A Kiều đứng chân, ánh mắt vẫn đầy tức tối, ngón tay di di

hàng lông mày, anh nhìn thẳng vào Lạc Hi, hoài nghi nói: “Lạc Hi này, Công ty Âu Hoa Thịnh hình như là trái tim sắt muốn đẩy cậu tới đường cùng, nghĩa là sao nhỉ? Trước đây cậu có làm gì đắc tội với họ không?”

“Âu Hoa Thịnh...” Lạc Hi chậm rãi đọc từng chữ cái tên đó rồi nhếch mép cười. “Đúng rồi, tôi đã lỡ đắc tội với một nhân vật rất quan trọng của công ty họ, đẩy tôi vào bước đường cùng, rất phù hợp với phong cách và thói quen của hấn ta.”

Doãn Hạ Mạt rầu rĩ.

Quả nhiên là tác phong của người đó, sau năm năm vẫn không hề thay đổi.

“Là ai?” A Kiều vội vàng hỏi.

“Là ai thì cũng không liên quan gì.” Nụ cười của Lạc Hi mang chút lạnh lung, yêu ma quỷ quái. “Hấn làm như vậy là để uy hiếp tôi, tôi mặc kệ, tôi nhất định sẽ không bao giờ giao nộp cho hấn cái mà hấn muốn có.” Nói rồi anh nắm lấy tay Doãn Hạ Mạt.

“Không có liên quan gì?! Nếu bộ phim *Cờ chiến* được công chiếu thuận lợi sẽ gây được tiếng vang lớn, thậm chí có thể tranh giải Oscar, điều đó sẽ đem lại một bước tiến mới trong sự nghiệp của cậu, cậu sẽ đặt chân tới đỉnh cao không mấy ai có được! Lạc Hi, vì tham gia bộ phim *Cờ chiến* mà gần ba tháng nay cậu đã không có thêm một tác phẩm mới nào khác. Nếu sự thật là do diễn xuất của cậu có vấn đề mà bị thay thế, thì trong giới nghệ sĩ, nơi mà ngày ngày xuất hiện các diễn viên mới, cậu sẽ dễ dàng bị các fan lãng quên nhanh chóng, lại thêm những thông tin không hay như vậy...” Gương mặt A Kiều không giấu được sự lo lắng, anh hiểu rất rõ những tổn thất phải gánh chịu.

“Thì cứ cho là rút khỏi làng giải trí thì đã sao nào?” Lạc Hi giọng điệu dửng dưng. Doãn Hạ Mạt thất kinh, cô ngạc nhiên dán mắt nhìn Lạc Hi. Khiết Ni cũng sợ thót mình, khẽ bật kêu “A” một tiếng. “Đùa kiểu gì thế?!” A Kiều giận dữ. “Ngày mới từ Anh trở về, cậu đã phải chịu biết bao gian khổ để gây dựng sự nghiệp, chẳng lẽ chịu để kết thúc một cách vớ vẩn thế này sao? Nói cho tôi biết người đo là ai! Tôi sẽ nghĩ cách!”

Lạc Hi lắc đầu qua lắc đầu lại, khẽ cười, nói:

“Vô ích thôi, ngay cả xã hội đen cũng không làm gì được hấn. Hơn nữa, anh Kiều này, không lẽ chỉ vì *Cờ chiến* bị ngừng quay mà sự nghiệp của tôi sẽ bị sụp đổ? Tôi không phải là ngọn cỏ yếu đuối dễ dàng bị gục ngã trước phong ba bão táp, tôi là cây đại thụ rễ đã ăn sâu vào trong đất đá, gió có lớn, sấm có gào như thế nào cũng không làm gì được tôi. Trừ phi tôi tự ý từ bỏ chứ không ai có thể đánh gục tôi được.”

A Kiều sững sờ nhìn Lạc Hi.

“Lạc Hi...”

“Được rồi, mọi người hãy về nghỉ ngơi đi, tôi cũng mệt rồi.”

Lạc Hi vẫy tay ra hiệu cho quản lý Kiều và Khiết Ni mau ra về. Đóng cửa căn hộ lại, anh thở phào nhắm mắt, sau đó nở một nụ cười ấm áp tiến về phía Doãn Hạ Mạt.

Doãn Hạ Mạt trầm ngâm nhìn đồng báo bày la liệt trên bàn rất lâu không nói câu nào. Lạc Hi xoay vai Doãn Hạ Mạt lại để cô nhìn thẳng vào mắt mình, anh khẽ véo mũi cô, mỉm cười nói:

“Đã bảo đừng lo, việc gì mà em cứ phải đeo cái bộ mặt nghiêm trọng đến vậy?”

Cô nhìn anh chằm chằm.

“Nếu là do anh ta, vậy mọi chuyện đều bắt nguồn từ em. Em sẽ tìm cách giải quyết, không thể để anh ta hại anh được.”

Ngón tay Lạc Hi cứng lại.

Anh nhìn Hạ Mạt.

Khuôn mặt đang tươi tỉnh từ từ biến sắc.

“Em muốn giải quyết thế nào? Đáp ứng tất cả những điều kiện hấn ta sẽ đưa ra, quay về với hấn ta, sau đó cầu xin hấn ta từ bỏ độ lượng buông tha cho anh? Doãn Hạ Mạt, vậy rốt cuộc trong lòng em, hấn mãi mãi là Thiếu gia nắm trong tay quyền sinh quyền sát, còn anh mãi mãi chỉ là kẻ thấp kém thôi phải không?”

“Xoẹt!” Lạc Hi giật dữ gạt tay hất tung chồng báo xuống sàn nhà, rồi bật dậy, đi ra chỗ cửa sổ đứng quay lưng về phía cô, hơi run người. “Lạc Hi...”

Doãn Hạ Mạt sửng sốt không nói nên lời. Cô đâu có ý nghĩ như vậy, chẳng qua cô muốn nghĩ xem sự việc còn có thể xoay chuyển được sang hướng khác hay không. Cô không cam tâm để Lạc Hi vì mình mà bị hại.

Nhìn Lạc Hi đang tức giận quay lưng lại với mình, lòng cô đau thắt, đột nhiên cô nhận ra hình ảnh năm năm trước, cô để cho anh phải rời xa gia đình bố mẹ Doãn thân thương vẫn cứ luôn ám ảnh anh cho đến tận bây giờ.

Cô nhẹ nhàng đứng dậy từ sofa bước lại gần Lạc Hi.

Chân cô vướng phải tờ báo nằm trên thảm, cô quỳ xuống nhặt lên lật ra xem. Tờ báo có đăng một bức ảnh cũ, rất giống với hình ảnh một cậu bé đang được cấp cứu trong bệnh viện. Cô ngạc nhiên đọc chú thích bên dưới bức ảnh Lạc Hi hoảng tử bị bỏ rơi.

Rèm cửa sổ ren trắng bị gió thổi tung.

Ánh nắng ngày xuân rực rỡ, nhưng hình như nó chẳng đem lại chút ấm áp nào. Đau đớn, giận dữ và hận thù trong lòng Lạc Hi trong những giây phút chờ đợi chuyển dần sang kinh hoàng, sợ hãi. Anh cứ đinh ninh rằng, Hạ Mạt sẽ ngay lập tức lên tiếng giải thích cho anh nghe mọi chuyện không phải như anh nghĩ, cô không hề có ý đó, là do anh hiểu lầm thôi, thậm chí cô sẽ chạy đến ôm anh từ phía sau, thủ thỉ với anh rằng cô sẽ không rời xa anh, bất luận có chuyện gì đi nữa cô sẽ luôn ở bên anh.

Vậy mà...

Im lặng thế...

Trong giây phút chờ đợi, môi anh trắng bệch ra, hai tay chắp sau lưng lạnh buốt, sống lưng tê cứng, lạnh giá run lên bần bật.

Vậy thì...

Lẽ nào Hạ Mạt thật sự muốn rời xa anh? Muốn từ bỏ anh để trở về bên Âu Thần, phải chăng đây là cơ hội tốt để cô ấy lấy cơ chia tay...

Là như vậy sao?!

Một cảm giác sợ hãi và tuyệt vọng tê tái ập tới khiến lòng ngực Lạc Hi đau tức, anh hoảng loạn quay người lại tìm cô!

Phòng khách lặng yên như tờ.

Cô đang ngây người ngồi nhìn vào một tờ báo...

Trái tim đang lo sợ đau khổ có đôi chút ảm lại, Lạc Hi tiếp tục quay lưng đi chờ đợi. Cũng chính vào lúc này, linh tính mách bảo anh phải ngoái xem tờ báo mà Doãn Hạ Mạt đang cầm trên tay. Qua khe hở giữa các ngón tay Hạ Mạt, anh nhận ra tấm ảnh từ lâu lắm rồi rất quen, rất quen.

Lạc Hi kinh hãi!

“Không được xem...”

Anh sợ hãi nhảy tới giật lấy tờ báo trong tay Doãn Hạ Mạt, ánh mắt lướt nhanh một lượt, ký ức đau khổ ngày xưa như một cơn ác mộng, giây phút như ngoạm lấy anh, Lạc Hi run rẩy vội vàng xé vụn tờ báo vứt vào sọt rác!

“Lạc Hi...”

Doãn Hạ Mạt ngạc nhiên, cô vẫn đờ đẫn kinh ngạc trước sự việc trên tờ báo trần thuật lại. Cô vẫn biết Lạc Hi xuất thân từ cô nhi viện, nhưng cô đâu có biết anh là đứa trẻ bị người ta vứt bỏ như vậy.

“Em xem được nhiều chưa?!” Lạc Hi gặng hỏi cô, thần sắc của Hạ Mạt khiến Lạc Hi bắt đầu hoang mang sợ hãi không thể không ôm chặt lấy vai cô, Lạc Hi đau đớn hét to: “Em hãy quên hết những gì em vừa đọc đi! Đó là những điều giả dối! Đều là sự bịa đặt! Em hãy quên hết đi! Có nghe thấy anh nói không hả?!”

“Em có thể quên hết!” Lòng cô quặn đau, Hạ Mạt khẽ nói. “Nhưng anh cũng phải quên hết! Chính vì lý do này mà anh luôn có cảm giác bất an đến như vậy sao? Người phải quên chính là anh mới đúng, không phải em!”

“...”, đôi mắt đen ngân ngấn lệ, anh cười nhạt, “... Quên à... đó là số mệnh của anh, phải quên như thế nào đây?”

“Sao cơ?”

“... Anh là người được ấn định phải bị vứt bỏ... là số mệnh của anh... hết lần này đến lần khác, lúc nào cũng bị vứt bỏ... bị vứt bỏ hết như những thứ rác rưởi...”, khuôn mặt Lạc Hi vô hồn, đôi môi lộ một nụ cười đẹp như làn sương đêm, “...Em cũng sẽ lại vứt bỏ anh lần nữa phải không?... A... cứ cho là em không biết đến những chuyện đó, em cũng sẽ vứt bỏ anh... một người là Thiếu gia thân thế cao quý, còn một người chỉ là cô nhi thân phận thấp hèn...”

“Hoá ra anh tự ti đến thế sao?” Những lời nói của Lạc Hi như muối xát vào vết thương, cô đau đớn, phần nộ lớn tiếng: “Cô nhi thì có làm sao, tuổi thơ bị bỏ rơi thì có làm sao?! Chúng ta đều đi bằng đôi chân của chính mình, đều dựa vào bản thân, mỗi thành quả đạt được đều là do nỗ lực mới có! Như vậy mất mặt lắm sao? Dù có bị vứt bỏ đi chẳng nữa, thì người ta cũng có nỗi khổ riêng! Hơn nữa, chuyện đó đã trải qua lâu lắm rồi, tại sao anh lại thốt ra những lời khiến người khác đau lòng như vậy. Hay là anh muốn em vì thương xót anh mà phải thề rằng không bao giờ rời xa anh sao?”.

“Em?!”

Đôi môi Lạc Hi thất sắc, anh phần nộ nhìn cô chằm chằm, lồng ngực như có búa gõ rầm rầm, mùi máu tanh dâng lên cổ họng. Nhìn thấy bộ dạng tức giận và phần nộ của anh, Doãn Hạ Mạt hít thở thật sâu để lấy lại bình tĩnh. Đôi mắt màu hồ phách sáng tựa pha lê, cô nhẹ nhàng nói:

“Những chuyện đã qua đều đã qua rồi. Cũng giống như anh vừa mới nói, Lạc Hi bây giờ là cây đại thụ, rễ đã ăn sâu trong đất đá, dù phong ba bão táp cũng không thể đánh gục được. Anh không cần phải bận tâm nhiều, trên thế gian này có rất nhiều phải ganh tị với thành công của anh.”

Cô ân cần nắm lấy đôi bàn tay cứng cáp của Lạc Hi, nói tiếp:

“Có lúc em nghĩ rằng số mệnh thật lỳ lạ, nó đem đến cho người ta một vài thứ gì đó thì chắc chắn cũng sẽ lấy đi của họ một vài thứ mà chẳng thêm quan tâm cái họ cần là cái gì. Lạc Hi, bản thân anh chính là món quà số mệnh tặng cho anh...”

Cô chăm chú nhìn vào gương mặt vẫn còn vẻ đau khổ của Lạc Hi. “Ngay từ phút giây đầu tiên nhìn thấy anh, em đã không thể tin rằng trên thế gian này lại có một chàng trai đẹp đến nhường ấy, cái đẹp ấy dường như không phải là một điều tốt lành. Ông trời ban cho anh dung mạo tuấn tú, nhưng lại chọn cách lấy đi hạnh phúc tuổi thơ của anh.”

“Anh không cần...” Lạc Hi mím chặt môi.

“Đúng, nếu tất cả chúng ta có thể tự mình lựa chọn”, cô khẽ mỉm cười, “nhưng nếu đã không thể lựa chọn thì chúng ta hãy cố gắng chấp nhận vậy. Xem như số phận có lẽ cũng rất công bằng. Vì vậy số phận đâu có vứt bỏ anh mà nó chỉ mang đến cho anh một khoảng thời gian không giống như mọi người mà thôi.”

“...”

Lạc Hi ngạc nhiên nhìn Hạ Mạt.

Cô nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy anh, “... Sau này... đừng nói những lời điều khiển bản thân anh cũng như người khác phải đau lòng như vậy nữa nhé...”

Cô tựa đầu vào ngực Lạc Hi.

Anh ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên người cô, thân người cô ấm áp, mềm mại sưởi ấm trái tim giá lạnh của anh. Lạc Hi nín

thở ôm chặt Hạ Mạt vào lòng, dường như chỉ cần có cô ở bên là những kí ức đau buồn, tăm tối một thời sẽ không bao giờ quay trở lại. Nhưng ở đâu đó trong lòng anh vẫn tồn tại một nỗi đau đớn, chua xót, mãi mãi không thể nào xoá nhoà.

Ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu lên hai cái bóng đang tựa vào nhau... Màn đêm buồn xuống.

Doãn Hạ Mạt không về. Cô ở lại và vào bếp nấu vài món ăn nhẹ, Lạc Hi ở bên phụ giúp, hai người luôn chân luôn tay, không ai nhắc lại câu chuyện hồi chiều. Lúc ăn cơm, nhìn thấy nụ cười lại nở trên môi Lạc Hi, anh kể những chuyện rất thú vị trong làng giải trí, cô cũng vui lây, chăm chú lắng nghe anh nói chuyện.

Là cần có thời gian thôi...

Vết thương trong lòng anh chỉ có thời gian mới từ từ chữa lành. Cô cẩn thận lọc xương cá, gấp phần thịt vào bát cho anh. Lạc Hi hơi ngạc nhiên nhưng sắc mặt lộ rõ vẻ thích thú hết như một đứa trẻ. Thái độ ấy của anh càng làm cho Doãn Hạ Mạt thấy thương anh hơn. Có lẽ những kí ức đau buồn ngày xưa không dễ gì xoá bỏ, cô chưa từng trải qua chuyện đó thì có có tư cách nào khuyên nhủ, an ủi anh?

Thu dọn bát đĩa xong, cũng đến lúc cô phải về.

“Em đừng đi.”

Lạc Hi kéo tay Hạ Mạt lại.

Cuối cùng Hạ Mạt đã ở lại với Lạc Hi đến tận khuya. Hai người ngồi trên ghế tựa vào nhau cùng xem đĩa phim *Ngày hè ở Roma*. Nhạc nền và lời thoại của nhân vật vang lên trong căn phòng yên ắng.

Lạc Hi đã ngủ từ khi nào không biết.

Doãn Hạ Mạt ngắm nhìn gương mặt khoan thai của Lạc Hi đang chìm trong giấc ngủ, cô nhẹ nhàng đưa tay đặt đầu Lạc Hi gối lên vai mình để anh ngủ thoải mái hơn một chút. Cô nhìn lên màn hình, trong phim đang là cảnh một khu vui chơi giải trí náo nhiệt, cô thù người ra, đột nhiên đầu óc cô lại chợt nhớ tới nội dung bài báo đó. Cũng là khu vui chơi...

Có lẽ tại những cảm xúc của cô truyền qua anh, Lạc Hi trong cơn mơ toàn thân lại cứng đờ. Dưới ánh đèn mờ mờ trong phòng khách, trên chiếc sofa màu tím, Lạc Hi ú ớ nói mơ không yên, mồ hôi trên trán túa ra.

“Mẹ ơi...”

“Mẹ ơi...”

Khuôn mặt Lạc Hi biến sắc trắng bệch, hàng lông mi ươn ướt.

Ánh sáng lờ mờ không rõ...

Lạc Hi ngáy bé lại tới khu vui chơi đó...

...

Nào là đu quay cao chót vót, nào là xe leo núi, nào là ngựa gỗ, thuyền đạp nước, thăm bay Ý, chuột khổng lồ... Hôm ấy là mùa đông, trời rét căm căm, tuyết bay đầy trời, người đến khu vui chơi rất

ít, hầu như không có ai xếp hàng chơi trò chơi. Mẹ mặc chiếc áo khoác màu trắng, đẹp tựa như tiên nữ giáng trần đang dẫn Lạc Hi chơi tất cả các trò chơi mà trước đây dù rất muốn nhưng cậu không dám chơi...

Lúc đu quay lên cao, Lạc Hi thích thú gào hét thật to! Lúc chơi đu ngựa gỗ, tiếng nhạc vui nhộn bên tai, Lạc Hi thích thú vẫy tay liên tục với mẹ đang đứng bên ngoài chăm chú nhìn mình.

Cái ngày tuyết rơi đó...

Là ngày hạnh phúc nhất trong ký ức của Lạc Hi...

Mẹ còn mua cho Lạc Hi một ly kem thật lớn, thật ngọt! Lạc Hi sướng rơn, đưa cao ly kem lên cho mẹ cắn miếng đầu tiên.

Cho nên...

Mẹ vẫn cần đến con, mẹ vẫn yêu thương con, vì thế mẹ sẽ không đành lòng vứt bỏ con, đúng không? Vài ngày trước, Lạc Hi nghe lỏm được cú điện thoại giữa mẹ và cô nhi viên, nghe thấy mẹ van nài họ nhận nuôi Lạc Hi, Lạc Hi sợ hãi cực độ khóc lóc van xin mẹ, con hứa sẽ thật ngoan, học thật giỏi, sẽ cố gắng đỗ đầu trong các kỳ thi, sẽ đi giao sữa kiếm tiền...

Lạc Hi chỉ cần sống cùng mẹ...

Cậu không muốn bị đem đến cô nhi viên. Cậu không muốn trở thành cô nhi!

Mẹ cuối cùng cũng đã đồng ý không đưa cậu đi.

Và cậu cũng phải giữ lời đã hứa với mẹ. Lạc Hi đã trở thành một đứa trẻ rất ngoan. Trời vừa sáng, Lạc Hi đã mò dậy đi giao sữa cho mọi người trong khu phố, tối tối mang sữa nóng cho mẹ, nửa đêm mới về nhà. Lạc Hi học cách giặt giũ. Lau chùi cẩn thận những đôi dép đẹp của mẹ... Mọi người trong khu phố đều tấm tắc không ngớt lời khen cậu... nhưng hằng đêm, Lạc Hi chẳng bao giờ có được giấc ngủ ngon, trong phòng chỉ cần nghe thấy tiếng động nhỏ là cậu giật mình bật dậy, lo sợ mẹ lên ra đi bỏ cậu ở lại một mình...

Tuyết trắng nhẹ nhàng rơi...

Lạc Hi nhỏ bé đã thật sự cảm thấy hạnh phúc, chẳng thấy lạnh chút nào...

Mẹ bảo cậu ngồi ở chiếc ghế dài trong khu vui chơi đợi mẹ đi mua bánh bao về. Mẹ nói, ngoan, ngoan, mẹ sẽ về ngay, con cứ ngồi ở đây không được đi đâu. Nhưng không hiểu tại sao, Lạc Hi tự dưng cảm thấy rất sợ nên nói con không đói, con muốn đi cùng với mẹ.

Con không nghe lời à? Mẹ chau mày nói.

Mẹ đi rồi.

Bóng dáng mẹ dần dần chìm trong màn tuyết trắng xóa.

Lạc Hi bé nhỏ tay cầm ly kem ngồi trên chiếc ghế dài.

Một tiếng đồng hồ trôi qua...

Ba tiếng đồng hồ trôi qua...

Mẹ vẫn chưa quay lại...

Ly kem làm cho những ngón tay Lạc Hi như đông cứng lại.

Tuyết, rơi càng lúc càng dày, trong khu vui chơi mọi người đã ra về hết, tất cả các loại trò chơi đều đã dừng hoạt động...

Năm tiếng đồng hồ đã qua...

Trên chiếc ghế dài, giữa những bông tuyết dày đặc, Lạc Hi run lẩy bẩy, càng lúc càng hoảng sợ...

Mẹ ơi...

Mẹ ơi...

Màn đêm kéo đến.

Đèn trong khu vui chơi đã được bật lên.

Tuyết rơi đầy mặt đất, một thế giới trắng xoá. Nhét ly kem vào giữa khe hở trên chiếc ghế, Lạc Hi bé nhỏ co rúm người trên chiếc ghế dài đã bị tuyết phủ đầy, vừa lạnh vừa đói. Lạc Hi ôm chặt lấy mình, tự trấn an bản thân, mẹ sẽ quay lại thôi, chắc là mẹ đang bị lạc, mẹ sẽ quay lại tìm mình...

Đêm giá lạnh.

Chú bảo vệ khu vui chơi đi tuần phát hiện ra cậu bé đang co ro ngồi giữa trời giá rét định thần dân vào ban quản lý. Lạc Hi giãy giụa kiên quyết từ chối, cậu phải ở đây chờ mẹ! Nếu mẹ quay lại không tìm thấy cậu, mẹ sẽ rất lo lắng! Chú bảo vệ mát hết kiên nhẫn bỏ đi. Lạc Hi xoa xoa hai bàn tay đang sắp đông cứng của mình, tiếp tục ngồi đợi mẹ trên chiếc ghế dài.

Trời càng lúc càng khuya.

Tuyết rơi càng lúc càng dày.

Lạc Hi bé nhỏ và cô độc ngồi trên chiếc ghế dài kiên trì đợi mẹ. Cậu bé mở to đôi mắt nhìn về hướng mẹ đã ra đi, lưng thẳng đứng, đầu ngẩng cao để nước mắt không thể chảy xuống được...

Mẹ đã mua cho cậu ly kem...

Mẹ...

Sẽ không bỏ rơi cậu...

Mẹ có lẽ đang trốn ở một nơi nào đó nhìn cậu, xem cậu có ngoan không, xem cậu có ngồi ngoan ngoãn đợi mẹ quay lại hay không...

...

“Mẹ ơi...”

“Mẹ ơi...”

Hàng lông mi đen ướt đẫm, người Lạc Hi run rẩy lạnh giá như đồng cứng lại. Lạc Hi co giật từng cơn nhưng không sao tỉnh dậy được, anh co quắp trên chiếc sofa màu tím.

“Lạc Hi, tỉnh lại nào...”

Doãn Hạ Mạt khẽ lay vai Lạc Hi, trong lòng cô vừa thấy anh thương vừa nhói đau.

Bài báo đó đã đào bới câu chuyện thuở ấu thơ của Lạc Hi, hoá ra ngay từ hồi chín tuổi anh đã bị đăng trên báo. Đích thân mẹ ruột nhẫn tâm vứt bỏ đứa con trong khu vui chơi, cậu bé chín tuổi ngồi trên chiếc ghế dài giữa trời tuyết đợi mẹ từ sang đến tối, đến sáng hôm sau, người ta đã phát hiện toàn thân cậu đông cứng như đang

rơi vào trạng thái hôn mê.

Sau ba ngày ba đêm cấp cứu trong bệnh viện, các bác sĩ đã giành giật mạng sống của cậu từ tay thần chết. Tin tức này lúc đó được đăng tải trên phương tiện truyền thông đã gây sự phẫn nộ của công chúng. Người ta cũng đã lần theo dấu vết để tìm mẹ cho cậu và phát hiện ra người đàn bà đó trong đêm ấy đã lặn mất tăm, bật vô âm tín. Không còn cách nào khác, sau khi hồi phục cậu bé đã được đưa đến cô nhi viện.

“Anh chỉ nằm mơ thôi...”, Lạc Hi vẫn ngủ say không tỉnh lại được, Doãn Hạ Mạt để đầu anh trên đùi mình, vỗ về, vuốt mái tóc anh, cúi xuống khẽ thì thầm, “đó chỉ là mơ thôi... chuyện đã qua hãy cố quên đi... chỉ là mơ thôi...”.

Trong cơn ác mộng, Lạc Hi lạnh buốt sống lưng.

Dần dần, dần dần...

Giọng nói ấm áp đi vào giấc mơ của anh...

Giống như là...

Lạc Hi bé nhỏ ngồi trên chiếc ghế dài trong khu vui chơi giải trí, giữa tuyết rơi, cuối cùng sau khi chờ đợi rất lâu, rất lâu, rất lâu cũng đã đợi được người trong số mệnh...

Chương 10

Sau khi tin Lạc Hi bị thay thế trong phim *Cờ chiến* truyền ra ngoài, dư luận đã hình thành hai luồng ý kiến trái ngược nhau.

Một bên là những nhà báo chuyên về mảng phê bình điện ảnh phân tích rằng, xem xét từ góc độ thương mại của Công ty Âu Hoa Thịnh, thì công ty này tuyệt đối không thể nào tùy tiện thay thế một người danh tiếng lẫy lừng và đã đóng quá nửa bộ phim như Lạc Hi, có lẽ thể hiện của Lạc Hi trong *Cờ chiến* quả là không đạt được kỳ vọng như người ta mong muốn, cho nên Công ty Âu Hoa Thịnh mới không còn cách nào khác là thay thế anh.

Một bên là các fan của Lạc Hi. Họ cho rằng tài năng diễn xuất của Lạc Hi không có gì để mà phải bàn cãi, Công ty Âu Hoa Thịnh quyết định thay thế Lạc Hi là một sai lầm, hành động này không những làm tổn thương Lạc Hi mà còn làm tổn hại tình cảm của đông đảo khán giả yêu mến anh.

Trong lúc hai luồng ý kiến đang đấu tranh kiệt liệt, thì lại xuất hiện một bài báo của một nhà báo với bút danh Hoa Cẩm có tiếng của tờ *Nhật báo Quát Tự* tiết lộ về tuổi thơ của Lạc Hi có nhan đề: *Hoàng tử Lạc Hi là đứa trẻ bị bỏ rơi*. Thì ra Lạc Hi vốn là đứa trẻ bất hạnh bị mẹ bỏ rơi tại khu vui chơi, nhờ được đưa vào bệnh viện kịp thời mà đã qua cơn thập tử nhất sinh, sau đó bị đưa đến cô nhi viện. Dân tình quá sốc, họ không ngờ là Lạc Hi đẹp tựa một chàng hoàng tử khí chất cao quý lại có một tuổi thơ đau buồn như thế.

Giới báo chí cho rằng các fan sẽ thất vọng về xuất thân hèn mọn của thần tượng Lạc Hi, nhưng sau khi bài báo này được đăng, các fan của Lạc Hi không những không thất vọng, trái lại càng yêu quý, ủng hộ thần tượng của mình. Họ cho biết thần tượng Lạc Hi đã phải nếm trải bất hạnh trong quá khứ, vậy thì từ giờ trở đi, họ quyết mang hết sức lực của mình bảo vệ, cổ vũ cho anh, để anh được vui vẻ hạnh phúc! Họ luôn tin tưởng vào tài năng của Lạc Hi, họ sẽ mãi mãi ủng hộ anh đến cùng. Nếu như nhà sản xuất bộ phim *Cờ chiến* thay diễn viên, dám làm tổn thương Lạc Hi, họ quyết dùng mọi cách để chống đối, ngăn cản không cho bộ phim lên sóng.

Buổi chiều.

Tại tòa tháp Tập đoàn Âu Thị.

“Thiếu gia, đây là biên bản thảo luận ý kiến liên quan đến *Cờ chiến* Công ty Âu Hoa Thịnh gửi đến, mời cậu xem qua”. Simon đặt xấp tài liệu lên chiếc bàn làm việc màu đen, sau đó không như mọi lần đi ra ngoài ngay, mà đứng nán lại.

Âu Thần gật đầu, lạnh lùng đảo qua xấp tài liệu đó rồi tiện tay vứt nó qua một bên, tiếp tục xem các văn kiện và hợp đồng khác.

Kể từ khi đảm nhiệm Tập đoàn Âu Thị đến nay, Thiếu gia chưa bao giờ để tình cảm ảnh hưởng tới công việc. Lúc Công ty Lỗi Âu tổ chức tuyển chọn gương mặt đại diện quảng cáo, tuy lúc đầu, Thiếu gia đã chỉ định Doãn Hạ Mạt, nhưng sau đó, quá trình làm việc vẫn luôn tuân thủ theo trình tự quy định, để Doãn Hạ Mạt tham gia phần diễn thử, nhờ vào phần biểu diễn xuất sắc của Doãn Hạ Mạt nên Công ty Lỗi Âu chính thức nhận cô đảm nhiệm vai trò này.

Thế nhưng...

Lần này, Thiếu gia lại hành sự một mình khi ra quyết định cho bộ phim *Cờ chiến* dừng quay và thay diễn viên mà không hề lên tiếng giải thích. Ban giám đốc Công ty Âu Hoa Thịnh đã rất sốc, họ chất vấn tại sao bộ phim *Cờ chiến* đang quay rất thuận lợi thì bên hội đồng quản trị của tập đoàn lại đột ngột ra quyết định khó hiểu này. Bên phía Công ty Âu Hoa Thịnh đã tức tốc mở cuộc họp lâm thời, hy vọng phía tổng công ty có thể lập tức cải chính với phương tiện truyền thông rằng sẽ không có ý định thay thế Lạc Hi để có thể nhanh chóng xóa tan mọi ảnh hưởng xấu đến bộ phim, các cổ đông khác trong Tập đoàn Âu Thị cũng đã đồng lòng với ý kiến như vậy. Simon thẩm đoán.

Có lẽ sự tình ít nhiều liên quan đến Doãn Hạ Mạt, chỉ cần việc gì có liên quan đến cô, Thiếu gia lại có những hành động bất thường như vậy.

“Còn có việc gì nữa không?”

Âu Thần cau có ký tên lên một bản hợp đồng.

“Bên bộ phận quản lý Công ty Âu Hoa Thịnh hy vọng bên tổng công ty có thể đưa ra ý kiến chỉ đạo nhanh chóng giải quyết vấn đề *Cờ chiến*, họ cho rằng diễn xuất của Lạc Hi hoàn toàn không có vấn đề gì, doanh thu dự tính của *Cờ chiến* cũng rất khả quan”. Simon nói. Âu Thần chậm rãi xoay cây bút trong tay, anh ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt lo lắng của Simon, nói:

“Cậu nói với bọn họ rằng đây là quyết định cá nhân của tôi”.

Simon bất ngờ, “Thiếu gia...”.

“Cậu có thể ra ngoài được rồi”.

“Thiếu gia, từ trước đến giờ cậu không bao giờ can thiệp đến việc kinh doanh của các công ty con. Đối với tổng công ty thì việc đầu tư vào *Cờ chiến* không hề bị ảnh hưởng, nhưng đối với Công ty Âu Hoa Thịnh thì đây là đầu tư quan trọng nhất trong năm. Nếu nói đó là quyết định cá nhân của Thiếu gia, e rằng lý do này chưa chắc được thuyết phục được cấp lãnh đạo Công ty Âu Hoa Thịnh”.

Simon vẫn đứng trước bàn làm việc nhìn thẳng vào Âu Thần.

Âu Thần lạnh nhạt quan sát Simon.

“Cậu nói đúng. Tuy nhiên, tôi đã quyết định, chỗ Công ty Âu Hoa Thịnh, mấy ngày nữa đích thân tôi sẽ nói rõ với họ”.

“...”

Trước mặt Simon bây giờ không phải là Thiếu gia thân thuộc với anh, thái độ dửng dưng và lạnh lùng đó khiến anh ngạt thở.

Âu Thần hỏi: “Có chuyện gì nữa không?”

“Cô Doãn Hạ Mạt muốn gặp cậu, đang ngồi ở phòng chờ.”

Ngón tay cứng đờ.

Âu Thần đứng dậy khỏi bàn làm việc, định đi về phía cửa lớn, đột nhiên, cậu dừng lại, cảm bạnh ra, ánh mắt cuồn trào mãnh liệt từ từ trầm xuống rồi trở lại xanh thẫm như nước hồ.

“Tôi biết rồi.”

Âu Thần quay lại ngồi trên chiếc ghế da màu đen, khuôn mặt lạnh lùng của anh không để lộ cảm xúc gì.

Simon đi rồi.

Phòng làm việc im ắng như không có sự sống.

Chiếc đồng hồ treo trên tường chậm chậm nhích từng giây, từng giây.

Bốn giờ hai mươi.

Ánh nắng ngoài cửa sổ bị mây đen che kín, trời tối dần.

Âu Thần trầm ngâm xem duyệt tài liệu, thư ký đi vào rồi đi ra, mang tài liệu mới đến rồi lại cầm những tài liệu vừa được ký duyệt đi.

Bầu trời càng lúc càng xám xịt.

Mờ mịt ảm đạm.

Một tia chớp đột ngột lóe sáng xé toạc bầu trời.

Những giọt mưa lạnh lẽo tạt lên kính cửa sổ.

Âu Thần ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ trên tường, năm giờ ba mươi, anh nhìn về phía cửa phòng làm việc, một lúc lâu, anh mở ra xem tập tài liệu ghi chép những ý kiến thảo luận của lãnh đạo Công ty Âu Hoa Thịnh liên quan đến bộ phim *Cờ chiến*, đều là những lời tán dương, khẳng định tài năng của Lạc Hi. Mặt Âu Thần sầm xuống. Mưa mỗi lúc một nặng hạt.

Bầu trời bên ngoài cửa sổ u ám, những hạt mưa quất lên mặt kính mang theo những tiết tấu hỗn loạn, gập gáp. Đồng hồ trên tường lúc này đã bảy giờ năm mươi, một cơn đau co thắt từ dạ dày dữ dội ập đến.

Bước tới trước tủ rượu, Âu Thần để cho cái nóng bỏng rát của rượu Vodka chảy qua cổ họng, để cơn đau trừ khử đi sự thèm khát được nhìn thấy Hạ Mạt.

Chín giờ mười phút.

Âu Thần khoác áo rời phòng làm việc, nhân viên trong tập đoàn đã ra về hết, đại sảnh yên ắng lạ kỳ.

Đèn ở phòng chờ vẫn còn sáng.

Một dáng người yên lặng ngồi trên chiếc ghế sofa màu trắng, ly trà đặt trên bàn đã nguội từ lâu. Bóng Doãn Hạ Mạt in nghiêng trên mặt thảm trải sàn, bên ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi.

Hình như cảm nhận được Âu Thần đang đi tới.

Cô khẽ ngước đầu lên, mái tóc dài dày như rong biển, nước da trắng trong, đôi mắt màu hổ phách thản nhiên, lạnh đạm.

Một đêm mưa u tối.

Chiếc xe Lamborghini phóng như tên bay trên đường cao tốc, mưa vẫn rơi ào ào, không ngưng đọng lại thành từng vệt dài trên kính,

mưa rất to, những giọt nước đan vào nhau trên cửa sổ xe. Màn đêm cùng tiếng mưa đang bao trùm lấy Âu Thần và Doãn Hạ Mạt đang ở bên trong chiếc xe.

Không khí trầm lắng đến ngạt thở.

Hai bàn tay nắm chặt vô lăng, ngón tay trắng bệch, bàn tay trái vẫn còn băng bó, Âu Thần thần sắc lạnh lùng nhìn con đường trong mưa bão phía trước mặt, anh nhún ga hết cỡ. Dạ dày quặn đau từng cơn, nhưng dừng như anh không cảm nhận thấy, mưa đêm làm cho gương mặt Âu Thần càng thêm phần nghiêm nghị.

“Đang định đi đâu đấy?”

Không khí trong xe ảm đạm, Doãn Hạ Mạt nhìn làn mưa mờ lung mờ mịt bên ngoài xe, cảnh vật vô cùng xa lạ lên tiếng hỏi.

Âu Thần mím chặt môi.

Anh không nhìn cô, trả lời bằng một giọng lạnh lùng: “Cô thích thì cứ việc xuống xe.” Nói đoạn, cơn đau dạ dày lại đột ngột quặn lên, sắc mặt Âu Thần tái mét, tay trái theo bản năng ôm bụng, cơn đau vừa dứt Âu Thần vội vàng nhấc tay ra.

“Chưa ăn cơm tối có đúng không?”

Cô chăm chú nhìn vào sắc mặt trắng bệnh của Âu Thần. Cô vẫn còn nhớ hồi nhỏ dạ dày của anh rất yếu, có lẽ là căn bệnh di truyền, hễ ăn uống không theo quy định, hoặc ăn quá một chút bệnh sẽ tái phát ngay.

“Không liên quan đến cô”.

Âu Thần lạnh lùng nói, anh quay mạnh vô lăng, chiếc xe chạy như bay qua góc cua đường, nước mưa bên đường tóe sang hai bên tạo thành một màn nước bắn lên cao trắng xóa. Doãn Hạ Mạt không nói, quay đầu nhìn ra ngoài cửa. Trong đêm mưa tầm tã, cô chỉ nhìn thấy ánh đèn lờ mờ hai bên đường và những biển báo hiệu chỉ dẫn mờ mờ lúc ẩn lúc hiện.

“Dừng xe!”

Cô đột ngột kêu lên.

Người Âu Thần khựng lại, những ngón tay nắm chặt vô lăng đã buông lỏng ra, anh mím chặt môi, chiếc xe dừng đột ngột bên đường. Có nên đi chẳng? Mặc dù là vì Lạc Hi mà phải chịu khó nhẫn nhục ở bên Âu Thần vậy sao?!

Cô mở cửa xe, mưa lớn tấp vào mặt buộc Doãn Hạ Mạt phải đóng cửa xe lại, cô quay đầu hỏi Âu Thần:

“Có ô không?”

Âu Thần nghiêm mặt nói:

“Không.”

“...”

Cô thở dài, lại mở cửa xe lần nữa, nước mưa lạnh buốt ào ào trút xuống, lập tức đầu và mặt cô ướt đầm. Âu Thần cau mày, lôi cô trở lại, cởi áo khoác ngoài, quăng vào lòng cô.

“Lấy cái này!”

Cô sững người ngược mắt nhìn Âu Thần nhưng anh lại thờ ơ nhìn về phía trước. Mở cửa xe, cô lấy áo của anh che đầu bước ra. Trong cơn mưa như trút nước, đột nhiên như nghĩ ra điều gì, Doãn Hạ Mạt quay người lại gọi Âu Thần, mưa vẫn rất lớn, tiếng gọi bị ngắt quãng:

“Chờ em... em... quay lại.”

Mưa lớn không ngăn nổi cô, cơn đau dạ dày dữ dội làm mọi thứ trước mắt Âu Thần tối sầm lại, giống như sương mù, anh không nhìn thấy cả cái bóng mờ mờ của cô đi trong mưa. Âu Thần nhắm mắt lại gồng người lên chịu cơn đau như xé nát thân thể, khuôn mặt trắng bệnh, không còn sức anh gục đầu xuống vô lăng, ánh đèn xe chói mắt tạo thành một vệt sáng trắng trong đêm mưa âm u đen tối. Cơn đau và tiếng mưa làm anh không nghe rõ tiếng gọi của cô trong mưa.

Quay lại...

Cô sẽ quay lại sao...

Người đã tuyệt tình rời bỏ anh sẽ quay lại sao?

Không biết đã bao lâu.

“Roạt” cửa xe được mở ra, hơi thở của cô hòa với hơi thở của mưa ập vào. Cơn đau làm mắt Âu Thần chỉ thoáng thấy lò mờ, trong thoảng thoắt, anh chỉ nhìn thấy gương mặt cô đầy nước mưa, quần áo trên người cô cũng ướt sũng. Doãn Hạ Mạt run rẩy gấp chiếc ô bị gió thổi sắp hỏng, vòng tay trước ngực còn ôm thêm một cái ô khác, chiếc áo khoác ngoài của anh và một túi giấy.

“Uống thuốc đi.”

Cô quệt tay lau nước trên mặt, lấy từ trong túi giấy ra mấy viên thuốc dạ dày, một ly sữa nóng và một chiếc sandwich nóng hổi. Hạ Mạt lấy ống hút cắm vào ly sữa, lấy ra mấy viên thuốc dạ dày, dùng hết sức lực vực Âu Thần dậy, đặt thuốc vào lòng bàn tay Âu Thần rồi ôn tồn nói:

“Sữa hơi nóng, anh uống từ từ thôi.”

Âu Thần nhìn mấy viên thuốc màu trắng nằm trong tay, trong lòng vừa lạnh vừa nóng, đột nhiên cơn đau lại ập đến. Ngón tay Âu Thần cứng như băng bỗng ném hết chỗ thuốc đó đi, anh lạnh lùng nói:

“Không cần”.

Doãn Hạ Mạt ngạc nhiên nhìn Âu Thần.

“Cô nghĩ tôi vẫn còn là Âu Thần của ngày xưa sao?!” Âu Thần trừng mắt nhìn Hạ Mạt. “Luôn dĩ dành tôi bằng những lời mật ngọt để khiến tôi mềm lòng, khiến tôi thay đổi quyết định, để cô muốn gì được nấy sao?! Tôi của năm năm về trước giống như một thằng ngốc để cô bỡn cợt. Giờ đây cô lại muốn giở những thủ đoạn đó những hay sao?!”

“...”

Cô mở to mắt kinh ngạc, trái tim đau nhói. Tuy nhiên, cô cũng không lên tiếng giải thích bất cứ điều gì, cô lặng lẽ bỏ thuốc vào hộp, sau

đó ngồi bất động.

“Xuống xe”.

Giọng Âu Thần đánh lại không một chút tình cảm. Anh không muốn nhìn thấy mặt cô, không muốn nghe giọng nói của cô, không muốn tiếp nhận lòng tốt giả tạo của cô.

Doãn Hạ Mạt nhắm mắt lại.

Ngực cô phập phồng, cô cắn chặt môi, cầm lấy chiếc ô vẫn còn nhỏ nước mưa đẩy mạnh cửa xe. Đôi chân vừa thò ra ngoài trời mưa đột nhiên cô bị kéo trở lại bằng một lực rất mạnh. Bàn tay đó khiến vai cô bỗng rớt như chạm phải bàn là!

“Trong lòng em hẳn cũng chỉ có vậy thôi sao?! Không phải em đến cầu xin vì hắn sao? Tại sao không nói? Tại sao không cầu xin tôi?”

Cơn đau kịch liệt khiến Âu Thần mất đi vẻ lạnh nhạt thường ngày, anh choàng tay ôm chặt vai Hạ Mạt đang khẽ kêu lên, cơn đau đó như sắp xé nát anh từ dạ dày đến tận trái tim. Nước mưa ập vào từ cánh cửa xe đang mở, nước lạnh thấm ướt cả hai người.

Trước cơn phẫn nộ của Âu Thần, Doãn Hạ Mạt ngẩng đầu lên, ánh mắt tỏ thái độ dửng dưng lạnh nhạt.

“Anh muốn nghe em nói sao?”

Mưa lớn giăng đầy trời.

Chiếc xe Lamborghini đỗ bên đường, đèn xe sáng chói chiếu vào trong đêm đen, tiếng mưa rơi lộp cộp xuống nóc xe, trên cửa kính xe, mưa lớn như chôn vùi tất cả thế gian này.

“Đã tính là trả thù Lạc Hi, thì cần gì phải khổ sở để lộ ra như vậy? Anh hoàn toàn có thể giữ những thủ đoạn ngầm ngầm hơn để đối phó với anh ấy, cũng giống như đã bố trí sắp xếp để em được giải *Giương mặt mới xuất sắc nhất của năm*, giống như trước đây đã đem những hình ảnh An Bân Ni tạt em phán tán ra bên ngoài. Anh cần phải có những chiêu hoàn mỹ hơn nữa, thế nên lần này anh đã lu loa rêu rao tuyên bố sẽ thay Lạc Hi, chẳng qua cũng chỉ là muốn em đến cầu xin anh mà thôi.”

Thực ra, từ lâu Doãn Hạ Mạt đã hiểu được rằng, với khả năng của mình, cô không thể vượt qua được Phan Nam và Bạch Âm để giành giải *Giương mặt mới xuất sắc nhất của năm*, clip ghi lại cảnh An Bân Ni tạt cô cũng không được khéo léo sắp xếp để rồi phán tán ra bên ngoài. Tất cả đều có bàn tay Âu Thần đứng đằng sau sắp đặt.

Cô cười nhạt:

“Đã biết buộc em phải đến tìm anh, tại sao khi em đến rồi, anh lại phẫn nộ như vậy?”

Ánh mắt Âu Thần ảm đạm trở lại.

Đúng vậy, anh muốn xem cô có tới tìm anh không. Anh biết cô nhất định sẽ đến, nhưng khi cô đến rồi, ngực anh lại như bị những nét dao tàn nhẫn đâm xuyên!

“Em để tâm tới hắn lắm sao?”

Anh hỏi, cổ họng khản đặc.

Doãn Hạ Mạt nhìn Âu Thần, trong bóng tối, khuôn mặt anh u ám sâu thẳm. Rất lâu sau, cô mới ôn tồn nói:

“Lạc Hi không có tội, anh ấy không liên quan đến việc trước kia của anh và em. Nếu muốn trả thù, xin hãy trả thù em, đừng làm hại anh ấy.”

Cơn đau dạ dày càng lúc càng dữ dội.

Môi Âu Thần trắng bệch vì đau, giọng anh khản đặc, lạc hẳn đi:

“Không liên quan tới hắn?... Nếu không có sự xuất hiện của hắn, làm sao có thể xảy ra bi kịch năm năm về trước? Nếu không có sự xuất hiện của hắn, sao em có thể ruồng bỏ anh một cách tàn nhẫn như vậy? Đêm đó em đã nói gì với anh? Chẳng lẽ em đã quên hết rồi sao?”

Doãn Hạ Mạt dán mắt kính ngạc nhìn Âu Thần hỏi dồn:

“Anh... anh đã nhớ lại được hết rồi sao?”

Nhìn vào đôi mắt màu hổ phách sững sờ kính ngạc của Hạ Mạt, cơn đau khiến Âu Thần như muốn chết đến nơi. Trước mắt anh, mọi thứ tối sầm, dường như đang quay ngược về cái đêm không trăng, không sao của năm năm về trước. Trong sân vườn nhà, dưới gốc cây anh đào đỏ, cô đã quăng sợi dây lụa màu xanh vào giữa đêm đen...

“Đúng... đã nhớ lại được hết rồi...”

...

Cái đêm mà giờ đây, mỗi khi nhớ lại đều khiến trái tim người ta phải nhói đau...

Từ Pháp trở về, máy bay vừa hạ cánh anh đã sốt ruột lao thẳng tới nhà họ Doãn.

Cây anh đào rì rào trước gió.

Sân vườn im ắng.

Hôm Lạc Hi đi Anh, bố mẹ Doãn và Tiểu Trùng bị tai nạn. Vợ chồng họ Doãn chết ngay tại chỗ, Tiểu Trùng bị thương nặng phải đi cấp cứu! Anh không biết tất cả những chuyện này xảy ra như thế nào, lại không dám tưởng tượng đến chuyện cô bé Hạ Mạt mới mười lăm tuổi, làm sao có thể một mình đối mặt với tất cả.

Trong lòng có linh cảm nặng nề, không rõ ràng, đột nhiên anh cảm thấy ngột ngạt khó thở.

Trong phòng khách, Doãn Hạ Mạt tro troi một mình quỳ trên nền đất lạnh lẽo, trước mặt là di ảnh bố mẹ Doãn. Anh choàng tay ôm chặt vai cô bé, cô bé quay ngoắt đầu lại, khuôn mặt nhợt nhạt không một giọt nước mắt, ánh mắt sâu thẳm đáng sợ, ngoài sự đau thương và tuyệt vọng ra còn ẩn chứa một nỗi oán hận điên cuồng trong đó!

“Hạ Mạt...”

Hạ Mạt như con dã thú bị thương trợn mắt nhìn anh, nỗi oán hận trong đôi mắt ấy khiến trái tim Âu Thần đột ngột thất lại.

Cô bé đứng dậy, cơ thể yếu ớt đứng không vững, theo bản năng anh toan đưa tay ra đỡ, nhưng cô bé đã tránh anh như tránh con rắn

độc nham hiểm, đáng ghét rồi bước thẳng ra ngoài.

Bầu trời không trăng.

Vắng cả ánh sao.

Trong màn đêm tối tăm, gió khiến cành lá cây anh đào kêu hoảng loạn, khắp sân sương mù dày đặc bao phủ, sương đêm trắng xóa đến ngạt thở.

“Tai nạn xảy ra như thế nào? Tiểu Trùng sao rồi? Em...”

Nhìn dáng vẻ im lặng lạnh lùng. Âu Thần chột dạ, quen biết nhau từ khi cô bé mười một tuổi, cô bé hoặc vui, hoặc giận, hoặc im lặng, nhưng chưa khi nào cô bé lạnh lùng im lặng như thế này, thậm chí, gương mặt cô bé lúc này xem ra cực kỳ tàn khốc...

Dường như cô bé đã biến thành một con người khác...

...

Mưa xối xả điên cuồng trút lên chiếc xe Lamborghini đậu bên đường.

Trong xe tối đen, Doãn Hạ Mạt trầm ngâm im lặng nhìn về mặt đau khổ của Âu Thần đang rơi vào hồi ức. Một tia chớp rạch ngang bầu trời đêm, khuôn mặt Âu Thần trắng bệch thất thần khiến Hạ Mạt cũng quay lại cái đêm của năm năm trước...

Ký ức của cô cùng ký ức của Âu Thần...

Đan xen lẫn nhau...

Cái đêm của năm năm về trước dường như đang ở trước mặt...

...

Đêm khuya, dưới gốc cây anh đào.

Nhìn một Âu Thần ngạo mạn cao quý như công tử quý tộc, trong lòng cô bé chất đầy hận thù lạnh lùng.

Cô bé hận Âu Thần!

Từ trước tới giờ, cô bé chưa từng hận ai ghê gớm đến thế!

Là anh!

Cuộc sống hạnh phúc mà cô bé phải gắng gượng hết mình duy trì trong nháy mắt đã biến thành con số không!

Bố Doãn và mẹ Doãn máu me đầm đìa nằm trên giường bệnh, bác sĩ lấy khăn trải giường màu trắng phủ lên hai người, cô bé lấy hai tay bịt chặt miệng, thế giới trở nên điên loạn, quay cuồng! Tiểu Trùng được đưa vào phòng cấp cứu, các bác sĩ, y tá hết ra lại vào, chỉ còn một mình cô bé cô độc bên ngoài. Sợ hãi run rẩy, cô bé muốn khóc thét lên, thậm chí cô bé còn muốn chết. Cô bé sợ hãi, cô bé sợ hãi, cô bé sợ hãi...

Cô bé thà rằng không được sinh ra trên đời này...

Không được sinh ra, không phải sống, cô bé sẽ không phải đối mặt với những sự chết chóc và sợ hãi như thế! Cô bé hận mẹ đã sinh ra mình, mẹ đã sinh ra cô bé mà tại sao lại chết đi bỏ mặc cô bé?! Cô bé hận bố mẹ Doãn, họ đã cho cô bé và em Tiểu Trùng bao năm nay hạnh phúc mà tại sao lại nhẫn tâm chết đi, bỏ lại hai chị em cô? Cô bé hận Tiểu Trùng, cậu đã hứa sẽ mãi mãi sống bên chị mà tại sao

lại bị đưa vào phòng cấp cứu, khiến cô khủng hoảng, sợ sệt như thế này?!

Cô bé hận tất cả mọi người!

Cô bé đã là một con người kiên cường, đã là một con người hiểu biết, tại sao còn muốn hù dọa cô, tại sao làm cô bé thêm tổn thương, tại sao còn muốn cướp đi những thứ vốn chỉ còn chút xíu nhỏ nhoi đến tội nghiệp của cô?!

Người cô hận nhất là anh!

Tên trùm sò đã gây ra tất cả bi kịch này.

Một công tử danh giá cao quý nhưng lại coi mạng người khác như con kiến mà mình có quyền hành xử. Nếu không phải vì anh đã uy hiếp bố cô đuổi Lạc Hi đi, Tiểu Trùng sẽ không buồn tới mức đổ bệnh, bố Doãn không đến nỗi day dứt mà không bị phân tâm khi lái xe, đã không xảy ra tai nạn trong lúc gọi cho cô bé kêu Lạc Hi trở về! Nếu không có sự ngang ngược vô lý của Âu Thần, tai nạn đã không xảy ra! Cô bé hận anh! Cô bé thề rằng, cô sẽ bắt anh phải chịu đau khổ gấp mười lần, gấp trăm, gấp nghìn lần nỗi khổ mà cô đang phải hứng chịu!

Sau khi được đưa ra từ phòng cấp cứu, Tiểu Trùng được đưa vào phòng cách ly để theo dõi, chăm sóc đặc biệt. Bác sĩ nói với cô bé, không biết có thể sống được hay không.

Ngoài phòng bệnh, cô bé chờ đợi ngời chờ, trái tim cô chết dần vì cô đơn và sợ hãi. Thời gian cứ trôi, cứ trôi, một ngày trôi qua, hai ngày trôi qua, cô đột nhiên bình tĩnh trở lại. Ô, có gì là đáng sợ đâu nhỉ? Nếu Tiểu Trùng chết rồi, cô cũng sẽ chết cùng em là xong. Có điều, trước khi chết, cô nhất thiết phải xử lý một số việc.

Về đến nhà, hàng xóm đã giúp cô bố trí linh vị và di ảnh, mọi người đã về hết, căn phòng trống trơn. Cô bé yên lặng lấy khăn lau, lau sạch những bụi bẩn bám trên đồ dùng trong nhà, lấy cây lau, lau cho sàn nhà sạch bong. Sau đó, cô quỳ rất lâu trước bức ảnh màu đen trắng, để mình làm tròn bổn phận của kẻ làm con trước khi cô cũng ra đi.

Trong màn sương đêm.

Cành lá cây anh đào nhón nháo lay động.

“Anh vui không?” Cô nhếch môi cười nhạt.

“Cuối cùng là chuyện gì vậy?” Âu Thần sợ hãi.

“Giống như những gì anh đã thấy đấy, người ra đi đã ra đi, người chết đã chết, người bị thương đã bị thương...” Nụ cười đẹp rung động lòng người. Hạ Mạt nói khẽ như thì thầm: “Anh nhất định là đang rất thích thú đúng không? Hiện giờ bên tôi chẳng còn ai nữa, chỉ còn lại mình tôi... từ nay về sau, đôi mắt của tôi chỉ để nhìn anh, đôi tai của tôi chỉ để lắng nghe anh, thế giới của tôi chỉ toàn là hình bóng của anh... anh thỏa mãn rồi chứ!”

“Hạ Mạt, hãy bình tĩnh lại nào, nói cho anh biết tai nạn xảy ra như thế nào đi?”

Trong nụ cười của cô, âm sắc dường như có phần điên dại, Âu Thần sợ hãi, hình như cơn ác mộng đang từ từ hiện ra trước mặt anh.

“Anh nghe kìa...” Cô bé dang hai cánh tay nhẹ nhàng xoay tròn dưới gốc cây anh đào, cười nói hồn nhiên như đang mộng du. “... Thế giới sao yên tĩnh đến thế... không có người nói, không có ai thút thít... yên tĩnh như trong một giấc mơ...”

“Hạ Mạt”, sợ hãi nghe tiếng cô bé cười, Âu Thần nắm lấy vai cô bé lo lắng hỏi: “Rốt cuộc là sao? Tai nạn xảy ra như thế nào? Có bắt được lái xe gây tai nạn không? Tiểu Trùng giờ ra sao? Trong bệnh viện...”

Nụ cười thoáng qua trên gương mặt Hạ Mạt, cô bé nhìn Âu Thần, hai gò má đỏ lên có vẻ không bình thường, cô bé nói:

“Tất cả chuyện này không phải do anh sắp đặt sao? Hỏi tôi làm gì nữa?”

“Cái gì?!” Âu Thần giật mình cả kinh, sự kinh ngạc và bất ngờ khiến những ngón tay cậu cứng lại. “Anh sắp đặt ư? Em...”

“Chẳng lẽ tôi nói sai sao? Anh đã ra lệnh cho Lạc Hi phải ra đi, khiến Tiểu Trùng buồn rầu phát bệnh, khiến bố tôi day dứt không yên, khi lái xe tinh thần bất ổn mà dẫn tới tai nạn... tất cả đều thật hoàn hảo!” Cô bé lại giễu cợt. “À không, không phải anh sắp đặt, anh chỉ sắp xếp bước đầu tiên, sau đó ông trời xấu xa giúp anh hoàn thành những bước tiếp sau. Ha ha, Thiếu gia Âu Thần cao quý, làm sao tay có thể nhúng chàm được.”

Âu Thần hết sức kinh ngạc, rất nhẹ nhàng, cô bé mười lăm tuổi cười, vòng tay mở rộng tiếp tục nhẹ nhàng xoay tròn. Cơn gió đêm lay động lá cây anh đào, đêm đen không trăng cũng chẳng sao, làn sương trắng như yêu ma xuất hiện bao trùm khắp sân nhà.

“... Anh nghe kìa... Thế giới thật yên tĩnh... chỉ còn tôi và anh... những người không liên quan đều đã biến mất... thật yên tĩnh quá...”

Cảnh cây trên đầu cô bé quay cuồng điên loạn.

Cô bé cười nhạt.

Nước mắt điên cuồng chảy ngược hết vào tim, không để một giọt nào chảy ra ngoài, trái tim dường như chìm trong làn nước biển lạnh giá không nhịp đập, hai con mắt ráo hoảnh. Cô bé cười, cô bé xoay tròn, sự hận thù đã biến vẻ đẹp của cô bé thành một thứ đáng sợ đến ghê người!

Âu Thần khó mà tin được!

Hóa ra nguyên nhân của vụ tai nạn là vì quyết định của anh đã bắt Lạc Hi ra đi sao?

Đúng là anh rất ghét Lạc Hi, rất ghét việc Lạc Hi lúc nào cũng xuất hiện quanh quẩn bên Hạ Mạt. Khi anh thấy trên tivi, Lạc Hi cùng Hạ Mạt nắm tay trong gameshow Super Star, anh đã quyết định, nhất thiết phải triệt để buộc Lạc Hi biến khỏi cuộc đời Hạ Mạt! Anh đã uy

hiếp bố cô bé phải đưa Lạc Hi đi, bằng không ông ấy sẽ mất việc. Rốt cuộc bố của cô bé cũng đành phải chấp nhận.

Anh bay qua Pháp, tắt luôn điện thoại, cũng không gọi điện hay gửi tin nhắn cho Hạ Mạt. Anh thừa biết, cô bé chắc chắn sẽ thử cố gắng thuyết phục anh, chẳng hạn sẽ nói cô với Lạc Hi không có bất cứ tình cảm yêu đương gì, cũng có thể cô bé sẽ nói cô bé ghét cái tính ham muốn độc chiếm của anh. Anh không dám đối mặt với Hạ Mạt, đôi mắt tươi cười và giận dữ phẫn nộ của Hạ Mạt sẽ khiến anh mũi lòng, anh không muốn để cô biết rằng, cô bé có thể lay động anh khiến anh thay đổi bất cứ quyết định nào.

Ấy vậy, mà cô bé đã bắt tin qua quản gia rằng trước đêm đó nếu anh không gọi điện, thì đừng xuất hiện trước mặt cô thêm lần nào nữa.

Anh cáu đến phát điên! Cô bé đã ngang nhiên vì Lạc Hi mà uy hiếp anh.

Điều khiến anh rất bất ngờ là, trong điện thoại, cô bé không hề năn nỉ việc giữ Lạc Hi ở lại, đã vậy còn đưa ra phương án để Lạc Hi sang Anh du học. Anh chấp nhận điều kiện đó của cô bé. Chỉ cần Lạc Hi biến đi, biến đi đâu anh cũng không cần biết.

Không thể lường trước được rằng...

Tất cả sự yên ổn đó lại bị phá hủy trong nháy mắt như vậy.

Xảy ra sự việc bất hạnh này, tất cả đều do quyết định của anh sao?

Nhìn bộ dạng hồn bay phách lạc của cô bé, anh có thể cảm nhận được nỗi hận thấu xương toát ra trên người cô bé, anh giật mình kinh hãi lùi lại phía sau một bước, sự sợ hãi từ từ chảy trong máu Âu Thần.

Không biết bao lâu sau.

Cô bé từ từ dừng lại, nụ cười đã biến mất trên môi, chậm chậm hít thở, cô bé bỗng trở nên bình tĩnh kỳ lạ, hai mắt chăm chăm nhìn anh, đôi mắt tràn đầy sự lạnh nhạt. lát sau, cô bé lạnh lùng tuyên bố, rất từ tốn chậm rãi, mỗi từ, mỗi câu như một cây kim đâm vào trái tim anh:

“Nhưng... Trên thế giới này, trên thế giới này, người tôi không muốn nhìn thấy nhất chính là anh!”

Âu Thần tái mặt!

Nắm chặt hai bàn tay, anh để nỗi đau áp sát xuống tận đáy lòng, không, chỉ là vì cô bé quá đau lòng, nên đã cố ý nói vậy để chọc giận anh. Tai nạn không phải do anh gây ra. Đó là việc ngoài ý muốn. Bất cứ ai cũng không thể ngờ tới được sự việc ngoài ý muốn này!

Anh cố giải thích:

“Anh không ngờ, để Lạc Hi ra đi lại có thể gây nên...”

“Anh có thể ngờ được chuyện gì?” Cô lạnh lùng cắt ngang lời anh, ngọn lửa trong mắt cô đang bùng lên sự điên loạn. “Anh ngờ được không? Có một câu tôi muốn nói với anh từ rất lâu rồi, anh có muốn

nghe không?”

“Em...”

“Tôi chưa từng yêu anh.”

“...”

“Ồ bên anh chẳng qua chỉ là vì có thể đảm bảo công việc cho bố tôi, đảm bảo cho tôi và Tiểu Trùng có thể sống cuộc sống không phải lo nghĩ về vấn đề cơm áo gạo tiền!”

Nhìn thần sắc Âu Thần mỗi lúc một nhợt nhạt, lòng thù hận trong cô bé cuộn trào! Không cần phải nghĩ ngợi nhiều, lúc này đầu óc Hạ Mạt trống rỗng. cô bé chỉ muốn làm Âu Thần phải đau khổ, phải tổn thương! Khoái cảm của việc trả đũa khiến Hạ Mạt mất hết lý trí, Âu Thần đã phải hứng chịu nỗi đau của cô bé, Hạ Mạt muốn Âu Thần phải đau gấp trăm, gấp vạn lần!

“Giờ đây, cuối cùng tôi không bận tâm đến bất cứ ai, cũng chẳng cần người lo cho mình nữa, như thế sẽ không phải gặp lại anh, có thể chia tay với anh, anh có biết là tôi vui lắm không? À! Đúng rồi! Còn một chuyện nữa anh đã làm cực tốt...”

Hạ Mạt nhìn chằm chằm vào đôi mắt ảm đạm đau khổ của Âu Thần, cô bé đến sát bên người anh, chậm rãi nói:

“Đó, chính là việc anh đã tống khứ Lạc Hi đi! Không sai, tôi đã thích anh ấy, ngay từ lần gặp đầu tiên, tôi đã thích anh ấy, trong lòng tôi, anh không thể so sánh với một ngón tay của Lạc Hi! Tuy rằng giờ đây anh đã ép buộc Lạc Hi phải ra đi, nhưng tương lai, tôi nhất định sẽ sống cùng anh ấy!”

Tai cô ù lên, thậm chí, cô còn không biết mình đang nói những gì, chỉ là theo bản năng phải nói những lời có thể làm tổn thương Âu Thần, để những lời đó biến thành lưỡi dao tẩm độc, xọc thẳng vào trái tim Âu Thần.

“Đủ rồi!”

Âu Thần gào lên điên loạn! Anh không thể nghe thêm được nữa! Hạ Mạt cười thật tàn khốc, cô tiến đến sát Âu Thần, một chút áp áp trong ánh mắt cũng không có, hình như đó không phải là những lời nói tức giận, mà là...

Một trái tim đã đau đến mức như thế trái tim đó không còn là của mình khiến anh không giữ cho nhịp thở bình thường, trong cơn đau đớn cực độ, ngón tay đã cứng lại của anh bóp chặt cằm Hạ Mạt, anh không muốn nghe cô bé nói nữa! Anh không muốn nghe!

“Cô...”

Xương quai hàm Hạ Mạt kêu đánh khục.

Sự đau đớn khiến cô bé kinh sợ mở to đôi mắt, cô không tài nào thoát ra khỏi bàn tay Âu Thần. Sương trắng đang bao phủ đêm đen, cây anh đào gặm gù lác lác, xương quai hàm đau như bị vỡ vụn, Hạ Mạt thở hổn hển một cách đau đớn, một đôi mắt xanh u ám đang ghé xuống rất gần cô.

Cô bỗng sửng người...

Gió đêm rất lạnh, trong phút chốc, nỗi sợ hãi và nỗi đau vô bờ trong đôi mắt Âu Thần đã khiến cô trở lại với lý trí.

Như chợt ngưng cả lại.

Đêm đột nhiên yên tĩnh.

Lá cây xào xạc, đêm không trăng không sao, sương trắng hỗn loạn phủ kín sân nhà. Ngón tay Âu Thần cứng lạnh như băng, anh buông cô bé ra, môi mím chặt, đôi mắt tối sầm, u uất đáng thương.

“Những việc anh đã làm chính là vì chính bản thân anh...”

Trong giọng nói khàn khàn tắc nghẹn đó có một nỗi ân hận sâu sắc.

“... Xin được em tha thứ!”

Doãn Hạ Mạt thờ đẫn, đây là lần đầu tiên cô bé được nghe Âu Thần xin lỗi.

Nhưng, còn có tác dụng gì nữa đâu? Trái tim cô nghẹn đắng, chua xót. Hạ Mạt nhìn khuôn mặt trắng bệnh vì đau đớn và hối hận của Âu Thần, ngọn lửa trong đôi mắt cô từ từ được dập tắt.

“Chúng ta... chia tay thôi.”

Ngực Hạ Mạt phập phồng, cuối cùng, lý trí đã tỉnh lại, cô bé dần dần nén được lửa hận đang bùng cháy trong lòng. Ánh mắt Hạ Mạt ảm đạm, cô bé đưa tay tháo sợi ren lụa có in hình những nụ hoa màu xanh đang buộc trên mái tóc, mái tóc dài dày như rong biển xoắn tung.

“Trả lại cho anh này.”

Sợi ren lụa tuyệt đẹp trong tay cô bay theo chiều gió, đó là món quà anh đã tặng cô, cô đã hứa hằng ngày sẽ buộc nó trên mái tóc. Đợi một lúc, không thấy Âu Thần đưa tay nhận lại, Hạ Mạt thuận tay ném luôn đi. Một cơn gió thổi tới, sợi ren lụa bay lên trong màn đêm, giống như con bướm vô hồn lượn lờ, hồi lâu mới lả lướt rơi xuống...

“Từ nay về sau, anh và tôi sẽ không còn quan hệ gì nữa!” Hạ Mạt lạnh lùng tuyên bố dấu chấm hết của hai người, đôi mắt cô bé không giấu nổi những mệt mỏi, buồn phiền. dường như cô bé không còn muốn thấy anh thêm một lần nào nữa.

“Anh đã xin lỗi rồi mà!”

Nhìn sợi ren lụa bị cô bé quăng đi, Âu Thần thấy ớn lạnh nơi xương sống, máu như đông lại, sự ngạo mạn và sợ hãi của tất cả những gì đã và đang xảy ra đã làm mất đi mối đan xen giữa nỗi đau và sự hoảng loạn về tinh thần cô bé. Những ngón tay Âu Thần lạnh ngắt, dường như mọi bộ phận trên cơ thể anh đều bị đóng băng lại rồi lại bị vỡ vụn ra từng mảnh nhỏ.

Cô bé trong cơn tức giận cùng cực bật lên tiếng cười:

“Xin lỗi? Chỉ cần hai chữ này thôi sao? Anh nghĩ vậy là xong à?”

“Vậy em hãy nói để anh biết...” Đôi mắt Âu Thần trắng bệch, ánh mắt tối tăm chết lặng, “... phải làm sao mới được đây?”

Làm sao mới được? Trong bệnh viện, thi thể bố mẹ cô bé máu me đầm đìa bị tấm drap trắng muốt phủ lên, mạng sống của cậu em Tiểu Trùng đang nguy kịch trong phòng cách ly, chưa biết sống chết thế nào, những chuyện này làm sao có thể đổi lại được? Từng cơn

phấn nộ không kiềm chế nổi hết lần này tới lần khác lại bùng lên dữ dội! Quả nhiên là Thiếu gia ở trên cao vời vợi, có tiền, có quyền, chẳng phải cái gì cũng có thể đổi được hay sao? Nổi uất hận đã khiến cô bé như một con mèo hoang bị kích động.

“Làm gì cũng không thể được nữa!”

Câu trả lời bằng giá vang vọng khắp sân vườn, cô bé tiến lại gần Âu Thần, từng lời nói như đâm từng nhát dao:

“Quyết không gặp lại anh, mãi mãi không tha thứ cho anh! Mãi mãi không yêu anh! Tôi sẽ quên hết ký ức về anh!”

Sương mù trùm lấy cây anh đào.

Gương mặt Âu Thần càng lúc càng nhợt nhạt, anh khẽ ho, khoe miệng có chút máu. Trong đêm tối, từ từ, Âu Thần nhắm mắt lại, quỳ xuống trên nền đất lạnh giá!

“Thế này... được không?”

Gió thổi, cây anh đào rung lên dữ dội, cái lưng thon dài vương thẳng, Âu Thần quỳ xuống, cho dù ở tư thế vô cùng thấp kém, nhưng vẫn còn đó nguyên vẹn niềm kiêu hãnh quý tộc không dễ gì kinh mạn. Gió thổi, sợi ren lụa giạt mình bay vọt lên, rất lâu, rùng mình kinh động trong bầu trời đêm...

Đêm đó, trước mặt cô.

Âu Thần đã quỳ xuống.

Màn đêm đen kịt, không chút ánh sáng, sự yên tĩnh khiến người ta nghẹt thở, sợi ren lụa màu xanh hồn phiêu phách lạc bị gió cuốn đi. Anh từ từ khụy xuống, khuôn mặt như nhợt nhạt hơn, anh đã phạm phải sai lầm có lẽ không thể nào bù đắp nổi, anh chỉ còn có thể biết dùng tất cả sự tôn nghiêm cao quý và kiêu ngạo của mình để cầu xin cô bé khoan dung.

Chậm chậm...

Anh quỳ sụp trước người cô bé...

Đêm đó cô kinh ngạc đứng đờ người...

Nhìn Âu Thần đang từ từ hạ mình xuống...

Như bị chạm điện!

Hạ Mạt giạt mình quay người bỏ đi, cô bé đã không còn nhìn cái khoảnh khắc cả thân người Âu Thần đã hoàn toàn quỳ trên mặt đất! Cô bé đã quay lưng về phía Âu Thần, cô bé không muốn nhìn anh. Cho dù trong lòng ngực cô đang hoảng loạn, bùng cháy nổi căm hận và đau xót của sự tan vỡ, cô bé cũng khó lòng mà giương mắt chứng kiến cảnh Âu Thần ngạo mạn và cao quý, đầy nguyên tắc quy củ lại xuất hiện trước mặt cô bé trong một tư thế thấp hèn như vậy!

“... Nếu lỗi là ở anh...”

Lá cây anh đào kêu xào xạc, dưới đầu gối là mặt đất lạnh tê tái, lưng Âu Thần vững giữ thẳng đầy kiêu ngạo, đôi môi đau đớn nhợt nhạt.

“Anh... xin sửa...”

Quay lưng lại với Âu Thần, trong đêm tối, những lời Âu Thần nói bên tai, trái tim cô bé đau như muốn nổ tung! Nỗi đau này, cô khó mà phân biệt nổi đó là vì lòng căm hận Âu Thần hay vì sự chua xót khi chứng kiến Âu Thần đau khổ như thế này!

Hạ Mạt cắn chặt môi, trái tim lúc lạnh buốt có lúc lại rục rủa, những hình ảnh mấy năm qua vui vẻ bên Âu Thần ào qua. Cơn đau dữ dội lại tràn ngập, thế rồi trong đầu cô bé lại xuất hiện hình ảnh khuôn mặt bố mẹ Doãn máu me đầm đìa được che bởi tấm drap trắng lóa, rồi hình ảnh em Tiểu Trùng giờ chưa biết sống chết như thế nào, cậu bé vẫn đang nằm trong phòng cách ly, trên người cắm hàng đống dây dợ...

“Anh mãi mãi không thể sửa được!”

Nỗi hận khiến lời nói của Hạ Mạt băng lạnh, cô bé không quay đầu lại, bỏ vào trong nhà. Trong sân chỉ còn lại cái bóng cô đơn của Âu Thần đang quỳ dưới gốc cây anh đào.

“Hạ Mạt!...” Giọng Âu Thần đau đớn gọi, “... anh phải làm thế nào để em mới tha thứ cho anh?” Bất kể cô bé bắt anh phải trả giá như thế nào, chỉ cần cô đồng ý ở lại, bằng không chỉ cần cô quay đầu nhìn anh lấy một lần. Bầu trời đêm sương trắng giăng đầy, bóng hình cô chỉ là một chấm đen đang dần dần biến mất...

“Trừ khi...”

Không quay đầu lại, Hạ Mạt nhìn lên bầu trời tối đen như mực, ánh mắt lạnh lẽo. Có lẽ Tiểu Trùng sẽ chết, có lẽ, cô bé cũng sẽ chết cùng Tiểu Trùng. Vậy thì, cho đến chết, cô bé cũng sẽ không tha thứ cho anh.

“Anh chết đi.”

Sau lưng cô, hình như có tiếng thét của Âu Thần, Hạ Mạt nghe không rõ, cũng không muốn nghe rõ, thế giới của cô bé đã hoàn toàn sụp đổ, cô bé đã chẳng còn gì đáng để lưu tâm.

Tối tăm.

Không có lấy một tia sáng.

Sương mù giăng đầy trời, cành lá không ngừng nghiêng ngả, Hạ Mạt không quay đầu lại, không một chút quyến luyến, lạnh lùng biến mất trong đêm tối.

Sắc đêm biến thân hình đang quỳ dưới gốc cây của Âu Thần thành một cái bóng, cái bóng của đêm đen, vẫn cái dáng ngạo mạn quý tộc ấy, sự thỉnh cầu được tha thứ và nỗi đau dâng cao kịch liệt khiến cho sợi ren lụa màu xanh đang bay bổng chợt rớt xuống.

Trời đột ngột trở mưa.

Giọt mưa xuyên qua lá cây rơi xuống, Âu Thần vẫn quỳ đó, thần thờ như không hề hay biết, toàn thân ướt sũng. Mưa mỗi lúc một lớn, mưa cuồng loạn giội lên tóc Âu Thần, trào xuống gương mặt anh... Đó là cái đêm giống như một cơn ác mộng đau thấu tim...

...

Ánh sáng chói mắt của đèn xe, mưa trút xối xả, những giọt mưa

điên loạn đập vào nóc và cửa xe, cả thế giới mênh mông một màn mưa trắng xóa. Trong đêm mưa, tiếng sấm sét kinh hoàng. Đêm nay thật giống với đêm đó! Dạ dày Âu Thần đau nhói như bị những lưỡi dao tẩm độc đâm vào, kéo Âu Thần rơi xuống vực thẳm của sự đau thương, không sao thờ nổi, hai tay tóm chặt cái vô lăng, làn môi trắng bệch như tờ giấy!

Chậm chậm...

Hình như đã không còn có thể nhận rõ nỗi đau này từ đâu đến...

Đêm tối đen như mực, cây anh đào trong mưa, từ đầu đến cuối cô bé vẫn chỉ quay lưng lại với anh, thậm chí đã không quay đầu nhìn anh lấy một lần, dù rằng anh có thể từ bỏ tất cả, dù rằng anh đã gạt cả sự tôn nghiêm cao quý để mà quý xuống... có thể đáp ứng mọi thứ cô bé muốn, có thể sửa chữa mọi thứ vì cô bé, nhưng...

Cô bé vẫn giữ cái vẻ lạnh lùng ấy mà bỏ đi, mà rời khỏi cuộc đời anh...

Ngồi bên Âu Thần.

Trong tiếng mưa lạnh ngắt.

Doãn Hạ Mạt đã tỉnh lại từ hồi ức. Đúng là cô đã làm Âu Thần tổn thương, chỉ có điều khi đó cô mới có mười lăm tuổi, đứng trước cái chết của bố mẹ Doãn và sự sống còn đang phải giành giật từng giây từng phút của Tiểu Trùng, lúc đó Hạ Mạt vì quá xúc động mà mất hết lý trí, hoảng loạn nên đã trút hết sự phẫn nộ và nỗi sợ hãi lên đầu Âu Thần.

Nếu như Hạ Mạt lúc đó là Hạ Mạt hiện tại thì sẽ ra sao ?

Cô vẫn sẽ hận Âu Thần, tuy nhiên, có lẽ cô sẽ không bắt chập tất cả như vậy, sẽ không dùng những lời nói làm tổn thương sâu sắc đến Âu Thần. Nỗi hận, nó như một con dao hai lưỡi, cô cho rằng đã trả thù được Âu Thần, có thể Âu Thần sẽ hận lại cô, hận thù ấy lại đẩy cô lún sâu hơn vào địa ngục, thậm chí có thể sẽ để lại cho cô và Tiểu Trùng một vết thương không thể nào có thể bù đắp. Những năm qua, Hạ Mạt phải liên tục lẩn tránh đoạn hồi ức đau thương này. Cô lác đầu để những hình ảnh ấy tan đi.

Hạ Mạt im lặng, những chuyện đã tan đi như mây khói, cô không muốn phải làm sáng tỏ ai đúng, ai sai. Điều quan trọng nhất bây giờ là hạnh phúc hiện tại, chuyện đã qua, cô đã không thể bảo vệ cho những người thân của mình. Và giờ đây, cô là con người đầy lý trí, kiên cường, cô sẽ tha thứ cho tất cả những bi kịch đã xảy ra. Tuy Âu Thần đã không còn tồn tại trong thế giới của cô, nhưng những chuyện trước kia cô không thể coi anh là người xa lạ được. Theo bản năng, cô lướt mắt trên người Âu Thần, trán Âu Thần vã mồ hôi, môi trắng bệch vì đau khiến cô sửng người, bất giác không kìm được, lên tiếng hỏi :

“Anh sao rồi? Dạ dày vẫn còn đau sao?”

Hạ Mạt đưa tay sờ thử chiếc cốc xem còn nóng không, sữa đã lạnh mất rồi, nhưng thuốc vẫn phải uống, cô lại lấy ra mấy viên thuốc, làn

này không đặt vào tay Âu Thần nữa, mà cứ để trực tiếp trong tay, Hạ Mạt tiến lại gần Âu Thần ôn tồn nói:

“Uống hết số thuốc này đi.”

Âu Thần nhìn cô bằng đôi mắt u uất, ánh mắt có đôi chút hốt hoảng: “Tại sao?”

“Uống thuốc đi, dạ dày sẽ không đau nữa.” Hạ Mạt thừa biết điều Âu Thần muốn hỏi không phải là như vậy, nhưng chuyện của năm năm trước, cô không hề muốn nhắc lại nữa.

“Nói đi! Tại sao?” Chút kiềm chế cuối cùng đã bị giọng nói của cô đánh tan, dạ dày đau thắt lại, Âu Thần hất tung chỗ thuốc trong tay cô hỏi dồn, giọng đầy phẫn nộ: “Năm năm trước, anh chỉ tống khứ Lạc Hi đi, tại sao em lại đoạn tuyệt với anh một cách tàn nhẫn như vậy? Trong lòng em Lạc Hi quan trọng đến vậy sao? Còn anh thì sao?”

Tiếng sầm rền vang ngoài cửa xe.

Nhìn Âu Thần thần sắc đau đớn đang cố kìm nén cơn phẫn nộ, Doãn Hạ Mạt tự dưng muốn bật cười, nhưng lại cười không nổi, cô chỉ thở dài một tiếng.

“Chẳng lẽ, đến giờ anh vẫn không hiểu sao?” Giọng cô rất bình tĩnh. “...?”

“Anh và em thuộc về hai thế giới khác nhau. Những thứ anh muốn, anh không từ thủ đoạn nào để có được mà không chút mảy may suy nghĩ xem cái mình đang muốn là thứ gì. Em giống như con búp bê của anh, là thứ anh yêu thích, vậy nên tất cả mọi người, không ai được chạm vào, thậm chí là đứa em trai thân yêu của em cũng không được phép. Có thể cuộc sống của anh quá cô đơn, lạnh lẽo nên anh cũng muốn đặt em vào cuộc sống cô đơn, lạnh lẽo ấy, không cho em có niềm vui khác ngoài anh.”

Cô cười.

Giọng nói trong tiếng mưa vẫn bình tĩnh kỳ lạ.

“Em cũng rất cô đơn, lạnh lẽo. Sự buồn tẻ ấy buộc em phải cố gắng đi tìm bất bằng được từng chút một sự ấm áp, hạnh phúc. Để giữ được hạnh phúc, bằng bất cứ giá nào em cũng chấp nhận. Em đã từng rất cảm ơn anh, vì anh đã cho em trai em, bố mẹ em nuôi em sống cuộc sống không phải lo nghĩ, cho dù cái giá của nó buộc em phải biến thành một giống cây thân leo bám vào anh. Nhưng rốt cuộc, chính anh đã phá hủy niềm hạnh phúc ấy của em.”

Hạ Mạt nhắm mắt lại, những hình ảnh vấy máu, loang lổ ngày xưa hiện về trong đầu cô, có lẽ cho đến lúc chết, cô cũng không quên được hình ảnh bố mẹ nuôi nằm trên giường bệnh. Đôi mắt cô khép chặt nên không nhìn thấy nỗi đau khổ, ân hận hiện trong sâu thẳm nơi đáy mắt của Âu Thần. Hồi lâu, cô mở mắt ra tiếp tục câu chuyện:

“Vì vậy, em đã không còn muốn dựa dẫm thêm vào bất kỳ ai nữa, em chỉ muốn sống cuộc sống của mình, lấy khả năng, sức lực để

bảo vệ người thân.”

“... Tai nạn không phải do anh sắp đặt.”

Làm sao lại có thể cố ý sắp đặt cho bố mẹ nuôi cô gặp tai nạn được cơ chứ? Thì ra trong lòng cô, anh là loại người như vậy sao? Dạ dày anh đau thắt, những ngón tay từ từ không còn nắm nổi vô lăng. “Em biết không phải anh.” Ánh mắt Doãn Hạ Mạt u ám. “Nhưng cũng có khác gì đâu? Ngày tiền Lạc Hi đi, đã chấm hết. Là giận cá chém thớt thôi, nỗi đau khổ và tuyệt vọng đã khiến em suy sụp rồi đổ hết mọi tội lỗi và nỗi oán hận lên đầu anh...”

Thật ra, Hạ Mạt cũng giận chính cô, nếu từ đầu cô không ích kỷ, không chỉ chăm chăm nghĩ riêng cho gia đình mình, nếu cô đủ kiên trì cự tuyệt, chống đối việc để Lạc Hi ra đi, có lẽ mọi việc đã không xảy ra như vậy. Cho dù bố mẹ nuôi cô có thất nghiệp, lẽ nào thật sự không thể tìm được một công việc khác sao? Cho dù bố nuôi cô không tìm được việc gì đi nữa, thì cô vẫn có thể đi làm nuôi cả nhà cơ mà. Nếu chỉ quen dựa dẫm vào người khác, cô sẽ tự mất khả năng tự đi bằng chính đôi chân của mình, nếu cô sớm biết đạo lý này, có lẽ bi kịch kia đã không xảy ra.

“Chỉ là giận cá chém thớt thôi sao?”

Âu Thần nghệt thờ, đôi mắt vụt qua một tia sáng.

“...”

“Vậy là, những câu em nói đó, chỉ là cố ý chọc giận anh, đúng không?” Đôi môi Âu Thần trắng bệch, anh dán mắt nhìn cô,

“Câu nào?” Cô nhìn anh, chậm rãi hỏi.

Âu Thần yên lặng hồi lâu, những câu nói ngày xưa của Hạ Mạt như những mũi kim đâm độc đâm thẳng vào trái tim anh, mỗi từ, mỗi chữ trong câu nói của cô như hút cạn từng giọt máu trong tim anh.

“Em nói... em chưa từng yêu anh... sống cùng anh chỉ để duy trì cuộc sống không phải lo lắng đến vấn đề cơm áo gạo tiền...”

“...”

Khi Âu Thần buông ra những câu nói này, trái tim Hạ Mạt cũng như trúng một nhát dao! Đó là những lời cô đã nói ư? Cô thừa biết tình cảm Âu Thần dành cho cô như thế nào, chẳng lẽ có thể thốt ra những lời như thế. Hạ Mạt của năm năm về trước lại có thể làm Âu Thần bị tổn thương bằng những lời nói lạnh lùng như thế sao?

Những ngày sống cùng Âu Thần, tuy chỉ là một con búp bê được anh chăm sóc, nhưng sao lại có thể chưa từng yêu Âu Thần được cơ chứ?

“Không, em chỉ cần trả lời anh câu đầu tiên là được rồi.”

Sự chần chừ của cô làm anh cuống quýt. Đúng, Hạ Mạt chấm nhận ở bên anh là vì gia đình, Âu Thần đã biết ngay từ đầu. Chính bởi vậy anh mới sợ, sợ đến khi Hạ Mạt không còn cần đến anh, cô ắt sẽ rời xa anh. Chính bởi vậy anh mới muốn nhốt cô vào trong thế giới của mình, chỉ có anh mới được ngắm nhìn cô, chỉ có anh được nghe cô nói, có thể như vậy, dần dần cô sẽ yêu anh...

“Em... lúc trước có yêu thương anh không?...”

Âu Thần mím chặt môi, toàn thân tê cứng như tảng băng dùng để khắc tượng. Trong đêm đen, mưa càng lúc càng to, nước mưa dày đặc che kín kính xe khiến không thể nhìn ra thế giới bên ngoài được, Âu Thần chờ đợi câu trả lời của cô. Ngoài trời vọng lại một tiếng sấm hãi hùng, thế giới trong xe chỉ thuộc về hai người, anh và cô.

“Không có.”

Khi Âu Thần cuối cùng cũng nghe được câu trả lời của Hạ Mạt thì cũng đúng lúc một tia chớp rạch ngang bầu trời, kèm theo đó là tiếng sét, khuôn mặt cô được chiếu rọi, trắng bệch dị thường, đôi mắt màu hổ phách không chút sắc thái biểu cảm.

“Chưa bao giờ yêu anh.”

Giọng cô vẫn thản nhiên.

Cho dù ngày đó cô có yêu anh, thì cũng chỉ là ký ức của ngày xưa, giống như những bụi trần bị gió thổi không đáng phải lưu tâm. Cô không muốn cuộc sống của anh và cô lại đan xen vào nhau, hãy tách ra thật xa, đừng để lại dấu tích nào.

Đêm đen, mưa dày đặc.

Mưa như nhấn chìm cả thế giới, một thế giới đầy nước mưa trắng xóa, chiếc xe được nước mưa rào rào gột rửa, những giọt nước mưa gấp gáp bắn xuống thành những bông hoa nước. Trong cơn mưa lớn gầm gào, thế giới vạn vật lại tĩnh lặng dị thường, tĩnh lặng đến độ như tất cả đã chết.

Âu Thần ngồi yên bất động.

Rất lâu, rất lâu sau, anh bắt đầu cong người lại, cơn đau mãnh liệt bắt anh phải gập sát người xuống, hai tay ôm bụng, mồ hôi túa ra như tắm, sau đó, anh bắt đầu nôn mửa.

Doãn Hạ Mạt kinh hãi.

Trong lúc cô không biết nên phản ứng như thế nào, thoáng một giây chần chừ, cô đưa tay đỡ lấy Âu Thần, cô hỏi:

“Anh...đau lắm phải không?”

Âu Thần dùng hết sức gạt tay Hạ Mạt ra, giận dữ gào lên bằng giọng yếu ớt:

“Tránh ra!”

Âu Thần gần như phải vận hết sức lực của mình để thực hiện động tác này, cơn đau như thể bị một con ác quỷ đang thò bàn tay đen sì kéo anh xuống địa ngục. Cả ngày hôm nay anh đã không ăn gì, bây giờ chỉ nôn ra toàn thứ nước vàng vàng, anh uống cong người trên ghế xe, cứ thế nôn mửa không ngừng.

Doãn Hạ Mạt cắn môi, cô rút điện thoại, bấm máy gọi 120.

“Alo, có phải trung tâm cấp cứu không? Ở đây có một người bị đau dạ dày đang phát bệnh, rất nghiêm trọng, chúng tôi đang ở...” Cô chưa dứt lời, cánh tay cầm điện thoại của cô đã bị giật xuống đột ngột, quá bất ngờ, không phòng bị, cô ngã dúi xuống gần ngay ghế

Âu Thần.

“... Tôi mà chết... chẳng phải cô sẽ vui lắm sao...”

Cơn ói mửa đã ngưng lại được một chút, nỗi đau lần thứ hai bị làm tổn thương khiến trái tim Âu Thần chùng chất nỗi oán hận, anh trừng mắt nhìn Hạ Mạt, rồi quăng chiếc điện thoại xuống hàng ghế sau.

“Cô chưa từng yêu tôi... người cô yêu, luôn là Lạc Hi đúng không?!”

“Tất cả đều không liên quan đến Lạc Hi! Đêm đó, những lời em nói với anh chỉ là lừa dối anh, chỉ là nhằm làm anh tổn thương thôi. Nếu hận em, anh hãy cứ trả thù em, em chấp nhận, nhưng đừng nhắm vào Lạc Hi, anh ấy vô tội!”

Không cần biết là năm năm về trước hay năm năm sau này, tất cả chỉ là chuyện giữa cô và Âu Thần, Lạc Hi đâu có liên qua gì.

Lạc Hi không liên quan...

...

Đêm đó, dưới cây anh đào...

“Giờ đây, cuối cùng tôi cũng không bận tâm đến bất cứ ai, cũng chẳng cần người lo cho mình nữa, như thế sẽ không phải gặp lại anh, có thể chia tay với anh, anh có biết tôi vui lắm không? À! Đúng rồi! Còn một chuyện nữa anh đã làm cực tốt...”

Hạ Mạt nhìn chằm chằm vào đôi mắt ảm đạm đau khổ của Âu Thần, cô bé đến sát bên người anh, chặm rãi nói:

“Đó, chính là việc anh đã tống khứ Lạc Hi đi! Không sai, tôi đã thích anh ấy, ngay từ lần gặp đầu tiên, tôi đã thích anh ấy, trong lòng tôi, anh không thể so sánh với một ngón tay của Lạc Hi! Tuy rằng giờ đây anh đã ép buộc Lạc Hi phải ra đi, nhưng tương lai, tôi nhất định sẽ sống cùng anh ấy!”

...

“... Với hắn không liên quan?” Âu Thần không nhịn được cười, “... Với hắn không liên quan? Cô trước sau gì cũng sẽ tha thứ cho tôi ư?... Tôi đã nói tôi sẽ sửa chữa, sẽ không ngang ngược như thế nữa, sẽ không quản lý cô, nhưng... cô bỏ đi mà không thèm quay đầu lại... với hắn không liên quan, sao hôm nay cô còn đến tìm tôi?... Cô tìm tôi vì bộ phim *Cờ chiến* của hắn, đúng không?... Vậy, hãy cầu xin tôi đi...”

Đôi mắt chứa đầy sự oán hận và đau khổ, trong đêm đen khuôn mặt anh đẹp và kiêu ngạo làm rung động lòng người. “... Cô biết rõ là... chỉ cần cô cầu xin tôi... việc gì tôi cũng sẽ đáp ứng...”

Doãn Hạ Mạt lòng đau như cắt. Lúc này đây, cô không còn muốn nói với Âu Thần về chuyện của Lạc Hi, cô chỉ muốn đưa anh tới bệnh viện.

“... Cô đã không cầu xin cho hắn... tôi sẽ phá hắn... hắn làm cái gì tôi sẽ phá cái đó... Cô có tin rằng tôi có khả năng này không?...”

“Âu Thần!”

“Vậy, hãy cầu xin tôi đi...”

“Được! Em xin anh, anh tha cho Lạc Hi đi.” Cô thở sâu. “Anh có thể phá em nữa, vì em cũng có mặt trong chuyện đó, em cũng có một phần trách nhiệm. Nhưng, thực sự với Lạc Hi thì không liên quan.”
“...” Cuối cùng Hạ Mạt cũng đã thốt ra được những lời đó, Âu Thần nhìn cô lạnh lùng, vừa hận vừa phẫn nộ, một lần nữa, nỗi đau xé ruột gan lại cuộn cuộn trong lòng. “Hắn quan trọng đến vậy sao?... Hắn xứng đáng tới mức em hy sinh thân mình để bảo vệ hắn sao?!... Nếu anh nói... chỉ khi nào em về lại bên anh, anh sẽ tha cho hắn, em có đáp ứng không?!...”

“... Không thể nào...” Nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ, vẻ mặt Hạ Mạt mang chút trầm lắng thuộc về đêm đen. “Chúng ta đã không thể quay về được với nhau nữa rồi.”

Không thể quay về...

Không thể quay về...

Cổ họng có chút lờm lợm, Âu Thần cố nén để không bật nôn ra ngoài, cơn đau trong người như muốn xé anh ra thành nghìn mảnh. Mắt anh tối sầm lại, hình như anh có nghe thấy tiếng gọi lo lắng của Hạ Mạt, hình như có thứ ánh sáng từ cơ thể anh bay vọt ra. Bóng tối như chìm ngập khắp thế gian, lại một cơn đau nữa nổi lên trong người như muốn kéo cả cơ thể anh rơi thẳng xuống địa ngục, cơn đau giờ không còn là...

Anh và Hạ Mạt...

Là hai thế giới ư...

Cho nên...

Không thể quay về được với nhau nữa rồi...

Chương 11

Sự kiện *Cờ chiến* lại đột ngột xoay chuyển sang tình thế mới.

Theo một vài tờ báo tiết lộ, Thiếu gia Âu Thần bị xuất huyết dạ dày đã phải nhập viện. Trong thời gian nằm viện, Âu Thần đã sai người mang đến một đoạn phim *Cờ chiến* đã được quay để xem thử, xem xong, Âu Thần rất tán thưởng kỹ thuật diễn xuất của Lạc Hi, từ đó anh trực tiếp đứng ra giải quyết những tin đồn về việc Công ty Âu Hoa Thịnh sẽ thay vai của Lạc Hi.

Công ty Âu Hoa Thịnh cũng ra mặt để trấn an dư luận, họ nói rằng từ trước tới nay, công ty rất hài lòng với lối diễn xuất và tài năng của Lạc Hi, rồi thì Lạc Hi là diễn viên ưu tú nhất trong đội ngũ diễn viên của họ những năm gần đây. Cái gọi là thay vai chỉ là những mẩu tin vụn vặt ngớ ngẩn của một vài tờ báo lá cải. Công ty Âu Hoa Thịnh tin

tưởng rằng trong bộ phim *Cờ chiến*, Lạc Hi sẽ hoàn thành vai diễn cực kỳ xuất sắc, và *Cờ chiến* sẽ là bộ phim bom tấn rất đáng được mong đợi của năm! Bên cạnh đó, công ty Âu Hoa Thịnh còn tuyên bố sẽ đầu tư một khoản tiền lớn để bộ phim *Cờ chiến* trở thành một kiệt tác để đời trong lịch sử điện ảnh.

Diễn biến sự việc phát triển có vẻ rất kỳ quái, tuy nhiên, người ta cũng đã quá quen với những trò thật thật giả giả, thực hư lẫn lộn trong làng giải trí rồi. Rất có khả năng cái trò thay đổi Lạc Hi chẳng qua chỉ là một chiêu tuyên truyền rùm beng để lảng xê thu hút sự chú ý của quần chúng trước khi bộ phim được trình chiếu, khiến khẩu vị của khán giả càng được nâng cao hơn. Nhưng dù sao, rốt cuộc thì Lạc Hi cũng không bị thay thế, hơn nữa, năng lực và kỹ thuật diễn xuất của anh cũng đã được Công ty Âu Hoa Thịnh khẳng định và hết sức khen ngợi, riêng đối với các fan thì trong lòng vẫn nghi là bên sản xuất đã quảng cáo cho Lạc Hi theo lối thiếu tôn trọng, tuy nhiên, họ cũng đã thờ phào nhẹ nhõm.

Quản lý Kiều vẫn còn nhớ như in người của Công ty Âu Hoa Thịnh ngạo mạn, nạt nộ ngang ngược khi anh điện thoại liên hệ mấy ngày trước, ấy vậy mà nhóáy một cái, đứng trước bàn dân thiên hạ, bọn họ lại thay đổi thái độ ngay, điều này mới thực sự làm anh kinh ngạc mãi. Kiều đã nổi trận lôi đình với Công ty Âu Hoa Thịnh, anh lên tiếng quở trách bọn họ đã làm tổn hại tới danh dự của Lạc Hi. Công ty Âu Hoa Thịnh vội vàng lên tiếng nhận lỗi, thái độ thành khẩn của họ một lần nữa lại làm cho Kiều kinh ngạc. Công ty Âu Hoa Thịnh là công ty lớn, đóng vai trò là một con tàu mẫu hạm trong làng giải trí, anh nổi giận với họ tuy là xuất phát từ sự bảo vệ Lạc Hi, nhưng nếu so đo với những khuôn phép chuẩn mực thường ngày, thực sự anh cũng chẳng dám chọc giận họ, không ngờ Công ty Âu Hoa Thịnh lại chân thành nhận lỗi.

Kiều đặt điện thoại xuống, anh vừa lật xem những tin tức có liên quan trên các tờ báo đang bày trên bàn vừa nói với Lạc Hi: “Công ty Âu Hoa Thịnh đã nhượng bộ và xin lỗi rồi, hơn nữa còn lên tiếng chính thức thanh minh trên tất cả các tờ báo, danh tiếng của cậu cũng được lấy lại, thế nào? Giờ là lúc cậu có thể đường đường chính chính quay trở lại rồi đó.” Suy cho cùng, đạo diễn, kịch bản, diễn viên quần chúng, quay phim của *Cờ chiến* đều là những người được tinh tuyển, quyền lực của Âu Hoa Thịnh cũng cực kỳ hùng mạnh.

Gương mặt Lạc Hi thờ ơ, anh bảo:

“Tôi lại rất muốn biết, nếu như tôi không quay lại thì họ sẽ có kết cục như thế nào.”

Lạc Hi thừa biết tất cả đều do Âu Thần đứng đằng sau thao túng, anh căm ghét số mệnh của mình một lần nữa lại bị nắm gọn trong tay Âu Thần, làm như mình giống như con kiến để cho Âu Thần có thể tùy ý chi phối, muốn làm gì thì làm. Năm năm trước anh không có khả năng cùng Âu Thần so tài cao thấp, nhưng năm năm sau, anh hoàn toàn có thể thoát ra khỏi cái bóng của Âu Thần mà vẫn sống tốt. Chính vì thế khi Lạc Hi nhận ra rằng Âu Thần đứng đằng sau Âu Hoa Thịnh để khống chế mình, anh chẳng có gì phải lấy làm nhục nhã trước thủ đoạn nham hiểm mà Âu Thần đã dùng để đối phó với anh, ngược lại, Lạc Hi muốn xem xem nếu anh rời khỏi ê kíp làm phim *Cờ chiến*, kết cục Âu Thần sẽ phải giải quyết ra sao!

Bộ phim *Cờ chiến* nếu như mất đi diễn xuất của anh chắc chắn sẽ kém chất lượng hơn trước, thêm vào đó là những phản kháng, tẩy chay từ phía các fan ủng hộ anh bấy lâu nay, doanh thu của bộ phim nhất định sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng và sự đàm tiếu của miệng lưỡi thế gian thì không thể lường. Lạc Hi sẽ kệ thây, bình thản đứng nhìn, Âu Thần hành động như vậy thì hãy đợi xem, người bị tổn thương cuối cùng sẽ là ai?!

Thái độ cự tuyệt, không quay lại đoàn làm phim *Cờ chiến* của Lạc Hi khiến cho Công ty Âu Hoa Thịnh và quản lý Kiều đều phát hoảng, hoang mang lo lắng.

Giai đoạn đầu, *Cờ chiến* đã được đầu tư rất lớn, mất đi Lạc Hi có nghĩa là tất cả đều phải bấm máy quay lại từ đầu, mà vai Lạc Hi diễn trong phim đã quy hoàn tất khoảng tám mươi phần trăm rồi.

Tuy nhiên điều khiến A Kiều lo nghĩ lại là chuyện khác!

Anh có thể hiểu tâm tư của Lạc Hi cũng chẳng vui thú gì, thế nhưng chọc giận Công ty Âu Hoa Thịnh có ảnh hưởng rất lớn trong làng giải trí, từ mạng lưới rạp chiếu phim hùng hậu đến những dãy cửa hàng băng đĩa với số lượng kinh doanh khiếp đảm, lại thêm khả năng đứng đằng sau khống chế giới báo chí nữa, nếu như đã chọc giận Công ty Âu Hoa Thịnh rồi, thì không chỉ riêng một bộ phim *Cờ*

chiến mà sau này, sự việc sẽ còn phát triển ở những phương diện khác, Lạc Hi tất yếu sẽ gặp rất nhiều khó khăn, trở ngại sẽ cực lớn! Hơn nữa nếu Lạc Hi cứ cố tình rút lui, Công ty Âu Hoa Thịnh sẽ yêu cầu anh phải bồi thường thiệt hại, con số đó nhất định sẽ không nhỏ.

Những suy nghĩ khác nhau nhưng lại cùng chung một ý kiến, Công ty Âu Hoa Thịnh và quản lý Kiều đều ra sức khuyên can Lạc Hi, hy vọng anh sẽ nghĩ lại, tiếp tục tham gia phim *Cờ chiến*. Cả hai đều đã tìm đến khá nhiều bạn bè của Lạc Hi, tìm đến những bậc tiền nhân danh tiếng được trọng vọng trong làng giải trí để nhờ họ khuyên anh, thậm chí cuối cùng, họ còn phải mời đến cả ông chủ đứng đằng sau Công ty Tinh Điểm được Lạc Hi coi trọng như người anh cả, người ngày xưa đã đích thân dẫn dắt Lạc Hi chính thức gia nhập làng giải trí. Không biết ông chủ Hạ đã nói những gì với Lạc Hi, ngày hôm sau, Lạc Hi đồng ý quay lại với ê kíp làm phim *Cờ chiến*. Tuy nhiên Lạc Hi ra một điều kiện là Âu Thần nhất thiết phải mở một cuộc họp báo tự mình công bố, xoa dịu dư luận về việc đổi vai trong *Cờ chiến*, đồng thời phải đánh giá cao tài năng diễn xuất của anh.

Công ty Âu Hoa Thịnh thất kinh!

Sự việc trước mắt đã có cơ xoay chuyển, ấy vậy mà Lạc Hi dám đưa ra điều kiện oái oăm vậy sao! Thiếu gia Âu Thần xưa nay đâu có thích xuất hiện trước báo giới, lại càng không thể vì vấn đề của một diễn viên trong bộ phim mà phải đích thân mở cuộc họp báo để công bố?

Nhưng ai đâu ngờ, điều khiến cho những người quản lý Âu Hoa Thịnh càng ngạc nhiên hơn đó lại là...

Âu Thần sau khi nhận được tin này đã không phản ứng gì, chỉ có đôi mắt có vẻ ngằm chứa nụ cười khó mà nhận ra, anh thản nhiên nói:

“Tôi chấp nhận yêu cầu của họ.”

Buổi họp báo được diễn ra đúng vào ngày đã định. Đối diện với hàng trăm phóng viên báo chí và những ánh sáng đèn từ flash máy chụp ảnh, Âu Thần và Lạc Hi cùng ngồi tại vị trí dành cho người phát ngôn. Có lẽ vì mới khỏi bệnh nên trông Âu Thần có vẻ gầy đi đôi chút, màu xanh trong đôi mắt càng thêm sâu thẳm, chất quý tộc kiêu ngạo toát ra từ người anh càng thêm mãnh liệt. Trước ống kính, Âu Thần bình tĩnh, thản nhiên khẳng định tài năng diễn xuất

của Lạc Hi, đồng thời tuyên bố bộ phim *Cờ chiến* tiếp tục được quay.

Đáp ứng yêu cầu của các nhà báo, để tượng trưng cho sự việc này đã được giải quyết êm thấm, Âu Thần và Lạc Hi cùng đứng dậy bắt tay nhau.

Dưới ánh sáng chớp nháy của máy chụp hình.

Bàn tay hai người cùng nắm chặt lấy nhau.

Lạc Hi nhìn thẳng và Âu Thần khẽ mỉm cười, trong đôi mắt có làn sương mù ngưng đọng, giống như đang thương hại nhìn một tù binh trong cuộc chiến. Âu Thần cũng nhìn Lạc Hi, thản nhiên cười nhạt, nơi đáy mắt đầy u ám, nhưng trên nét mặt lại không biểu lộ bất cứ điều gì.

Ngày hôm sau, tất cả các báo đều đăng tin tức liên quan đến việc bộ phim *Cờ chiến* tiếp tục được quay, ảnh Lạc Hi và Âu Thần trong buổi họp báo bắt tay nhau gần như xuất hiện trên tất cả các mặt báo. Qua cơn sóng gió này, bộ phim *Cờ chiến* trước kia vốn đã là mục tiêu chú ý thì nay lại càng thu hút dân tình quan tâm nhiều hơn. Ai ai cũng đều mong chờ bộ phim được trình chiếu, mọi người đặc biệt đón đợi những thể hiện diễn xuất của Lạc Hi trong phim.

Lạc Hi chưa được xem những tờ báo này.

Bốn giờ sáng, anh đã ngồi ở trong phòng hóa trang, chuyên viên hóa trang và chuyên viên phục trang đã hoàn tất công tác tạo hình cho anh, sau đó sẽ là những cảnh quay khẩn trương. Bởi vì bộ phim đang quay nửa chừng thì bị gián đoạn một thời gian dài như vậy, nên để kịp thời gian công chiếu, nhất thiết đoàn làm phim phải tăng tiến độ. Từ sáng đến trưa, rồi tối, Lạc Hi gần như không có thời gian để nghỉ, cảnh nọ nối tiếp cảnh kia, trong số đó có rất nhiều cảnh tuy đạo diễn đã rất hài lòng, nhưng Lạc Hi vẫn yêu cầu làm lại, anh hy vọng mình diễn không chỉ là tốt hoặc rất tốt, mà phải là diễn xuất thật đỉnh, thật rung động lòng người!

Tuy ông chủ hậu trường của bộ phim *Cờ chiến* là Âu Thần, điều này khiến chông anh không vui, nhưng không vì thế mà Lạc Hi suy nghĩ theo hướng tiêu cực, anh cũng không cố ý diễn không ra gì để công ty bị thất thu. Danh tiếng là thuộc về chính con người anh, Lạc Hi nắm rất rõ điều này, chỉ cần là tác phẩm của anh, chắc chắn sẽ phải được ghi tên anh, chính vì thế nhất định phải diễn một cách hoàn mỹ nhất, không cần để tâm đến việc mình đã từng bị đối đãi thế nào. Anh sẽ khiến cả thế giới này phải ngả mũ vái chào trước tài năng diễn xuất của anh trong *Cờ chiến*, anh sẽ dùng lối diễn xuất tuyệt đỉnh để đập tan những mỉa mai châm kích những ngày trước, đó cũng chính là điều khiến cho Âu Thần phải đón nhận những chỉ trích nặng nề.

Âu Thần...

Âu Thần tự cao tự đại của ngày xưa là thế đã bị bức bách phải phát biểu trong buổi họp báo, hẳn đã phải khẳng định anh với mọi người

trên thế giới này. Nghĩ tới ánh mắt u uất tối sầm của Âu Thần lúc đó, Lạc Hi cảm thấy khoái chí vô cùng, tựa như một thứ hạnh phúc, tựa như những điều bất hạnh trong số phận đang từ từ buông anh ra. Có lẽ con người có định số khổ tận cam lai, mà những bi kịch của anh giờ cũng đã xảy ra hết rồi, có lẽ hạnh phúc của anh đang từ từ hé mở...

Những lúc ngừng quay giữa giờ, nhận được điện thoại của Hạ Mạt, nghe cô ấy nói đã làm rất nhiều món ngon chờ ở nhà, Lạc Hi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh ngoài cửa sổ, nhoẻn miệng cười. Ông trời hóa ra cũng rất công bằng, lấy đi thứ này sẽ tặng lại thứ khác, mà lần này, ông trời đã tặng anh thứ mà anh muốn có nhất.

Kết thúc một ngày quay phim, trời đã tối. Khiết Ni đi lấy xe trong bãi giữ xe, Lạc Hi qua về phòng hóa trang để tẩy trang, trên đường, các diễn viên khác và những người làm việc trong đoàn làm phim đều vui vẻ chào hỏi anh, anh cũng cười và nói vài ba câu chuyện phiếm với họ.

Bối cảnh trường quay mô phỏng theo thời cổ đại, nó được dựng lên chỉ để dành riêng cho bộ phim *Cờ chiến*, hành lang với những đường nét chạm trổ hoa văn cổ xưa, những cánh cửa gỗ rất đẹp và tinh xảo, phía cuối hành lang có một phòng rất yên tĩnh dành riêng cho Lạc Hi để nghỉ ngơi và hóa trang, phải rẽ vào hành lang mới có thể nhìn thấy. Lúc này thợ tạo hình và thợ hóa trang đang có mặt ở bên trong chờ anh tẩy trang.

Mặt trời chiều đã xuống phía tây, ráng chiều ám áp chiếu khắp một vùng trời, Lạc Hi mỉm cười lấy điện thoại ra định gọi cho Hạ Mạt, bảo cô chừng nửa tiếng nữa anh mới có thể về tới nhà được. Đến chỗ ngoặt, trước mặt là phòng hóa trang của anh.

Nhưng...

Một bóng đen đồ dài trên mặt đất...

Lạc Hi ngừng tay không bấm số nữa, sửng người nhìn theo cái bóng đó, ngay tức khắc, ánh mắt trở nên lạnh lùng!

Sắc vàng chạng vạng của buổi chiều đang chiếu xuống.

Âu Thần hai tay nắm trên những đường nét hoa văn chạm trổ của lan can, say sưa ngắm nhìn ráng chiều phủ đầy trời. Mái tóc đen nhánh, đôi mắt xanh sâu thẳm giống như mặt hồ, trong nắng chiều dịu dàng, khuôn mặt Âu Thần dường như lại bao phủ bằng tuyết lạnh mùa đông, khí chất lạnh lùng kiêu ngạo như buộc thời gian ngưng lại. Nghe thấy tiếng bước chân, Âu Thần quay lại lãnh đạm nhìn Lạc Hi.

Trong hành lang trống trải.

Ráng chiều phơn phớt đỏ.

Lạc Hi và Âu Thần đứng lặng nhìn nhau, không khí thật kỳ quái và cứng nhắc, hai người đều không nói gì, dường như đang muốn thi tài độ sức xem ai kiên nhẫn hơn ai.

Cuối cùng vẫn là Lạc Hi phá tan sự bế tắc trước, anh từ từ cất điện

thoại vào túi rồi lạnh lùng nhìn Âu Thần, nói: “Không có người tùy tùng tiền hô hậu ủng, gọi là Thiếu gia xem ra lại có thể tầm thường như vậy sao?”.

Âu Thần lạnh lùng đứng đó làm như không nghe thấy lời giễu cợt của Lạc Hi.

“Anh đến đây làm gì?”

Lạc Hi không còn đủ kiên nhẫn với Âu Thần, những ân oán trước đây anh không còn muốn vướng bận nữa, chỉ muốn nắm chặt hạnh phúc cuối cùng mình đã có trong tay. Nếu như có thể, anh hy vọng hai chữ “Âu Thần” này vĩnh viễn không còn xuất hiện trong cuộc đời anh nữa.

“Xem diễn.”

Âu Thần nói một cách lạnh lùng.

“Hả? Xem tôi đóng phim sao?” Lạc Hi như cười mà không, anh nói, “Sao cơ, lẽ nào bộ phim *Cờ chiến* quan trọng đến thế hay sao, cảm phiền anh tới mức phải thân chinh đến tận nơi ngó nghiêng xem diễn sao? Đối với tập đoàn Âu Thị, việc đầu tư vào bộ phim *Cờ chiến* lẽ nào không phải là quá nhỏ bé hay sao?”

“Hôm nay quay phim thuận lợi chứ?” Giọng Âu Thần không chút tức giận.

“...”

“Có gặp vấn đề rắc rối gì không?”

“Anh muốn nói gì?”

“Nhân viên trong đoàn làm phim đối xử tốt với cậu chứ?”

Lạc Hi vẫn không trả lời, hỏi ngược lại Âu Thần:

“Hôm nay anh nhân rồi đến vậy sao?”

Sự xuất hiện của Âu Thần nhất định là có nguyên nhân khác, cái cơ thăm buổi diễn thật buồn cười. Anh và Âu Thần có lẽ là kẻ thù không đội trời chung, nếu như không phải vì tranh đấu thì chắc chắn quyết không xuất hiện trước mặt nhau.

Trong ráng chiều.

Âu Thần dựa lưng vào lan can chạm trở hoa văn, sợi ren lụa xanh trên cổ tay nhẹ bay theo gió. Anh nhìn Lạc Hi, nét mặt lạnh lùng đột nhiên thoáng một cái nhìn thương hại, như thể đang nhìn một đứa trẻ tội nghiệp ăn xin ven đường giữa trời tuyết lạnh, trong giọng nói hàm chứa sự bố thí:

“Sau này, nếu trong lúc quay phim có khó khăn gì, cứ đến tìm tôi.”

Nói xong, Âu Thần quay người định bỏ đi.

Ánh mắt vừa rời của Âu Thần chợt hiện lên là...

Là sự thương hại chằng...

Lạc Hi ngậy người ra một lúc, sau đó đột nhiên đôi môi hé mở, bộ mặt tươi cười xán lạn giống như mặt trời chói chang của mùa hè.

Lạc Hi nói từ phía sau Âu Thần:

“Tối hôm qua trong buổi họp báo thật là làm khó cho anh. Đó là lần đầu anh nhận lỗi trước công chúng sao?”

Âu Thần đứng lại.

Anh từ từ quay người lại, gương mặt chẳng tỏ vẻ gì là bị kích động, sự thương hại trong đôi mắt Âu Thần lại càng rõ nét hơn, dường như thằng bé giữa trời tuyết đáng thương kia đang chìa tay về phía anh xin đồ ăn.

Âu Thần bình thần nói với Lạc Hi:

“Cậu...có vẻ như có đôi chút hiểu lầm.”

“Cái gì?”

Lạc Hi cau mày. Tất cả những phản ứng của Âu Thần hôm nay hầu như nằm ngoài tầm dự đoán của anh, đột nhiên Lạc Hi có một dự cảm bất an.

Âu Thần chăm chú nhìn vào Lạc Hi, chậm rãi nói:

“Cậu đối với Cờ chiến mà nói chẳng là cái thá gì, cậu đối với Công ty Âu Hoa Thịnh mà nói cũng chẳng là cái thá gì, cậu đối với tôi mà nói...”, Âu Thần lạnh lùng cười với Lạc Hi, “lại càng không đáng là cái thá gì”.

Ráng chiều như máu, đôi mắt Lạc Hi nhú lại dần, bờ môi lại càng thêm phần tuyết sắc. Lạc Hi mỉm cười khế nói:

“Hóa ra chả là cái thá gì như tôi đây cuối cùng lại có thể làm cho Thiếu gia Âu Thần mất đi sự tôn nghiêm, phải cúi đầu hạ thấp sự cao quý với tôi trước mặt mọi người, điều này quả thật là không dám nhận.”

Âu Thần bình lặng như mặt hồ, trong sâu thẳm ánh mắt chứa đựng sự u ám.

“Cậu cho rằng, tôi làm thế là vì cậu ư?”

Người của Lạc Hi như đông cứng lại.

“Tất cả chẳng qua chỉ là một vụ trao đổi, có người tới cầu xin tôi, xin tôi tha cho cậu...” Âu Thần bỏ lửng câu nói.

Không khí dường như bị bao phủ bởi một lớp sương trắng khiến người ta cảm thấy ngạt thở.

Hồi lâu, Lạc Hi cười thất thanh:

“Anh cho rằng tôi sẽ tin sao?”

“Cậu tin hay không, tôi không quan tâm.” Âu Thần cúi đầu nhìn sợi ren lụa màu xanh đang bay vờn trên cổ tay, khe môi lạnh lùng kia lại chút gì đó dịu hẳn xuống.

“Chỉ cần cô ấy chấp nhận điều kiện của tôi, tôi sẽ thực hiện yêu cầu của cô ấy.”

Cơn mưa tối hôm đó...

Mưa lớn như trút nước, tàn nhẫn xé những vết máu đầm đìa, giống như một vết thương, máu chảy đầm đìa không muốn đông lại, thời gian trôi đi, vết thương lại càng thêm tươi mới.

Anh và cô ấy... đã là hai thế giới rồi kia mà...

Không thể quay về với nhau được nữa sao...

Sự đau đớn của thế xác chẳng thể nào sánh được với vết thương tận đáy lòng, giống như chất kịch độc của thứ rượu mạnh, từng

chút, từng chút một ăn mòn tim gan Âu Thần nhưng lại chẳng thể ngất hay chết đi ngay được, chỉ có thể tỉnh táo mà cảm nhận sự thiêu rụi của nó trong sự đau đớn khôn cùng...

Cô ấy và Lạc Hi...

Là người trong cùng một thế giới sao...

Trong bóng đêm, nỗi đau đớn dần dần lắng xuống rồi lạnh buốt. Từ thời khắc đó, anh đã quyết định. Người cùng một thế giới thì sao chứ, đã có quá nhiều người tương tự nhau, thì sự tin tưởng lẫn nhau sẽ càng mong manh, suy diễn và hoài nghi lại càng dễ nảy sinh.

Âu Thần lại muốn thử xem sự tin tưởng của hai người, cuối cùng sâu sắc đến mức nào!

Ráng chiều như một bức tranh.

Ngón tay Âu Thần như là người tình vuốt ve sợi ren lụa màu xanh, hồi lâu anh ngẩng đầu nhìn Lạc Hi, đáy mắt ẩn hiện những âm u mờ ảo.

“Còn hôm nay, tôi chỉ đến để hoàn thành những điều khoản cuối cùng của hợp đồng thôi.”

Lạc Hi cười tươi như hoa, giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại ẩn chứa sự mỉa mai giễu cợt.

“Anh không thấy rằng thủ đoạn này đã rất xưa rồi hay sao? Vì sự nghiệp, tiền đồ của tôi mà phải đi cầu xin anh, sao mà nó giống với những đoạn kịch phải lụy vì tình xưa kia đến vậy. Âu Thần, mỗi người đều có quyền lựa chọn, cho dù cô ấy đã từng bên anh, nhưng hiện giờ người cô ấy yêu thương là tôi. Đừng cố gắng dùng thủ đoạn bỉ ổi này nữa, như vậy chỉ làm cho người ta khinh thường anh mà thôi.”

Âu Thần tỏ ra dừng dưng, nhếch mép nói:

“Tạm biệt.”

Lúc Âu Thần quay người bước đi, bầu trời chỉ còn sót lại một tia nắng chiều cuối cùng.

Lạc Hi tức cười nhìn theo cái bóng của Âu Thần, ngáp nhẹ một cái, lẽ nào Âu Thần lại cho rằng câu nói ấy có thể khiến cho anh phần nộ mà mất đi lý trí hay sao? Đòn đánh vào tâm lý bắt người ta hiểu lầm kiểu như vậy thì lúc ở cô nhi viện, anh đã chơi chán rồi.

Vậy mà...

Trong màn đêm, sợi ren lụa màu xanh trên cổ tay của Âu Thần nhẹ bay trong gió.

Lạc Hi hồi tưởng lại!

Trong đầu anh hiện lên hình ảnh một tờ báo anh đã xem lúc quay ngoại cảnh ở Nhật Bản. Trong tấm ảnh, Hạ Mạt đang buộc sợi ren lụa màu xanh lên cổ tay Âu Thần, ráng chiều dịu dàng bao quanh hai người như khảm một viên sáng tuyệt đẹp khiến người ta có cảm giác Hạ Mạt và Âu Thần ở bên nhau giống như đôi tình nhân yêu nhau đã rất lâu rồi.

Nhắm mắt lại...

Lạc Hi cố gắng xua đi hình ảnh đang lớn vờn trong đầu, khoe môi đôn hậu cũng dần mất đi. Anh có vẻ hơi cứng nhắc khi mở cánh cửa phòng nghỉ, bước vào trong, Lạc Hi ngồi trên sofa màu đỏ đặt trước tấm gương trang điểm. Anh ngồi đó lặng lẽ, trong gương, tuyết trắng trên mặt anh giống như những cánh hoa anh đào, đôi mắt đen sẫm, toàn thân dường như bị một lớp sương mỏng bủa vây.

Buổi tối.

Nồi canh đang sôi sùng sục trên bếp, cánh gà đã dần dần chuyển thành màu nâu, trong bếp ngào ngạt mùi thơm hấp dẫn. Hạ Mạt dùng muỗng cẩn thận từng li từng tí lật chiếc cánh gà không để chúng dính lại nơi đáy nồi, chờ nước canh đặc lại mới có thể múc ra được.

“Thơm quá!”

Doãn Trùng thò đầu vào trong bếp. Từ lúc chị gái gia nhập làng giải trí, thời gian chị ở nhà ngày càng ít, tuy kinh tế trong gia đình đã được cải thiện nhiều, nhưng cậu chỉ muốn giống như trước đây, có thể luôn gặp được chị, ở bên chị.

“Không phải là để em nghỉ ngơi sao?”

Hạ Mạt nói nhẹ, cô vụn lửa nhỏ hết cỡ để ninh nồi cánh gà thật chậm rồi ngó lại Tiểu Trùng đang từng bước từng bước tiến lại gần phía mình. Tiểu Trùng có vẻ gầy đi, nước da tái hơn, hai con mắt trông vừa đen, vừa to như đôi mắt của chú hươu non.

“Em không mệt.” Doãn Trùng mỉm cười, nói. “Có phải anh Lạc Hi sắp tới không? Hạnh phúc quá ta, anh Lạc Hi được ăn món do chính tay chị nấu cơ đấy.”

“Chị cũng vẫn thường nấu cho em ăn đấy thôi.”

“Nhưng mà... em cứ nghĩ là...” Tiểu Trùng vẫn luôn nghĩ là chị sẽ mãi chỉ nấu cơm cho một mình cậu ăn thôi. Đột nhiên cậu lại cảm thấy mình ích kỷ quá, người cùng chia sẻ chị gái với mình chính là anh Lạc Hi mà từ nhỏ cậu đã thích chứ nào phải ai xa lạ đâu. Doãn Trùng đổi qua chuyện khác, cậu cẩn thận dò hỏi: “Chị, chị thích anh Lạc Hi à?”

Hạ Mạt sửng người một chút rồi ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Doãn Trùng, cô cười dịu dàng:

“Tiểu Trùng à, em thích anh ấy không?”

“Dạ?”

Gắp món cánh gà ra đĩa, Doãn Hạ Mạt nói nửa đùa nửa thật:

“Nếu như Tiểu Trùng không thích anh ấy, vậy thì chị cũng không thích anh ấy. Nếu Tiểu Trùng có thể chấp nhận anh ấy, thì chị mới thích anh ấy.”

“Chị...”

Mắt của Tiểu Trùng hơi ươn ướt, hàng lông mi dài như đọng giọt sương long lanh.

“...”

Hạ Mạt nhìn Doãn Trùng, cô mỉm cười. Cô thừa biết Tiểu Trùng ngay từ nhỏ đã yêu quý Lạc Hi. Hồi đó, cả ngày Tiểu Trùng bám đuôi Lạc Hi.

“Em rất thích anh Lạc Hi.” Tiểu Trùng mỉm cười.

“Tại sao vậy?”

“Bởi vì...”, bởi vì chị thích ai thì em nhất định sẽ thích người đó, “... vì anh Lạc Hi rất tốt với chị, đã nhiều lần giúp đỡ chị, vả lại em thấy anh ấy cũng rất thích chị”. Tuy nhiên thế giới này không ai có thể yêu thích chị Hạ Mạt được bằng cậu, Tiểu Trùng trong lòng thầm nghĩ thêm như vậy.

“Có điều...” Đột nhiên Tiểu Trùng lại do dự.

“Sao cơ?” Hạ Mạt vội hỏi.

“Chị sau này chị có thích anh Lạc Hi... hơn... thích em không?” Vẻ mặt của Tiểu Trùng lắng xuống.

“Chỉ toàn nghĩ bậy!”

Hạ Mạt mắng yêu. Lúc này nước trong bình đã sôi, cô vội tắt lửa, rót nước vào phích. Xong việc, thấy Tiểu Trùng vẫn còn đứng chờ người ở đó, phát hiện sắc mặt của Tiểu Trùng nhợt nhạt khác thường, Hạ Mạt sửng người thất kinh.

“Hồi này em có đi bệnh viện khám định kỳ đầy đủ không đấy?” Doãn Hạ Mạt lo lắng hỏi.

“Có, lần nào em cũng đi mà.” Doãn Trùng nhanh chóng chuyển về trạng thái bình thường, ra vẻ cười làm như không có chuyện gì trả lời chị.

“Bác sĩ nói sao?”

“Nói tình trạng sức khỏe của em rất tốt, chỉ cần hằng ngày uống thuốc đúng giờ, sẽ giống như một bé bi khỏe mạnh đó!”

“Vẫn là bác sĩ Trịnh à?” Bác sĩ Trịnh nhận điều trị cho Tiểu Trùng đã bốn năm, tuy bà đã lớn tuổi nhưng là người nhân từ, tay nghề lại rất cao, Hạ Mạt rất yên tâm. Nhưng không hiểu sao, hôm nay tuy là nghe Tiểu Trùng khuếch trương tình hình sức khỏe “như một bé bi khỏe mạnh” mà trong lòng Hạ Mạt không hề yên tâm chút nào, trái lại cô có cảm giác như thể mây đen đang ngày càng tích dày lại.

“...vâng.” Tiểu Trùng hơi do dự một chút.

“Tuần sau kiểm tra, chị sẽ đi cùng em.” Doãn Hạ Mạt quyết định.

“Không cần đâu, một mình em đi là được rồi, đi nhiều năm như vậy rồi, hộ tá bác sĩ trong bệnh viện đều...”

“Chị sẽ sắp xếp thời gian vào thứ Năm tuần sau.”

“Chị! Thực sự là không cần đâu...”

“Bing boong!”

Chuông cửa reo lên.

“Em đi mở cửa!” Tiểu Trùng như túm được cơ hội, vội vàng đi mở cửa.

Trái tim Hạ Mạt đập rộn, cô biết chắc chắn là Lạc Hi đã tới. Quả nhiên phòng khách vọng lại tiếng trò chuyện của Tiểu Trùng và Lạc Hi, Hạ Mạt mỉm cười bụng thức ăn vừa mới nấu xong ra.

Trên bàn bày đầy thức ăn, giữa bàn đặt đĩa cánh gà màu nâu hồng. Hạ Mạt gấp một miếng bỏ vào bát của Tiểu Trùng, Tiểu Trùng cười khoái chí, vừa ăn vừa khen chị Hạ Mạt càng ngày càng khéo tay, chị làm món cánh gà này là “thiên hạ đệ nhất mỹ vị”. Lạc Hi cũng mỉm cười nhưng ánh mắt lại ẩn chứa điều gì đó không rõ.

“Ăn nhanh đi, xem ra cánh gà bỏ nhiều đường quá rồi, miệng lưỡi sao mà ngọt thế.” Hạ Mạt mỉm cười yêu Tiểu Trùng, cô lại gấp một miếng cánh gà khế đặt vào bát của Lạc Hi khế nói: “Anh cũng ăn nhiều vào nhé”.

“Cảm ơn.”

Lạc Hi khách sáo, nhưng anh lại chỉ ăn rau, chẳng màng đụng tới miếng cánh gà trong bát. Hạ Mạt ngạc nhiên, ngược mắt nhìn Lạc Hi, chỉ thấy con người đen láy tựa mặt hồ của anh, đôi môi tuy có vẻ đang cười nhưng lại hơi cố chấp, mím vào không tự nhiên.

“Hôm nay anh quay mấy cảnh?” Hạ Mạt giọng rất quan tâm hỏi.

“Tám cảnh.”

“Thế thì nhất định là rất mệt, lát nữa anh về sớm mà nghỉ ngơi.”

“Không mệt.”

Lạc Hi thản nhiên nói, anh gấp một miếng rau lên ăn, miếng cánh gà trong bát vẫn chưa đụng tới. Hạ Mạt lại ngỡ ngàng, Tiểu Trùng cũng nhận ra không khí bất thường này, cậu ăn vội rồi buông bát đĩa xuống, nói:

“Chị à, tối nay bọn lớp em tụ tập, em đi đây.”

“Ở nhà bạn nào đấy?” Hạ Mạt hỏi,

Đó chỉ là cái cớ nhất thời Tiểu Trùng nghĩ ra để cho chị Hạ Mạt và anh Lạc Hi ở riêng với nhau, vậy mà lúc này lại nghĩ không ra cái tên của bạn nào cho hợp lý một chút, Tiểu Trùng bối rối nói:

“Là...”

“Trời tối, gió to, sức khỏe của em lại không tốt”, Hạ Mạt ôn tồn nói, “ở nhà mà nghỉ ngơi cho khỏe, tối nay đừng đi ra ngoài nữa, được không?”. Tâm ý của Tiểu Trùng sao cô lại không hiểu, chỉ có điều, làm sao cô có thể vì sự giận dỗi vô lý của Lạc Hi mà để Tiểu Trùng phải ra ngoài lánh mặt.

“Đạ”, Tiểu Trùng trù trù do dự, nói, “thôi được, vậy em về phòng vẽ tranh vậy, ngày mai phải giao một bức vẽ màu nước”.

Tiểu Trùng đi khỏi, còn lại hai người, Lạc Hi và Hạ Mạt cùng nhau ăn cơm.

Chú mèo Sữa Bò nằm ngủ trên bệ cửa sổ tỉnh giấc, nó nhanh nhẹn chạy tới cọ vào giày Lạc Hi làm nũng, Lạc Hi vẫn giữ nguyên sự yên lặng ăn cơm, chẳng thèm để ý, quan tâm tới nó. Hạ Mạt ngạc nhiên nhìn Lạc Hi vài giây rồi lấy chiếc đĩa nhỏ đồ chút thức ăn đặt trên mặt đất để Sữa Bò ăn. Sữa Bò quẩn quang chân Lạc Hi kêu thêm mấy tiếng “meo meo” rồi mới thút vọng chui vào một góc, ăn phần ăn của mình.

“Anh có chuyện gì không vui à?”

Hạ Mạt nhìn Lạc Hi chăm chăm, lên tiếng hỏi. Nước da anh trắng muốt, đôi môi đỏ tươi roi rói, hai con ngươi đen láy sâu thẳm như mặt đầm đen. Lạc Hi lặng lẽ ăn cơm, nhưng vẫn chưa đụng tới miếng cánh gà trong bát.

“Không có.”

Lạc Hi cười với cô làm như chẳng có chuyện gì.

Hạ Mạt nhìn Lạc Hi rất lấu, cô không nói thêm gì nữa, bắt đầu thu dọn bát đĩa. Hạ Mạt nhìn món cánh gà trong đĩa còn thừa khá nhiều, đôi mắt cô trầm xuống. Hạ Mạt lau sạch bàn, bưng mọi thứ vào bếp mở vòi nước, rửa sạch chén đĩa, nước rào rào chảy xuống tạo ra rất nhiều bọt. Hạ Mạt từ từ rửa chén bát, cô bắt đầu nghĩ ngợi.

Sự kiện *Cờ chiến* phát triển nằm ngoài dự đoán của cô. Buổi tối trời mưa hôm đó, Âu Thần rõ ràng là đã cáu giận như vậy, cô cứ nghĩ rằng việc thay vai trong *Cờ chiến* là không thể cứu vãn nổi, Hạ Mạt đâm ra càng lo lắng việc Âu Thần sẽ không từ mọi thủ đoạn thọc ngoáy vào sự nghiệp của Lạc Hi. Vậy mà Công ty Âu Hoa Thịnh lại hạ mình mời Lạc Hi quay về đoàn làm phim, thậm chí Âu Thần còn đích thân lộ diện trong buổi họp báo.

Kể cũng hơi kỳ lạ.

Dựa vào những gì cô biết về Âu Thần, Âu Thần nhất định sẽ không dễ gì buông tha cho cô và Lạc Hi. Nếu biểu hiện bề ngoài là sự bình thản như vậy thì ẩn dưới sự bình thản đó sẽ là những đợt sóng ngầm đáng sợ.

Còn Lạc Hi, thái độ của anh hôm nay giống như một đứa trẻ cáu kỉnh vậy, điều này có liên quan gì tới cô chẳng? Hạ Mạt suy nghĩ kỹ lưỡng và tỉ mỉ. Rửa xong cái bát cuối cùng, Hạ Mạt lau khô tay, quyết định trực tiếp hỏi Lạc Hi.

Đêm lặng như mặt hồ.

Lạc Hi đứng trước cửa sổ phòng khách, vàng trắng sáng trong chiếu lên người anh, quanh anh như có lớp sương trắng mờ bao phủ, anh dường như có thể biến mất vào trong sương mù bất cứ lúc nào. Hạ Mạt cố gắng xua đi sự lo lắng trong lòng, nhẹ nhàng tiến tới gần gọi Lạc Hi:

“Lạc Hi...”

Lạc Hi quay đầu nhìn cô, đôi mắt đen sâu u ám.

“Dọn dẹp xong rồi à?”

“Vâng.” Cô đưa tay nắm chặt lấy cánh tay Lạc Hi, ngẩng mặt lên nhìn anh, Hạ Mạt cười, hỏi: “Hôm nay có phải anh bị đạo diễn trách mắng phải không, tới giờ vẫn còn buồn à?”

“Không có.”

“Là trên đường bị kẹt xe à?”

“Không phải.”

“Là vì... hôm nay em làm cơm không ngon?” Hạ Mạt làm ra vẻ đáng yêu lắc lắc cánh tay Lạc Hi, tính làm cho anh vui lên.

“Rất ngon.”

“... Nếu anh không muốn nói, em cũng không ép anh nữa.” Hạ Mạt yên lặng rồi liếc nhìn Lạc Hi, đôi mắt màu hổ phách sáng trong như pha lê. “Nhưng, xin anh, sau này nếu như không muốn nói, thì đừng để cho người khác phát hiện ra anh đang buồn. Dựa vào tài diễn của anh, điều này chắc chẳng có gì là khó.”

Người Lạc Hi cứng đờ.

Đúng vậy, anh không muốn nói cho cô biết những lời Âu Thần đã nói, anh rất rõ đó là thủ đoạn Âu Thần dùng để chia cắt anh với Hạ Mạt mà thôi. Nhưng cái cảm giác bất an dường như đã ăn sâu vào trong máu thịt khiến anh lại như phát điên, muốn tìm đến Hạ Mạt để kiểm chứng rằng rốt cuộc có hay không vụ giao dịch gì đó với Âu Thần. Nếu quả thực có vụ giao dịch thì Hạ Mạt đã chấp nhận điều kiện gì của Âu Thần để có thể khiến hắn phải hạ mình trước bàn dân thiên hạ làm ra vẻ nhượng bộ anh! Suy đi nghĩ lại, sự kiện Cờ chiến trước sau có những bước thay đổi lớn như vậy thật sự có gì đó là lạ?

Hơn nữa anh từng dặn...

...

Trong căn hộ của anh.

Cô nhìn anh chăm chăm.

“Nếu là do anh ta, vậy mọi chuyện đều bắt nguồn từ em mà ra. Em sẽ tìm cách giải quyết, không thể để anh ta hại anh được.”

...

Vậy thì Hạ Mạt đã tìm Âu Thần thật sao? Để có thể khiến Âu Thần nhượng bộ, Hạ Mạt rốt cuộc đã chấp nhận những điều kiện gì? Đầu óc Lạc Hi cứ vấn vương mãi câu hỏi đáng sợ này. Ngực anh đau nhói từng cơn, dường như có một tảng đá lớn đè lên nặng trĩu, không thể thở được, mà như vậy thì anh sao còn tâm trí mà diễn cho được cái dáng vẻ làm như không chuyện gì cơ chứ.

“Hết buổi đóng phim hôm nay...” Trong gió đêm thổi, đôi mắt Lạc Hi trầm tư, anh nhìn Hạ Mạt chăm chú kể lại. “Âu Thần đã đến xem anh diễn.”

Hạ Mạt giật mình, “Anh ta đến xem buổi diễn?”

Lạc Hi dán chặt mắt vào Hạ Mạt, ngưng một chút, anh lại chậm rãi nói: “Đúng thế, và hắn nói với anh nguyên nhân mà đoàn làm phim mời anh quay lại bộ phim *Cờ chiến*, em... biết nguyên nhân đó là gì

không?”.

“Là gì?” Hạ Mạt ngờ ngạc hỏi, cô thoáng nghĩ đến điều không hay.

“Em không biết à?”

Lạc Hi nhìn cô bằng ánh mắt kỳ dị.

“Anh định nói gì?”

Cô nhìn thẳng vào anh, ánh mắt không né tránh, trong lòng biết sự xuất hiện của Âu Thần là nguyên nhân trực tiếp gây ra sự giận dữ của Lạc Hi tối nay, hơn nữa, nguyên nhân, với cô... chắc cũng có liên quan?

“Hắn nói”, Lạc Hi chậm rãi, “đó là một cuộc trao đổi”.

“...?”

“Bởi vì anh chấp nhận điều kiện của hắn, cho nên hắn đã thực hiện theo thỏa thuận”. Bờ môi Lạc Hi toát ra vẻ thâm sâu, anh dịu dàng hạ thấp giọng hỏi: “Anh muốn biết, rốt cuộc em đã chấp nhận điều kiện gì của hắn?”.

“...?”

Trong phút chốc, sắc mặt của Hạ Mạt lại tái nhợt, sống lưng dần dần ớn lạnh.

Bờ môi đẹp thâm sâu của Lạc Hi kinh động lòng người.

“Em đã đi tìm hắn à?”

Người Hạ Mạt cứng đờ.

Nếu như thừa nhận cô đã đi tìm Âu Thần, vậy thì, đối với Lạc Hi mà nói, giải thích ra sao cũng sẽ không chấp nhận?

“Em đến tìm hắn à?! Em đã cầu xin hắn đúng không?!” Nhìn dáng vẻ chần chừ của Hạ Mạt, trái tim Lạc Hi như muốn nổ tung.

“Anh tin tất cả những điều anh ta nói sao?” Hạ Mạt nhìn thẳng vào Lạc Hi.

“Là anh đang hỏi em!” Lạc Hi gầm lên.

“Được, vậy em nói cho anh biết”, ngực Hạ Mạt phập phồng một lát, cô nghiêng răng nói, “em chẳng trao đổi gì với anh ta cả, cũng chẳng chấp nhận bất cứ điều kiện gì của anh ta.”

“Vậy thì tại sao...”

“Bởi vì như vậy đối với anh ta mà nói, sẽ chẳng gây tổn thất gì, song đó lại là cách tốt nhất làm tổn thương tới anh và em. Anh quay lại với *Cờ chiến*, Âu Hoa Thịnh có thể tạo được cơn sốt đối với bộ phim, lại có thể tránh được rủi ro trong đầu tư. Mà vài câu nói của anh ta lại có thể làm cho anh nghi ngờ em ngấm ngấm đi làm cái vụ giao dịch thỏa thuận không muốn cho người khác biết đó sao?” Hạ Mạt cố ý dùng câu chữ khó nghe, lạnh lùng nói. “Anh nghĩ em đã đáp ứng những gì? Lên giường hay lại sống cùng anh ta? Lẽ nào anh rời bỏ bộ phim *Cờ chiến* thì anh sẽ ngã không dậy nổi sao? Trong lòng em, anh đâu phải là người mới chịu một đòn đã bị quật ngã!”

“Em không... dối anh đấy chứ?”

Hạ Mạt nhắm mắt lại, không muốn nói thêm gì nữa. Trong lòng cô

trào lửa giận khiến gương mặt càng thêm lạnh lùng như đóng băng, không nói một lời, Hạ Mạt quay người định bỏ đi!

Lạc Hi tóm mạnh lấy tay Hạ Mạt.

Ngón tay anh...

Lạnh buốt...

Giữ chặt tay cô, trong giọng nói khàn khàn có sự run rẩy không dễ nhận ra.

“Anh tin em.”

Hạ Mạt cứng đờ người lưng quay về phía anh, anh từ từ nâng hai cánh tay ôm chặt lấy Hạ Mạt từ đằng sau, lặng lẽ đặt cằm lên đầu cô.

Rất lâu, rất lâu sau người Hạ Mạt mới mềm mại trở lại, cô nói nhỏ nhẹ:

“Lạc Hi, em và anh cùng sinh tồn trong cái làng giải trí đầy sóng gió này, thật giả rất khó nói rõ, không chỉ dựa vào mắt thấy tai nghe, mà phải có sự tin tưởng lẫn nhau. Nếu một chút tin tưởng lẫn nhau cũng không có thì chắc chắn chia tay là điều tất yếu mà thôi.”

Lạc Hi ôm Hạ Mạt như ôm chính sinh mệnh của mình.

“Anh sẽ học cách để tin em.”

Trong đôi mắt bao phủ một lớp sương mù, anh lú lú, không biết nói cho cô nghe hay là nói cho chính mình nghe nữa.

Hai người đứng im, yên lặng.

Gió đêm từ cửa sổ thổi vào, mùi vị đêm bao phủ căn phòng, ánh trăng lạnh chiếu lên hai người, anh và cô đang ở bên nhau mà lại như biển trời cách biệt.

Hạ Mạt cho rằng sự việc như thế là đã kết thúc.

Mấy ngày sau, cô và đoàn làm phim *Bản tình ca trong sáng* tham gia chương trình giải trí của các kênh truyền hình, nhận phỏng vấn của các phóng viên, bận rộn không có thời gian để nghỉ ngơi. Cả ngày hôm nay cô ngồi ở phòng thu âm nghe thử hai mươi mấy bài nhạc ngắn, cùng trù tính kế hoạch chọn lựa, biên tập và thu thêm bài hát cho đĩa hát mới. Xong việc thì trời đã tối, cô ra khỏi phòng thu âm, Trần Ân đang ngồi trong xe đợi cô ở ngoài.

Hạ Mạt mở cửa xe.

Trần Ân đang ngồi chỗ tay lái mãi xem báo, nghe thấy tiếng động, giật phắt mình ngẩng đầu lên mở to hai mắt nhìn cô vừa kính hãi, vừa ngạc nhiên.

“Cậu đã biết trước rồi à?”

“Cái gì?”

“Lạc Hi tuyên bố bỏ vai diễn trong bộ phim *Cờ chiến*.”

Nét mặt Trân Ân thất kinh đưa tờ báo cho Hạ Mạt. Khi đi mua cơm hộp cho Hạ Mạt ngang qua quầy báo, Trân Ân thấy các đề mục tăt cả các báo đều đăng hàng tít rất rõ: Sóng gió của *Cờ chiến* lại nổi lên, Lạc Hi tuyên bố rút khỏi đoàn làm phim, Trân Ân dường như không còn tin vào mắt mình nữa! Sự kiện *Cờ chiến* không phải là đã sóng yên biển lặng rồi hay sao? Không cần biết sóng gió lần trước bắt nguồn từ đâu nhưng Công ty Âu Hoa Thịnh đã chính thức đứng ra cải chính, hơn nữa lại còn mở một cuộc họp báo, thậm chí đích thân Âu Thần đã mời Lạc Hi quay trở lại đoàn làm phim. Lạc Hi cũng đã nhận lời. Làm sao mới chỉ vài ngày đã lại xuất hiện biến cố lớn như vậy được?!

Trân Ân vội vàng truy vấn Doãn Hạ Mạt.

“Hạ Mạt, rốt cuộc là có chuyện gì?! Lạc Hi sao lại có thể đắ tội với Âu Hoa Thịnh như thế này?! Cậu xem báo chí nói gì này? Nói một đằng làm một nẻo! Hơn nữa Công ty Âu Hoa Thịnh giờ là ông chủ của chúng ta, nếu làm khó họ thì cậu và Lạc Hi...”

Hạ Mạt hơi tái mặt, cô nhận tờ báo từ tay Trân Ân, quả nhiên trong đó có bài viết đề cập việc Lạc Hi đã công bố trước công chúng bỏ vai diễn trong bộ phim *Cờ chiến*. Khi được phóng viên hỏi lý do, Lạc Hi đã không trực tiếp trả lời câu hỏi mà chỉ nói nguyên nhân cụ thể thì ban lãnh đạo cấp cao của Âu Hoa Thịnh đã biết rõ. Trong ảnh, Lạc Hi cười rất ôn hòa, làm như thể không có gì phải giậ mình quá đáng trước số tiền đầu tư sản xuất thuộc hàng khủng cho bộ phim *Cờ chiến*.

Đúng là tính trẻ con...

Anh đã chọn cách như vậy...

Tờ báo trên tay cô từ từ rơi xuống, Hạ Mạt không nghe thấy tiếng gọi lo lắng của Trân Ân. Đầu óc cô trống rỗng, tai ù đi. Theo bản năng, Hạ Mạt rút điện thoại ra bấm số, cả ngón tay cũng cứng đờ, sự việc đã đến mức này rồi thì còn làm gì được nữa, Lạc Hi đã kiên quyết như vậy, thậm chí thời gian để xoay chuyển tình thế cũng chẳng còn.

“Hạ Mạt...”

Trân Ân lo lắng khế gọi, sau lại thấy Hạ Mạt từ từ cất điện thoại đi, gương mặt thất kinh vừa rồi đã nhanh chóng quay trở lại vẻ thản nhiên như lúc thường. Hạ Mạt tựa đầu ra sau ghế nhắm mắt lại, hàng lông mi đen trên làn da trắng khế lay động.

“Tại sao Lạc Hi lại làm như thế?” Trân Ân nghi hoặc.

Hạ Mạt yên lặng rất lâu.

Một lúc sau, đúng lúc Trân Ân tưởng rằng Hạ Mạt sẽ không trả lời câu hỏi của mình thì lại nghe trong xe có tiếng nói nho nhỏ...

“Nếu làm như vậy có thể khiến anh ấy vui thì cứ thế mà làm.”

Vui ư?

Trân Ân nghi hoặc gãi đầu, cô không hiểu ý tứ của câu nói này. Mà

sự phát triển phức tạp của sự kiện *Cờ chiến* quá nhanh, đã bỏ xa trí tưởng tượng của cô.

Cùng với sự công bố rút lui khỏi đoàn làm phim *Cờ chiến* của Lạc Hi, ông chủ Hạ, nhà tài phiệt đứng sau hậu trường của Công ty Tinh Điểm đã xuất đầu lộ diện, giới thiệu sẽ quay bộ phim mới có tựa đề: *Thiên hạ thịnh thế*. Bộ phim được sản xuất với quy mô cực lớn, kịch bản được cải biên từ tác phẩm văn học kinh điển mà độc giả yêu thích và thuộc hàng sách bán chạy nhất trong nước, đạo diễn cũng là người có tiếng nhất nhì trong nước, số vốn đầu tư còn bỏ xa cả con số đầu tư cho *Cờ chiến* một cách đáng kinh ngạc.

Ông chủ Hạ tiết lộ, thực ra bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* đã được trừ bị hơn một năm nay, tiền đầu tư đã có, chỉ có điều vì mong muốn bộ phim thu được kết quả hoàn mỹ nhất nên họ vẫn chờ thời gian công chiếu bộ phim *Cờ chiến* có Lạc Hi đóng. Trả lời phỏng vấn về việc những sóng gió xoay quanh *Cờ chiến*, ông chủ Hạ cho hay Lạc Hi là một nghệ sĩ xưa nay vẫn luôn tôn trọng công việc, phía công ty tin rằng việc anh rút lui khỏi bộ phim *Cờ chiến* nhất định là có nguyên nhân và có lý do của anh, hơn nữa, họ tin rằng bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* chắc chắn sẽ là một bộ phim cực kỳ đình đám.

Tiếp đến, vai nữ của *Thiên hạ thịnh thế* chính thức lộ diện, đó là ca sĩ đang cực hot, Thiên Hậu Siêu Cự Tinh Thẩm Tường!

“Thiếu gia đây là những ghi chép trong cuộc họp ban lãnh đạo cấp cao của Công ty Âu Hoa Thịnh liên quan đến sự kiện *Cờ chiến*.”

Simon đặt xấp báo cáo lên mặt bàn làm việc của Âu Thần, Âu Thần lật xem, ánh nắng chiếu trên khuôn mặt chỉ có sự lạnh lùng.

Không thể kiên nhẫn đợi được câu trả lời, Simon nói:

“Thiếu gia...”

Âu Thần không ngẩng đầu lên, trầm tư lật từng trang giấy.

“Mời nói.”

“Xét tình hình trước mắt mà nói, rất khó giữ được Lạc Hi. Tuy nhiên, việc rút lui của anh ta là vi phạm hợp đồng, chúng ta có thể yêu cầu Lạc Hi phải bồi thường tất cả những tổn thất trong việc sản xuất phim *Cờ chiến*.”

“Tình hình kinh tế của Lạc Hi thế nào?”

“Qua khoảng thời gian vừa mới điều tra, những năm gần đây, thu nhập của Lạc Hi từ quảng cáo, quay phim, ca hát, biểu diễn cũng đáng phải kinh ngạc. Hơn nữa, việc đầu tư vào bất động sản, shop thời trang, kinh doanh nhà hàng mang lại cho anh ta doanh thu rất lớn.” Nhiều ngôi sao cũng đầu tư vào các ngành nghề khác nhau, nhưng hầu như là kinh doanh buôn bán không được thuận buồm nên rất ít người kiếm chác được món lời kha khá. Còn với Lạc Hi, dường như anh được trời ban tặng tài năng và con mắt kinh doanh nên chỉ trong mấy năm gần đây anh đã có số tài sản khổng lồ.

“Nếu như anh ta bồi thường thiệt hại cho *Cờ chiến*, con số ước tính là bao nhiêu?” Âu Thần nhìn Simon. Sau khi nghe con số từ phía

Simon, Âu Thần lại hỏi: “Số tiền này đối với tình hình kinh tế của Lạc Hi có gây ra ảnh hưởng gì không?”.

“Gần như không gây ảnh hưởng gì.” Simon trả lời.

Âu Thần trầm ngâm:

“Số tiền này rút từ tài khoản cá nhân của tôi giao lại cho Công ty Âu Hoa Thịnh, về phần tài vụ, nhờ cậu xử lý cho thỏa đáng nhé.”

“Thiếu gia!”

Simon kinh ngạc, tuy nhiên thần sắc của Thiếu gia khiến Simon phải nuốt lại câu hỏi. Ngay từ lúc mới bắt đầu, tác phong hành sự của Thiếu gia trong sự kiện *Cờ chiến* này khác hẳn với cách làm việc thường ngày, dường như đó không phải là việc công mà là ân oán cá nhân. Chẳng qua, đối với các công ty con khác trong tập đoàn, Thiếu gia hành sự vẫn vững vàng quyết đoán, rõ ràng minh bạch, nên mặc dù lãnh đạo cấp cao của Công ty Âu Hoa Thịnh trong buổi họp của tập đoàn có tỏ ra bất mãn, nhưng họ cũng không tỏ thái độ muốn thay đổi ghế ngồi của Thiếu gia.

“Vâng. Ngoài ra lãnh đạo của Công ty Âu Hoa Thịnh cho rằng phải lập tức tìm người thay thế vai diễn của Lạc Hi trong *Cờ chiến*, nếu không thời gian càng kéo dài tổn thất càng lớn.”

“Có tuyển được người thích hợp không?”

“... Không có.” Simon cũng tham gia cuộc họp của Công ty Âu Hoa Thịnh và cũng đã lên tiếng đề xuất một số người thay thế Lạc Hi, tuy nhiên không có ai ngoại hình, danh tiếng vượt qua Lạc Hi, thậm chí những diễn viên có khả năng diễn xuất như Lạc Hi lại quá ít.

Ánh mắt Âu Thần lạnh lùng.

“Nói cách khác, việc mất Lạc Hi, toàn bộ bộ phim *Cờ chiến* sẽ thất bại?”

“Đúng thế.” Simon giải thích thêm: “Bộ phim *Cờ chiến* vốn là do công ty sản xuất dành riêng cho Lạc Hi, cũng chính vì thế mà Lạc Hi mới tham gia đóng bộ phim này”.

Ánh mặt trời xuyên qua ly rượu thủy tinh.

Trong muôn vàn ánh hào quang lóng lánh, hơi thở của Âu Thần lại lạnh lùng như thể vừa từ một hang động tối mịt bước ra, ánh gấp tập báo cáo lại, sắc mặt không biểu hiện gì.

“Đã thế thì...”

Khi Lạc Hi tuyên bố bỏ vai diễn trong bộ phim *Cờ chiến*, giới báo chí rầm rầm phỏng đoán những nguyên nhân tại sao anh lại tự quyết định như vậy. Báo chí tán đứ thứ nguyên nhân khiến người ta mù tịt chả biết đằng nào mà lần. Họ ồ ạt dự đoán những phản ứng từ phía

Công ty Âu Hoa Thịnh, công ty này có căn cứ theo luật pháp quy trách nhiệm cho Lạc Hi đã vi phạm hợp đồng, hay là từ chuyện này, Lạc Hi sẽ bị liệt vào danh sách đen của các rạp chiếu phim và các cửa hàng băng đĩa. Thế nhưng, mọi suy đoán của giới truyền thông đều không xảy ra. Ngược lại, Công ty Âu Hoa Thịnh công khai phát biểu họ thông cảm cho Lạc Hi vì anh cảm thấy không đủ khả năng tham gia diễn tiếp nên đành phải rút lui khỏi đoàn làm phim, đây là biểu hiện của một thái độ có trách nhiệm với nghệ thuật. Thêm vào đó, Công ty Âu Hoa Thịnh công bố vì trách nhiệm đối với công chúng, họ sẽ bỏ kế hoạch sản xuất phim *Cờ chiến*.

Làng giải trí xôn xao!

Từ trước đến nay chưa bao giờ có chuyện như thế này. Một bộ phim được đầu tư cực lớn như thế nhưng lại đóng máy một cách nhẹ nhàng, bình yên đến vậy sao! Mặc dù danh tiếng của Lạc Hi không hề bị giảm sút, nhưng suy cho cùng, anh đã làm trái với tinh thần nghề nghiệp của một diễn viên, trong làng giải trí; Công ty Âu Hoa Thịnh thuộc loại có máu mặt như thế mà lại dung túng cho hành vi buông thả tùy hứng quá đáng như vậy của Lạc Hi, không oán trách, không buộc anh phải gánh vác những tổn thất, thậm chí lại còn chủ động tìm cách cho Lạc Hi thoát khỏi trách nhiệm! Trong chuyện này ắt phải có ẩn giấu mà họ không muốn nói ra.

Trong làng giải trí xôn xao những tin đồn. Có người nói rằng vì Công ty Âu Hoa Thịnh tuy làm ra vẻ mời Lạc Hi quay lại, nhưng khi tiếp tục quay phim, vẫn mặc sức la lối, trách cứ Lạc Hi. Cũng có người nói thực ra tiền vốn đầu tư của Công ty Âu Hoa Thịnh đang gặp khó khăn nên đã ngầm gợi ý để Lạc Hi từ chối đóng phim. Có người còn cho rằng Lạc Hi vì muốn dành thời gian để tham gia *Thiên hạ thịnh thế* mà đã quá quắt và hiểm ác từ chối đóng phim *Cờ chiến*.

Một cách diễn giải cuối cùng, thậm chí còn được giới nghệ sĩ ngầm công nhận, đó là ông chủ Hạ, nhà tài phiệt đứng sau hậu trường của Công ty Tinh Điểm có thể lực về tài sản trong giới không phải là hạng tầm thường, giới nghệ sĩ thuộc sự quản lý của Công ty Tinh Điểm, Lạc Hi đương nhiên phải toàn tâm hợp tác với kế hoạch đầu tư của ông chủ Hạ. Thế nhưng Công ty Âu Hoa Thịnh không những không truy cứu hành vi vi phạm hợp đồng của Lạc Hi, lại còn thông cảm cho anh, cũng là vì Công ty Âu Hoa Thịnh nể nang trước vị thế của ông chủ Hạ.

Cúi đầu đọc báo, nghĩ đến những quan điểm, dự đoán những đồn đại mấy ngày nay mà Trần Ân nghe được, Doãn Hạ Mạt trong lòng không khỏi lo âu, đột nhiên cố có cảm giác, tất cả những chuyện này đều bị một bàn tay nào đó ngầm thao túng, dường như có một trận bão đang tiến lại gần, nhưng cô tuyệt đối không thể đoán biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Mấy ngày này Lạc Hi tham gia giới thiệu bộ phim *Thiên hạ thịnh thế*,

trả lời phỏng vấn của báo giới, xuất hiện trong nhiều chương trình, cô và Lạc Hi vẫn chưa có thời gian gặp nhau, thậm chí qua điện thoại cũng chỉ có thể nói vài câu rồi cúp máy luôn. Trong điện thoại, tiếng Lạc Hi vẫn êm dịu, như không xảy ra chuyện gì, chuyện bỏ vai diễn trong bộ phim *Cờ chiến* là chuyện không đáng đề cập, mỗi lần Hạ Mạt tính thử nói đá vào chuyện này, Lạc Hi thờ ơ cho qua. Thế là hồng rồi.

Hạ Mạt thở dài, cô đột nhiên phát hiện ra bản thân mình không hiểu vì sao lại đặt hết tâm tình vào Lạc Hi. Ngoài Tiểu Trùng ra, nguyên tắc của cô là không can thiệp vào cuộc sống của người khác, đối với chuyện Lạc Hi lúc này, cô lại không thể không để tâm được. Nếu như sự kiện *Cờ chiến* không phải là do Âu Thần, thì không thể có chuyện Công ty Âu Hoa Thịnh dễ dàng chấp nhận để Lạc Hi rời bỏ *Cờ chiến* như thế được. Nếu như sự kiện *Cờ chiến* là do Âu Thần khơi mào thì chuyện này cũng không thể kết thúc một cách đơn giản như vậy, nhất định còn có những hành động tiếp theo. Hạ Mạt nhẹ nhàng đặt lại tờ báo lên bàn, cô suy nghĩ xem bước tiếp theo, Âu Thần sẽ làm gì?

Những sự kiện ồ ạt xuất hiện khiến giới báo chí đồng loạt chấn động!

Sau khi Công ty Âu Hoa Thịnh quyết định đóng máy bộ phim *Cờ chiến*, đột nhiên họ tuyên bố sẽ bắt tay sản xuất bộ phim *Hoàng Kim Vũ* ngay lập tức. Bộ phim này cơ bản sẽ sử dụng tất cả ê kíp làm phim *Cờ chiến* từ đạo diễn đến các diễn viên chính và phụ, bộ phim cũng được đầu tư cao hơn. Tin tức vừa phát ra, làng giải trí gần như ngay lập tức lại như có lũ lớn tràn về.

Từ kế hoạch quay phim mà Âu Hoa Thịnh công bố và nhìn trên tình hình thị trường, *Hoàng Kim Vũ* và *Thiên hạ thịnh thế* sẽ được công chiếu gần như vào cùng một thời điểm. Liên hệ đến sự kiện *Cờ chiến* lúc trước, bất kỳ ai cũng đều có thể nhìn nhận ra, mặc dù trước việc Lạc Hi rời khỏi ê kíp phim *Cờ chiến*, Công ty Âu Hoa Thịnh có vẻ như sống trong hòa bình, rõ ràng bộ phim *Hoàng Kim Vũ* được sản xuất chính là nhằm vào *Thiên hạ thịnh thế*.

Bộ phim *Hoàng Kim Vũ* có nhân vật chính là một vai nữ, cho nên người môi giới của rất nhiều diễn viên nữ đã lần lượt liên hệ với Công ty Âu Hoa Thịnh. Được tham gia đóng bộ phim *Hoàng Kim Vũ* đối với bất kỳ một diễn viên nữ nào mà nói là một cơ hội tuyệt vời không phải dễ mà có được. Mà dù có được vai trong bộ phim *Hoàng Kim Vũ*, chắc chắn sẽ rơi vào cục diện phải đối mặt so tài cao thấp với vai diễn của Lạc Hi trong phim *Thiên hạ thịnh thế*, tuy nhiên phân tích kỹ càng thì cũng chưa chắc nhất định sẽ thua.

Những điều kiện sản xuất giai đoạn đầu của hai bên không khác nhau là mấy, cả hai đều có một ê kíp làm phim siêu đẳng, cả hai đều có được số tiền đầu tư cực lớn. Nhưng đến giai đoạn sau khi bộ phim được công chiếu sẽ không còn giống nhau nữa. Công ty Âu

Hoa Thịnh có cả hệ thống phân phối những sản phẩm biểu diễn nghệ thuật cực mạnh, những dãy cửa hàng băng đĩa với số lượng kinh doanh khiếp đảm và mạng lưới rạp chiếu phim có sức chứa lớn, chính vì thế Công ty Âu Hoa Thịnh chắc chắn sẽ chiếm ưu thế trong việc tuyên truyền và tung sản phẩm ra thị trường, điểm này thì Công ty Tinh Điểm không thể so sánh được.

Do đó, đương nhiên ngoài những tin tức về bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* thì việc ai sẽ là người đảm nhận vai nữ chính trong *Hoàng Kim Vũ* đang là những tin cực hot.

Ấy vậy mà.

Công ty Âu Hoa Thịnh lại không mời bất cứ diễn viên nữ nào tới thử vai.

Mấy ngày sau, Âu Hoa Thịnh trực tiếp công bố trước giới báo chí. Vai nữ chính số một của *Hoàng Kim Vũ* được giao cho Doãn Hạ Mạt đảm nhận!

Dư luận một lần nữa lại sôi sục!

Doãn Hạ Mạt tuy đã từng đoạt giải thưởng *Gương mặt mới xuất sắc nhất của năm*, và vai diễn của cô trong bộ phim *Bản tình ca trong sáng* được đánh giá là thành công, nhưng trong cái làng giải trí muôn sao lấp lánh này, tên tuổi và sức hút của cô chẳng qua mới chỉ là thứ ánh sáng của đom đóm mà thôi. Nếu như *Hoàng Kim Vũ* muốn phân tài thắng thua cùng *Thiên hạ thịnh thế* của Lạc Hi thì ít ra vai chính tạo ra sức hút tới tận phòng bán vé cũng không nên quá cách biệt như vậy, đằng này, Doãn Hạ Mạt cơ bản ko thể có tư cách để đem ra so sánh với Lạc Hi được!

Tuy nhiên, trong làn sóng đưa ra những nghi ngờ, có báo chí phân tích, Doãn Hạ Mạt vốn là diễn viên của Công ty Âu Hoa Thịnh, Âu Hoa Thịnh đã tạo cơ hội cho diễn viên của mình là vừa có tình vừa có lý. Hơn nữa, mối quan hệ yêu đương của Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt đã được mọi người biết đến, trong điều kiện tìm không ra nữ diễn viên đóng vai chính nào có tên tuổi và sức hấp dẫn có thể sánh được với Lạc Hi, thì việc chọn Doãn Hạ Mạt đối xứng với Lạc Hi so với những người khác là khả quan hơn, một sự lựa chọn thông minh đáng phải ngả nón bái phục. Tuy nhiên, để hai người họ đối chọi với nhau như thế e rằng quan hệ của họ sẽ rất dễ có những rạn nứt.

Cùng lúc đó, Tổng giám đốc của Âu Hoa Thịnh vì lý do sức khỏe mà từ chức, mọi công việc của âu thần tạm thời do Âu Thần điều hành. Có tin rằng, nguyên nhân Tổng giám đốc Âu Hoa Thịnh vì không hài lòng với việc Âu Thần can thiệp quá nhiều vào công việc nội bộ công ty mà bỏ đi. Âu Thần xưa nay là nhân vật khá lạ trong giới, nổi tiếng là một người có tài trí và rất bình tĩnh, nhưng đối với chuyện của Lạc Hi, cách giải quyết sự việc của Doãn Hạ Mạt so với phong cách làm việc trước đây của anh rất khác biệt.

Tất cả chuyện này là sự trùng hợp ngẫu nhiên sao?

Hay là trong chuỗi sự việc này có mối quan hệ tế nhị sâu xa nào đó?

Đúng vào lúc giới báo chí đưa ra những dự đoán, có một chuyện nữa mà chẳng ai có thể nghĩ lại được tung ra! Y tá, bác sĩ trong bệnh viện đã vô tình để lộ ra tối hôm Thiếu gia Âu Thần của tập đoàn Âu Thị phát bệnh đau dạ dày đã được chính Doãn Hạ Mạt, bạn gái của Lạc Hi đưa vào viện!

Thật trùng hợp, đúng lúc Hạ Mạt đưa Âu Thần vào bệnh viện, một người rất mê phim có Doãn Hạ Mạt đóng đã dùng điện thoại chụp lại cảnh này. Trong hình Âu Thần nằm trên giường cấp cứu, Doãn Hạ Mạt đang cúi đầu nhìn Âu Thần, để lộ sắc mặt rất lo lắng như thể hai người đã quen nhau rất lâu rồi và tình cảm cũng rất sâu đậm.

Chà...

Hóa ra là như vậy!

Trong chốc lát, tất cả các bí mật đã bị phơi bày.

Danh lợi quả nhiên là thứ trái cảm mê hoặc lòng người nhất trên thế gian này, tình yêu trong sáng, lãng mạn như trong truyện cổ tích cũng là điều không tránh nổi. Vì muốn vớ tới người trong tương lai sẽ thừa kế Tập đoàn Âu Thị, Doãn Hạ Mạt đã nhẫn tâm ruồng bỏ Lạc Hi, người đã biết bao nhiêu lần ra tay giúp cô. Và rồi sau khi Lạc Hi âm thầm bỏ đi, cô ta đã nắm được cơ hội đảm nhận vai chính trong *Hoàng Kim Vũ*!

Người đàn bà như vậy...

Sau khi báo giới chỉ được một phen chấn động, sự kiện *Cờ chiến* đã êm thấm lúc trước giờ lại một lần nữa được xáo lại thu hút sự quan tâm của công chúng và báo giới, thậm chí nó còn qua mặt, lấn át luôn cả tin bầm máu bộ phim Thiên hạ thịnh thế. Trên các sạp báo, tiêu đề của tất cả các loại báo, tạp chí đều đồng loạt đưa những tin được gọi là tiết lộ “nội tình của *Cờ chiến*”...

Nào là: *Doãn Hạ Mạt vứt bỏ Lạc Hi để tiến thân*; nào là: *Lạc Hi rút lui khỏi Cờ chiến vì tình cảm bị tổn thương*; rồi thì: *Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt chính thức chia tay*; lại nữa: *Doãn Hạ Mạt lợi dụng quan hệ mờ ám để chiếm được vai diễn chính trong Hoàng Kim Vũ*; v.v...

Có phóng viên đã lật lại số báo hôm Công ty Âu Hoa Thịnh tiếp quản Công ty Sun, trên báo có bức ảnh Doãn Hạ Mạt trong nắng chiều buộc sợi ren lụa màu xanh lên cổ tay Âu Thần, hình ảnh này chứng tỏ Doãn Hạ Mạt đã có âm mưu dẫn dụ người thừa kế Tập đoàn Âu Thị từ trước!

Lại có phóng viên đưa thêm vụ Doãn Hạ Mạt thành danh với quảng cáo Lỗi Âu cũng phải có nội tình. Doãn Hạ Mạt để có thể được giao đóng quảng cáo Lỗi Âu, chắc chắn phải có quan hệ tương đương như thế nào với sự hậu thuẫn của Âu Thần.

Ý tứ thật sâu xa...

Trước những chê bai trách cứ khắp mọi nơi, các fan của Doãn Hạ

Mạt chia ra làm hai phái. Một phái khẳng khẳng cho rằng Doãn Hạ Mạt không thể làm những chuyện như vậy, nhất định có sự hiểu lầm. Trước đây, Doãn Hạ Mạt cũng đã phải chịu đựng rất nhiều những lời chỉ trích sai lầm, và chung cuộc sự thật cũng đã chứng minh sự trong sạch của cô. Phái còn lại chiếm đại đa số, họ vốn là các fan của Lạc Hi, trước tình cảm của Lạc Hi mà mền mộ Doãn Hạ Mạt. Đứng trước những tin đồn trên, số fan này đã nổi giận, phẫn nộ và không khỏi đau xót.

Trong sự kiện *Cờ chiến*, bất luận làn sóng nghi ngờ Lạc Hi có lớn thế nào, các fan của Lạc Hi vẫn bảo vệ anh, họ tin chắc rằng anh bỏ đi là có nguyên nhân, thậm chí là có nỗi khổ của mình! Giờ đây, khi chân tướng sự việc đã bị vạch trần, các fan của Lạc Hi cảm thấy đau xót cho anh, tuy nhiên họ lại không biết nên làm thế nào.

Họ muốn lên tiếng phê phán Doãn Hạ Mạt, buộc cô phải nhận những lời giáo huấn mà cô đáng phải nhận, nhưng những thể hiện tình yêu đối với Doãn Hạ Mạt của Lạc Hi trước đây khiến các fan không nhẫn tâm tùy tiện hành sự, đây là tình yêu duy nhất được Lạc Hi chính thức thừa nhận sau bao nhiêu năm trong làng giải trí, hình ảnh lãng mạn trong buổi họp báo hôm đó vẫn khắc sâu trong lòng người hâm mộ Lạc Hi, Lạc Hi của họ lần đầu tiên yêu thực sự một người con gái, vậy mà anh đã và đang phải chịu nỗi đau này.

Nhưng, ngộ nhỡ có những hiểu nhầm thì sao? Trong làng giải trí, những chuyện thật giả lẫn lộn khó phân biệt, không biết đâu mà lần. Nếu quả thực đúng là người con gái Doãn Hạ Mạt này đã làm tổn thương Lạc Hi, họ sẽ không ngần ngại dùng bất cứ thủ đoạn nào để buộc cô phải trả một cái giá thật đắt!

Đêm xuống.

Nhạc chuông điện thoại trong phòng khách yên ắng vang lên, trên màn hình điện thoại nền xanh sẫm nhấp nháy hiển thị hai chữ “Hạ Mạt”. Không gian yên tĩnh như không một hơi thở, chiếc điện thoại vẫn liên tiếp reo vang, hai chữ “Hạ Mạt” rập rờn nhảy múa trong hơi thở của màn đêm, có một cảm giác rất lạnh lùng.

Đôi mắt Lạc Hi đen thẫm như màn đêm.

Ánh mắt kỳ quái của anh dán vào cái tên đang hiển thị trên màn hình điện thoại như thể đang chờ, chờ xem sự kiên nhẫn của Hạ Mạt được bao lâu. Tiếng chuông im bật, giây phút ấy tim Lạc Hi như thót lại, sắc môi trắng dần. Đột nhiên, tiếng nhạc lại cố chấp vang lên, vẫn là cái tên ấy nhấp nháy!

Đầu ngón tay hơi run run!

Chậm chậm, Lạc Hi muốn nhấn nút nghe nhưng ngón tay theo bản năng lại cứng đờ dị thường. Khuôn mặt Lạc Hi đờ đẫn như tượng gỗ, ánh mắt đau khổ lại lướt nhìn vào hình ảnh trên tờ báo. Trong ảnh, Âu Thần đang hôn mê nằm trên giường cấp cứu, trong lúc Âu Thần được các bác sĩ, y tá đẩy đến phòng cấp cứu, Doãn Hạ Mạt cúi đầu lo lắng nhìn Âu Thần, tất cả sự quan tâm đều được biểu lộ.

Cô ấy...
Đã lừa dối anh...

...

“Em đến tìm hấn à?! Em đã cầu xin hấn đúng không?!” Nhìn dáng vẻ chán chừ của Hạ Mạt, trái tim Lạc Hi như muốn nổ tung.

“Anh tin tất cả những điều anh ta nói sao?” Hạ Mạt nhìn thẳng vào Lạc Hi.

“Là anh đang hỏi em!” Lạc Hi gầm lên.

“Được, vậy em nói cho anh biết”, ngực Hạ Mạt phập phồng một lát, cô nghiêng rặng nói, *“em chẳng trao đổi gì với anh ta cả, cũng chẳng chấp nhận bất cứ điều kiện gì của anh ta.”*

...

“Anh sẽ học cách để tin em.”

Lạc Hi ôm Hạ Mạt như ôm chính sinh mệnh của mình.

...

“Em chẳng trao đổi gì với anh ta cả, cũng chẳng chấp nhận bất cứ điều kiện gì của anh ta.”

...

Chính là nói...

Cô ấy vẫn đi tìm Âu Thành...

Cô ấy, cô ấy có thể thực sự đã ngấm ngấm thay đổi quan niệm rồi!

Anh cũng muốn tin cô, nhưng, cô đã chọn cách lừa dối anh...

Lạc Hi đang hoàn toàn câm lặng bỗng bật cười, khuôn mặt trắng bệch như những cánh hoa anh đào bị nước mưa làm rụng xuống, nụ cười ỉ ê suy sụp, đôi mắt Lạc Hi lạnh lẽo khiến người ta phải hãi hùng. Ngón tay anh dùng hết sức tháo pin ra khỏi chiếc điện thoại rồi quăng mạnh nó vào bức tường trắng!

Chương 12

Bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* đã chính thức bấm máy, trong sự sôi sục quan tâm chú ý của dư luận và báo chí, ánh hào quang của Lạc Hi đã thu hút mọi ánh mắt trên toàn thế gian. Công tác tuyên truyền cho vai diễn mới của Lạc Hi, hình ảnh hợp hồn của Lạc Hi, phong thái tuyệt thế của Lạc Hi trong lúc đóng phim thi thoảng được các phóng viên chụp được đã dẫn đến những tin cực hot.

Sau mỗi quan hệ mờ ám giữa Thiếu gia của tập đoàn Âu Thị và Doãn Hạ Mạt bị phơi bày, vấn đề chuyện tình cảm của Lạc Hi tức thì trở thành tiêu điểm được chú ý nhất. Vai nữ chính trong *Thiên hạ thịnh thế* do Thẩm Tường – người trước đây được đồn là bạn gái của Lạc Hi – đảm nhận không thể không khiến người ta phải suy nghĩ liên tưởng.

Nếu như nói trong làng giải trí, những nữ minh tinh có ngoại hình, địa vị danh tiếng có thể sánh với Lạc Hi, thì ngoài Thẩm Tường ra, không thể tìm thấy người thứ hai. Tuy Thẩm Tường tính cách kiêu ngạo, ít khi đồng ý trả lời phóng viên, nhưng lại có chất giọng hay như tiếng sáo, có khả năng làm việc độc lập, những điểm này giúp cho nghệ danh Thiên Hậu của Thẩm Tường trong làng giải trí không hề bị lung lay. Hơn nữa, với mọi người, Thẩm Tường rất thẳng thắn vô tư, trước nay chưa bao giờ che dấu sự yêu thích của mình với Lạc Hi. Mặc dù Thẩm Tường vì đau khổ, u uất trước mối quan hệ giữa Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt mà im hơi lặng tiếng một thời gian, tuy nhiên cô chưa bao giờ liệt Lạc Hi vào danh sách những người phải từ chối hợp tác. Tính cách thoải mái tự nhiên và thẳng thắn đó của Thẩm Tường thật là hiếm thấy!

Một lần phóng viên tới thăm trường quay Thiên hạ thịnh thế gặp Thẩm Tường, ngoài việc hỏi những câu liên quan đến bộ phim, bọn họ luôn tỏ ra đặc biệt quan tâm tới quan hệ của Thẩm Tường và Lạc Hi

“Nghe nói Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt đã chia tay nhau, chuyện này có thật không?”

Trong trường quay, Thẩm Tường vừa quay xong một cảnh vũ kịch, đã bị ngay một phóng viên văn hoá của *Nhật báo Quát Tụ* đang có mặt hạ giọng hỏi.

Thẩm Tường đưa mắt về phía Lạc Hi đang nói chuyện với đạo diễn phía ngoài trường quay. Lạc Hi đứng cách cô khá xa nhưng ánh mắt anh vẫn rực sáng như mặt trời, dường như trong trường quay chỉ tồn tại mình anh, mọi sự vật khác đều chìm trong bóng tối.

“Không rõ nữa.”

Thẩm Tường nhạt nhẽo trả lời rồi bỏ thẳng đi, không thèm để tâm tới tay phóng viên văn hoá đang lớn tiếng gọi sau lưng. Cô bước tới

bên Lạc Hi, im lặng nghe Lạc Hi và đạo diễn bàn luận những vấn đề trong phim. Một hồi lâu, Lạc Hi quay người qua nhìn Thẩm Tường nét mặt Thẩm Tường không thay đổi nhưng trong đầu đột nhiên như bị cái gì đó đập mạnh.

Càng ngày càng không thể hiểu nổi Lạc Hi đang nghĩ gì.

Hồi mới quen với Lạc Hi, Thẩm Tường lúc đó mới bước chân vào làng giải trí, còn Lạc Hi đã rất nổi tiếng. Gương mặt đẹp tựa hoa anh đào của anh, tính tình hiền hoà khiêm tốn của anh, chất giọng và khả năng trời cho của anh đã khiến cô đắm chìm trong thần tượng Lạc Hi.

Rồi cứ thế theo thời gian trôi đi, Thẩm Tường dần phát hiện ra Lạc Hi so với ấn tượng đầu tiên của cô hoàn toàn khác biệt. Tuy có thể lập tức trở nên thân thiết với anh, nhưng lại càng gần càng, lại khiến anh xa cách. Giống như chiếc mũ lưới chai che mắt gương mặt, làn sương mù trên thân thể anh đã che lấp đi sự cô đơn và tính khí thất thường trẻ con của anh. Chỉ những lúc anh ngồi ngây ngời thất thần, Thẩm Tường mới nhận ra đằng sau cái mặt nạ dịu dàng ấy có chút tình cảm chân thực.

Giống như cây anh túc, rõ ràng biết nó độc nhưng vẫn chìm đắm mê muội. Có lẽ cái đẹp của cây anh túc cuối cùng không thuộc về cô, nhưng hơi thở của anh vẫn cứ luôn khiến Thẩm Tường đắm say.

Từ khi *Thiên hạ thịnh thế* bấm máy, những tin tức liên quan đến việc Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt đã chia tay hay chưa bắt đầu rộ lên, Lạc Hi từ chối trả lời cánh nhà báo những câu hỏi kiểu này, gương mặt Lạc Hi tươi như hoa, ánh mắt có vẻ lạnh nhạt càng làm mọi chuyện trở nên mơ hồ.

Thẩm Tường không nên tiếng, đứng bất động quan sát Lạc Hi. Trước đây, Thẩm Tường hay gặp những lúc Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt nói chuyện điện thoại với nhau, bộ dạng của anh hiền hoà đến từng ánh mắt, anh vừa nghe vừa mỉm cười, một nụ cười say đắm, dường như anh mới chính là đứa trẻ đang được cưng nựng. Vậy mà dạo này không thấy Lạc Hi điện thoại lại cho Doãn Hạ Mạt, điện thoại di động hầu như lúc nào cũng tắt, anh như thế đang dồn toàn tâm toàn lực vào công việc quay phim. Dưới ánh đèn cường độ mạnh, Lạc Hi đẹp đến độ làm người ta phải ngạt thở, đôi mắt đen sẫm, đôi môi tuyệt sắc như cánh hoa, nhân viên đang làm việc trong trường quay phải ngơ ngác trước vẻ đẹp đó, trong thoáng giây, những ánh mắt cực kỳ sắc lạnh đan xen vào giữa cái đẹp khiến người ta bất giác phải rùng mình.

Lại chia tay rồi ư, Thẩm Tường thầm nghĩ.

Càng đau khổ càng đẹp, càng chịu nhiều đau thương càng tỏ thái độ hồ hững, Lạc Hi nhiều lúc tính nét thật như trẻ con.

“Cô Thẩm, lại đây chụp mấy tấm ảnh nào!”

Mấy tay phóng viên văn hoá gọi lớn làm dòng suy nghĩ của Thẩm

Tường bị cắt ngang, cô chợt phát hiện ra Lạc Hi đã không còn ở đó nữa, ngoài trường quay còn mỗi mình cô. Thẩm Tường thoáng sa sầm mặt xuống, nhưng rất nhanh sau đó cô đã lấy được bình tĩnh. Đèn flash nháy liên tục .

“Thân mật một chút nữa nào!”

“Thẩm Tường, cười tươi nhé!”

“Được rồi! Dựa sát chút nữa đi.”

...

Mấy tay phó nháy của *Nhật báo Quát Tụ* giương máy từ nhiều góc độ khác nhau, luôn miệng yêu cầu Lạc Hi và Thẩm Tường tạo đủ mọi tư thế. Lạc Hi ôm nhẹ vai Thẩm Tường, hơi thở của anh vây lấy cô, Thẩm Tường lại bắt đầu mơ màng lơ đãng. Đột nhiên, tay phóng viên văn hoá kính hãi la lớn một tiếng, ánh mắt vượt qua bờ vai Thẩm Tường nhìn về phía xa đằng sau, sau thoáng giây kinh ngạc, tay phó máy vội vội vàng vàng đưa máy bấm liên tục để chụp cảnh phía sau. Cùng lúc, gương mặt tất cả nhân viên trong trường quay đều tỏ thái độ kinh ngạc.

Lạc Hi thờ ơ lãnh đạm quay mặt qua.

Thẩm Tường cũng đang định quay đầu lại nhìn, chợt dừng cô cảm nhận thấy cánh tay Lạc Hi trên vai mình từ từ cứng đờ lại, bất giác cảm lòng không được, cô đưa mắt nhìn về phía Lạc Hi. Gương mặt Lạc Hi không chút gợn sóng nhưng Thẩm Tường có cái nhìn rất nhạy cảm, cô nhận ra ngay có điều gì đó không ổn. Dường như trong tích tắc , gương mặt Lạc Hi chuyển qua băng lạnh, đôi mắt càng trở nên lạnh lẽo như thể anh đang ngập chìm trong hồ nước đóng băng. Lạc Hi lạnh lùng nhìn theo hướng đó, Thẩm Tường chợt nghĩ về tin đồn gần đây...

Người đang đến lẽ nào là...

... Cô ta ?

Thẩm Tường từ từ ngoái đầu nhìn.

Người đó có mái tóc dài dày như rong biển, nước da trắng như ngà, đôi mắt màu hổ phách lạnh như mặt nước, nụ cười thật nhen nã đang cầm trong tay một bọc giấy to. Quả nhiên đó là Doãn Hạ Mạt đang bị những tin đồn bao vây. Cảm nhận được ánh mắt của Thẩm Tường, Doãn Hạ Mạt mỉm cười gật đầu ra ý với Thẩm Tường, trên mặt không hề có chút sợ sệt trước những minh tinh đàn anh đàn chị, cũng chẳng hề có biểu hiện để ý tới việc Lạc Hi đang ôm vai Thẩm Tường, nụ cười của Doãn Hạ Mạt như gió biển thổi nhẹ thật trong lành, cảm giác đó làm cho Thẩm Tường đột nhiên thấy bán loạn.

Bàn tay Lạc Hi từ từ buông khỏi bờ vai Thẩm Tường.

Anh không nên tiếng, chỉ trầm mặc chăm chú nhìn Doãn Hạ Mạt, ánh mắt vẫn cố chấp lạnh lùng. Ánh mắt của tất cả những người đang đứng trong khu chụp ảnh chụm lại, lúc này không khí im ắng đến kỳ dị. Mọi người đều biết mối quan hệ giữa Lạc Hi và Doãn Hạ

Mạt, cũng như tin đồn gần đây rằng Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt đã chia tay nhau, đám đông dồn mắt dõi nhìn, cả Lạc Hi cũng đang nhìn Doãn Hạ Mạt, cả trường quay im lặng tuyệt đối.

Doãn Hạ Mạt lại mỉm cười dịu dàng, dường như không có chuyện gì xảy ra, cô bỏ đồ trong túi giấy ra ngoài, có rất nhiều trái cây và một hộp nhựa rất lớn. Khiết Ni nãy giờ đứng ngơ ngác ngạc nhiên trong góc phòng đã kịp phản ứng, vội vàng chạy đến bên Doãn Hạ Mạt, giúp Lạc Hi nhận những thứ đó. Khiết Ni có nụ cười vui vẻ át đi không khí gượng gạo trong trường quay, cô nói:

“Chị Hạ Mạt, chị đến xem quay phim à?”

Doãn Hạ Mạt cười, cô không trả lời trực tiếp mà nói: “Khiết Ni, phiền em giúp chị đưa trái cây và món sushi này cho mọi người trong đoàn làm phim được không? Dạo này mọi người đóng phim bận bịu, vất vả quá.”

“Vâng được rồi!”

Khiết Ni làm một cử chỉ đáp lễ với Doãn Hạ Mạt, sau đó cô chia chỗ trái cây và sushi cho nhân viên đoàn làm phim. Những miếng sushi làm thật tinh tế, từng người từng người trong đoàn làm phim đều tấm tắc khen. Điều đó đã đánh tan không khí như đông cứng vừa nãy. Thẩm Tường mặc dù không biết Doãn Hạ Mạt có ý gì, nhưng chỉ cần dựa vào không khí ôn hòa này, thái độ khinh thường Doãn Hạ Mạt của cô lúc trước đã thay đổi.

“Chị Hạ Mạt này, hồi này chị có xem tin tức không?”

Phóng viên văn hoá *Nhật báo Quất Tụ* trong lòng sung sướng lên tiếng hỏi, anh ta không thể ngờ được hôm nay tới xem diễn, cùng lúc lại có thể gặp mặt được cả ba nhân vật chính trong vụ scandal gần đây, chỉ có điều thái độ của Doãn Hạ Mạt quá ư mềm mỏng, dường như cô chẳng phải chịu những phiền muộn từ những tin đồn kia khiến cho tay phóng viên cảm giác như lạc trong sương mù vậy.

“Tin gì?” Doãn Hạ Mạt hỏi lại.

“Có tin đồn rằng gần đây chị và Thiếu gia của tập đoàn Âu Thi đi lại rất thân mật, có tin thì lại đồn chị và Lạc Hi đã chia tay...” Tay phóng viên văn hoá chậm chậm nói, vừa nói vừa tỉ mỉ quan sát Hạ Mạt và Lạc Hi, hy vọng từ những biểu hiện trên gương mặt của hai người mà có thể tìm ra dấu hiệu gì chẳng.

Doãn Hạ Mạt hơi ngạc nhiên rồi đưa mắt nhìn Lạc Hi bên cạnh. Lạc Hi cười mà như không, ánh mắt đen thẳm thẳm, anh không nói gì, dường như muốn chờ xem cô trả lời như thế nào. Hạ Mạt cười mềm mại quay lại nhìn tay phóng viên văn hoá, cô khẽ nói: “Tin đồn này cũng có người tin được hay sao?”

“...”, tay phóng viên văn hoá kinh ngạc, tuy nhiên, là người dày dặn kinh nghiệm, anh ta lập tức tươi cười chuyển qua Lạc Hi, “VẬY anh Lạc Hi, anh có tin không?”

“A Thắng”, Lạc Hi uể oải ôm bờ vai Doãn Hạ Mạt, hôn lên má cô, “anh có cảm thấy rằng chúng tôi nhìn giống như đã chia tay

không?”.

“Kìa...”

A Thắng nghi hoặc nhìn hai người đang đứng trước mặt. Nếu nói chia tay sao Doãn Hạ Mạt lại có thể tới xem Lạc Hi đóng phim? Nếu như nói không chia tay, vậy tại sao khi hai người ở bên nhau không tự nhiên cho lắm?

“Làm phiền anh giúp chúng tôi ngày mai cải chính lại một chút chúng tôi vẫn rất ổn.”

“Đi thôi.” Lạc Hi quay qua Doãn Hạ Mạt, anh cũng chẳng màng tới việc trả lời những câu hỏi của tay phóng viên văn hoá. Lạc Hi đưa tay ra khoác lên vai Doãn Hạ Mạt kéo về phòng hoá trang.

A Thắng còn chưa kịp phản ứng lại, bóng hai người đã dần mất dạng. A Thắng ngượng ngịu thu tầm mắt lại, đột nhiên anh ta phát hiện Thẩm Tường nãy giờ vẫn đứng yên chỗ cũ, thần sắc u uất nhìn theo bóng hai người đang mất dần. A Thắng sượng rợn trong lòng, vội vàng hỏi luôn:

“Cô Thẩm, cô thấy Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt...”

“Nếu như muốn phỏng vấn, xin hãy sắp xếp cuộc hẹn trước với người quản lý của tôi.” Thẩm Tường cũng quay người bỏ đi, dường như những u uất chưa từng tồn tại quanh cô, thần sắc vẫn lạnh lùng, kiêu ngạo.

Phòng nghỉ dành cho Lạc Hi .

Rèm cửa sổ kéo kín, trong phòng không một tia nắng, giống như trời đang đột ngột chuyển ngay thành bóng đêm, chỉ còn chút ánh sáng leo lắt của chiếc đèn trắng nhỏ xung quanh phòng hoá trang. Trên bàn một đồng báo đủ loại bày lộn xộn, trang bìa của tờ báo trên cùng đăng ảnh Doãn Hạ Mạt đưa Âu Thần vào phòng cấp cứu rất rõ.

Doãn Hạ Mạt đặt chiếc túi giấy lên bàn hoá trang, cô cầm máy tờ báo đó, ánh mắt dừng lại trên một tấm ảnh trong bệnh viện rồi nhìn Lạc Hi, cười nói:

“Là vì thứ này nên mới không nhận điện thoại của em sao?”

Cánh tay Lạc Hi đang kéo rèm bỗng dừng lại.

Rèm cửa chỉ hé hé , một tia nắng lọt vào vạch thành một đường chia căn phòng thành hai phần sáng tối rõ rệt. Lạc Hi được chòm trong quang sáng, còn cô thì đứng trong phần tối bên cửa sổ.

Doãn Hạ Mạt trong lòng le lói cảm giác bất an, cô bước nhanh về phía trước.

“Roẹt ...”

Rèm cửa mở rộng, ánh nắng rực rỡ ủa vào khiến cô thoáng chốc không thể mở mắt.

Lúc này Lạc Hi mới quay lại nhìn cô, giọng nhạt nhẽo:

“Sao em lại đến?”

Doãn Hạ Mạt sững người, cố giữ cho lòng bình tĩnh rồi quay lại trước bàn hoá trang lấy trong chiếc túi giấy ra một ít trái cây và một chiếc hộp màu xanh. Cô quay đầu lại nhìn Lạc Hi dí dỏm cười. “Có một người mà tự dưng biến mất tăm tích mà không rõ lý do, em đến đây xem anh ta còn có trên Trái Đất này không.”

Hạ Mạt cố gắng phá tan cái không khí u ám trong căn phòng, nhưng Lạc Hi không để ý lời cô nói. Cố gắng tự kìm chế trong lòng, Hạ Mạt giờ chiếc hộp nên, nói:

“Trái cây đã rửa sạch rồi, lúc nào nghỉ quay phim cứ lấy ra mà ăn. Trong hộp này có món sushi em làm, có lẽ cũng hơi nhiều, nếu hôm nay anh không ăn hết mai bỏ đi nhé.”

“Cám ơn.”

Chiếc hộp đựng thức ăn được đưa ra trước mặt, Lạc Hi đưa tay đón nhận. Trước ánh mắt chờ mong của Hạ Mạt, Lạc Hi thuận tay mở hộp ra, bên trong có khoảng chừng hai chục miếng sushi, không miếng nào giống miếng nào, cực kỳ tinh xảo, màu sắc rực rỡ long lanh nhìn thật ngon miệng.

Lạc Hi cúi đầu rất lâu nhìn những miếng sushi, chắc chắn cần phải bỏ ra rất nhiều công sức, tâm tư mới làm được như vậy, Lạc Hi vẫn im lặng.

Doãn Hạ Mạt có vẻ sốt ruột lo lắng:

“Sao rồi? Anh không thích à?”

Lạc Hi từ từ đóng nắp hộp lại, đôi mắt to đẹp của anh nhìn dán chặt vào cô nhưng lại không mang một nếp nhăn đau khổ nào. “Hạ Mạt, em biết không? Nhiều lúc anh rất sợ một ngày nào em đặc biệt tốt với anh.”

Hạ Mạt sững người nhìn anh.

“Đã có người từng cho anh một ly kem rất to rất ngọt, nhưng tới khi anh ăn hết thì đã không còn người đó nữa.” Lạc Hi ngược nhìn lên, nhắm mắt lại tự điều mình mà nói: “Hầu như mỗi lần anh có được tốt đỉnh hạnh phúc thì cũng là lúc đau khổ bắt đầu tới.”

“Nếu như anh ăn hết chỗ sushi này, cũng không còn được nhìn thấy em nữa ư?”

Ánh nắng rực rỡ chòm quanh người Lạc Hi, anh đứng đó, cô đơn, nước da trắng trong suốt, làn môi dường như cũng trong suốt.

Mặc dù không hiểu Lạc Hi đang đề cập đến vấn đề gì, nhưng hình ảnh anh đang chìm ngập trong bi thương kia khiến Doãn Hạ Mạt rất đau khổ. Cô bước tới ôm anh thật chặt, khẽ lên tiếng:

“Không đâu, sẽ không có chuyện không nhìn thấy.”

“Thật không?”, giọng của Lạc Hi đầy hoài nghi, anh đẩy cô ra, nói từng từ từng từ, “Nhưng mà anh đã không còn tin em nữa”.

Trong lòng Doãn Hạ Mạt quặn đau, cô nắm chặt tay mình:
“Nguyên nhân là những tờ báo này sao? Cho nên mấy ngày nay, vì những điều này anh đã không nhận điện thoại của em sao?”

Đáp lại lời cô là sự im lặng của căn phòng.

Nỗi đau trong lòng cô tăng lên gấp bội, sự tủi thân và tuyệt vọng trở lại, cho đến ngay cả bị lúc An Bân Ni công kích, vu khống, tinh thần cô cũng không bị khủng hoảng đến nỗi sinh ra tuyệt vọng thế này.

“Anh đã từng nói sẽ tin tưởng em.”

Rốt cuộc Doãn Hạ Mạt cũng chỉ nói được như vậy.

“Đúng vậy, anh đã nói.” Lạc Hi lạnh nhạt mỉa mai: “Nhưng mà em đáp lại anh như thế nào chứ?”. Hạ Mạt đang cúi đầu, hàng lông mi dày in một cái bóng nho nhỏ trên khuôn mặt, góc độ này rất giống với góc độ cô đang cúi đầu nhìn Âu Thành được chụp trong ảnh đăng trên báo...

Ánh mắt Lạc Hi u ám.

Nỗi đau trong lòng dường như đang cuộn cuộn dâng trào.

“Em không lừa dối anh.” Doãn Hạ Mạt nghẹn ngào.

“Đúng là em không lừa dối anh, mà là chọn sai cách dẫn dụ anh...”

Xem ánh mắt u ám của Lạc Hi dường như không ăn nhập gì với nụ cười nhạt nhẽo trên môi anh. “Lúc anh hỏi em có gặp Âu Thành không, em lại nói em chẳng có trao đổi gì với hắn cũng chẳng chấp nhận bất cứ điều kiện nào của hắn...”

“Đó là sự thật.”

“Nhưng câu hỏi của anh là em có gặp hắn không...”

“Có sự khác nhau sao? Anh muốn để ý tới điều gì?” Cô nhíu mày cố gắng biểu lộ hết suy nghĩ của mình để anh đừng hiểu lầm thêm nữa. “Nếu như điều anh để ý đến là chuyện em có gặp anh ta hay không, bây giờ em đang là người thuộc công ty Âu Hoa Thịnh của tập đoàn Âu Thị, chuyện đó làm sao mà tránh được? Còn nếu như điều anh để ý là em có vì sự kiện *Cờ chiến* mà đáp ứng yêu cầu của Âu Thành hay không, vậy thì coi như bây giờ em có thể nói một lần nữa rằng... Không có!”

“Cho nên, em thực sự đã gặp hắn.” Ánh mắt của Lạc Hi càng lúc càng u ám, khí sương trong đôi mắt khiến anh càng đẹp một cách ma quái hơn.

Doãn Hạ Mạt do dự một chút, cô hiểu rằng không thể tiếp tục tránh né câu hỏi này nữa.

“... Vâng.”

“Là em tìm hắn hay hắn tới tìm em?” Giọng Lạc Hi tựa sương đêm.

Lại một hồi lâu nữa trái tim Hạ Mạt buốt nhói.

“... Là em tới tìm anh ấy.”

“Có phải anh đã bảo em, không cần phải vì bộ phim *Cờ chiến* mà tới tìm hắn để cầu xin.”

“...”

“Trước đó, có phải anh cũng đã cầu xin em không được gặp hẳn, không được nói chuyện với hẳn bất luận là vì chuyện gì sao? Vậy mà em đáp lại yêu cầu của anh như thế nào?” Ánh mắt của Lạc Hi tối sầm nghi ngờ nhìn Hạ Mạt.

...

Buổi tối trước hôm đi Nhật Bản quay ngoại cảnh ...

“Không được gặp người đó”, cổ họng Lạc Hi nghẹn lại, “cũng không được để hẳn gặp em, ngộ nhờ đụng mặt hẳn không được nói chuyện với hẳn, không được nghe những điều hẳn nói với em...

“Có nghe không đấy?...”

“...”

“Nếu không anh sẽ rất khó chịu... rất khó chịu, rất khó chịu... nghe thấy không?...” Lạc Hi xì mặt vuốt tung mái tóc Hạ Mạt.

“Vâng...” Cô không còn lời gì để nói.

“Hạ Mạt”, Lạc Hi khoái chí cười, đặt cằm lên cổ cô xát nhẹ, “anh cảm thấy, anh thực sự cũng thấy hạnh phúc đó...”

...

“Em đi tìm anh ta là vì...”

“Anh không muốn nghe!”, đôi mắt Lạc Hi tràn đầy đau khổ và yếu đuối, “em lúc nào cũng có cả đúng lý do để viện cớ!”

“... Là vì không muốn anh giận cá chém thớt, vì mối quan hệ của chúng ta, những chuyện trước kia đã đến lúc phải kết thúc!” Doãn Hạ Mạt cắn môi, rốt cuộc cô đã kiên trì nói ra những điều cô muốn nói.

“Kết thúc...” Lạc Hi bật cười giống như vừa được nghe chuyện tiêu lâm hay nhất trên đời này, cười đến nổi nước mắt như đang trào ra nơi khoé mắt “... Em dùng cái ánh mắt quan tâm lo lắng nhìn Âu Thần đang nằm trên giường cấp cứu đó chính là cách thể hiện kết thúc sao?!”.

“ ” Doãn Hạ Mạt chấn động.

“Em bảo anh nên tin em như thế nào đây?” Nhận thấy thái độ khác thường của Hạ Mạt, đôi môi của Lạc Hi lại càng đẹp hơn, anh đưa tay dịu dàng vuốt tóc Hạ Mạt, hạ giọng. “Em đã đồng ý với anh là không đi gặp hẳn, đã đồng ý ngộ lỡ đụng mặt hẳn cũng sẽ không nói chuyện với hẳn, vậy mà em lại tự ý đi tìm hẳn, vậy mà khi anh hỏi, em lại lấp liếm nói với anh rằng chẳng có trao đổi gì với hẳn, vậy mà nháy mắt lại nắm trong tay *Hoàng Kim Vũ...*”

“ ”

...

“Chà, có lẽ em tuyệt đối không phải đi tìm gặp hẳn là vì anh mà chính vì bản thân em.” Lạc Hi cười rạng rỡ như cánh anh đào, những cánh hoa anh đào đầu hạ bị gió thổi rụng lả tả trong vườn nhà. “Còn nhớ em đã từng nói, trái tim em không có chỗ cho tình yêu, em chỉ cần thành công, vì thành công, em sẽ bắt chấp mọi thủ đoạn. Cho nên, bây giờ vì cơ hội của em, em quyết định vứt bỏ anh sao?”

“Anh... anh nghĩ như vậy sao?!”

Doãn Hạ Mạt đau tức trong lòng ngực.

Cô dờ dẫm nhìn Lạc Hi, trái tim đau thắt không thở nổi, cô vùng vẫy âm thầm nói với chính mình, Lạc Hi vì phải chịu nhiều đau khổ nên mới nói ra những lời cay nghiệt đấy, vậy mà trái tim cô vẫn đập từng nhịp, từng nhịp nhói đau làm sắc môi chuyển dần sang trắng bệch. Tự dưng Hạ Mạt cảm thấy không hiểu tại sao mình còn đứng đây, không hiểu tại sao mình như một con ngốc nghe anh nói với mình những lời đau lòng này!

Nhìn khuôn mặt Hạ Mạt càng lúc càng nhợt nhạt, trong lòng Lạc Hi cũng cảm thấy vô cùng ân hận!

Không, anh không có ý đó, thật sự anh cũng không có ý nghi ngờ cô! Nếu là vì Âu Thần có thể đem lại những cơ hội tốt cho cô, thì việc cô phải làm là chia tay anh chứ không phải đứng ở đây cố giải thích cho anh hiểu. Với tính cách lạnh nhạt xưa nay của Hạ Mạt, nếu cô không có tình cảm với anh, cô sẽ không liên tục gọi điện cho anh như vậy, thậm chí trước việc anh đã cự tuyệt không nhận điện thoại, cô đã đến trường quay thăm anh trước

Nhưng cứ nghĩ đến những hình ảnh trên trang báo kia, hình ảnh Hạ Mạt dịu dàng buộc sợi dây lụa màu xanh cho Âu Thần, rồi hình ảnh cô lo lắng quan tâm nhìn Âu Thần nằm trên giường cấp cứu...

Giống như sương mù giữa đêm khuya, nỗi sợ hãi không định hình và cảm giác bất an khiến trái tim Lạc Hi đột nhiên bị thọc sâu tạo thành một hố đen thăm thẳm, rồi cứ thế rơi mãi vào...

Trong phòng nghỉ, hai người lặng lẽ nhìn nhau, đau khổ và bị thương trong ánh mắt như lời định mệnh bùa chú cho số phận, không ai có thể thoát ra được, cả hai bỗng nhiên đều không biết nên phải nói gì, có lẽ nói gì cũng sẽ là sai...

“Cốc cốc.”

Khiết Ni đứng bên ngoài gõ nhẹ cửa phòng.

“Lạc Hi, sắp diễn cảnh tiếp theo rồi, đạo diễn gọi anh chuẩn bị đấy.”

Lạc Hi buồn bã nhìn Hạ Mạt một lần nữa, định nói gì đó song lại không cất được thành tiếng, anh cứ ngỡ người bước ngang qua Hạ Mạt. Hạ Mạt đứng ngược phía ánh nắng, lòng cô đau như thắt, khi cánh cửa bị Lạc Hi đóng “rầm” một tiếng, sợi dây đau khổ nhất trong cõi lòng cô cũng đứt theo luôn...

Hạ Mạt về đến nhà thì trời đã tối. Cô đứng trước cửa hít thật sâu, cố gắng giấu hết những nỗi đau không thể hiện nên trên khuôn mặt, cô đưa tay xoa xoa trên mặt, nở nụ cười hồi lâu cho thật tự nhiên rồi

mới lấy chìa khoá mở cửa.

“Tiểu Trùng.”

Hạ Mạt vừa đổi dép ở hành lang trước cửa vừa khẽ gọi.

Sao không có ai nhỉ?

Giờ này Tiểu Trùng phải có ở nhà mới đúng chứ, nhưng không ai cả, không có mùi thơm của thức ăn, đèn phòng khách cũng không bật. Hạ Mạt nghi hoặc bước vào phòng khách, con mèo đen lù lù nhào về phía cô, Hạ Mạt giật thót mình, con SỮA BÒ lại gào lên kéo cô chạy về phía phòng ngủ của Tiểu Trùng!

Bật công tắc đèn.

Căn phòng bừng sáng!

Tiểu Trùng nằm trên giường, mắt nhắm nghiền, mặt mày xám ngoét...

Doãn Hạ Mạt giật mình thất kinh!

“Tiểu Trùng!”

Hạ Mạt nhào tới, chân tay quỳnh quáng lạnh toát, thân người chột nóng chột lạnh, bên tai, những âm thanh rầm rầm khiến cả người cô như muốn nổ tung ngay lập tức!

“Tiểu Trùng...”

“... Chị...”

Chậm chậm, như đang ngủ say bị đánh thức, Tiểu Trùng ngạc nhiên mở to đôi mắt, ánh mắt lúc đầu vẻ như mệt mỏi, cậu ngạc nhiên nhìn Hạ Mạt rất lâu, đột nhiên ánh mắt chột hoảng hốt. Doãn Trùng lật đật vùng dậy, cười hiền hoà hỏi:

“... Chị... chị về rồi à... em đi nấu cơm...”

“Tiểu Trùng, em không khoẻ à?”

Trống ngực đập thành thịch, lồng ngực phập phồng, Hạ Mạt lo lắng lấy tay sờ thử lên trán Tiểu Trùng xem thử có nóng không, hình như hơi sốt, lại thấy môi Tiểu Trùng vừa khô vừa nhợt nhạt, cô lại càng lo hơn.

“Em hơi buồn... ngủ thôi...”, giọng nói có vẻ hỏn hển đứt quãng, Doãn Trùng ngồi dựa vào đầu giường mỉm cười an ủi chị, “... Có thể là hơi nóng đầu... không có chuyện gì... ngủ một đêm... là khoẻ thôi...”.

“Meo! Meo!”

Con SỮA BÒ luẩn quẩn quanh chân Hạ Mạt có vẻ bất an!

“Chị em mình đến bệnh viện đi.”

Doãn Hạ Mạt đột nhiên lại nhìn thấy trên chiếc tủ phía đầu giường có thêm mấy lọ thuốc mới cô chưa thấy bao giờ, một lọ bị đổ, một lọ nắp chưa được đậy kỹ, vài viên thuốc màu trắng vung vãi trên bàn. Tiểu Trùng là một đứa bé rất cẩn thận, gọn gàng, sạch sẽ, tuyệt đối uống thuốc không vứt bừa bãi thế này, trống ngực Hạ Mạt đập thành thịch, trong đầu thoáng vụt những suy đoán khiến cô kinh sợ.

“Nhanh, chị em mình đi bệnh viện ngay!”

“Không cần đâu... em không sao thật mà...”, Doãn Trùng làm như

không có chuyện gì mỉm cười, “ nếu như chị... lo lắng cho em... thì làm cánh gà cho em ăn đi... được không... Cánh gà lần trước chị làm rất ngon...” Giọng Doãn Trùng như vẻ hụt hơi, môi càng lúc càng nhợt nhạt.

“Tiểu Trùng!”

Mồ hôi toát đầy lưng, Hạ Mạt cắn chặt môi, cổ trắn tĩnh trước nỗi sợ hãi trong lòng, cô mềm mỏng nói:

“Em nằm xuống nghỉ ngơi một chút trước đi. Sốt mà ăn mấy thứ đồ nhiều dầu mỡ như cánh gà sẽ không tốt, chị nấu chút cháo. Ăn xong để chị đưa em đến bệnh viện xem thế nào, nếu không có gì chị em mình về ngay...”

“Chị...”

“Chị đi nấu cháo cho em.” Hạ Mạt ép Tiểu Trùng đang muốn đứng dậy nằm lại xuống giường. “Em nghỉ một chút đã”.

Hạ Mạt vội vàng ra khỏi phòng ngủ của Doãn Trùng rồi đóng cửa, sau đó, cô bắt đầu run lên bần bật! Thái độ lạnh nhạt, đau khổ của Lạc Hi trước đó làm tinh thần cô ỉ ê suy sụp đến lúc này đã chẳng còn quan trọng nữa. Cô chỉ mong Tiểu Trùng thật ổn, chỉ mong Tiểu Trùng sống khỏe mạnh mà thôi!

Cô nhắm mắt, âm thầm lặp đi lặp lại.

Tiểu Trùng...

Tuyệt đối không có chuyện gì...

Quán ba Bong Bóng.

Bong Bóng là quán ba nổi tiếng trong khu chợ sầm uất này, trong bóng đêm, bảng hiệu đèn neon màu xanh sẫm nhấp nhòang. Đèn trong quán mờ mờ ảo ảo, khách ngồi chật kín, nhân viên phục vụ không ngừng đi qua đi lại, những tiếng cười ồn ào. Nhân viên pha chế quầy bar khiến khách không rời mắt trước những màn biểu diễn những nghệ thuật pha chế các loại đồ uống độc đáo. Ban nhạc trên sân khấu trước mặt diễn càng biểu diễn những bản nhạc rock khiến không khí náo nhiệt của quán lên tới đỉnh điểm.

“Anh Lạc Hi, trước khi vào nghề, em là fan trung thành của anh! Em đã sưu tập tất cả các album nhạc và phim của anh, em đã từng xếp hàng suốt cả đêm để xin chữ ký và đã được những món đồ do chính tay anh ký đó!”

“Lần trước tham gia chương trình Đêm của Sao, MC có hỏi mình tình em yêu thích nhất là ai không cần suy nghĩ em trả lời liền là anh Lạc Hi. Thật sự, chính vì để tận mắt nhìn thấy anh Lạc Hi, em sung sướng đến mấy ngày không ngủ được!”

“Anh Lạc Hi này em kính anh một ly trước... em vừa mới vào nghề... về mặt diễn xuất xin anh chỉ dạy thêm...”

“...”

Mấy chiếc sofa dài màu xanh nước biển quây tròn tạo thành 1 góc riêng trong quán bar Bong Bóng. Mười mấy diễn viên và nhân viên trong ê kíp làm phim *Thiên hạ thịnh thế* vừa uống rượu vừa trò chuyện vui vẻ.

Ánh đèn mờ mờ biến ảo mê ly.

Ngồi khuất trong góc tối nhất, dựa lưng vào ghế sofa, Lạc Hi thờ ơ cụng ly, uống hết ly này đến ly khác với những người trong đoàn. Chéo về phía đối diện, Thẩm Tường đang thản nhiên nói chuyện với một diễn viên ngồi bên cạnh.

Mọi người trong đoàn vui vẻ.

Kết thúc một ngày quay, phó đạo diễn đề nghị đi bar xả hơi thư giãn, Lạc Hi vốn không tham gia vào hoạt động này, vậy mà hôm nay lại hưởng ứng một cách bất thường. Đã thế, Thẩm Tường là người luôn đi lại một mình cũng phá lệ muốn tham gia. Cùng lúc nhậu với cả hai Thiên Vương Cự Tinh quả là cơ hội hiếm có. Hơn nữa, hôm nay Lạc Hi rất nhiệt tình, ai mời rượu cũng không từ chối, không hề tỏ vẻ ta đây là ngôi sao cỡ “bự”!

Không khí trong quán bar rất náo nhiệt

Những chuyện tán dương nhiệt tình chẳng lọt vào tai Lạc Hi được câu nào, chỉ có điều trực giác đã tôi luyện bao nhiêu năm đã giúp anh cho dù hoàn toàn mất tập trung cũng có thể đối đáp tự nhiên hoàn toàn thoải mái. Trên sân khấu, một nữ ca sĩ mặc đồ nóng bỏng đang hát, cô ca sĩ đó nhìn quen quen nhưng không nhớ ra đã từng gặp ở đâu, phong cách biểu diễn của cô ta rất thuần thực và gợi cảm, giọng hát khàn khàn dễ thương.

Lạc Hi thờ ơ nhìn cô ca sĩ.

Dưới ánh đèn mờ ảo...

Cô gái huyền ảo như biến thành một người khác...

Nụ cười lạnh nhạt, ánh mắt cũng lạnh nhạt, gương mặt trắng như ngà, và mái tóc dày dày như rong biển, nhìn cô giống như một nàng tiên cá đang rong chơi. Đứng trước micrô, cô chăm chú nhìn anh phía xa, cất lời hát:

...

Nếu khóc lóc thỉnh cầu

Nếu giả như không biết chàng vẫn đang yêu cô ta

Nếu thiếp quý hai gối xuống, đau thương cầu xin chàng

Chàng ơi, chàng có thể vì thiếp mà ở lại .

...

Dưới gốc cây anh đào năm ấy, vào thời khắc anh nghe được tiếng bước chân cô...

Có lẽ số trời đã định cho cuộc đời anh từ đây .

Biết bao nhiêu lần được nhận làm con nuôi rồi lại bị đưa trả về cô

nhi viện, năm mười sáu tuổi anh đã quen với việc thay đổi nơi sống mà không mong đợi bất cứ điều gì. Ngồi trong sân trên bậc đá xanh ẩm ướt trong vườn điều duy nhất anh đang nghĩ lúc đó chỉ là, lần này sẽ ở đây được bao lâu? Những người trong nhà này sẽ lại viện cớ gì để đưa anh trở lại cô nhi viện?

Anh...

Đã và sẽ không thể nào hạnh phúc sao...

Từ ngày anh bị mẹ bỏ rơi.

Trong lòng anh dường như có một hố sâu đen ngòm, có được ít tình cảm cũng bị khoét moi đi hết sạch, lưu lại chỉ là sự trống trải. Chẳng biết từ bao giờ, anh đã quen trước mặt người lạ giả bộ là một người lương thiện hoàn mỹ, nụ cười đẹp đẽ luôn nở trên môi, nhưng hố sâu trong lòng anh ngày càng buốt giá. Trong cơn ác mộng, hết lần này đến lần khác, anh cố gắng vừa cười vừa nói: “Mẹ! Mẹ nhìn đi, người mẹ đã từ bỏ là con hôm nay đã giỏi giang thế này đây...”

Mẹ không hối hận sao?

Nhưng, bị vứt bỏ là số phận của anh...

Tuy nhiên định mệnh này phần nhiều cũng bởi vì anh.

Để ngăn những người cố gắng tiếp cận mình, Lạc Hi đã dùng sự ưu tú, sự hiểu biết thành vật bảo hộ cho mình, dùng thói kiêu ngạo và nụ cười để chế giễu những đứa trẻ đã bị anh cướp đi tình yêu thương của cha mẹ chúng. Nhưng những đứa trẻ ấy là con đẻ, anh chẳng qua chỉ được nhận về nuôi, tình yêu thương của cha mẹ chúng có đúng là bị anh cướp đi?

Và kết quả cuối cùng là luôn bị trả lại cô nhi viện, thậm chí còn bị vu là thằng trộm cắp rồi bị tóm cổ vào đồn. Trong mắt của các cô trong cô nhi viện, anh là một đứa trẻ tội nghiệp đáng thương, còn anh lúc nào cũng chỉ muốn dò hỏi tin tức về mẹ...

Nếu biết anh sẽ bị bỏ rơi, đêm đêm anh khóc rất nhiều, anh đã và không bao giờ còn có được hạnh phúc...

Dù là như vậy...

Mẹ...

Cũng sẽ không hối hận sao?

Ngồi trên bậc đá xanh ẩm ướt trong sân vườn, sau lưng cậu bé 16 tuổi, hoa anh đào nở rộ, không biết tại sao ký ức lại ùa về trong đầu anh như vậy. Khi âm thanh của tiếng bước chân vọng đến, anh đột nhiên có ảo giác rất hoang đường, nghĩ rằng đó là mẹ anh đang trở về!

Anh ngoái đầu và nhìn thấy cô bé.

Giữa những cánh hoa bay đầy trời, cô bé 15 tuổi, đôi mắt lạnh lùng màu hổ phách, đôi mắt không đúng độ tuổi của cô bé khiến trái tim anh trở nên bình lặng...

Bây giờ nghĩ lại, tình cảm của anh với cô dường như chẳng vì một lý do gì, chính trong khoảnh khắc đó, hình ảnh của cô đã in dấu

trong lòng anh, đã in đậm đến nỗi không có gì có thể xoá đi được. Đôi mắt cô luôn dễ dàng nhìn thấu được lòng anh, nhưng lại không có chút hứng thú gì với anh, chỉ là những lúc anh vô tình làm tổn thương Tiểu Trùng, cô mới đứng ra bảo vệ cậu em trai như bảo vệ chú gà con. Trong lòng cô, Tiểu Trùng chiếm một vị trí quan trọng không gì so sánh được, thậm chí có nhiều lúc anh cảm giác cô đang sống vì Tiểu Trùng, tất cả những gì cô làm đều vì muốn Tiểu Trùng được vui.

Sau này, cô dần dần tiếp nhận anh, từng bước, từng bước đối xử với anh như một người trong cùng một nhà. Đúng lúc trong lòng anh đang dần có sự ấm áp, cô lại nhấn tâm xé tan sự ấm áp trong lòng anh.

Xem ra, có vẻ cô là người tận nghĩa tận tình, cô thậm chí giành giật cho anh cơ hội được đi du học, nhưng cô không biết anh hận cô biết bao! Chỉ vì vì sự có mặt của anh làm ảnh hưởng đến bố Doãn, ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của Tiểu Trùng, cô thản nhiên lặng lẽ buộc anh phải ra đi, trong lòng cô không mảy may do dự và phản kháng.

Anh cho rằng lòng căm hận sẽ khiến những ngày sống bên Anh, anh mãi mãi không thể quên được cô. Rồi cho đến một lần, khi ví tiền có đựng ảnh của cô bị cướp mất, anh đã điên cuồng bạt mạng đuổi theo tên cướp qua mấy con đường chỉ để lấy lại ảnh của cô trong cái ví rỗng. Lúc đó anh mới nhận ra, trong nỗi căm hờn thâm lặng còn có một thứ tình cảm vô cùng phức tạp...

...

*Thiếp biết chàng yêu cô ta.
Yêu cô ta như yêu kim cương
Dù cho cô ta không yêu chàng
Chàng vẫn khờ dại yêu cô ta
Cũng giống như thiếp yêu chàng
Khờ dại yêu cô ta*

...

*Thiếp có thể giả vờ không biết chàng yêu cô ta
Thiếp có thể khóc lóc cầu xin chàng
Nếu như quỳ xuống chàng có thể khiến chàng mềm lòng
Và dù cho thiếp có chết đi
Chàng cũng sẽ không ở lại*

...

Bóng dáng của cô gái mờ mờ ảo ảo trên sân khấu, gương mặt trong sáng ánh mắt thản nhiên, giọng hát dịu dàng, mềm mại như từ một nơi xa xăm nào đó vọng lại.

Lạc Hi chăm chú nhìn cô ca sĩ rất lâu.

Anh mắt đen huyền như màn đêm.

Sau năm năm gặp lại cô trầm tĩnh hơn, dù rằng cô chỉ trầm ngâm lặng lẽ ngồi một mình ở góc nhà, nhưng cô vẫn toát ra ánh hào

quang và mùi thơm khiến người ta mê mẩn.
Có lẽ, khi anh mới tiếp cận cô, lúc đầu là để trả thù cô, dụ dỗ cô, để cô phải yêu anh, để cô cũng phải nếm thử cái cảm giác u sầu mà bao nhiêu năm qua anh không thoát ra được.
Nhưng anh đã đánh giá quá cao về mình.
Càng tiếp xúc, càng gần gũi với cô, tình cảm của anh càng thêm đơn độc. Anh không thể không yêu cô. Cái đẹp lạnh lùng của cô như là một thứ thuốc phiện, cô còn chưa vướng vào thì anh đã bị chìm đắm.
Sự chìm đắm này khiến anh sợ hãi.
Có thể đây là bi kịch mà số trời đã định cho cuộc đời anh, dường như anh đã nhìn thấy kết cục của đời mình.
Càng yêu cô anh càng lo sợ, giống như con dao găm thắm đầy mật ngọt đang đâm xoáy vào tim anh, vừa ngọt ngào vừa đau xót nhỏ máu.
Dù cô cũng đang dần dần yêu thương anh, nhưng trong đôi mắt cô, trước sau vẫn là thái độ dửng dưng lạnh lùng, dường như bất cứ lúc nào, cô cũng có thể rời xa anh, dường như đối với cô tình cảm không phải là điều quan trọng. Có những lúc anh cảm giác đó chỉ là ảo giác, sắc mặt, thái độ của cô khi nhìn anh mỉm cười không có sự dửng dưng xa cách, rõ ràng là rất dịu dàng, rất yêu thương, và rồi bỗng nhiên, anh lại cho rằng tình cảm trong đôi mắt cô chỉ là ảo giác của anh...
Cho dù khi nhìn thấy những bức ảnh của cô và Âu Thần bên nhau, nỗi đau khổ khiến anh ngạt thở, nhưng thực sự anh cũng không đến mức không tin tưởng cô.
Thực ra nếu đúng là cô có ý định rời xa anh, thì việc gì phải tới thăm anh trước để mà giải thích, hơn nữa, cô còn cố gắng làm sao cho anh vui vẻ. Anh hiểu, anh cũng hối hận vì đã quá xúc động mà đã nói ra những lời làm tổn thương đến cô.
Chỉ có điều...
Anh thật sự rất lo sợ...
Rốt cuộc cô cũng rời xa anh ư, giống như năm năm trước cô đã mặc nhiên tống tiễn anh đi, giống như mẹ anh đã bỏ anh ở khu vui chơi...
Cho dù, cô yêu thương anh, nhưng có phải cô cũng đang yêu thương Âu Thần, bằng không, dù ở bất cứ góc độ nào cũng không thể chụp lại được những hình ảnh cô với vẻ mặt đầy lo lắng và quan tâm như vậy. Cô yêu anh, nhưng trong lòng cô có lẽ có nhiều thứ khác quan trọng hơn anh, nên bất cứ lúc nào cô cũng có thể bỏ anh rời ra đi một cách lặng lẽ...
Tận đáy lòng...
Những ý nghĩ buốt lạnh cứ thế tuôn trào...
Anh chợt nhớ về ngày xa xưa, khi anh còn nhỏ ngồi một mình cô độc trên chiếc ghế dài trong khu giải trí giữa đêm khuya giá lạnh làm

chân tay anh đông cứng, máu trong người từng giọt từng giọt nhưng chảy đông cứng... Giá như anh đừng yêu mẹ anh nhiều như thế thì có lẽ khi mẹ anh bỏ đi, anh sẽ dễ dàng chấp nhận hơn chẳng...

“Đới Tây! Đới Tây!”

“Hát bài nữa đi! Đới Tây!”

Những tiếng reo hò vỗ tay tán thưởng rầm rầm trong quán bar Bong Bống!

Lạc Hi ủ uê suy tư bỗng nhiên giật mình tỉnh lại!

Đèn cầu xoay tròn chiếu bảy màu sắc, cô ca sĩ đang đứng trên sân khấu hoá ra không phải cô ấy, bài hát cô ca sĩ vừa hát cũng không phải bài *Kim cương*. Nghe những tiếng reo hò trên sân khấu, đột nhiên Lạc Hi lại nhận ra tại sao mình nhìn thấy cô gái đó thấy quen quen. Đới Tây hình như là ca sĩ gia nhập Công ty Sun cùng thời với cô ấy, sau đó cô ấy đã dành phần thắng, Đới Tây tách khỏi công ty, hiện đang là ca sĩ ruột của quán bar Bong Bống này.

“... Quen cô ta à?”

Không biết từ lúc nào, đám nhân viên trong đoàn làm phim này giờ ngồi quay quần ở đây đều đã tản đi nhảy hết rồi, còn lại mỗi Thẩm Tường đã chuyển qua ngồi cạnh anh.

“Không quen.”

... Đương nhiên không thể nào là cô ấy.

Lạc Hi trầm ngâm uống cạn cốc rượu. Hồi chiều lúc mọi người bàn xem nên tới đâu, theo bản năng anh buột miệng “Quán bar Bong Bống”, rõ ràng anh biết cô ấy chắc chắn sẽ không có mặt ở đây, là anh...

“Hồi này em đặt cược trong lòng...”

Thẩm Tường cầm cốc rượu trong tay, cô hoàn toàn không mang một chút kiêu kỳ như thường ngày, có vẻ như cô đang ngà ngà say, đôi má đỏ rục, ánh mắt mơ màng.

Rượu whisky không đá uống vào làm dạ dày nóng rát, ánh mắt Lạc Hi có chút gì đó mơ hồ.

“Sao anh không hỏi em đánh... đánh cược chuyện gì...”

Thẩm Tường mắt lơ đãng dựa vào vai Lạc Hi, tay cầm cốc rượu tay đưa qua đưa lại vẻ mặt tinh quái. Những người khác trong đoàn làm phim đều đã xuống sàn nhảy, không ai để ý đến họ nữa.

“Đánh cược chuyện gì?” Lạc Hi lơ đãng buột miệng hỏi.

“Em đánh cược... khi nào anh có thể phát hiện... phát hiện ra em đã đuổi mọi người đi... phát hiện ra ngay lúc này người ngồi cạnh anh là em... là em...” Mùi rượu nồng nặc hoà quyện với mùi thơm trên cơ thể cô, trong quán bar ồn ào náo nhiệt toả ra một cảm giác gọi cảm mãnh liệt hấp dẫn đến kỳ lạ. “... Nhưng anh cứ mãi mê nhìn cô gái trên sân khấu đó... một chút cũng không... không thèm để ý đến em...”

“Em đã uống mấy cốc rồi?”

“Uống... rất nhiều rất nhiều rồi... ha ha...”, Thẩm Tường vui mặt vào vai anh, cười nói thì thào, “... nhưng... em đang giả say... ha ha...” Lạc Hi nhẹ nhàng đẩy đầu Thẩm Tường xích ra một chút.

“Anh đưa em về.”

“... Sao anh coi thường em... cái cô Doãn Hạ Mạt đó... anh quen cô ta chưa được bao lâu... còn em luôn ở bên anh... anh không biết sao?...” Đột nhiên Thẩm Tường ôm chặt lấy Lạc Hi, cô ngược mắt nhìn anh chăm chú, ánh mắt nửa say nửa tỉnh. “...Anh mãi mãi coi thường em... phải không... giống như vừa nãy... anh cứ nhìn cái cô ca sĩ lạ đó... cũng không nhìn em... phải không?...”

“Thẩm Tường...”

“Tại sao anh không muốn nhìn nhận em?!...” Dưới ánh đèn mờ nhạt, trong mắt Thẩm Tường dường như có những giọt nước mắt như giả như thật. “... Chiều nay... em ở bên ngoài phòng nghỉ đã nghe lén được câu chuyện giữa anh và cô ta!!... ha ha... ha ha... là em đã cố tình nghe trộm...”

Lạc Hi lập tức cứng đờ người.

“... Chia tay cô ấy đi... nếu cô ấy làm tổn thương anh như thế... nếu như cô ấy không làm anh vui...”

“Chúng tôi sẽ không chia tay.”

Trên ghế sofa màu nước biển, trong ánh sáng mờ ảo, hơi thở của Lạc Hi trở nên lạnh giá, anh cố gắng gỡ tay của Thẩm Tường ra khỏi tay mình, nhưng cô ta vẫn nhất định không buông, Thẩm Tường khẽ gào:

“Tại sao?! Là em quen anh trước, là em... yêu anh trước... trước đây lâu lắm rồi, em đã từng nói với anh... lẽ nào anh thực sự cho rằng lúc đó em chỉ nói đùa với anh sao?...”

“Như thế thì sao?!”

Lạc Hi bỗng phần nộ, giọng nói chứa vẻ tàn nhẫn: “Thời gian quen biết bao lâu so với tình cảm sâu đậm đâu có... hoàn toàn không liên quan gì đến nhau hết!”

Đó chính là mũi kim trong tim anh...

Anh đột nhiên nhận ra mình đang sợ điều gì, đột nhiên anh hiểu tại sao hồi chiều, trong lúc nóng giận anh đã nói ra những điều làm tổn thương đến Doãn Hạ Mạt.

Không phải anh không tin Doãn Hạ Mạt, chỉ có điều...

Người mà Doãn Hạ Mạt quen trước...

Là Âu Thần...

Bốn năm trước khi quen anh cô đã thuộc về Âu Thần.

Cô không hề có chút tình cảm gì với Âu Thần sao? Anh vẫn còn nhớ những hình ảnh cô nũng nịu thân mật với Âu Thần dưới cây anh đào năm năm trước, cô đã nhìn đắm đuối vào đôi mắt Âu Thần rất lâu...

Và trên tấm ảnh chụp cách đây không lâu, ánh mắt cô quan tâm lo lắng nhìn Âu thần đang nằm trên giường cấp cứu...

Rất giống nhau...

Chẳng lẽ bản thân cô ấy cũng chẳng nhận ra sao?

Nhưng, anh đã nhận ra và anh đã lo sợ đến mức không thở nổi...

“... Không có liên quan gì sao?”

Thẩm Tường vẫn nhìn anh chăm chú rồi bật cười, cô nói: “Nhưng tình cảm của Doãn Hạ Mạt dành cho anh không bằng một phần mười tình cảm em dành cho anh!”

“Tránh ra!”

Như bị đâm trúng huyết trí mạng nhất, Lạc Hi tức tối đẩy mạnh thẩm tường ra! Thẩm Tường bị đẩy ngã ra sofa, gương mặt vừa ngạc nhiên vừa đau khổ, dần dần bộ dạng say mềm và ánh mắt mơ màng biến mất, Thẩm Tường lại lộ rõ vẻ kiêu ngạo cổ chấp ngang bướng. Thẩm Tường giọng lạnh tanh:

“Có cần em chứng minh cho anh xem không?”

“Không cần.”

Lạc Hi lạnh lùng trả lời. Thẩm Tường lại làm như hoàn toàn không nghe thấy câu trả lời của Lạc Hi. Thoắt cái cô đã tiến sát lại đưa hai tay ôm lấy đầu Lạc Hi, dùng hết sức kéo anh về phía mình. Sau đó, môi cô ta, miết mạnh hôn lên môi anh!

“Cô điên rồi!”

Lạc Hi giật mình nổi cáu, lập tức đẩy mạnh Thẩm Tường ra! Lạc Hi không những tức vì bị Thẩm Tường hôn mà anh còn lo cảnh vừa xong mà bị đám phóng viên văn hoá chụp được thì Doãn Hạ Mạt sẽ nhìn thấy! Quán bar vốn là nơi cánh nhà báo thường hay lui tới ẩn mình, đặc biệt là nơi rất nổi tiếng như quán bar Bong Bồng này.

“Đó là chứng minh tình yêu của em. Anh lo bị đám nhà báo tóm được sao? Em không sợ! Em không quan tâm mấy tay phóng viên viết những gì, kể cả họ viết em không biết đến thế nào là liêm sỉ cũng đâu có liên quan gì đến anh, vì anh, em có thể vứt bỏ tất cả!” Thẩm Tường cười kiêu ngạo, đăm đăm nhìn Lạc Hi, cô nói: “Cô ta có thể làm như vậy không?! Trước giờ đều là do anh hết lần này đến lần khác xuất hiện cứu giúp cô ta, anh không quan tâm đến việc có bị loan những tin đồn có thể làm mất thể diện hay không, anh không quan tâm đến danh tiếng và người hâm mộ của mình có thể bị ảnh hưởng ra sao. Và rồi cô ta đã làm được những gì cho anh nào? Cô ta chỉ biết từng bước, từng bước giẫm đạp lên anh để tiến thân! Cô ta đã làm được gì cho anh nào? Cùng lắm là đến xem anh diễn, làm chút đồ ăn cởn con, cô ta thậm chí còn không dám đứng ra nói là không tiếp nhận tham gia bộ phim *Hoàng Kim Vũ*, bộ phim đối địch với *Thiên hạ thịnh thế* của anh!”

Lạc Hi cứ thế lặng nghe, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt tối sầm lại, từng lời nói của Thẩm Tường như những mũi dao đâm mạnh vào anh, anh đau xót, đầu óc trống rỗng chỉ toàn sương mù bao phủ. Thẩm Tường đau khổ nhìn Lạc Hi cô cũng cảm thấy thương xót cho

anh, vì cô mà anh phải khó xử, Thẩm Tương nhẹ nhàng đến gần Lạc Hi, hôn anh một lần nữa...

Cũng buổi tối hôm ấy.

Doãn Hạ Mạt chờ đợi trong phòng bệnh.

Cô đã gạt bỏ hết tất cả những lý do biện bạch của Doãn Trùng, nhất quyết đưa cậu đến bệnh viện. Nói đúng ra thì Tiểu Trùng càng có ý đồ ngăn cản thì sự lo lắng bất an trong lòng Doãn Hạ Mạt càng mãnh liệt. Vị bác sĩ trực đêm hôm nay cô đã quen biết từ năm năm về trước, khi Tiểu Trùng bắt đầu nằm viện. Khi nghe Doãn Hạ Mạt nói Tiểu Trùng bị sốt nhẹ, có vẻ như điều này không tốt lành gì, thái độ của bác sĩ tỏ ra căng thẳng lo lắng, ông gọi hết các bác sĩ y tá đang trong phòng nghỉ đến hội chẩn. Ngay sau đó, bác sĩ Trịnh ngoài 50 tuổi cũng vội vàng từ nhà phóng đến.

Mặc dù, bác sĩ Trịnh và các bác sĩ đều biết rõ bệnh tình của Tiểu Trùng, nhưng khi nghe Doãn Trùng kể về tình trạng sức khỏe của cậu họ đã rất sốt sắng, khẩn cấp đưa Doãn Trùng đi làm một loạt xét nghiệm. Nhìn những kết quả xét nghiệm, các bác sĩ tỏ ra nghiêm trọng nói với Doãn Hạ Mạt, Doãn Trùng phải lập tức nhập viện để tiến hành điều trị.

“Chị, chị về nhà đi.”

Doãn Trùng nằm trên giường bệnh, cười thật hiền hậu, hàng lông mi mỏng manh như những đôi cánh của các thiên thần. Dịch truyền trong bình tí tách nhỏ từng giọt.

Lòng ngực Doãn Hạ Mạt thất lại.

Đột nhiên cô phát hiện không biết từ lúc nào, cảm của Doãn Trùng đã gầy đến mức nhọn hoắt ra thế kia, đôi môi như trong suốt. Doãn Hạ Mạt vẫn luôn nghĩ rằng Tiểu Trùng đang trong thời kỳ lớn nên vóc dáng thay đổi là chuyện bình thường. Vả lại Tiểu Trùng và cô không ăn ít đi, vẫn ngon miệng, nên cô nghĩ bệnh của Tiểu Trùng không có gì đáng lo ngại...

Nào ngờ...

Cô bắt đầu hoảng loạn, lo sợ.

Do cô nhầm lẫn gì chẳng? Do cô sợ ý chuyện gì chẳng?

“Chị, chị biết là các bác sĩ thường hay thích trầm trọng hoá vấn đề, chỉ là mấy ngày trước em bị cảm sốt, chứ sức khỏe của em vẫn đỉnh thế này, sống đến 80 tuổi cũng chẳng là gì.” Doãn Trùng mỉm cười nắm tay chị. “Chị, đừng lo lắng quá, thực sự không có gì đâu.” Doãn Hạ Mạt điều chỉnh lại hơi thở, ngồi bên giường bệnh, cô nắm lại bàn tay Tiểu Trùng và nói:

“Ngủ một chút đi, sau khi tỉnh dậy em sẽ hết sốt, sẽ hết bệnh thôi, chị sẽ không lo lắng nữa được không?”

“Chị đã huỷ hết các buổi diễn rồi.”

Khi Doãn Hạ Mạt gọi điện cho Trân Ân để uỷ các show diễn, Trân Ân ngạc nhiên mắng cô điên hay sao. Nhưng khi biết cô phải chăm sóc Tiểu Trùng, thái độ của Trân Ân lập tức quay ngoắt một trăm tám mươi độ, bảo cô cứ yên tâm trong bệnh viện, không phải lo lắng đến những việc khác. Trân Ân thề chết cũng sẽ giải quyết mọi chuyện ổn thoả.

“Chị...”

Hạ Mạt lắc tay Tiểu Trùng nói yêu: “Nội trong ba ngày tới chị huỷ mọi show diễn, chị sẽ không rời em một bước. Nếu em được xuất viện, chị cũng sẽ ở nhà chăm sóc em vài ngày, nấu những món em thích ăn, được không?”.

“Không cần đâu!”, Doãn Trùng sốt ruột muốn ngồi dậy, “Mình em ở trong này là được rồi”.

“Chị đã quyết định rồi.” Doãn Hạ Mạt quả quyết nói.

Hạ Mạt dúm tay Doãn Trùng vào trong chăn, nhẹ nhàng kéo chăn lên cao đến cằm cậu, rồi đứng dậy điều chỉnh tốc độ truyền dịch. Doãn Trùng tính thử khuyên can chị lần nữa, nhưng nhìn vẻ mặt cố chấp của chị, cuối cùng cậu cũng thôi không nói gì thêm nữa.

Đêm rất yên tĩnh.

Từng giọt dịch nhẹ nhàng nhỏ xuống truyền vào mu bàn tay của Doãn Trùng, có vẻ cậu đã chìm vào giấc ngủ, hơi thở đều đều, âm thanh rất nhẹ, nhẹ đến nỗi như có thể ngừng lại bất cứ lúc nào.

Doãn Hạ Mạt dán mắt nhìn Tiểu Trùng.

Cô biết, nhất định đã xảy ra chuyện gì, nếu không Tiểu Trùng đã không cố giấu cô, và sắc mặt của bác sĩ đã không chùng đến như vậy...

Đột nhiên cô ớn lạnh, toàn thân run rẩy.

Một hồi lâu, Doãn Hạ Mạt khẽ lắc đầu, không thể nào, Thượng đế không thể không công bằng như vậy, xưa nay Thượng đế chưa hề cho Tiểu Trùng cái gì, sao có thể là hại nó thêm lần nữa.

Không thể nào...

Cô nhắm mắt lại, mặt trắng bệch, đầu óc như bị tảng đá nặng trĩu đè nặng, hơi thở nặng nề...

Chương 13

Ngày hôm sau, *Nhật báo Quát Tự* có số lượng phát hành rất lớn đã

cho đăng một tấm ảnh khiến người ta phải giật mình kinh động! Tuy rõ ràng là ảnh chụp lén và ánh sáng trong quán rượu cũng không rõ, nhưng vẫn có thể nhận rõ người trong hình là Lạc Hi và Thẩm Tường, hai ngôi sao bụi thuộc hàng Thiên Vương, Thiên Hậu trong giới nghệ sĩ! Trong ảnh, hai người đang hôn nhau thắm thiết!! Tấm ảnh được đăng, lập tức thu hút ánh mắt tò mò của mọi người! Thậm chí nó còn vượt tầm ảnh hưởng của việc Lạc Hi bỏ vai diễn trong *Cờ chiến* chuyển qua đóng *Thiên hạ thịnh thế*! Chẳng mấy chốc, tất cả các cơ quan truyền thông, báo chí và mọi người đều tập trung chú ý vào tin sốt dẻo trên.

Thẩm Tường thầm yêu Lạc Hi là một “bí mật” mà ai ai cũng biết, trước khi xuất hiện Doãn Hạ Mạt, Thẩm Tường vẫn là người tình của Lạc Hi trong những tin đồn. Mặc dù tin đồn về mối quan hệ giữa Lạc Hi và Thẩm Tường được lan truyền suốt một thời gian dài nhưng vẫn không có chứng cứ gì xác thực, hai người trước giờ cũng chưa công khai thừa nhận. Trong buổi họp báo của Doãn Hạ Mạt, Lạc Hi đã công khai trước công chúng tình yêu giữa anh và Hạ Mạt, một cuộc tình lãng mạn giống như chuyện tình cảm giữa nàng công chúa và chàng hoàng tử trong câu chuyện cổ tích. Trước làn sóng diễn biến của cuộc tình khiến mọi người phải ngỡ ngàng, những tin đồn liên quan đến Thẩm Tường trước đó cũng tự nhiên bị lãng quên.

Nhưng tấm ảnh này...

Lẽ nào Lạc Hi và Thẩm Tường tình xưa lại bùng cháy? Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt đã chính thức chia tay?

Lạc Hi vì mối quan hệ mờ ám giữa Doãn Hạ Mạt và Âu Thần vì đau lòng nên mới cùng Thẩm Tường đổ thêm dầu vào lửa? Hay là vì tình cảm của Lạc Hi và Thẩm Tường khiến Doãn Hạ Mạt nổi cơn ghen nên đã chọn cách tiếp cận Âu Thần để trả thù? Thẩm Tường có phải là người thứ ba?...

Vô số những suy đoán...

Vô số những nghi ngờ...

Chỉ trong khoảng thời gian một ngày ngắn ngủi, tin tức giải trí từ các toà soạn, các đài truyền hình đều tập trung tâm lực phân tích scandal chuyện tình tay ba này. Bức ảnh Lạc Hi và Thẩm Tường đang hôn nhau được đăng ngập trời! Liên quan đến câu chuyện này, trên các trang web đâu đâu cũng tràn lan dự đoán, thảo luận tranh cãi, thậm chí biến thành cuộc chiến giữa hai phe, fan của Thẩm Tường và fan của Doãn Hạ Mạt...

Điện thoại di động của Lạc Hi và Thẩm Tường gần như phát nổ trước đám phóng viên văn hoá, cả hai người đều đùn cho trợ lý của mình nhận điện nói qua loa đại khái vài câu rồi thôi. Điện thoại của Doãn Hạ Mạt trong trạng thái tắt máy hoàn toàn, tất cả các phóng viên đều không thể nào liên lạc được với Doãn Hạ Mạt, cô dường như đã bốc hơi khỏi thế giới này!

Chiều.

Bệnh viện.

Trong phòng khám và điều trị.

Không có gió, bên ngoài, những tán lá cây im lặng bất động, chỉ có tiếng ve kêu ra rả trên những cành cây, không khí nóng nực, ẩm ướt.

Doãn Hạ Mạt đứng im lặng chờ đợi, ánh mắt dần trở nên mơ hồ, trước mắt cô, hình ảnh gương mặt bác sĩ Trịnh hiện lên chập chờn, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, tai cô ù đi chỉ nghe được những âm thanh khàn khàn từ cổ họng phát ra nhưng lại bị vật gì đó cản lại...

“Bác sĩ nói gì ạ?...”

Cô vẫn cứ nghĩ là bệnh của Tiểu Trùng đã được đẩy lùi, Tiểu Trùng sẽ tiếp tục sống khoẻ mạnh, cô cho rằng mình đã được giải thoát khỏi cơn ác mộng bốn năm về trước, cô và Tiểu Trùng có thể sống bên nhau mãi mãi. Vậy mà bác sĩ Trịnh đã nói gì thế nhỉ, cô nghe mà không hiểu...

Bác sĩ Trịnh xem bệnh án xong ngẩng đầu lên, nhưng nếp nhăn nơi đuôi mắt để lộ vẻ nghiêm trọng và lo lắng. Bà nói: “Xin hãy chuẩn bị tâm lý. Tiểu Trùng phải tiến hành phẫu thuật thay thận ngay, nếu không... căn cứ vào tình trạng sức khỏe của cậu ấy, hiện giờ khó có thể qua nổi ba tháng.”

“...”

Không hề báo trước, bác sĩ Trịnh bất ngờ nói với Doãn Hạ Mạt rằng thận của Tiểu Trùng đã bị huỷ hoại nghiêm trọng, các cơ quan khác cũng đang có triệu chứng xấu, nếu không làm phẫu thuật ngay, cuộc sống của Doãn Trùng chỉ duy trì thêm được ba tháng nữa thôi. Sau đó bà bảo cô hãy chuẩn bị tinh thần cho thật vững. Thế giới này thật nực cười đến độ Hạ Mạt muốn cười thật to, cô cố bạnh môi nhưng đôi môi lại như bị đông cứng rồi.

“... Bắt đầu chuyển biến xấu từ khi nào ạ?”

Linh hồn Hạ Mạt lờn vờn bay trong không trung như không còn thuộc về cô.

“Bắt đầu từ tháng Chín năm ngoái, chức năng thận của cậu ấy đã từ từ suy kiệt và chuyển biến xấu, chúng tôi cũng đã tiến hành đặc trị nhưng vẫn không có kết quả, tình hình vẫn tiếp tục xấu đi. Hồi tháng Ba năm nay, chúng tôi đã đăng ký lên trung tâm cấy ghép thận, hy vọng có thể tìm được một quả thận thích hợp để tiến hành phẫu thuật.”

“Tiểu Trùng đã biết trước chuyện này rồi phải không ạ?”

“Đúng vậy.”

“Bác sĩ cũng đã biết tình trạng nghiêm trọng này từ lâu rồi đúng không?”

“...Đúng.”

Doãn Hạ Mạt nhắm mắt lại, mặt trắng bệch.

“Sao không nói cho cháu biết?”

Tháng Chín năm ngoái, đúng khoảng thời gian này, cô chính thức gia nhập làng giải trí, từ lúc đó trở đi Tiểu Trùng kiên quyết không để cô đưa cậu đến bệnh viện nữa, và cô có quá nhiều show diễn nên cũng không còn thời gian để tiếp tục đưa em đi viện.

“Chúng tôi tìm cô mãi mà không được.” Bác sĩ Trịnh thờ dài nói.

“Sao lại như vậy?” Doãn Hạ Mạt la lên thất thanh.

Bác sĩ Trịnh nghiêm nghị gật đầu.

“Đúng vậy, cách duy nhất để liên lạc được với cô là số điện thoại nhà, nhưng thời gian đó, khi chúng tôi gọi đến nhà cô, không phải không có người nhận điện thoại mà là vì chỉ có Tiểu Trùng ở nhà. Cô lại không đưa Tiểu Trùng đến bệnh viện...”

“Cháu...”

Doãn Hạ Mạt như bị sét đánh trúng, toàn thân chết lặng.

Bốn năm trước, cuộc sống của cô và Tiểu Trùng rất khó khăn, không đủ tiền mua điện thoại di động nên chỉ lưu lại số điện thoại nhà tại bệnh viện. Say này, khi cô đã có điện thoại di động, lại không nghĩ ra lưu số di động trong bệnh viện để tiện liên lạc.

“Thế nên bác sĩ đã để Tiểu Trùng nói lại với cháu, và rồi sau đó...”

Bác sĩ Trịnh lại thờ dài.

“Chúng tôi có bảo Tiểu Trùng nói lại với cô.”

“Tiểu Trùng, nó không...”

Giọng cô đột nhiên dừng lại! Doãn Hạ Mạt đờ người, lưng toát mồ hôi lạnh. Tiểu Trùng... Tiểu Trùng... làm sao nó có thể nói với cô... Tiểu Trùng là người không muốn cô lo lắng nhất...

“Tiểu Trùng có bảo chúng tôi rằng nó đã nói với cô rồi, nó còn nói ý của cô là việc chữa trị thế nào phụ thuộc hoàn toàn vào bác sĩ.” Bác sĩ Trịnh giải thích. “Sau này chúng tôi cũng có nghi ngờ, kiên quyết đòi phải nói chuyện trực tiếp với cô. Nhưng Tiểu Trùng đã nghĩ ra rất nhiều lý do để từ chối, cậu ấy lúc thì bảo là cô bận phải đi diễn, lúc thì phải ra nước ngoài quay ngoại cảnh... Tháng trước chúng tôi đã từng đến nhà cô, nhưng không gặp... Còn Tiểu Trùng, ban đầu cũng rất cố gắng hợp tác trong việc điều trị, trước nay cậu ấy luôn uống thuốc rất đúng giờ, đến khám đúng hẹn, bảo cậu ấy làm gì cậu ấy cũng đều thực hiện, trong bệnh viện cậu ấy là bệnh nhân nghe lời bác sĩ nhất. Nhưng hai tuần trước khi tôi nhắc lại việc cô cần phải đến gặp các bác sĩ, cậu ấy vội vàng yêu cầu chúng tôi đừng đến tìm cô nữa, đừng để cho cô biết, vì gần đây cô rất bận, cô có rất nhiều chuyện phải lo lắng... lúc đầu chúng tôi cũng phân vân, nhưng Tiểu Trùng nói...” Bác sĩ Trịnh ngừng lại không nói nữa, bà không thể nhẫn tâm tiếp tục câu chuyện trước sắc mặt tuyệt vọng của cô gái đang đứng đối diện mình.

Bác sĩ Trịnh kết thúc qua loa câu chuyện:

“Cậu ấy nói không thể để cô lo lắng cho cậu ấy thêm nữa. Khi nào

tìm được nguồn thận thích hợp thì mới có thể nói cho cô biết, nếu không, cậu ấy sẽ từ bỏ việc chữa trị, bỏ nhà ra đi...”

Bên ngoài ve sầu kêu rầm trời.

Doãn Hạ Mạt đứng ngây người, gương mặt trắng bệch, thất thần như thể linh hồn cô đã bay mất, không có nỗi đau, không có suy tư, thế giới bên ngoài dường như rất ồn ào, tất cả như một đám mây lung hốt đang bùng lên những tia nắng chói chang, mắt lung linh hàng nghìn hàng vạn những đốm sáng, tất cả đều như không có thực. Người cô khẽ run rẩy, nhẹ đến mức không thể nhận ra được, cô như đứng chết lặng tại đó, có vẻ như chỉ cần cô dừng không nghĩ đến nữa thì tất cả sẽ đều là giả, tất cả sẽ chỉ còn là ảo giác...

Doãn Hạ Mạt đứng chết lặng nơi đó...

Như đang rơi xuống một vực sâu thăm tối, cứ thế rơi...

“Hạ Mạt...”

Bác sĩ Trịnh lo lắng bước tới đỡ vịn lấy Hạ Mạt, đôi mắt cô trống rỗng nhưng lại chứa đựng nỗi tuyệt vọng kinh người, gương mặt nhợt nhạt, thất thần như muốn ngất xỉu bất cứ lúc nào. Bác sĩ Trịnh đang tính gọi y tá đến thì nghe được giọng nói run rẩy nhưng rất kiên quyết của Hạ Mạt lặp lại câu nói sau cùng mà bác sĩ Trịnh vừa nói với cô:

“Hợp nhóm máu...”

Câu nói sau cùng của bác sĩ Trịnh rốt cuộc cũng kéo Doãn Hạ Mạt từ vực sâu thăm tối ngoi lên, Hạ Mạt nghẹn ngào hỏi:

“Chỉ còn cách làm phẫu thuật thay thận thôi sao?”

Doãn Hạ Mạt biết, phẫu thuật thay thận là giải pháp cuối cùng, rất dễ gặp rủi ro trong quá trình phẫu thuật, và cho dù phẫu thuật có thành công, thì khả năng xảy ra phản ứng đào thải vẫn còn đó.

“Đúng thế, đây là hy vọng cuối cùng.”

Câu nói này thật vô cùng tàn nhẫn, nhưng đã là thân nhân của bệnh nhân thì nhất định phải hiểu.

“...”

Môi Doãn Hạ Mạt trắng bệch, hồi lâu cô mới nói được:

“Vâng, vậy cháu xin trông cậy vào các bác sĩ nhanh chóng định ngày phẫu thuật. Xin các bác sĩ chạy chữa cho Tiểu Trùng bằng cách tốt nhất, hết bao nhiêu tiền cháu cũng lo liệu được!”

Bác sĩ Trịnh không đành lòng nhưng không thể không giải thích:

“Vấn đề không phải là tiền bạc.”

“... Sạo ạ?” Doãn Hạ Mạt khựng lại hỏi.

“Là chưa có cách nào tìm được nguồn thận thích hợp. Cô cũng biết, nhóm máu của Tiểu Trùng là nhóm máu B RH âm tính, nhóm máu này rất hiếm, tìm nguồn máu tương thích vốn đã khó, bây giờ muốn tìm được nguồn thận vừa có nhóm máu tương thích vừa có các chỉ tiêu khác thích hợp lại càng khó khăn hơn.”

“...”

Như sét đánh trên đầu, Doãn Hạ Mạt rùng mình, hình như tia hy vọng cuối cùng của cô cũng đã tuột mất! Nhóm máu của cô và Tiểu Trùng lại không giống nhau, năm năm trước, Tiểu Trùng bị tai nạn xe mất rất nhiều máu, chính mất cô đã chứng kiến các bác sĩ đã khó khăn như thế nào để huy động nhóm máu B RH âm tính để truyền cho Tiểu Trùng.

“Từ hồi tháng Ba vừa rồi, chúng tôi đã đăng ký trên trung tâm cấy ghép thận, và cũng đã tìm khắp các nguồn thận, nhưng đến bây giờ vẫn chưa tìm được.”

Nhìn bộ dạng đau khổ vô hồn của Doãn Hạ Mạt, bác sĩ Trịnh không kìm được lòng, bà liền động viên an ủi:

“Tuy nhiên, chúng tôi đã liên hệ đến Trung tâm Huyết học Quốc gia xin cung cấp nhóm máu B RH âm tính, hy vọng họ cũng có những nguồn thận được hiến thích hợp, mấy tuần nay chúng tôi liên tục nhận được những kết quả kiểm nghiệm, hãy kiên nhẫn đợi, có thể sẽ có thêm...”

Trong hành lang bệnh viện dài dằng dặc.

Phía trước mặt là một màn sương mù trắng xoá không nhìn rõ thứ gì, một mớ hỗn độn trong đầu Doãn Hạ Mạt, cô bước từng bước thẫn thờ lơ lửng như đang bước trên đám bông gòn. Các bác sĩ đi ngang qua cô, những y tá đẩy bệnh nhân ngồi trong xe lăn ngang qua cô, vậy mà cô như không nghe thấy tiếng động nào, thật yên lặng. Phòng bệnh dọc hai bên hành lang, không ánh nắng, ánh đèn huỳnh quang chói mắt khiến tất cả trở nên trắng xoá.

Cuối cùng.

Hạ Mạt dừng lại trước cửa một phòng bệnh.

Cô nhẹ nhàng đẩy cửa.

Ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào trong phòng như hàng vạn giọt sáng bay lượn trong không trung, Doãn Hạ Mạt sửng người trong giây lát, đột nhiên cô cảm thấy mọi thứ như không có thật, cảm thấy mình chỉ là đứa bé gái bảy tuổi, chưa hề lớn khôn. Tất cả chỉ là cô đang trong cơn mơ mà thôi.

“Hạ Mạt...”

“Hạ Mạt! Hạ Mạt!”

Có người lay cô thật mạnh, luôn miệng gọi tên cô. Doãn Hạ Mạt đột nhiên bừng tỉnh, khắp người đầy mồ hôi lạnh. Quàng sáng trước mặt biến mất, chỉ còn thấy người vừa lay cô chính là Trần Ân tay cầm trái táo đã được gọt sẵn đang nhìn cô với vẻ mặt kinh hãi.

“Hạ Mạt, cậu không sao chứ?”

Trân Ân lắc qua lắc lại trái táo trước mặt Hạ Mạt ngạc nhiên hỏi. Mặt Doãn Hạ Mạt trắng bệch, trong suốt như thể chỉ cần đụng nhẹ cũng có thể vỡ tan.

Nhưng...

Trân Ân chớp mắt nghi ngờ, vừa xong mình bị hoa mắt sao? Lúc này Hạ Mạt nhìn rất bình tĩnh, ngoại trừ sắc mặt có vẻ hơi chút nhợt nhạt, không hề thấy có dấu hiệu nào bất thường.

“Bên ngoài trời oi bức quá, có lẽ hơi say nắng.”

Doãn Hạ Mạt đưa tay lên lau trán, trán thì không có mồ hôi nhưng lưng lại ướt đẫm. Trong phòng có máy lạnh, hễ gió lùa ra cô lại rùng mình.

“Ừ, đúng vậy, hôm nay trời oi bức quá, dự báo thời tiết sẽ có mưa đấy.”

Trân Ân nói thêm, cô ngầm đoán hay là Hạ Mạt đã biết về vụ scandal giữa Lạc Hi và Thẩm Tường. Nghĩ một hồi cô lại gạt ngay, làm gì có chuyện, tối qua Hạ Mạt ở trong bệnh viện, cô ấy mãi lo cho Tiểu Trùng như vậy, nhất định không thể rời khỏi bệnh viện, điện thoại thì tắt.

“Chị...”

Bên ngoài cửa sổ, cây cối tươi tốt xanh um, Doãn Trùng ngồi dựa trên giường bệnh, sắc mặt nhợt nhạt lộ hẳn đôi mắt to đen, hàng mi dài, nụ cười hiền hoà trên môi, nhìn cậu giống như một thiên thần đang sẵn sàng dang đôi cánh nhỏ.

Hạ Mạt ngăn người nhìn cậu em hồi lâu rồi mới cất tiếng hỏi:

“Em còn sốt nữa không?”

Doãn Trùng cười trả lời chị:

“Em đỡ rồi, bây giờ em thấy tinh thần thoải mái hơn nhiều.”

“Thật không?”

Doãn Hạ Mạt đưa tay lên sờ trán Doãn Trùng, cậu co người lại, cô mặc kệ vẫn đưa hẳn tay ra đặt lên trán. Quả nhiên tay đụng vào vẫn nóng, nhiệt độ của Tiểu Trùng so với tối hôm qua chẳng khác gì. Như vậy mà gọi là đỡ rồi sao? Trong lòng Doãn Hạ Mạt vừa lo vừa thương, cô lại nghĩ đến chuyện tại sao Tiểu Trùng có thể giấu cô lâu đến như vậy, đôi mắt cô trở nên u ám trầm mặc.

“Hừm, Hạ Mạt này...”

Trân Ân chợt nhận thấy không khí có vẻ không thoải mái, Hạ Mạt có vẻ như đang giận chằng, à, cái đó, nếu Hạ Mạt giận, Tiểu Trùng không phải sẽ rất buồn sao. Trân Ân vội vàng cố gắng thử phá tan bầu không khí ngưng đọng này, nhưng nhất thời cô lại chưa nghĩ ra nên nói chuyện gì.

“Ơi?”

Hạ Mạt quay đầu lại.

“... À...”, Trân Ân gắng gượng, “bên ngoài trời nóng thật, phải không?”

“Ừ.”

“VẬY CẬU ĂN TRÁI TÁO NÀY ĐI!”

Trần Ân vui vẻ nói, hà hà, cuối cùng thì cô cũng tìm được lời để nói. Vừa nói cô vừa vội vàng đặt trái táo vào tay Hạ Mạt, mặc dù trái táo này được Tiểu Trùng gọt vỏ, cũng hơi tiếc đấy, nhưng cứ cốt là để phân tán sự chú ý của Hạ Mạt là được rồi.

Hạ Mạt nhìn trái táo một hồi, cô thừa biết ý của Trần Ân, nhưng giờ phút này trong lòng cô đang buồn đến nẫu ruột, sao có thể nuốt nổi thứ gì.

“Chị, chị uống nước trước đi.”

Tiểu Trùng ngồi trên giường cúi người với lấy cái phích, rồi với lấy cốc nước trên chiếc bàn nhỏ đầu giường. Rốt cuộc... đâu có giấu được nữa? Cậu len lén nhìn khuôn mặt thẳng thốt của chị. Một chút phân tâm, tay lại cầm cốc nước không chắc, nước nóng cứ thế ào lên mu bàn tay!

“Tiểu Trùng!”

Trần Ân thất kinh kêu lên, vội chạy lại đã thấy mu bàn tay của Doãn Trùng đỏ hồng lên một mảng lớn. Trần Ân trong lòng nhói đau cuống cuống chẳng biết phải làm gì nữa, luôn miệng hỏi:

“CÓ ĐAU KHÔNG? CÓ ĐAU KHÔNG?...”

Doãn Hạ Mạt vội vàng cầm lấy phích nước trong tay Tiểu Trùng, rồi cô chạy tới chỗ cái tủ lạnh nhỏ lấy một ít đá cho vào túi chườm. Lúc quay lại thấy Trần Ân đang nâng tay Tiểu Trùng cúi đầu thổi phù phù vào chỗ bị bỏng.

Doãn Hạ Mạt lặng lẽ đi lại, vỗ vỗ vào vai Trần Ân.

Sau khi Trần Ân lùi ra, Doãn Hạ Mạt chườm túi nước đá lên mũi bàn tay em trai. Được một lúc, Doãn Hạ Mạt nhấc túi nước đá ra xem, thấy chỗ bị bỏng chỉ đỏ chứ không bị phỏng rộp. Doãn Hạ Mạt cũng hơi yên lòng, cô giao lại túi nước đá cho Trần Ân tiếp tục chườm cho Tiểu Trùng. Làm như không để ý tới ánh mắt của em trao đang nhìn mình, Doãn Hạ Mạt quay người đi dọn dẹp cái bàn nhỏ bị nước đổ ướt.

Doãn Hạ Mạt để gọn cốc nước lên rồi dùng khăn lau bàn, tiện tay sắp gọn những thứ đang đặt trên đó. Trên bàn có một túi nylon to đựng đầy các loại hoa quả và đồ ăn vặt, chắc đều là do Trần Ân mua tới. Bên cạnh là túi xách của Trần Ân nằm đổ vật trên bàn, trong túi nhét đủ thứ lung tung, đầy tới mức nắp túi không đóng vào nổi.

Doãn Hạ Mạt bèn dựng túi xách của Trần Ân lên, nhưng những thứ trong túi nhiều quá, cái túi lại đổ xuống làm tung ra mấy tờ báo.

Doãn Hạ Mạt nhặt mấy tờ báo lên định bỏ vào chỗ cũ.

Nhưng.

Bức ảnh ở trên báo khiến cô đứng chết lặng! Trong bức ảnh.

Lạc Hi và Thẩm Tường đang hôn nhau, có lẽ là ở một góc khuất của quán rượu nên ánh sáng mờ mờ, không nhìn rõ mặt của hai người. Nhưng đúng là họ đang hôn nhau chứ không phải là ảo giác.

“Đừng xem!”

Nghe tiếng động, Trân Ân ngoảnh đầu lại đã thấy Hạ Mạt đang nhìn bức ảnh trên tờ báo. Trân Ân thất kinh vội vàng đặt túi nước đá xuống, hốt hải chạy lại giằng lấy tờ báo trên tay Hạ Mạt. Tiểu Trùng vừa mới nhập viện, Lạc Hi ở bên ngoài lại làm những chuyện tai tiếng như vậy, Hạ Mạt làm sao có thể chịu đựng được nhiều đòn đến thế này?!

“Đừng bận tâm đến những chuyện vớ vẩn ấy! Chắc là uống say quá! Chắc là... chắc là bức ảnh do kỹ xảo tạo ra!”

Chà, lại nói lung tung gì thế này, bức ảnh này xem ra chẳng có gì là giả cả. Trân Ân buồn bực nghĩ, vội vàng giải thích tiếp: “Cũng có thể là do chiêu đánh bóng quảng cáo! Ha ha, đúng rồi, nhất định là để quảng cáo, để thu hút sự chú ý của đồng đảo công chúng với bộ phim Thiên hạ thịnh thế có Lạc Hi và Thẩm Tường đóng, cốt tạo ra nhiều đề tài để “buôn dưa” nên họ đã cố ý chụp bức ảnh kiểu đó nhằm khuếch trương quảng cáo! Nhất định là như thế!”

Doãn Hạ Mạt dăm dăm nhìn Lạc Hi trong bức ảnh, nét mặt cô không biểu hiện gì, để mặc cho Trân Ân giằng lấy tờ báo trên tay mình.

Trân Ân thờ phào một cái, đang định nhét tờ báo vào trong túi xách thì nghe Doãn Trùng hỏi nhỏ:

“Trên báo có gì vậy?”

“Không có gì! Không có gì!” Thật đáng ghét, sao lại hờ dờ thế này! Trân Ân hối hận, trong lúc vội vàng đã mang theo những tờ báo này theo.

“Đưa đây nào.”

Doãn Trùng giơ tay ra, mắt nhìn Trân Ân chăm chăm. Trân Ân ngây ra một lúc, cuối cùng bất đắc dĩ đành phải đưa tờ báo cho Doãn Trùng. Doãn Trùng cúi đầu đọc báo, thần sắc càng lúc càng nghiêm trọng.

“Đọc xong chưa?”

Doãn Hạ Mạt dọn dẹp mặt bàn gọn gàng xong, giặt sạch khăn lau rồi phơi lại chỗ cũ. Cô biết nếu bây giờ không cho Tiểu Trùng xem thì nó cũng tìm mọi cách để xem cho bằng được.

“Chị, anh Lạc Hi...”

Doãn Trùng lo âu nhìn chị.

Doãn Hạ Mạt nhíu mày thản nhiên nói: “Việc quan trọng là em lo dưỡng bệnh cho khoẻ đi, đừng quan tâm đến những việc khác”.

“Chị...”

“Hạ Mạt...”

Trân Ân thẳng thốt kinh ngạc dán mắt nhìn Hạ Mạt, không hiểu tại sao cô ấy có thể thốt ra những lời như thế mọi chuyện chẳng có liên quan gì tới mình cả. Tuy không muốn thấy Doãn Hạ Mạt đau khổ trước scandal tai tiếng giữa Lạc Hi và Thẩm Tường, nhưng thái độ của Doãn Hạ Mạt bình tĩnh khác thường như thế kể cũng rất kỳ lạ.

Sau đó, Doãn Hạ Mạt chẳng nói lời nào, chỉ lặng lẽ đứng bên cửa sổ lơ đãng nhìn những hàng cây xanh bên ngoài. Đôi mắt cô trống rỗng vô hồn. Thời tiết thật oi bức, chẳng có lấy một gợn gió, lá cây không hề nhúc nhích, chỉ có tiếng ve sầu kêu ra rả.

Một tiếng sau Trần Ân ra về, Doãn Hạ Mạt tiến ra ngoài.

Tới cuối hành lang bệnh viện, Doãn Hạ Mạt nói: “Trần Ân, cậu giúp mình từ chối vai diễn trong *Hoàng Kim Vũ* nhé”.

“Cái gì?!” Trần Ân kinh ngạc! “*Hoàng Kim Vũ* là cơ hội mà biết bao người ngay cả năm mơ cũng muốn có! Hơn nữa đây lại là bộ phim do Công ty Âu Hoa Thịnh tự đầu tư sản xuất, cậu lại là người của Công ty Âu Hoa Thịnh. Cậu có biết nếu từ chối không diễn thì hậu quả sẽ như thế nào không?! Tiền đồ của cậu kể như đi tong!”

“Mình biết.”

Thế nhưng, nếu như không có Tiểu Trùng thì những thứ đó còn có ý nghĩa gì với cô?!

“...” Trần Ân lộ vẻ ngạc nhiên và ngờ vực. Trong đầu Trần Ân chợt loé lên ý nghĩa ghê sợ, sợ đến nỗi trái tim dường như co thắt lại, cô kinh hãi hỏi: “Bệnh của Tiểu Trùng... nặng lắm phải không?!”

“Nó không sao, nhất định sẽ khoẻ lại.” Doãn Hạ Mạt lặng lẽ nói.

“Phù, thế thì tốt rồi...” Trần Ân thở phào nhẹ nhõm, lấy lại bình tĩnh. Cô biết Doãn Hạ Mạt không muốn vì việc khác mà phân tâm trong lúc Tiểu Trùng nằm viện. Trần Ân cũng không miễn cưỡng nữa, cô bảo: “Được rồi, mình sẽ nói với công ty về vai diễn của cậu trong *Hoàng Kim Vũ*”.

“Cám ơn.”

“... A, còn nữa, chuyện giữa Lạc Hi và Thẩm Tường...”, Trần Ân cẩn thận liếc nhìn Doãn Hạ Mạt một cái, “... rất nhiều phóng viên bảo là không liên lạc được với cậu nên cứ gọi điện cho mình tới tấp. Họ muốn biết thái độ của cậu trong chuyện này như thế nào...”.

“...”

Doãn Hạ Mạt trầm mặc không trả lời.

“Hừm... mình sẽ lựa lời từ chối họ, với lại cái đám phóng viên đó cũng đâu phải thực sự muốn biết thái độ của cậu thế nào, bọn họ chẳng qua là muốn có thêm những tin giật gân mà thôi. Cậu không việc gì phải lo lắng về chuyện này, cứ yên tâm ở việc chăm sóc cho Tiểu Trùng, mọi việc bên ngoài để mình lo!” Gương mặt Trần Ân tràn đầy sức sống.

“Cám ơn cậu.”

Doãn Hạ Mạt cảm thấy ấm áp trong lòng.

“Nói thế làm cái quái gì?!” Trần Ân ôm lấy Doãn Hạ Mạt như muốn đem hết sức lực của mình truyền cho bạn. “Tiểu Trùng mới là quan trọng nhất, cậu nhất định phải chữa cho cậu ấy khoẻ lại!”

Sáng hôm sau.

Trên chiếc bàn làm việc màu đen có mấy tờ báo đã được mở sẵn. Tin tức vụ tình ái giữa Lạc Hi và Thẩm Tường vẫn tràn ngập khắp nơi, bức ảnh họ hôn nhau trong quán bar vẫn được đăng ở mục tin mới trên trang nhất.

“Cô ấy... có phản ứng gì?”

Âu Thần nhìn bức ảnh đó mấy phút rồi gấp tờ báo lại gập sang một bên. Simon cầm báo đem đi, trả lại sự gọn gàng trên mặt bàn làm việc.

“Các phóng viên vẫn chưa có cách nào liên lạc được với cô Doãn, công ty cũng không liên lạc được với cô ấy. Hai ngày gần đây không thấy cô Doãn xuất hiện trước công chúng, chỉ thấy Trần Ân ra mặt bảo rằng chuyện đó thì đi mà hỏi hai người kia chứ không liên quan gì tới cô Doãn.”

“Không liên quan gì...”

Âu Thần nhếch mép chậm chậm nhấc lại bốn tờ đó, quả nhiên là phong cách của cô ấy, lạnh lùng đến vô tình. Ánh nắng từ sau lưng Âu Thần rọi tới, đôi mắt xanh cũng lạnh lùng đến vô tình.

“Nhưng mà”, Simon nói tiếp, “Trần Ân đã chuyện lời tới công ty cho hay cô Doãn sẽ bỏ không đóng *Hoàng Kim Vũ* nữa.”

“Lý do?”

Ánh mắt Âu Thần tối sầm lại.

Là do Lạc Hi sao? Cô ấy vì Lạc Hi mà bỏ cả sự nghiệp sao? Trong lòng Âu Thần dâng lên cảm giác chua xót.

“Nghe nói em trai cô Doãn nằm viện cần được chăm sóc.”

“Hả?” Âu Thần giật mình.

“Em trai cô Doãn nhập viện tối hôm trước, lúc nào cô ấy cũng ở trong bệnh viện chăm sóc em không rời nửa bước, thậm chí còn huỷ bỏ tất cả lịch diễn của hai ngày nay đã được Công ty Âu Hoa Thịnh sắp xếp. Đài truyền hình RBS và một công ty quảng cáo rất không hài lòng với việc này. Thái Ni và Trần Ân đang tìm cách để giải quyết.”

“...”

“Nếu cô Doãn từ chối không đóng *Hoàng Kim Vũ* chúng ta có thể kiện cô ta vi phạm hợp đồng. Cô ta phải chịu trách nhiệm về những tổn thất do không thực hiện đúng lịch làm việc của công ty đề ra...”

“Bệnh của Doãn Trùng đến mức nào rồi?” Âu Thần ngắt lời Simon. Người mà cô ấy yêu thương nhất chính là cậu em trai.

Từ nhỏ Doãn Hạ Mạt đã nhường hết những đồ ăn ngon cho Doãn Trùng, mua cho em những dụng cụ vẽ tốt nhất và cho em đi học ở lớp dạy mỹ thuật tốt nhất, cô giống như con gà mẹ dang rộng đôi

cánh để bảo vệ Doãn Trùng vì trong lòng cô ấy, Doãn Trùng mãi mãi chiếm vị trí quan trọng nhất.

Trước lúc hồi phục lại ký ức, Âu Thần đã cho người đi điều tra tình hình của Doãn Hạ Mạt, tình trạng sức khỏe của Doãn Trùng, kể cả việc Doãn Trùng giấu chị tự mình đi chữa bệnh ra sao anh đều đã biết từ lâu. Thế nhưng bệnh của Doãn Trùng đã đến mức nghiêm trọng không còn giấu được nữa sao?

Thế thì...

Lúc này nhất định cô ấy đang rất lo buồn.

Âu Thần chau mày.

“Thận của Doãn Trùng đã suy kiệt nghiêm trọng, cần phải phẫu thuật ghép thận ngay. Nếu không khó mà qua nổi ba tháng nữa.”

Lâu nay bệnh viện mà Doãn Trùng đang điều trị được Tập đoàn Âu Thị giúp đỡ về tài chính nên việc Simon cử người đến lấy bệnh án của Doãn Trùng không phải là việc khó.

“Đã tìm được nguồn thận chưa?”

“Nhóm máu của Doãn Trùng khá đặc biệt, nhóm B RH âm tính.

Hiện tại vẫn chưa tìm được người có thận tương thích.”

Nhóm B RH âm tính...

Âu Thần ngẩng đầu lên, mắt lóe lên ánh lạnh kinh sợ.

Trường quay Thiên hạ thịnh thế đã bị đám đông phóng viên báo, đài bao vây, một số phóng viên tập trung ở bãi đỗ xe, một số tập trung tại cổng vào trường quay để chờ Lạc Hi và Thẩm Tường xuất hiện, thậm chí đuổi theo ra tận nơi Lạc Hi và Thẩm Tường đi quay ngoài cảnh, phóng viên bám theo dấu hai người mọi lúc mọi nơi, ngay cả xung quanh nơi ở của hai người cũng bị hàng tá phóng viên túc trực chờ đợi cả ngày!

Từ lúc tin tức vụ scandal hôn nhau trong bán bar bùng phát, người ta cho rằng để tránh hiềm nghi, Lạc Hi và Thẩm Tường chắc chắn sẽ không cùng xuất hiện, ấy vậy mà ngược lại, hai người họ vẫn cùng nhau tham gia các hoạt động tuyên truyền, thời gian giải lao giữa giờ quay vẫn vui vẻ nói chuyện với nhau. Các phương tiện thông tin đại chúng đều xôn xao đoán già đoán non rằng liệu có phải hai người định công khai quan hệ tình cảm nên mới tự nhiên thoải mái như thế.

Khi phóng viên hỏi Thẩm Tường có ý kiến gì về vụ scandal này, Thẩm Tường trả lời Lạc Hi luôn là người bạn tốt nhất mà cô tôn thờ. Nhưng đến khi bị hỏi cô có khả năng chính thức được công khai quan hệ với Lạc Hi hay không thì Thẩm Tường chỉ cười nói rằng

còn tùy thuộc vào duyên số.

Cũng chính vào lúc này, tay phóng viên *Nhật báo Quát Tự* tiếp tục bạo bút múa may rằng ngay hôm xảy ra sự việc trong quán bar, cô bạn gái của Lạc Hi là Doãn Hạ Mạt đã đến thăm anh ở trường quay, nhưng Lạc Hi tỏ ra cực kỳ lạnh nhạt, sau đó hai người đã nói chuyện riêng với nhau không quá ba mươi phút thì Lạc Hi bỏ đi, để mặc cô ta ở phòng nghỉ. Lúc ra về tuy Doãn Hạ Mạt cố tình che đậy nhưng vẫn không giấu nổi vẻ rầu rĩ trên gương mặt.

Lạc Hi đã chính thức chia tay với người yêu cũ!

Thẩm Tường sau nhiều năm yêu thầm đã tu thành chính quả!

Cặp đôi đẹp nhất của làng giải trí đã xuất hiện! Câu chuyện cổ tích về nàng Lọ Lem đã tan vỡ, khúc tình ca mới của chàng hoàng tử và nàng công chúa!

...

Các phương tiện thông tin đua nhau đăng những dòng tít đại loại như vậy, Lạc Hi chính thức chia tay với Doãn Hạ Mạt và đang chính thức cặp đôi với Thẩm Tường!

Tuy hình ảnh của Lạc Hi công khai thừa nhận cuộc tình lãng mạn của hai người tại cuộc họp báo của Doãn Hạ Mạt vẫn khắc sâu trong trí nhớ của mọi người, nhưng sau đó đã có quá nhiều sự việc xảy ra như:

Lạc Hi bỏ vai diễn trong bộ phim *Cờ chiến*...

Doãn Hạ Mạt giữa đêm khuya xuất hiện bên giường bệnh của người thừa kế Tập đoàn Âu Thị...

Doãn Hạ Mạt sẽ đảm nhận vai nữ chính trong bộ phim *Hoàng Kim Vũ* đối chọi với bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* của Lạc Hi...

Tất cả những việc đó khiến người ta dễ có những liên tưởng phức tạp, điều khiến nhiều người nghi ngờ là tình cảm, thái độ của Doãn Hạ Mạt qua lại với Lạc Hi là như thế nào, các fan hâm mộ Lạc Hi trong tâm trạng xót thương lại cực ủng hộ Lạc Hi với Thẩm Tường, người xưa nay vẫn thầm thương trộm nhớ anh!

Ít lâu sau, những tin đồn về việc chính thức quan hệ đi lại giữa Lạc Hi và Thẩm Tường gần như đã hoàn toàn trở thành sự thật!

“Không có.”

Đêm, giọng nói nghe chút mệt mỏi, Lạc Hi rã rời ngồi ngả người trong chiếc sofa màu tím đậm tay gập điện thoại lại. Chuông điện thoại liên hồi reo, anh cứ phải trả lời cùng một câu hỏi giống nhau. Lần này điện thoại lại reo.

Lạc Hi di di đầu lông mày, lơ đãng nhận điện, câu hỏi của các phóng viên về cơ bản là giống nhau.

“... Không phải anh chị đang qua lại với nhau sao?” Đầu điện thoại bên kia chuyển tới giọng những phóng viên khác nhau nhưng lại cùng một sự ngạc nhiên.

“Không có.”

“Cái ảnh anh chị hôn nhau thăm thiết trong quán bar...”

“Tôi đó uống say quá, chúng tôi chỉ đùa thôi.”

“Chỉ thế thôi sao?” Lại một giọng quá kinh ngạc.

“Đúng.”

“Thế anh và Doãn Hạ Mạt đã chia tay chưa?” Tay phóng viên hiếu kỳ truy hỏi.

Mắt Lạc Hi tối sầm lại, anh gằn giọng nói:

“... Chưa.”

Lạc Hi cứ tưởng rằng nhìn thấy bức ảnh đó trên báo, Hạ Mạt sẽ thất kinh, sẽ lập tức gọi điện cho anh, sẽ muốn nghe anh giải thích, vì thế anh mới để điện thoại bên người, chờ suốt cả ngày trời, chỉ toàn thấy là điện thoại của các ký giả. Thật buồn cười, anh thấy mình thật buồn cười, bực mình, Lạc Hi quẳng điện thoại cho Khiết Ni. Cho dù cô ấy có gọi điện lại thì anh cũng chẳng thèm nói chuyện với cô ấy nữa! Nhưng...

Một ngày, rồi lại một ngày nữa qua đi. Lạc Hi mất hết kiên nhẫn, đành hỏi Khiết Ni xem Doãn Hạ Mạt có gọi điện lại không, nhìn dáng vẻ lắc đầu gượng gạo của Khiết Ni, trái tim Lạc Hi như đóng băng. Có phải là cô ấy đã rất tự tin rằng anh không thể yêu người con gái nào khác được? Đây chính là sự tín nhiệm của cô ấy sao? Cho dù báo chí có đăng tin rùm beng lên cô ấy cũng không hề động lòng? Hay là...

Cô chẳng hề để tâm tới anh...

Thế là Lạc Hi để mặc cho các phương tiện truyền thông ra sức mò mẫm suy luận, khắp mọi ngõ ngách đều là tin tức vụ scandal giữa anh và Thẩm Tường. Anh biết tính cô rất lạnh lùng, dường như lạnh nhạt với tất cả mọi thứ, thế nhưng, chả lẽ ngay cả khi anh ở bên người con gái khác, thậm chí anh có thể bỏ cô...

Cô cũng mặc kệ sao?

Không chừng đúng là cô ấy chẳng quan tâm, đúng như lời Trần Ân thay cô trả lời trước các phóng viên báo chí rằng việc đó chẳng liên quan gì tới cô ấy.

Không liên quan gì tới cô ấy...

Trên chiếc sofa màu tím đậm, đôi mắt Lạc Hi đen sẫm, nụ cười nơi khoé miệng cô đơn lạnh lẽo như làn sương đêm có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Ở bên cô, luôn chỉ có mình anh độc diễn. Bất luận là năm năm trước hay năm năm sau, cho dù anh có cố gắng để cô thích anh, cho dù anh cảm thấy hạnh phúc đã gần kề ngay bên mình, còn cô, dường như bất cứ lúc nào cô cũng có thể rời xa anh, biến mất ngay trước mắt anh mà chẳng hề mảy may bận tâm.

Anh đã sai ngay từ đầu rồi.

Không nên yêu cô, không nên để cô chiếm vị trí quan trọng trong lòng anh. Nếu như không yêu cô, có lẽ anh đã có thể quay người bỏ đi, có thể thoải mái quan hệ với Thẩm Tường hay với cả những cô gái khác.

Chứ không phải là...

Cô luôn chẳng quan tâm như thế này...

Anh thì anh không thể nào chịu đựng được những chữ “chia tay” trên mấy tờ báo kia. Anh lo sợ những chữ đó như là lời nguyền làm cho sợi dây kết nối cuối cùng giữa anh và cô cũng đứt luôn.

Chuông điện thoại di động lại vang lên phá vỡ cái tĩnh mịch trong đêm khuya.

Nghe tay phóng viên đầu dây bên kia hỏi một hồi, Lạc Hi thở sâu, hạ giọng nói:

“... Không, tôi và Hạ Mạt không chia tay.”

“Chị, chị với anh Lạc Hi... vẫn ổn chứ?”

Đêm khuya, Doãn Trùng ngồi dựa người trên giường bệnh. Cậu nhìn chị lặng lẽ đứng bên cửa sổ, do dự một hồi lâu, cuối cùng không nhìn được nữa cậu mới khẽ hỏi.

Mấy ngày hôm nay chị cậu ở luôn trong bệnh viện, chỉ khi đêm thật khuya và cậu đã ngủ say chị mới về nhà dọn dẹp, ngoài ra chẳng rời bệnh viện lấy nửa bước, cũng không thấy chị nghe cuộc điện thoại nào. Nhưng mà, chị trông ngày một hao mòn, xanh xao, chị thường đứng thẩn thờ bên cửa sổ, đôi mắt nhìn vào khoảng không xa xăm khiến Doãn Trùng sợ hãi.

Là tại anh Lạc Hi sao?

Tại những tin đồn về anh Lạc Hi sao?

Từ hôm nhìn thấy bức ảnh ở trên báo, lần nào Trần Ân tới, Doãn Trùng cũng hỏi đến chuyện liên quan tới anh Lạc Hi. Trần Ân cũng lén đem mấy tờ báo đến cho Doãn Trùng đọc. Càng ngày Doãn Trùng càng thấy lo, chẳng lẽ anh Lạc Hi đã chia tay với chị mình thật sao?

Doãn Hạ Mạt thu ánh mắt bên ngoài cửa sổ về, cô từ từ xoay người lại nhìn cậu em, toàn thân cô bị bóng đêm che phủ, Doãn Hạ Mạt nhìn Thẩm Tường, ánh mắt sáng như ánh trăng.

“Hỏi cái đó để làm gì?”

Doãn Trùng ngó người, ngực đau nhói: “Chị...”

Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng nói: “Chị nói rồi, em chỉ cần dưỡng bệnh cho khỏe đừng nghĩ đến những việc khác.”

“Nhưng mà...”

“Đừng nghĩ đến những chuyện không liên quan đến em.” Cô ngắt lời Tiểu Trùng. Thấy bình dịch truyền còn non một nửa, Doãn Hạ Mạt nói: “Em ngủ trước đi, chờ lát bình dịch hết chị đi kêu y tá thay bình khác”.

Doãn Trùng lúng túng nhìn chị: “Chị, chị sao thế?”

Hai ngày rồi chị nói chuyện với cậu như người xa lạ, khách khí và xa cách. Rõ ràng chị đang ở ngay bên cậu mà như xa cách vô tận.

“...”

“Chị... chị lại gần đây một chút... được không?”

Doãn Trùng khe khẽ khấn cầu.

Doãn Hạ Mạt do dự một chút rồi lặng lẽ đi tới bên giường bệnh.

Trong phòng bật điều hoà nên hơi lạnh. Doãn Hạ Mạt giữ giữ cái chăn mỏng rồi kéo lên phủ trùm qua hai tay lên tới vai Tiểu Trùng, Tiểu Trùng đột ngột giơ tay ra túm chặt lấy chị, bàn tay cậu lạnh lạnh.

“Chị...”, Doãn Trùng cười chua xót, đôi môi nhợt nhạt run nhẹ, “... chị có biết không... em rất sợ...”

Doãn Hạ Mạt cắn môi, rồi nói: “Đừng sợ, bệnh của em nhất định sẽ khỏi”.

“... Sợ chị cứ giận em như thế này... Chị, chị đang giận em có phải không?” Hàng lông mi dài che khuất khoé mắt đang ngấn lệ của Doãn Trùng. “... Vì em đã giấu chị... nên chị giận... nên chẳng nói chuyện gì với em... có tâm sự gì cũng không chia sẻ với em...”

Doãn Hạ Mạt lặng lẽ nhìn cậu em, đôi mắt đầy xót xa thương cảm, rất lâu, rất lâu cô không nói gì.

Mấy ngón tay của Doãn Trùng càng lúc càng lạnh.

Doãn Trùng nhìn chị, trong lòng bối rối thương cảm, nét mặt trở nên rầu rĩ.

Doãn Hạ Mạt khẽ thở dài nói: “Em sợ chị lo lắng nên không nói với chị, vậy thì chị sợ em lo lắng nên nếu có điều gì chị cũng không cần phải kể cho em như thế được không?”

“Chị!”

“Em có thấy như thế là tàn nhẫn lắm không?... Chị cứ nghĩ rằng bệnh của em đã được chữa khỏi, đột nhiên phát hiện ra hoàn toàn không phải như vậy... chị phải làm sao đây?... Em bảo chị... phải làm sao đây...?!” Đôi mắt Doãn Hạ Mạt ngấn lệ.

“Em xin lỗi! Em cứ nghĩ em có thể bình phục, đến lúc chị biết thì em có thể đã khoẻ lên rồi...”

“Tiểu Trùng, em có biết không?” Doãn Hạ Mạt mỉm cười với cậu em. “Chị cũng rất sợ.”

“Chị...”

“Chị sợ chỉ còn mình chị lẻ loi trên thế giới này.” Đôi mắt cô long lanh. “Mẹ mất rồi, chị chỉ còn có em, chỉ có em là người thân của chị. Em còn quan trọng hơn cả sinh mạng chị, hơn cả những gì chị có. Nếu có thể đổi được sức khỏe của em thì cho dù có phải đánh đổi như thế nào, thậm chí có phải xuống địa ngục cũng cam tâm tình nguyện...”

“Chị, em xin lỗi...” Doãn Trùng nắm chặt tay chị.

“Hai chị em mình phải dựa vào nhau để mà sống, lúc em bị bệnh

giày vò khốn đốn, chị cần phải chăm sóc em, lúc em chữa bệnh chị cần phải ở bên em...” Một giọt nước mắt từ từ trào ra, Doãn Hạ Mạt vẫn tuyệt nhiên nhìn em mình, dường như giọt nước mắt đó không phải của cô. “... Em là cuộc sống của chị, lẽ nào em không biết điều đó sao?”

Nước mắt Doãn Hạ Mạt từ từ lăn xuống gò má.

“Nếu như có một ngày em đi rồi, chị không được chăm sóc em... em cảm thấy chị sẽ như thế nào đây? Cảm thấy em là đứa em tốt nhất trên đời, tất cả đều không cần chị phải bận tâm sao?... Hay là em hy vọng chị sẽ chết cùng với em?...”

Doãn Trùng kinh hãi lặng người!

Từ nhỏ đến lớn cậu chưa hề thấy chị mình khóc. Chị như cây đại thụ, cho dù bão táp phong ba vẫn mãi mãi ngẩng cao đầu.

“Chị! Em xin lỗi, em xin lỗi...”

Doãn Trùng đau đớn vội vàng dùng tay lau nước mắt cho chị.

Những giọt nước mắt long lanh lạnh lạnh, lạnh từ đầu ngón tay thấu tới tim cậu.

“Tất cả là lỗi của em, chị... em sợ chị lo lắng... em sợ chị buồn... từ khi em được sinh ra đến giờ, chị làm bất cứ điều gì đều là vì em... nhưng ngược lại, em luôn thấy mình làm liên lụy đến chị... chị... em muốn chị sống thật vui vẻ, giống như những người con gái cùng trang lứa khác, thích cười là cười, muốn khóc là khóc... Có lúc em đã ghen tị với chị Trân Ân... vì sao chị ấy có thể tươi cười một cách vui vẻ đến thế, còn chị thì hoàn toàn ngược lại...”

“Đồ ngốc...”, nước mắt lặng lẽ lăn trên má Doãn Hạ Mạt, “Chị chỉ cần được sống bên em là chị đã rất vui, rất hạnh phúc rồi...”

“Thế nhưng, như thế vẫn chưa đủ...”, Doãn Trùng cố gắng dùng tay lau nước mắt trên mặt chị mình, “... Hồi đầu em không muốn chị tham gia giới showbiz, không muốn chị vì tiền thuốc của em mà bước chân vào cái thế giới hỗn loạn đó... nhưng... chị... chị thật tuyệt vời... chị là một nghệ sĩ xuất sắc... chị xuất hiện như ánh mặt trời rực rỡ chói lòa của mùa hè... tuy luôn vấp phải những sóng gió, nhưng em cảm thấy chị vui vẻ thật sự... nếu như chị biết bệnh của em nặng thêm, chị có thể sẽ bỏ tất cả những thứ đó... nhưng... em không thể mãi mãi trói buộc chị bên mình... em muốn cả thế giới này biết... chị của em đẹp như vậy, xuất sắc như vậy...”

Doãn Trùng khẽ nói tiếp:

“... Em muốn chị là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời, không chỉ có cậu em trai này mà còn có cả người chị yêu, có cả sự nghiệp mà chị yêu thích... có như thế... thì cho dù một ngày nào đó em có ra đi... thì chị vẫn tiếp tục vui vẻ mà sống...”

Tiếp tục vui vẻ mà sống...

Doãn Hạ Mạt sững sờ nhìn cậu em trai.

“Em có muốn biết không?”

“...?”

“Nếu em đi rồi thì chị sống thế nào đây...” Doãn Hạ Mạt bản thân nói, nước mắt đã làm mắt cô giống như ngôi sao lạnh lẽo giữa bầu trời đêm. “... Có thực sự là em muốn biết không?”

“Chị...”

Nỗi sợ không rõ tên làm gương mặt Doãn Trùng trắng bệch như tờ giấy!

“Còn nữa, Tiểu Trùng, chị sao có thể giận em được chứ...”, Doãn Hạ Mạt vuốt nhẹ mái tóc cậu em, “... Chị chỉ đang giận chính bản thân mình mà thôi... Tại sao lâu đến thế mà chị lại không biết được bệnh tình của em, chị sao mà ngốc đến thế, sao mà vô tâm đến thế... chị thật là kém cỏi có phải không...?”

“Chị, không phải...”

“Chị rất hối hận... nếu như chị không bước chân vào làng giải trí, nếu như chị không bận rộn đến thế... thì có lẽ đã có thể ở bên em nhiều hơn... Chị hối hận quá... chị nên nghe lời em ngay từ đầu... không nên tham gia vào làng giải trí... Chị cũng không cần nhiều tiền... chỉ cần sống bên em là tốt rồi...”, Doãn Hạ Mạt lặng lẽ khóc, “... Xin lỗi em... Chị thật lòng... xin lỗi em...”

Doãn Trùng lòng đau như cắt, cậu ôm chặt lấy chị, người run run, kêu lên:

“Chị! Chị đang nói gì thế?!”

“Vì thế em phải khỏi bệnh, nhất định phải khỏi...” Doãn Hạ Mạt cũng ôm lấy em mình, đầu dựa vào vai em, nước mắt lặng lẽ thấm ướt áo Tiểu Trùng. “Luôn ở bên chị... mãi mãi ở bên chị em nhé...”

Doãn Trùng xót xa trong lòng.

Doãn Trùng muốn trả lời với chị, rằng cậu nhất định sẽ khỏi, nhất định sẽ mãi mãi sống bên chị! Nhưng cậu trả lời như thế phỏng có tác dụng gì? Nhóm máu đặc biệt của cậu khiến việc tìm được người có thận tương thích là vô cùng khó khăn, hơn nữa thời gian chỉ còn có ba tháng...

“Yên tâm đi, nhất định sẽ tìm được thận tương thích.”

Dường như biết được cậu em đang nghĩ gì, Doãn Hạ Mạt ngẩng đầu lên, thờ sâu, cố nuốt nước mắt vào trong, cô mỉm cười nói với Tiểu Trùng:

“Bác sĩ Trịnh đã thông qua Trung tâm Huyết học Quốc gia để liên hệ với những người có nhóm máu B RH âm tính ở các địa phương khác trên cả nước, nhất định sẽ tìm được người thích hợp.”

“Vâng.”

Không biết vì sự chắc chắn của chị hay là vì chị lại cười với mình như trước đây mà Doãn Trùng cũng mỉm cười. Nụ cười trong suốt như đôi cánh của những thiên thần vậy.

Phòng bệnh yên tĩnh và ấm áp.

Bên giường bệnh, Doãn Hạ Mạt thương cảm nhẹ vuốt tóc cậu em. Bóng của hai chị em được chiếu đèn trên đầu giường bệnh chiếu trên drap trắng như hoà làm một.

“Chị, chị với anh Lạc Hi thế nào rồi?”

Tuy không muốn phá vỡ phút giây yên lành này, nhưng nỗi ưu phiền nén trong lòng Doãn Trùng đã nhiều ngày khiến cậu không kìm chế được nữa đành phải nói về vấn đề này.

Doãn Hạ Mạt sững người.

Mấy ngày nay cô để hết tâm tư vào bệnh tình của em nên không phân tâm để nghĩ về vụ scandal giữa Lạc Hi và Thẩm Tường. Lúc nhìn thấy bức ảnh hai người hôn nhau trong quán bar, tâm trạng cô rất phức tạp, có lẽ Lạc Hi quá hiểu lầm cô nên mới hành động như thế với Thẩm Tường? Có lẽ Lạc Hi đã tuyệt vọng về tình cảm giữa hai người nên muốn buông xuôi...

Giây phút đó, lòng cô như có hàng vạn mũi kim châm.

Chỉ có điều bệnh tình của Tiểu Trùng ngay lập tức lại choán ngập hết tâm trí cô nên cô dường như đã quên luôn chuyện này. Có những lúc đột nhiên nghĩ tới nhưng cũng chỉ thoáng qua mà thôi, trái tim cô cũng trĩu nặng giây lát nhưng cô cũng chẳng nghĩ đến việc gọi điện để tra hỏi Lạc Hi.

“... Không biết.”

Đã mấy ngày rồi không đọc báo cô cũng không biết tình hình hiện nay thế nào. Tin về vụ scandal giữa Lạc Hi và Thẩm Tường rốt cuộc là thật hay giả? Đột nhiên Doãn Hạ Mạt thấy trong lòng đắng ngắt, chua xót. Là tại vì bệnh của Tiểu Trùng làm cô không có thời gian quan tâm tới việc đó hay cô thật sự không để tâm tới việc đó. Rốt cuộc có đúng là anh ấy đã hôn Thẩm Tường...

Tiểu Trùng chăm chú quan sát chị.

“Chị chưa gặp anh Lạc Hi hả?”

“Chưa.”

“Nghe điện thoại không?”

“Không.”

“Chị...”, Doãn Trùng ngó người, một lúc sau cậu mới lại nhẹ nhàng khuyên chị, “hay là chị gọi điện thoại cho anh Lạc Hi đi...”

Doãn Hạ Mạt cười.

“Việc của chị, chị đã có dự liệu.”

“Đều là tại em không tốt.” Doãn Trùng buồn bã nói. “Nếu không phải tại em làm chị lo lắng thì có thể chị đã đi tìm anh Lạc Hi rồi, đúng không? Tại em bị bệnh phải nhập viện chị mới tắt điện thoại di động có phải không? Anh Lạc Hi không tìm thấy chị thì làm sao có thể giải thích với chị đây? Đều là tại em không tốt...”

Doãn Hạ Mạt lại ngây ra một hồi lâu.

“Chị, chị gọi điện cho anh Lạc Hi đi, chí ít thì cũng nghe chính anh ấy giải thích...” Doãn Trùng cầm chiếc điện thoại để trên cái bàn nhỏ cạnh giường bệnh nhét vào tay chị, cậu ngược mắt nhìn chị chờ đợi. Nếu như chị chia tay với anh Lạc Hi như thế này, mà mình lại sắp rời xa chị mãi mãi. Thế thì sau này... chắc chị sẽ rất cô đơn...

Doãn Hạ Mạt cảm điện thoại do dự.
Mấy ngày nay, vì phải ở trong bệnh viện chăm sóc Tiểu Trùng,
không muốn bị bên ngoài quấy rầy nên cô đã tắt điện thoại.
Đúng...
Có lẽ nên gọi điện thoại cho Lạc Hi...
Ngón tay đặt lên phím, mở máy.
Không biết vì lý do gì, đột nhiên Doãn Hạ Mạt cảm thấy hơi hoang
mang.

Gió đêm thổi tung tấm rèm ren trắng ở cửa sổ phòng khách.
Trên chiếc sofa màu tím đậm, Lạc Hi nhìn mãi vào chiếc điện thoại
di động trên tay, dường như đang ngóng đợi nó đột nhiên đổ
chuông và màn hình sẽ hiện lên cái tên thân thuộc đó. Anh đã chờ
rất lâu, lâu đến nỗi hình như đã biến thành tượng, một bức tượng
lạnh lẽo không có sự sống.
Anh nhắm mắt lại.
Đôi môi tựa như anh hoa đào mím chặt.
Hơi thở tuyệt vọng khiến toàn thân anh dường như rơi vào động
băng đen ngòm.
Có lẽ...
Có lẽ...
Hàng mi đen hơi động đậy, Lạc Hi mở to mắt.
Có lẽ đúng là cô ấy hiểu lầm rồi...
Cho nên mãi không gọi điện cho anh, cũng không liên lạc với anh.
Có phải cô ấy cũng đang chờ điện thoại của anh...
Tuy nhiên, dựa vào tính cách của Hạ Mạt thì cô ấy không phải là
người hay nghi ngờ mà truy hỏi.
Nhưng...
Có lẽ cũng hơi có khả năng.
Có lẽ cô ấy không quan tâm đến anh như anh vẫn tưởng tượng.
Giống như tự thôi miên mình, Lạc Hi như kẻ chết đuối vớ được cọc,
tự mình cố thuyết phục mình. Có lẽ cô ấy vì quá quan tâm đến anh
nên mới mãi không gọi điện cho anh.
Thế thì...
Anh nín thở lấy lại tinh thần, bấm số máy của cô...
“Đang kết nối”...
Gió đêm thổi tấm rèm ren trắng của cửa sổ mỏng như làn sương.
Đột nhiên Lạc Hi cảm thấy hơi hoang mang.

Bỗng thấy bình dịch truyền của Tiểu Trùng sắp hết!

Ngón tay của Doãn Hạ Mạt rời khỏi phím máy...

“Chị đi gọi y tá.”

Doãn Hạ Mạt để chiếc điện thoại còn chưa mở máy trên giường bệnh, lúc đầu cô định bấm chuông gọi y tá tới nhưng nghĩ lại sợ y tá tới chậm ảnh hưởng tới việc đổi bình dịch nên quyết định đích thân đi gọi, dù gì thì phòng y tá cũng chỉ nằm hơi chéch với buồng bệnh.

“Thế còn gọi điện thoại cho anh Lạc Hi...” Doãn Trùng gọi cô từ phía sau.

“... Lát nữa chị gọi cho anh ấy.”

Doãn Hạ Mạt hơi chựng lại nhưng vẫn mở cửa buồng bệnh bước ra, để chiếc điện thoại vẫn chưa mở máy ở trên giường bệnh.

Có lẽ...

Cô tuyệt nhiên cũng không muốn có cuộc điện thoại này...

Trong đêm khuya, vắng tiếng bước chân của y tá từ hành lang vọng lại.

Doãn Hạ Mạt lặng lẽ đi theo phía sau, trong lòng xót xa. Cô cũng không biết một khi nghe điện thoại của Lạc Hi rồi thì nên nói gì, có lẽ nói gì thì cũng sai hết.

Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, những hiểu lầm giữa cô và Lạc Hi ngày một nhiều hơn, tuy cô rất hiểu cảm giác không an toàn của Lạc Hi nhưng cô lại không biết phải làm thế nào để anh vui vẻ.

Trước mắt, cô cũng chẳng có lòng dạ và hơi sức đâu để chăm sóc, an ủi anh...

Giờ đây Doãn Hạ Mạt chỉ hy vọng có thể nhanh chóng tìm được quả thận phù hợp cấy ghép cho Tiểu Trùng, để cậu có thể sống khoẻ mạnh...

Vì việc này...

Cô thậm chí có thể bán cả linh hồn mình cho quỷ dữ...

Chón u linh có thật là loài người có những cuộc giao dịch với quỷ dữ không?

Ba ngày sau.

Bác sĩ Trịnh báo với Doãn Hạ Mạt.

“Đã tìm được một người có thận phù hợp về mọi phương diện.

Nhưng người đó vẫn chưa quyết định là có hiến thận hay không...”

“Tôi có thể đi cầu xin người đó!” Doãn Hạ Mạt căng thẳng đến ngạt thở. Chỉ cần có là tốt rồi, cho dù phải dùng biện pháp gì thì cô cũng nhất định nắm chặt lấy cơ hội này!

“Cho tôi thông tin về người đó...”

Bác sĩ Trịnh xem quyển sổ tay rồi thông thả nói:

“Người đó tên là Âu Thần.”

Chương 14

Giữa mùa hè.

Ánh mặt trời chói chang.

Nền nhà lát gạch màu đen, bàn làm việc màu đen. Ánh sáng chiếu vào bức tường phản quang chói mắt. Âu Thần ngồi quay lưng lại với ánh nắng, hàng nghìn tia nắng chiếu rọi vào lưng, nét mặt anh lại tối sầm không biểu lộ tình cảm, chỉ có sợi ren lụa màu xanh trên cổ tay là đang nhẹ nhàng bay.

“Xin anh suy nghĩ lại...”

Giữa hai người là chiếc bàn làm việc, Doãn Hạ Mạt đứng thẳng trước mặt Âu Thần, cô nhìn anh chằm chằm. Sau khi chờ ở phòng khách của tập đoàn Âu Thị ba tiếng đồng hồ, cuối cùng cô thư ký cũng để cô vào phòng làm việc của Âu Thần. Đây là lần đầu tiên gặp lại anh kể từ buổi tối anh bị đau bụng được cô đưa vào bệnh viện.

“Nếu nhớ không nhầm thì tôi đã từ chối cô rồi.”

Giọng nói thật vô tình, Âu Thần thậm chí còn không thèm ngẩng đầu nhìn cô, trước mặt là một tập hồ sơ, trên góc phải của trang giấy trong tập hồ sơ để lộ ra ngoài có ảnh của cô.

“Còn về việc cô bỏ vai diễn trong bộ phim *Hoàng Kim Vũ* là hành vi vi phạm hợp đồng, công ty có quyền truy cứu trách nhiệm của cô, hơn nữa có thể vì chuyện này mà cô lập cô. Cho cô suy nghĩ hai ngày, cô làm sao thì làm để có thể duy trì được quan hệ hợp tác tốt”

Sau rồi Âu Thần lạnh nhạt nói tiếp:

“Cô có thể ra ngoài”

“Cầu xin anh...” Đôi mắt Doãn Hạ Mạt trở nên ảm đạm. “...Bất luận điều kiện gì em cũng đều chấp nhận, chỉ cần anh đồng ý cho Tiểu Trùng một quả thận.”

“Bất luận điều kiện gì...” Âu Thần nhắc lại những lời của Doãn Hạ Mạt với vẻ giễu cợt, cậu từ từ ngẩng đầu lên nói : “Cô cho là cô có cái gì xứng đáng để đổi lấy quả thận của tôi nào?”

Doãn Hạ Mạt cứng đờ người.

“Chẳng lẽ ... cô lại cho rằng sau khi bị cô làm tổn thương như thế tôi vẫn còn yêu cô sao? Vẫn còn có thể vì để có được cô mà đồng ý trao đổi điều kiện với cô sao?”

Âu Thần lạnh lùng cười.

“Doãn Hạ Mạt cô tự cao quá đấy.”

Lòng càng lúc càng nặng trĩu...

Doãn Hạ Mạt hít thở thật sâu, cố gắng lấy lại bình tĩnh. Cô đến là để cầu xin Âu Thần, cho dù Âu Thần kiên quyết không hiến thận cho Tiểu Trùng thì cô cũng không có quyền gì để ép anh. Tất cả hy vọng của cô là tình cảm trước đây của Âu Thần với cô, chỉ dám hy vọng Âu Thần vẫn còn chút tình cảm với cô...

Số phận đang giễu cợt cô sao?

Chỉ mới mấy ngày trước đây, cô vẫn còn đang cầu mong Âu Thần có thể quên cô đi...

Nhưng mà...

Bây giờ cô lại cầu khẩn để Âu Thần vẫn còn một chút tình cảm với cô...

“Xin hãy cho em biết điều kiện.”

Cô đứng thẳng, khẽ nắm chặt tay. Cho dù như thế nào đi nữa thì cũng phải có được thận để ghép cho Tiểu Trùng. Nhìn Tiểu Trùng mỗi ngày một nhợt nhạt, hao mòn, trong lòng cô như có dao cứa.

“Cho dù cần bao nhiêu tiền, cho dù bắt em phải ký bất kỳ hợp đồng nào, em có thể ký hợp đồng vĩnh viễn với công ty, thậm chí...”

Hoàng Kim Vũ cũng nhận luôn...”

“Quả nhiên trong lòng cô quan trọng nhất vẫn là Tiểu Trùng.” Âu

Thần lạnh lùng nói. “Từ trước đến giờ không phải tôi, cũng không phải Lạc Hi. Vì Tiểu Trùng, cô đâu có e dè gì khi nhận vai cạnh tranh với vai của Lạc Hi có đúng không?”

“Lạc Hi không để bụng.”

Nếu như biết là vì bệnh của Tiểu Trùng, Lạc Hi nhất định không để bụng việc này.

“Lạc Hi không để bụng?”

Âu Thần mỉa mai nhắc lại những lời của Doãn Hạ Mạt. Anh đứng dậy từ từ đi đến trước mặt Doãn Hạ Mạt, quan sát, đánh giá cô. Trong mắt cô dường như có một đốm lửa bất cần đang cháy rùng rục. Anh chỉ được thấy ánh mắt như thế năm năm trước đây lúc mà hai người chia tay.

Chỉ có điều năm năm trước là anh cầu xin cô ấy.

Còn bây giờ, là cô ấy cầu xin anh.

“Thế thì nếu tôi đưa ra điều kiện mà Lạc Hi sẽ để bụng thì sao?” Âu Thần hỏi một cách ngạo mạn.

“Điều kiện gì?”

“Ví dụ là...”

Âu Thần cười nhạt tiến sát cô, người anh thoát ra hơi thở mờ ám. Anh hơi chùng người xuống, đưa ngón tay ra nâng cằm cô lên, buộc gương mặt cô hướng về phía anh. Âu Thần ghé sát mặt cô, đôi môi mỏng của anh dường như muốn chạm vào môi cô, phả hơi thở lạnh lùng lên đó, môi hai người gần như chạm vào nhau. Ngón tay cái ép chặt vào lòng bàn tay, người Hạ Mạt bắt đầu run lên, cô cương quyết quay phắt mặt đi!

“Như vậy cũng không làm được còn muốn nói điều kiện với tôi sao?”

Âu Thần dùng khăn mùi soa lau nhẹ miệng mình, dường như chạm vào người cô là một việc dư thừa. Thân người đứng ngược ánh sáng của anh hắc ám lạnh lùng như quỷ dữ sắp bắt linh hồn cô. Còn Hạ Mạt, lại được ánh sáng rực rỡ vây quanh, gương mặt trong sáng.

“Cô đi đi.”

Âu Thần lạnh lùng nói, dứt khăn mùi soa vào túi áo.

“Chỉ cần hôn là được phải không?”

Doãn Hạ Mạt gắng kìm chế để không được run, trong đôi mắt nâu hổ phách là sự tuyệt vọng bất cần.

“Có thể.” Âu Thần nói nước đôi.

“Được”

Không phải là cô không nghe lời nói lấp lửng của Âu Thần, nhưng cô bấp chập, kể cả là những biểu hiện châm chọc khinh miệt của Âu Thần...

Nhưng...

Cô cần quả thận đó! Cô cần quả thận có thể giữ được tính mạng

của Tiểu Trùng! Ngực cô phập phồng, cô nhắm mắt lại kiễng chân lên hướng môi mình về phía đôi môi băng giá của Âu Thần.
Nhìn đôi môi nhợt nhạt của cô...
Tim Âu Thần loạn nhịp...
Đôi môi của Hạ Mạt...
Cánh lúc càng gần anh...
Một chút nữa. Chỉ một xíu chút nữa thôi, là cô có thể chạm được vào môi Âu Thần.
Nhưng...
Một hồi nhạc chuông điện thoại đột ngột vang lên!
Giống như một giấc mơ hoang đường bị phá ngang!
Đôi môi của Hạ Mạt chỉ còn cách môi Âu Thần có một ngón tay thôi, đã dừng lại rồi!
Âu Thần cau mày, gương mặt nhanh chóng trở lại vẻ lạnh lùng như thường ngày. Doãn Hạ Mạt thất kinh lùi lại một bước, nhìn Âu Thần như kẻ mất hồn.
Chuông điện thoại vẫn tiếp tục reo.
Tiếng chuông điện thoại từ trên người Doãn Hạ Mạt phát ra, đầu óc trống rỗng, cô rút điện thoại ra một cách máy móc. Hôm nay rời bệnh viện, sợ tình trạng của Tiểu Trùng có biến cố gì nên Hạ Mạt mới mở điện thoại.
Nhạc điện thoại tiếp tục vang lên...
Màn hình nhấp nháy một cái tên...
“Lạc Hi!”
Âu Thần cũng nhìn thấy hai chữ đó, nét mặt lại trở về vẻ lạnh lùng như trước, thậm chí còn lạnh lùng hơn lúc vừa rồi.
“Có phải nghe điện thoại không?”
Doãn Hạ Mạt khinh hã.
Cô nhấn phím tắt như một phản xạ có điều kiện!
Bây giờ không thể để Âu Thần nổi giận...
Hai chữ “Lạc Hi” trên màn hình biến mất.
Và rồi....
Chuông điện thoại lập tức vang lên lần nữa, dường như nếu như cô không nghe thì nó cứ thế mà rao mãi. Màn hình lại nhấp nháy cái tên “Lạc Hi”!
Lần này cô do dự vài giây.
Vẫn là không nhận điện thoại, nhón tay Hạ Mạt ấn phím tắt máy, nhạc chuông điện thoại bị ngắt đoạn, màn hình cũng đen thui.
Chuông điện thoại tắt hẳn.
Trong phòng làm việc, không gian tĩnh lặng như tờ.
Doãn Hạ Mạt đột ngột cười chua xót: “Cứ cho là em có hôn anh thì anh cũng không hiến thận cho Tiểu Trùng có đúng không?”
“Đúng”
Âu Thần này giờ vẫn dán mắt vào đôi môi Doãn Hạ Mạt liền quay mặt đi, cậu lạnh lùng nói ra câu trả lời. Trong lòng trống trải đau

đón, không biết là tại nhìn thấy tên của Lạc Hi hay là tại lỡ mắt nụ hôn vừa rồi cả cô.

Không muốn cùng Âu Thần chơi trò mèo vờn chuột nữa, Doãn Hạ Mạt nhăn mày nói: “Rốt cuộc thì phải như thế nào anh mới chịu đồng ý đây?!”

“Nếu như tôi nói bất luận như thế nào tôi cũng không đồng ý thì cô có tin không?”

“Không tin.”

“Ồ?” Âu Thần cười nhạt, nét mặt nho nhã pha lẫn kiêu căng. “Tự tin vậy sao?”

“Nếu như ngay từ đầu có tên anh trong danh sách những người hiến thận thì không phải bây giờ em mới tìm đến anh. Chắc chắn là sau khi biết được bệnh tình của Tiểu Trùng, anh mới quyết định tự mình đi kiểm tra xem có thích hợp để cấy ghép cho Tiểu Trùng không. Có đúng vậy không?”

Một công tử con nhà quyền thế như Âu Thần làm sao có thể tự nhiên lại đi kiểm tra liên quan đến việc hiến thận chứ? Còn như Âu Thần đã biết được bệnh tình của Tiểu Trùng thì điều đó chứng tỏ rằng Âu Thần đã cử người theo dõi cô, đã quan tâm đến cô. Dựa vào điểm này Hạ Mạt tin tưởng mình vẫn còn có cơ hội để đàm phán với Âu Thần.

“Cho nên khi bác sĩ nói anh thích hợp để hiến thận, ngay lập tức anh đã chờ em đến tìm anh. Nếu đã là như vậy, anh muốn như thế nào thì anh mới đồng ý hiến thận cho Tiểu Trùng? Tiền, em biết anh không đếm xỉa. Còn những cái khác? Chỉ cần em có thể làm được thì nhất định em sẽ chấp nhận điều kiện của anh!”

Doãn Hạ Mạt hạ giọng nói.

“Rất thông minh.”

Âu Thần gật đầu tán thưởng, anh đi ngang qua Hạ Mạt tới tủ rượu rót một cốc whisky rồi chăm chú nhìn rượu trong cốc thủy tinh trong suốt, ánh mắt lạnh băng.

“Nhưng cô có thể đáp ứng tôi được điều kiện gì? Cùng tôi lên giường? Sống chung với tôi? Là tình nhân của tôi? Có phải cô nghĩ tôi sẽ đưa ra những điều kiện như thế không?”

Doãn Hạ Mạt trầm mặc.

Đúng vậy, cô nghĩ anh sẽ đưa ra những điều kiện như thế để trao đổi.

“Cô có đáp ứng được không?”

Ánh mắt từ cốc rượu whisky từ từ chuyển sang khuôn mặt cô. Âu Thần lạnh lùng hỏi, khuôn mặt mỉa mai giễu cợt.

Doãn Hạ Mạt nhắm mắt lại.

“Đã không thể đáp ứng được, hỏi này cô còn nói những lời đó làm gì?”

Rượu whisky nóng ran chạy từ yết hầu xuống tận dạ dày, Âu Thần đau buốt nhăn mặt lại. Bác sĩ đã dặn anh không được uống rượu

trong thời gian này. Nhưng đối diện với nỗi đau của cô, anh chỉ có thể dùng nỗi đau khác để hoán đổi mà thôi.

“Có cần phải lên giường không?”

Khuôn mặt Doãn Hạ Mạt nhợt nhạt, hàng lông mi từ từ ngược lên, Doãn Hạ Mạt nhìn chăm chăm vào Âu Thần, trong đáy mắt hai ngọn lửa rực sáng khiến người khác phải khiếp sợ.

“Phải lên giường mấy lần thì anh mới chịu hiến thân cho Tiểu Trùng?”

Mấy ngón tay siết chặt lại như sắp bóp vỡ vụn cốc rượu, Âu Thần thất vọng nhìn Doãn Hạ Mạt như thể cô là con quái vật!

“Cái gì?”

“Như thế chẳng phải rất công bằng sao?” Doãn Hạ Mạt cười đau khổ, ánh mắt xa xăm. “Đời vốn chẳng có gì cho không cả. Trinh tiết của tôi dĩ nhiên là quan trọng, thân của anh cũng đâu không quan trọng. Vốn dĩ không thể lấy không của người khác cái gì. Trao đổi như thế cũng yên tâm rồi.”

Chỉ là...

Vì cái gì mà trong lòng đau đớn vô cùng...

Giống như sự tuyệt vọng.

Sau khi đưa ra quyết định như vậy, chẳng nhẽ cô sẽ phải rời xa một số người và vất bỏ một vài thứ sao? Nhưng nếu không có Tiểu Trùng thì cho dù cô có trinh nguyên cũng đâu có ý nghĩa gì?

Đôi mắt xanh biếc trầm mặt như đáy hồ sâu thẳm!

Thần sắc Âu Thần nhìn không rõ là đang phẫn nộ hay đang bị thương. Âu Thần mím chặt môi, rồi rót thêm một cốc rượu nữa. Âu Thần ngửa cổ, một hơi nốc cạn, giọng hơi khàn khàn nói: “Thật đúng là một người chị gái vĩ đại....”

Âu Thần ngừng một chút, chờ cho mình bình tĩnh trở lại, rồi nhìn Hạ Mạt và nói: “Có điều cô đã đoán sai một điều”.

“...?”

“Tôi chờ cô tới là để nói cho cô biết rằng cho dù cô có dùng cách nào đi chăng nữa thì tôi cũng không hiến thân cho Doãn Trùng.”

Ánh mắt Âu Thần băng lạnh. “Tôi chờ cô tới chỉ để nói cho cô câu này mà thôi.”

“Tại sao?”

Doãn Hạ Mạt nghe như sấm nổ bên tai. Câu trả lời nằm ngoài dự liệu khiến cô kinh hãi.

“Là vì...”

Âu Thần lạnh lùng nhếch mép cười, nụ cười chứa đựng sự đắc ý đến tàn nhẫn.

“Tôi hận cô.”

Toàn thân Doãn Hạ Mạt run lẩy bẩy, một nỗi sợ hãi trùm chặt lấy cô. Trong thoáng giây Hạ Mạt đột nhiên hiểu ra! Mồ hôi lại túa ra ướt đầm sống lưng.

...

Tối hôm đó, sương mù trùm cây anh đào.

Gương mặt Âu Thần càng lúc càng nhợt nhạt, anh khẽ ho, khoe miệng có chút máu. Trong đêm tối, từ từ, Âu Thần nhắm mắt lại, quỳ xuống trên nền đất lạnh giá.

“Thế này... được không?”

Gió thổi, cây anh đào rung lên dữ dội, cái lưng thon dài vươn thẳng. Âu Thần quỳ xuống, cho dù ở tư thế vô cùng thấp kém, nhưng vẫn còn đó nguyên vẹn niềm kiêu hãnh quý tộc không dễ gì khinh mạn...

...

“... Nếu lỗi là ở anh...”

Lá cây anh đào kêu xào xạc, dưới đầu gối là mặt đất lạnh tê tái, lưng Âu Thần vẫn giữ thẳng đẫy kiêu ngạo, đôi môi đau đớn nhợt nhạt.

“Anh... xin sửa...”

...

“...Anh phải làm thế nào để em tha thứ cho anh?” Bất kể cô bé bắt anh trả giá như thế nào, chỉ cần cô đồng ý ở lại, bằng không chỉ cần cô bé quay lại nhìn anh lách một lần. Bầu trời đêm sương trắng giăng đầy, bóng hình cô bé chỉ là một chấm đen đang dần dần biến mất...

...

Không quay đầu lại, Hạ Mạt nhìn lên bầu trời tối đen như mực, ánh mắt lạnh lẽo. Có lẽ Tiểu Trùng sẽ chết, có lẽ, cô bé cũng sẽ chết cùng Tiểu Trùng, vậy thì cho đến chết cô bé cũng sẽ không tha thứ cho anh.

“Anh chết đi.”

...

Tối tăm.

Không có lấy một tia sáng.

Sương mù giăng đầy trời, cành lá không ngừng nghiêng ngả, Hạ Mạt không quay đầu lại, không một chút quyến luyến, lạnh lùng biến mất trong đêm tối.

...

Trời đột ngột trở mưa.

Giọt mưa xuyên qua lá cây rơi xuống, Âu Thần quỳ đó thẫn thờ như không hề hay biết, toàn thân ướt sũng. Mưa mỗi lúc một lớn, mưa cuồng loạn dội lên tóc Âu Thần, trào xuống gương mặt anh...

...

Đó là cái đêm giống như một cơn ác mộng thấu tim...

...

“Năm năm trước, dưới gốc cây anh đào cô tàn nhẫn như thế, tuyệt tình như thế”, giọng Âu Thần khàn đặc lại, “cho dù tôi cầu xin như thế nào, thậm chí cô không thèm ngoái đầu lại...”

“Cho nên ... anh đang trả thù em phải không?”

“Nếu như cô cho đó là trả thù, vậy thì, đúng, tôi đang trả thù cô đấy.”

“Cứ cho là anh hận em đi, vậy thì đó là việc của em, chẳng liên quan gì đến Tiểu Trùng.” Môi Hạ Mạt trắng bệch. “Anh cứ việc đổ hết lên đầu em!”

“Có khác nhau sao?” Âu Thần lạnh lùng nói. “Như thế này cô mới cảm thấy đau đớn tột cùng.”

Sắc mặt Doãn Hạ Mạt tái mét!

Ngực đau từng cơn như bị xé nát!

Trước mắt Doãn Hạ Mạt là muôn vàn đốm sáng li ti vật vờ bay chập chờn, chân tay cô lạnh giá run rẩy. Tất cả những toan tính, tất cả lý trí cô bỗng chốc biến mất! Bên tai cô chỉ là những âm thanh rầm rầm. Trong đầu cô như một biển máu, vỡ vụn bay lung tung.

Mẹ cô như con rối vỡ vụn đang nằm trong vũng máu trên sân khấu... Thi thể bố mẹ Doãn máu me be bết... Tiểu Trùng máu chảy xối xả được đưa vào phòng cấp cứu... Tường bệnh viện trắng xoá... Các bác sĩ, y tá vào ra liên tục... Người bệnh với những vết thương nghiêm trọng. Xin hãy chuẩn bị tâm lý... nếu như không qua khỏi cơn nguy kịch... Bắt đầu từ tháng Chín năm ngoái chức năng thận của Tiểu Trùng đã từ từ suy kiệt và chuyển biến xấu... tháng ba năm nay đã đăng ký ở trung tâm Huyết học Quốc gia... chưa tìm được người cho thận thích hợp...

“Vậy anh cho em biết...”

Dường như có một linh hồn không thuộc về cô đang nói, dường như cô đã phát điên, như thể có một giọng nói khác đang nói giùm cho cô:

“... Phải làm sao mới được đây?”

“Làm gì cũng không thể được nữa!”

Âu Thần dùng nguyên những lời cô đã nói năm năm trước đây để trả lời.

Làm gì cũng không thể được nữa!

Làm gì cũng không thể được nữa!

Thế thì...

Trả lại cho anh những đau thương mà anh phải chịu trước đây, có được không?

Chậm chậm...

Doãn Hạ Mạt nhắm mắt lại.

Trước mặt anh...

Cô quỳ xuống...

Ánh nắng chói chang chiếu lên người Doãn Hạ Mạt, nước da trắng mịn màng, mái tóc dài dày như rong biển, hàng mi đen láy rung rung, thân hình cô từ từ quỳ xuống trước mặt Âu Thần. Ánh nắng chói chang đến chóng mặt khiến cô giống như nàng tiên cá bong bóng trong thời khắc trước khi chết biến thành bong bóng...

“Cô cho rằng như thế thì có tác dụng sao?!”

Âu Thần đau đớn chạy lại ôm lấy thân hình sắp quỳ xuống của cô, ánh mắt đầy phẫn nộ và oán hận. Anh khẽ gào lên:

“Cô cho rằng quỳ xuống là tôi có thể tha thứ cho cô sao? Cô cho rằng quỳ xuống là có thể xoá hết mọi tổn thương trước đây sao?!”
Tổn thương...

Những chuyện trước đây rốt cuộc là làm ai tổn thương ai? Rốt cuộc là có hiểu làm gì mà cho đến bây giờ vẫn còn dây dưa vướng víu thế này? Doãn Hạ Mạt trong lòng đau đớn nhưng chẳng muốn nhắc lại. Cô vùng vẫy thoát khỏi vòng tay Âu Thần lãnh đạm nói:

“Đã là món nợ của em thì sẽ phải do em trả, Hoặc giá...” Cô nói, đôi môi tái nhợt. “... Chỉ khi em chết đi mới có thể làm anh vừa lòng, mới có thể làm điều kiện trao đổi giữa hai ta.”

“Cô...”

Cô... đang uy hiếp anh sao?!

Đôi mắt Âu Thần nhíu lại, nỗi sợ hãi khiến hai bàn tay anh nắm chặt lại!

Tại sao năm năm trước đây khi anh quỳ trước mặt Hạ Mạt, kẻ đau đớn trong lòng là anh, vậy mà năm năm sau, khi Hạ Mạt phải cúi đầu trước anh thì kẻ phải chịu sự đau đớn sợ hãi trong lòng lại vẫn là anh?

Ánh mắt Âu Thần chuyển dần qua sợi ren lụa màu xanh, ánh mắt trầm lặng hẳn. Âu Thần bước tới cửa sổ, quay lưng về phía cô, anh không để cô phát hiện ra sự nhân nhượng trong đôi mắt mình, cuối cùng Âu Thần buột miệng nói ra điều mà anh đã quyết định từ trước khi cô đến đây...

“... Lấy tôi.”

Ngày hôm đó, ánh nắng rực rỡ lạ kỳ, Âu Thần phải nheo mắt lại mới có thể nhìn thấy bầu trời xanh bên ngoài cửa sổ.

“Lấy tôi, tôi sẽ cho Tiểu Trùng thẹn.”

Cửa hiệu hai bên đường đèn sáng trưng.

Người đi trên đường ồn ào nhộn nhịp.

Trẻ con vui đùa chạy tới chạy lui.

Doãn Hạ Mạt trầm lặng lê bước, đột nhiên cô chỉ muốn đi vào chỗ đông người để cho sự ồn ào huyên náo bao vây lấy cô, để cho đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, để cô không phải nghĩ tới bất cứ vấn đề gì, chỉ cần mê mụ theo số phận đã an bài là xong.

Nhưng số phận là cái gì đây? Đồng ý là số phận hay không đồng ý là số phận? Lê bước trên con đường ồn ào náo nhiệt, cô tự cười mỉa mai. Con người luôn có lòng tham vô đáy. Trước khi đến gặp Âu Thần, cô cho rằng mình có thể chấp nhận bất kỳ điều kiện nào, chỉ cần Âu Thần chấp nhận hiến thân cho Tiểu Trùng.

Nhưng...

Sau khi Âu Thần đưa ra điều kiện...

Cô...

Lại do dự.

Và rồi, cho dù là vì Tiểu Trùng thì cô vẫn do dự...

Trời tối dần.

Đèn đường bật sáng.

Doãn Hạ Mạt bước trên con đường quen thuộc.

Đã mấy ngày rồi cô không về nhà, có lẽ nên lấy vài thứ mang vào bệnh viện. Doãn Hạ Mạt từ trạng thái mơ hồ xốc lại tinh thần, cô trấn tĩnh trở lại.

Có chiếc xe lạ đang đỗ ở đâu đường, trên xe có người đang đọc báo, người thì đang gọi điện thoại. Lúc đi ngang qua, Doãn Hạ Mạt cảm thấy hình như những người đó giật mình bật nhồm dậy, đột nhiên cô nhận ra là đám phóng viên văn hoá!

“Cô Doãn!”

‘Cô Doãn...’

“Trước vụ scandal giữa Lạc Hi và Thẩm Tường cô...”

“Có phải cô đã chia tay với Lạc Hi?!”

“...”

Ngay từ lúc sự việc đó bắt đầu, đám phóng viên đã châu chực ngay đầu đường nhà Doãn Hạ Mạt. Hơn một tuần qua, Doãn Hạ Mạt không xuất hiện nên nhiều người đã chán nản bỏ về, chỉ còn lại vài ba phóng viên vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Lúc thấy cô xuất hiện, đám phóng viên mừng như bắt được vàng, họ vội vàng từ trong xe chạy ra cầm máy ảnh, máy quay phim, loa đuổi theo cô.

Doãn Hạ Mạt bước vội về khu chung cư. Bảo vệ chặn đám phóng viên lại, đèn flash đằng sau lưng Doãn Hạ Mạt nháy liên tục. Doãn Hạ Mạt thẳng lưng bước vào cầu thang vắng vẻ không một bóng người, đôi vai mỗi mệc rũ xuống. Cảm giác rã rời vây lấy cô.

Cầu thang dài hun hút.

Doãn Hạ Mạt nhìn bóng mình trải dài trên bậc thềm.

Cái bóng đen thui.

Từng bước, từng bước theo sát cô.

Mấy ngày nay ở bệnh viện chăm sóc Tiểu Trùng, điện thoại thì tắt, ti vi không xem, giữa cô với làng giải trí tựa như hai thế giới. Về tới nhà Hạ Mạt mới biết, thì ra tin tức vụ scandal vẫn đang nóng hổi, đám phóng viên vẫn đang chờ đợi săn tin. Thế gian này cho dù có bao nhiêu người chết đi thì giải trí vẫn là giải trí, bát quái vẫn cứ là bát quái.

Cô mím chặt môi.

Nụ cười nhạt nhẽo mĩa mai.

Còn cô, cô gia nhập làng giải trí có ý nghĩa gì không? Vì muốn nhanh chóng có được số tiền cô cần, vì tiền thuốc của Tiểu Trùng mà ngày nào cô cũng phải đầu tắt mặt tối ở bên ngoài. Thời gian

dành cho Tiểu Trùng quá ít, ngay cả bệnh của em thay đổi cô cũng chẳng biết. Cứ cho là hôm nay kiếm đủ tiền đi, nhưng quả thật cần cho cuộc phẫu thuật thì đâu phải cứ có tiền là mua được...

Bỏ đi...

Không thèm nghĩ tới nữa...

Doãn Hạ Mạt thở thật sâu, thế nào chẳng có cách, nhất định phải có cách. Số phận không thể không công bằng như thế được, số phận chưa cho Tiểu Trùng cái gì thì số phận sẽ không thể tàn nhẫn cướp đi cơ hội cuối cùng của nó. Cô nhất định sẽ tìm cách, cho dù có khó khăn nghìn trùng, chỉ ít...

...

“Lấy tôi, tôi sẽ cho Tiểu Trùng thận.”

Ánh nắng rực rỡ chiếu lên người Âu Thần, anh quay lưng lại phía cô. Giọng nói lạnh tanh như từ nơi xa xôi vọng tới.

...

Nhưng cô lại không đồng ý.

Trong lòng Doãn Hạ Mạt đầy những bứt rứt, hồ thẹn và áy náy. Cô là người chị không tốt, rõ ràng thấy có thể tìm được thận cho Tiểu Trùng nhưng cô không đồng ý. Trong trái tim cô, Tiểu Trùng là người quan trọng nhất, còn quan trọng hơn cả sinh mạng của cô. Nhưng vào thời khắc đó cô lại do dự không đồng ý.

Ngón tay vô tình chạm vào điện thoại.

Ánh mắt Doãn Hạ Mạt tối sầm lại.

Là vì anh ấy sao...

Đã gần lên đến nhà, Doãn Hạ Mạt lặng lẽ lấy điện thoại ra, vẫn đang tắt, màn hình tối đen. Ngón tay đặt lên phím mở máy, cô nhớ tới hai cuộc điện thoại lúc ở phòng làm việc của Âu Thần, bỗng dưng trong lòng cô giằng xé, ngón tay cứ ngập ngừng không ấn xuống được.

Đứng sững ở đầu cầu thang.

Một hồi lâu cô lặng lẽ thờ dài bỏ điện thoại vào trong túi, với tâm trạng mệt mỏi như thế này thì cho dù có gọi được điện thoại cũng không biết nói gì bây giờ? Hiện tại, cô thậm chí cũng chẳng còn hơi sức để giải thích với Lạc Hi tại sao cô không nghe điện thoại.

Lấy chìa khoá ra, cô ngẩng đầu chuẩn bị mở cửa.

Và rồi...

Toàn thân cô đột nhiên giật thót sững sờ như bị điện giật!

Trong ánh sáng cầu thang mờ mờ.

Lạc Hi đang ngồi ở bậc cầu thang lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt tối, hai môi mím chặt. Dường như anh đã chờ đợi ở đây lâu lắm rồi, lưng đã cứng đờ như hóa đá.

“Anh...”

Ngực cô nóng lên, Doãn Hạ Mạt sững sờ nhìn Lạc Hi, giây phút ấy, cổ họng như có cái gì nóng nóng trào lên khiến cô không nói thành lời, chỉ có chòm chìa khoá trên tay cô đang kêu leng xeng.

“Gì mà hoảng hồn như thế?”

Lạc Hi từ từ đứng lên, nhìn về phía cửa của cô, anh cười mà như không cười, phảng phất như bị một đám sương mờ vây lấy, giọng anh rất khẽ nhưng không hề có chút biểu cảm nào.

“Lẽ nào... em không muốn gặp anh?”

“Không phải.”

Thần thái mơ hồ bất định của Lạc Hi làm cho cô cảm thấy không biết làm thế nào mới phải. Cô cười mà cảm thấy khoé miệng đông cứng lại. Doãn Hạ Mạt vội vàng quay người, cúi đầu mở cửa rồi nói: “Anh vào đi.”

Trong phòng tối om.

Không khí trong phòng bốc lên cho thấy dường như đã lâu lắm rồi không có người ở, nền nhà phủ một lớp bụi mỏng, bụi bị gió thổi lên làm Doãn Hạ Mạt ho sặc sụa.

“Meo!”

Con mèo Sữa Bò như cái bóng đen nhòa tới!

Lạc Hi ôm lấy nó, con Sữa Bò chỉ còn da bọc xương, hình như đã bị bỏ đói lắm rồi, hàm răng nhọn hoắt của nó cắn vào cánh tay anh một cái rồi cứ liếm qua liếm lại.

“Đưa nó cho em.”

Doãn Hạ Mạt bật đèn, chìa tay ôm con Sữa Bò rồi đi vào phòng bếp lấy một lon thức ăn dành cho mèo, mở ra, đổ xuống sàn nhà. Con Sữa Bò kêu “meo” một tiếng rồi bỏ nhào tới ăn lấy ăn để. Doãn Hạ Mạt nhìn thấy cánh tay Lạc Hi bị con Sữa Bò cắn bị thương đang bị rỉ máu.

“Có đau không?” Doãn Hạ Mạt khẽ hỏi.

“...”

Lạc Hi không trả lời cô.

“Đừng lo, con Sữa Bò rất khỏe, năm nào em cũng cho nó đi tiêm phòng.” Doãn Hạ Mạt đến tủ thuốc lấy bông và cồn ra rồi cẩn thận lau vết thương cho Lạc Hi.

Ban đầu Lạc Hi dự tính sẽ nổi nóng, chát vắn Doãn Hạ Mạt nhưng giờ lại không biết nói gì, khi nhìn thấy những ngón tay Doãn Hạ Mạt mềm mại và bóng hai hàng lông mày dịu dàng ánh trên gương mặt cô, trong lòng Lạc Hi như vơi dịu đi phần nào. Có lẽ, cô ấy có những lý do bất đắc dĩ, có lẽ cô ấy đã hiểu lầm...

“Mấy hôm nay em đi đâu vậy?” Lạc Hi dán mắt nhìn Doãn Hạ Mạt.

“...”

Doãn Hạ Mạt do dự không biết có nên nói với Lạc Hi chuyện Tiểu Trùng bị bệnh hay không. Nhưng mà nếu nói với anh việc phẫu thuật ghép thận thì lại phải đề cập tới Âu Thần...

“Sao em cứ tắt điện thoại thế?”

“...”

“Sao em không nghe điện thoại của anh?”

“...” Doãn Hạ Mạt thầm kêu khổ! Hay là cứ nói quách với anh cho

rồi, cứ nghi ngờ thế này chỉ càng mệt mỏi. “Mấy hôm nay em...”

“Em đang giận à?” Lạc Hi cướp lời cô.

“Vì giận nên không liên lạc với anh, cũng không về nhà và cũng không thèm nghe điện thoại của anh nữa, có đúng như vậy không?”

Lạc Hi như muốn ngạt thở, đôi mắt đen láy.

“Ờ?”

Doãn Hạ Mạt ngạc nhiên đến sửng người, đầu óc cô nhất thời không kịp phản ứng, vậy mà điệu bộ ngờ ngác chẳng ra làm sao của cô lại làm Lạc Hi nổi nóng.

“Chẳng lẽ...”, Lạc Hi vẫn nhìn cô chăm chăm, máu trên môi anh ứa ra, “không phải vì em giận nên mới ...”

Doãn Hạ Mạt cũng bắt đầu hiểu ra dần.

“... Ý anh muốn nói là tin tức về vụ scandal giữa anh với Thẩm Tường?”

Bụi trong phòng bay nhè nhẹ.

Sắc đêm mờ mịt.

Phảng phất như linh hồn của bóng đêm cũng đang vờ vờ bay.

Lạc Hi ngờ ngác nhìn Doãn Hạ Mạt, trái tim anh như đóng băng, rồi sau đó, nó đột nhiên lại bị lửa giận làm rạn vỡ dần ra! Đôi mắt màu hổ phách của Doãn Hạ Mạt trong suốt như pha lê, không có vẻ gì là bất an, không có vẻ gì là khó chịu, sao cô ấy lại có thể bình tĩnh đến như vậy! Bình tĩnh như không có việc gì xảy ra! Thì ra đúng là cô ấy chẳng để ý gì, thì ra đối với cô ấy anh chẳng là gì hết!

Cô ấy sao có thể...

Không quan tâm như thế...

“Những chuyện đó không phải đều là giả sao?” Giọng nói của Doãn Hạ Mạt lộ vẻ mệt mỏi. “Đại khái có thể là do đám nhà báo dựng lên để câu khách.” Tuy rằng lúc nhìn thấy bức ảnh đó trong lòng Doãn Hạ Mạt cũng cảm thấy đau đớn, nhưng Lạc Hi đã vội vàng đến tìm cô như thế này, hơn nữa lúc nhìn thấy ánh mắt đau khổ của anh, mọi nghi ngờ trong lòng cô đều tan biến hết.

“Em đã nhìn thấy bức ảnh đó chưa?”

“...?”

“Bức ảnh anh và Thẩm Tường đang hôn nhau trên báo đó.” Giọng Lạc Hi có vẻ hơi cứng nhắc.

“...Em thấy rồi.”

“Em cảm thấy bức ảnh đó là giả sao?”

“Lạc Hi ...” Thấy nét mặt Lạc Hi càng lúc càng lạnh lùng, Doãn Hạ Mạt đột nhiên cảm thấy có gì đó bất an, hình như cô đã nói câu gì khiến Lạc Hi không vui.

“Đó là thật.”

Lạc Hi chăm chặp lạnh lùng nhìn cô, anh bực bội muốn phá đi cái vẻ bình tĩnh đáng ghét đó của cô!

“Anh và Thẩm Tường... đúng là đã hôn nhau.”

“Lạc Hi...”

Doãn Hạ Mạt nhắm mắt lại, đau nhói bên thái dương. Đầu cô bỗng dựng đầu như muốn vỡ ra, hàng lông mi giật giật. Cô biết bức ảnh đó là thật chứ không phải là dùng kỹ xảo, chỉ có điều cô không muốn phải suy nghĩ, cô đã chọn “tin” Lạc Hi. Thế nhưng, tại sao đúng lúc cô đang mệt mỏi nhất anh lại kể với cô những chuyện này...

“Em không muốn nghe... em mệt lắm, mấy ngày hôm nay...”

“Vô cảm đến thế sao? Một chút không thèm quan tâm sao?!” Trong cơn giận dữ, Lạc Hi không để ý nhận ra nét mặt mệt mỏi xanh xao của Doãn Hạ Mạt. Lạc Hi tức tối hỏi: “Rốt cuộc tôi là cái gì trong lòng cô?! Vì cô quá tự tin cho rằng ngoài cô ra tôi không thể yêu được người con gái nào khác ư, hay là đối với cô, tôi không là cái gì cả nên cô mới không thèm để ý dù chỉ một chút thôi sao?!”

“Meo...”

Con mèo Sữa Bò giật mình kinh hãi trước tiếng nói giận dữ của Lạc Hi, nó rúm ró co ro trong góc phòng, đôi mắt tròn liên tục đảo qua đảo lại một cách bất an nhìn hai người phía trước sofa.

“Lẽ nào em tin tưởng anh cũng là sai sao?”

Doãn Hạ Mạt sững sờ nói. Cô thật sự không muốn lại cãi vã thêm với anh nữa. Cô thấy quá mệt mỏi nên chỉ muốn yên tĩnh nghỉ ngơi một chút, sau đó mới nghĩ gì thì nghĩ.

“Là tin tưởng sao?”

Lạc Hi cười thất thần, làn sương trong đáy mắt khiến anh càng đẹp ma quái, càng xa lạ.

“Cho nên em mới không gọi điện thoại cho anh, không về nhà, tắt điện thoại, khó khăn lắm mới gọi điện thoại được nhưng em lại không bắt máy. Như thế là vì tin tưởng hay là em căn bản không quan tâm tới anh? Vì thế tin tức vụ scandal đâu có gây ảnh hưởng tới em đúng không?”

“Lúc đó em...”, Hạ Mạt muốn giải thích tự dưng cô nhận ra lý do đó có lẽ sẽ càng làm Lạc Hi thêm giận dữ, “... bận chút việc, không thể nghe điện thoại của anh...”.

“Lúc đó em đang bận cái gì?”

“...”

“Nói cho anh nghe, có việc gì mà khiến em không có cả thời gian nghe điện thoại?”

Giọng nói đó thoáng nhẹ như làn sương.

“Lạc Hi ...”

“Không thể nói với anh sao?” Trái tim Lạc Hi thất lại, một cảm giác kỳ lạ chột loé lên. Đôi mắt Lạc Hi nheo lại nhưng gương mặt anh vẫn cười tươi như hoa quan sát cô. “... Không chừng lúc đó cô đang ở bên Âu Thần nên không tiện nghe điện thoại của tôi.”

Mặt Hạ Mạt tái mét

“Chà...”, Lạc Hi kéo dài giọng, nhếch mép cười, “xem ra tôi đoán trúng rồi, đúng là đang ở bên Âu Thần”.

“Không phải như anh nghĩ đâu!”

Trái tim Hạ Mạt loạn nhịp, rốt cuộc cô quyết định nói rõ mọi chuyện cho Lạc Hi nghe, nhưng còn chuyện phẫu thuật thay thận cô vẫn còn do dự chưa quyết định có nên cho Lạc Hi biết không.

“Thế là cái quái gì? Người cô yêu là Âu Thần, trước sau gì cũng vẫn là anh ta phải vậy không? Cho nên cô chẳng màng tới, thậm chí... có lẽ cô còn mừng thầm vụ scandal giữa tôi và Thẩm Tường xảy ra đúng lúc, cho nên cô chẳng thèm truy cứu, cũng chẳng để ý tới những lời giải thích của tôi, cô nhân cơ hội này để chia tay tôi, tốt nhất là kể từ giờ trở đi tôi sẽ vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt cô có phải vậy không?” Nỗi đau tột độ trong trái tim khiến giọng anh trở nên lạnh cứng như lưỡi dao.

“Lạc Hi!”

Doãn Hạ Mạt sững sờ mở to đôi mắt, cô không tin được những lời như thế dễ dàng thoát ra từ miệng anh.

Trong phòng yên lặng đến nghẹn thở.

Con mèo Sữa Bò bất an chạy từ góc nhà ra. Nó quanh quẩn bên chân hai người miêng kêu meo meo.

“Anh đừng nói như thế được không?”

Ánh mắt Doãn Hạ Mạt đầy vẻ mệt mỏi.

Hạ Mạt quả thực rất mệt. Cô không hiểu tại sao, rõ ràng là lỗi của Lạc Hi, nhưng tại sao lại là cô phải đứng đây để nghe anh chỉ trích. Đó là scandal của anh, anh đã hôn người con gái khác, cô đã không chất vấn anh, đã tin tưởng anh, như thế là sai sao...

“Tiểu Trùng... phát bệnh phải nhập viện, mấy ngày nay em ở trong viện chăm sóc cho nó nên không có thời gian để quan tâm đến cái tin đó. Vả lại anh đã đến tìm em, điều này đã chứng minh đó là tin đồn nhảm. Tại sao em lại không tin anh mà lại đi tin những tin nhảm nhí đó chứ?”

Lạc Hi ngó người ra!

Nhớ tới căn phòng vắng, lạnh dường như đã nhiều ngày không có người ở, trên sofa phủ một lớp bụi mỏng, là vì bệnh của Tiểu Trùng nên Hạ Mạt mấy ngày không về nhà sao?

“Bệnh của Tiểu Trùng có nghiêm trọng không? Có nguy hiểm không?”

“Nó sẽ không sao.”

Đôi mắt Hạ Mạt ủ ê rầu rĩ, nhưng sắc mặt vẫn giữ được vẻ bình tĩnh như thường ngày.

“Sao em không cho anh biết?” Lạc Hi cao mày. “Xảy ra việc lớn như thế mà sao em bây giờ em mới cho anh biết?”

“... Một mình em chăm sóc cho nó cũng được.”

Chẳng lẽ lại bắt Lạc Hi bỏ những show diễn để ở trong bệnh viện trông Tiểu Trùng sao? Hạ Mạt biết bộ phim Thiên hạ thịnh thế đang trong giai đoạn căng thẳng nhất. Vả lại, đúng lúc này anh lại đang vướng phải scandal... Có đúng là Lạc Hi với Thẩm Tường không có

chút này nọ gì với nhau hay không?...

“Nhưng em lại đi tìm Âu Thần.” Lạc Hi cười thất vọng. “Chiều nay, lúc anh gọi điện thoại cho em, có đúng là em đang ở bên Âu Thần không?”

“...”

“Trả lời anh đi.” Giọng nói rất nhẹ, làm như không có vấn đề gì.

“... Em tìm anh ta vì một việc khác.” Nỗi đau trong lòng Doãn Hạ Mạt lại trào lên, làm thế nào để nói với Lạc Hi rằng chỉ có cưới Âu Thần thì anh ta mới hiến thận cho Tiểu Trùng.

“Việc gì?”

“...Anh không cần biết.” Mạt Doãn Hạ Mạt tái nhợt. Cô sẽ cố gắng tìm ra giải pháp thích hợp để vừa có thể cứu được Tiểu Trùng vừa không phải...

“Thế nào...”

Lạc Hi nhìn Hạ Mạt, gương mặt anh cũng không kém phần nhợt nhạt, đôi mắt đen sẫm lại, dường như đáy mắt anh đã biến thành một hang động không đáy khiến người khác phát hoảng, Lạc Hi im lặng, anh chỉ lặng lẽ nhìn cô rất lâu, rất lâu.

Doãn Hạ Mạt mím chặt môi.

Cô không muốn anh giận, và cũng vì để nghĩ ra biện pháp giải quyết vẹn toàn hơn nên cô mới không nói với anh việc liên quan đến Âu Thần.

Nhưng...

Cô lại làm tổn thương anh sao?

Tuy tin thần và sức lực sắp kiệt quệ, nhưng thấy bộ dạng đau đớn tuyệt vọng của Lạc Hi, lòng Hạ Mạt đau như cắt.

“Quả thật em với Âu Thần không có vấn đề gì...”

Cô nắm chặt tay anh.

Tiểu Trùng bị bệnh nhập viện, chỉ có anh, chỉ có anh là người duy nhất gần gũi cô. Hạ Mạt muốn dựa vào Lạc Hi, muốn được anh an ủi động viên, muốn anh nói với cô rằng sẽ không có việc gì xảy ra chứ không phải là những nghi ngờ, là những tranh cãi bất tận như thế này...

Lạc Hi nhẹ gỡ tay cô ra.

“Em muốn anh tin em như thế nào đây?”

Lạc Hi nhìn sao mà bình tĩnh yên lặng đến vậy, sương mù trắng xóa ôm trọn lấy người anh, làn da mịn màng như sứ, đôi môi đẹp tựa hoa anh đào. Anh ngồi đó như thể đang trong một thế giới xa xăm nào đó, yên lặng không nói một lời. Con mèo Sữa Bò trèo lên người Lạc Hi, thân mật nằm trong vòng tay anh, nhưng, nỗi đau khổ và phần nộ trong lòng ngực Lạc Hi đã khiến anh giận dữ gạt phất nó ra!

“Meo.”

Con Sữa Bò sợ hãi chạy về phía cái tủ nhỏ kê cạnh sofa, cái hộp giấy nhỏ bị con mèo va phải đổ xuống dưới đất, mấy món đồ lật vật

trong hộp tung ra trước mặt hai người!

Đó là mấy tấm ảnh.

Những tấm ảnh hình như chụp lâu lắm rồi, tấm nào cũng đã hơi ố vàng, những tấm ảnh đó đều là chụp Hạ Mạt và Âu Thần nhiều năm về trước. Trong đó có một tấm ảnh chụp cảnh sân trường Thánh Huy, chàng trai Âu Thần đang đứng trước mặt cô, hơi cúi xuống, hôn lên bàn tay của cô, trong tấm ảnh, cô nhìn anh ấy triu mến, nét mặt ngượng nghịu e lệ của một thiếu nữ mới lớn.

Những tấm ảnh này đã được Âu Thần đem đến buổi tối hôm tổ chức Lễ trao giải thưởng Ca khúc vàng thường niên.

Người Lạc Hi như hoá đá!

Lạc Hi dán mắt chòng chọc nhìn những tấm ảnh đó, sắc hồng cuối cùng trên làn môi cũng dần biến mất, nhường chỗ cho một nỗi đau thâm tím vùng vẩy tràn ra, dường như muốn đập vỡ, xé nát người anh tới cùng.

Cô ấy lại còn giữ những tấm ảnh đó...

Những tấm ảnh đã từng bị chính tay cô quăng vào sọt rác...

Vậy mà chúng lại vẫn đang được cô cất giữ bên người...

Đây chính là tất cả những gì cô ấy tín nhiệm, đây chính là cái mà cô ấy nói đã hoàn toàn quên đi quá khứ, đây chính là điều mà cô ấy nói không còn chuyện dính dáng gì với Âu Thần.

Doãn Hạ Mạt thất kinh!

Cô tập trung hết tinh thần ngồi xuống, vừa nhặt từng tấm ảnh lên vừa nói: “Lúc đó ném vào sọt rác nếu bị đám phóng viên vớ được thì có thể gây nên những hiểu lầm không cần thiết, vì thế hôm đó em nhặt chúng lại lại...”

Rõ ràng đúng là như vậy, Lạc Hi vẫn không tin sao...

Doãn Hạ Mạt tuyệt vọng ngừng lại ngược mắt nhìn Lạc Hi.

“Thế cho nên nhặt lên xong, từ bấy đến giờ lại cất giữ chúng ở đây có phải không?” Ánh mắt Lạc Hi sắc lạnh, lời nói hàm chứa sự chế giễu mỉa mai.

“Lạc Hi... người em yêu là anh.”

Doãn Hạ Mạt nói như không còn sức lực, cô thử cứu vãn lần cuối cùng, nhưng nét mặt Lạc Hi đã bảo cho cô hay rằng tác dụng của câu nói đó thật quá là mong manh.

Người em yêu là anh...

Cô muốn nói lại câu đó lớn hơn một chút nhưng nỗi kinh hoàng và sợ hãi khiến cô nhất thời không thốt nên lời.

“Chúng mình chia tay đi.”

Dường như chẳng mất chút sức nào để nói ra những từ quá ư là đơn giản này, chỉ có điều khi Lạc Hi nói ra câu này, hình như giọng anh nghẹn lại.

“Chia tay?”

Doãn Hạ Mạt nhìn Lạc Hi lơ lơ như thể hoàn toàn không hiểu anh đang nói gì.

“Hầu như tôi luôn bị người ta vứt bỏ.” Nụ cười của Lạc Hi pha lẫn đắng cay, anh nhìn bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, ánh đèn chiếu lên gương mặt phẳng phát như là hư ảo. “Lần này thì thay đổi, để tôi chủ động.”

“... Người em yêu là anh...” Là anh ấy đang giận, nhất định là anh ấy đang giận nên mới nói ra những lời như thế, chỉ cần giải thích rõ ràng...

“Lần này, cho dù thế nào tôi cũng không tin cô nữa.”

Lạc Hi đứng lên, cái bóng đổ dài trùm lên người cô.

“Thật ra tôi cũng chẳng có tư cách gì để chỉ trích cô. Đúng là tôi và Thẩm Tường đã hôn nhau, cũng chuẩn bị chính thức quan hệ với nhau... Doãn Hạ Mạt, cô cho rằng, tôi không có cô thì sẽ không ổn sao?”

Màn đêm tĩnh lặng như thế.

Đầu óc Doãn Hạ Mạt vác vác mông lung, dường như thời gian và không gian đã bị đảo lộn, Hạ Mạt không rõ mình đang ở nơi nào nữa. Cho đến khi tiếng cánh cửa bị đóng “rầm”, cô mới giật thót mình, cô từ từ nhắm mắt lại

Những bức ảnh cũ trên tay rơi xuống.

Cô dờ dẫm ngồi trên nền nhà, sau đó rúc đầu vào giữa hai đầu gối, toàn thân co tròn, co tròn lại.

Chương 15

Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt công bố chính thức chia tay!

Rất nhanh, tin này đã được truyền đến tai tất cả mọi người!

Tuy nhiên, trong tin này cũng có cái gì đó kì quặc. Một số phóng viên đã mạnh bạo nói thẳng ra rằng Lạc Hi đã từng khẳng định với họ, anh với Doãn Hạ Mạt đâu có chia tay. Ấy vậy mà không hiểu tại sao chỉ mấy ngày sau Lạc Hi lại công bố một cách đơn giản là anh đã chính thức chia tay với Doãn Hạ Mạt, hai người từ nay sẽ không còn quan hệ gì nữa.

Chắc là có chuyện gì đó đột nhiên xảy ra giữa hai người, nếu không thì thái độ của Lạc Hi không thay đổi nhanh đến vậy. Lẽ nào... tin tức về vụ bê bối giữa Doãn Hạ Mạt với Âu Thần cũng là sự thật?

Nhưng cho dù các phóng viên có tìm đủ mọi cách thì cũng không thể moi thêm được thông tin gì từ Lạc Hi. Cuối cùng họ đành bỏ cuộc rồi chuyển sang hỏi quan hệ hiện nay giữa Lạc Hi với Thẩm Tường như thế nào? Có phải đúng như lời đồn là hai người đang đi lại với nhau. Lạc Hi chỉ mỉm cười lảng tránh. Còn một người có liên quan nữa là Doãn Hạ Mạt, thế nhưng cô ta cứ như là đã bốc hơi khỏi chốn nhân gian này. Các phóng viên có hao tâm tổn sức, sẵn lòng chờ đợi ở mọi chốn mọi nơi cũng không sao thấy bóng dáng cô.

Càng thần bí thì càng tạo nên sự hiếu kỳ cho mọi người.

Cho nên mỗi lần Lạc Hi và Thẩm Tường xuất hiện, họ lại bị vô số phóng viên bu quanh, theo sát. Và hai người họ thần thái vẫn vui vẻ thân mật, họ đáp ứng yêu cầu của ký giả như cầm tay, kê vai, Lạc Hi như mỉm cười còn Thẩm Tường lâu lâu lại liếc nhìn Lạc Hi một cái giống như một cặp tình nhân đang chìm trong biển tình ái.

Tới khi đám phóng viên hỏi hai người liệu có đi tới hôn nhân hay không thì Lạc Hi vờ như không nghe thấy, còn Thẩm Tường lại quay lại nhìn Lạc Hi một cái và mỉm cười nói: “Cứ để mọi việc diễn ra tự nhiên.”

Ngay lập tức thì tin mới xuất xưởng.

Lạc Hi và Thẩm Tường đang tính tới hôn nhân!

Các báo đều đăng ảnh Lạc Hi ôm vai Thẩm Tường, còn Thẩm Tường ánh mắt tràn đầy sóng tình ngược nhìn Lạc Hi, như đôi Kim Đồng – Ngọc Nữ, xem ra thật xứng đôi.

Trong phòng bệnh.

Trân Ân chán nản thất vọng nghĩ mông lung.

Rốt cuộc là cái quái gì thế, sao nói chia tay là chia tay vậy, Lạc Hi không phải rất yêu Hạ Mạt sao, tại sao lại cặp kè với Thẩm Tường nhanh đến thế?

Hạ Mạt sẽ rất đau lòng đây...

Khi Trân Ân hỏi, Hạ Mạt chỉ thờ ơ trả lời là chẳng có nguyên nhân gì đặc biệt cả, không hợp nhau thì chia tay thôi. Trân Ân kinh ngạc nhìn Hạ Mạt, đôi mắt màu hổ phách của Hạ Mạt trong như pha lê, không mảy may vướng bận gì. Nhưng suy cho cùng, Trân Ân biết Hạ Mạt là người bị tổn thương, Hạ Mạt ngày một gầy, ngày một xanh xao. Những lúc Tiểu Trùng không có ở bên, thời gian Hạ Mạt trầm tư ngơ ngác như người mất hồn cũng dài hơn.

Nhưng....

Hình như cũng không đúng...

Trân Ân cũng cảm thấy Hạ Mạt không hoàn toàn là vì Lạc Hi. Lúc Tiểu Trùng ngủ, cô ấy cũng chăm chú nhìn Tiểu Trùng, cũng vẫn là đôi mắt thất thần như thế, đáy mắt sâu thăm thẳm, linh hồn đang ở tận đâu vậy...

Lẽ nào...

Là bệnh của Tiểu Trùng có vấn đề gì sao?!

Trân Ân giật mình, hốt hoảng nhìn về phía Tiểu Trùng. Tiểu Trùng dựa người vào giường bệnh đang tập trung vẽ tranh, sắc mặt xanh xao hiện lên nụ cười hiền lành.

“Tiểu Trùng à...”

Trân Ân bỗng giật mình nhận ra Tiểu Trùng hình như càng ngày càng gầy đi, dáng người mỏng manh gió thổi cũng bay.

“Chị Trân Ân.”

Tiểu Trùng bỏ bút xuống nhìn Trân Ân.

“À... là... cậu vẫn ổn chứ...” Trân Ân gãi đầu, trong lòng lại lo lắng

nghĩ đến nếu như đúng là có việc gì mà Hạ Mạt đang giấu Tiểu Trùng, mình bỗng dưng lại hỏi về bệnh tình của cậu ta chắc sẽ không tiện. Không được, để hôm nào mình đích thân hỏi Hạ Mạt vậy. "... Ý mình là... cậu có nên nghỉ một lát không. Cậu đã vẽ gần một tiếng đồng hồ rồi..."

"Em không mệt". Doãn Trùng mỉm cười cúi đầu tiếp tục vẽ, tiếng bút chì vẽ trên giấy nghe "soạt soạt" khe khẽ. "Sắp vẽ xong rồi".

"Cậu đang... vẽ mình hả?"

Trân Ân hơi đỏ mặt, tiến lại nhìn. A, trên bức tranh là một cô gái, mái tóc dài dày như rong biển gợn sóng, đôi mắt to đầy cảm xúc. Hóa ra lại là Hạ Mạt, cô không khỏi thất vọng. Gần đây ngày nào Tiểu Trùng cũng vẽ, nhưng bức nào cũng là vẽ Hạ Mạt. Hạ Mạt đứng bên cửa sổ, Hạ Mạt ngồi bên bờ biển, Hạ Mạt giữa những đóa hoa, Hạ Mạt trên xích đu...

Trong những bức tranh nhiều vô số kể của Tiểu Trùng...

Hạ Mạt đều đẹp đến nỗi khiến mọi người mê mẩn.

Bởi vì Hạ Mạt trong những bức tranh đó đều cười, cười mỉm, cười giận, cười vui vẻ, những nụ cười đó được thể hiện từ đôi môi đến ánh mắt, giống như bông hoa nở rộ giữa ánh mặt trời.

Thường ngày Trân Ân không bao giờ thấy Hạ Mạt cười như thế cả. Hạ Mạt chỉ luôn cười nhạt, khóe môi luôn có nét cười dường như chẳng sợ gì cả, cho dù gặp phải tình huống nào cũng có thể đối diện, nhưng nụ cười lại luôn như bị ngăn cách bởi một làn sương mỏng.

"Vẽ đẹp quá...", Trân Ân trầm trồ thán phục, "... Nhưng, Tiểu Trùng này, khi nào cậu mới vẽ một bức cho mình đây?"

Doãn Trùng chăm chú nhìn Hạ Mạt trong tranh.

Cậu đưa bút chì vẽ lại khóe miệng khiến nụ cười của Hạ Mạt càng thêm rạng rỡ, trông cô như nàng công chúa được trời sinh luôn vui vẻ và không bao giờ làm tổn thương đến bất cứ vật gì.

Tiểu Trùng vừa vẽ vừa mỉm cười nói: "Nếu chị Trân Ân thích, hôm nào em sẽ vẽ tặng chị một bức".

"A!... Thật không?!!! Cảm ơn Tiểu Trùng!!! Ôi, tốt quá rồi!!!..." Trân Ân hưng phấn quá không chú ý đến tiếng kêu chói tai "Chị Trân Ân" của Tiểu Trùng, cô ôm vai Tiểu Trùng sung sướng lắc lắc làm cây bút trên tay Tiểu Trùng có nguy cơ làm hỏng khuôn mặt tươi cười của Doãn Hạ Mạt.

Doãn Trùng vội giữ chặt cánh tay.

Nhìn thấy nét mặt Hạ Mạt vẫn rạng rỡ, Doãn Trùng mới thở phào cẩn thận cuộn bức tranh lại để cạnh giường bệnh.

"Xin lỗi, suýt nữa mình..."

Trân Ân ngượng ngùng xin lỗi.

"Không có gì", Doãn Trùng cười, "bức tranh có hỏng thật thì vẽ lại bức khác, không chừng bức sau còn đẹp hơn ấy chứ."

Trân Ân cảm kích trong lòng, nhất thời không thốt lên lời. Trong lúc

bối rối không nói câu gì cũng thấy ngại, Trân Ân suy nghĩ rồi nói đại một câu:

“Lễ mừng sắp bắt đầu rồi đó. Hạ Mạt chắc đã vào trong rồi”

“Ờ...” , Doãn Trùng do dự một lát rồi nói , “Chị Trân Ân này, chị Hạ Mạt một mình đi dự có tiện lắm không? Em ở đây chắc không sao, hay là chị...”

“Không được, Hạ Mạt nói mình phải chăm sóc cậu thật chu đáo, không được dời cậu nửa bước! Chỗ buổi lễ... cậu yên tâm đi, Hạ Mạt dũng cảm và kiên cường, ngay cả đến An Bân Ni độc ác như vậy mà chị cậu còn chẳng sợ thì còn sợ gì chuyện gặp Lạc Hi...”

Trân Ân nén thở dài.

Thật ra Trân Ân cũng không hiểu tại sao Hạ Mạt lại nhất định đi dự bữa tiệc mừng hai mươi năm thành lập đài RBS. Ban đầu vì chăm sóc Tiểu Trùng mà Hạ Mạt hủy tất cả các show diễn đã lên lịch, ấy vậy mà lúc nhận được thiệp của Đài RBS, Hạ Mạt lại hỏi cô có những ai tham gia.

Trân Ân trả lời với Hạ Mạt là những người đến tham dự chắc chắn sẽ đông. Về cơ bản thì hầu hết tất cả các nghệ sĩ trong làng giải trí, các ông chủ, các nhà sản xuất, những phóng viên, nhà báo có tên tuổi đều nhận được lời mời. Lạc Hi và Thẩm Tường chắc cũng sẽ đến tham dự nên Trân Ân đã can Hạ Mạt đừng đi thì tốt hơn.

Hôm đó Hạ Mạt như người mất hồn hay sao ấy nên lại hỏi Trân Ân một câu rất kỳ cục.

“Trân Ân, cậu làm ơn hỏi xem bữa đó ông chủ Hạ của Công ty Quản lý Môi giới Tinh Điểm có đến dự không?”

Tuy Trân Ân cảm thấy nghi ngờ khó xử, không biết lý do vì sao Hạ Mạt lại hỏi thế, tuy nhiên cô cũng đã tìm mọi cách nghe ngóng để hỏi giúp Hạ Mạt. Lúc Trân Ân báo với Hạ Mạt là ông chủ Hạ rất có khả năng sẽ dự lễ, Hạ Mạt trầm mặc một lúc rồi nói cô sẽ dự buổi lễ của Đài RBS.

Không sợ gặp Lạc Hi sao?

Chia tay rồi, nếu gặp nhau trong tình huống này nhất định sẽ rất khó xử.

Ông chủ Hạ...

Nhưng tại sao lại quan tâm, để ý đến việc ông chủ Hạ có dự lễ hay không? Trân Ân gãi đầu gãi tai nghĩ mãi vẫn không có lời giải đáp. Chả lẽ ông chủ Hạ là người đầu tư cho bộ phim Thiên hạ thịnh thế, lại là ông chủ của Lạc Hi và Thẩm Tường, Doãn Hạ Mạt vì trả thù sự tuyệt tình của Lạc Hi nên...

Không đúng....

Trân Ân lặng lẽ lắc đầu.

Hạ Mạt sao có thể làm như thế...

RBS là một trong những đài truyền hình có ảnh hưởng lớn nhất, lễ mừng hàng năm của họ là một sự kiện lớn của làng giải trí. Đặc biệt năm nay là lễ mừng hai mươi năm thành lập nên Đài RBS tổ chức càng rầm rộ hơn. Trước đó mấy ngày, Đài RBS đã truyền hình trực tiếp qua vệ tinh buổi đại dạ hội mừng kỷ niệm có quy tụ tất cả các nhân vật có vai vế trong và ngoài nước và các ngôi sao nổi tiếng cùng biểu diễn, buổi lễ rất long trọng và náo nhiệt.

Còn buổi tối hôm nay là bữa tiệc mừng kỷ niệm hàng năm của Đài RBS đáp tạ nhân sĩ các giới đã tích cực ủng hộ họ trong nhiều năm nay, đặc biệt nhất là tiệc năm nay được tổ chức tại lâu đài Thiên Nga có lịch sử tôn quý của Tập đoàn Âu Thị.

Lâu đài Thiên Nga là một tòa lâu đài tráng lệ rộng khoảng năm trăm mẫu Anh, được xây dựng sát bên một hồ nước, trông gần như dập dềnh giữa hồ, bốn xung quanh tòa lâu đài Thiên Nga là rừng cây, thảm cỏ, cảnh sắc tuyệt mỹ. Chính bởi cảnh đẹp tráng lệ và khí chất cao quý của lâu đài Thiên Nga mà nơi đây được gọi là “mảnh đất tiếp giáp vườn cổ tích”. Lâu đài Thiên Nga được phủ một lớp màn nhung đẹp thần bí, thường ngày tuyệt đối không cho người ngoài vào tham quan, lần này Đài RBS được cho mượn tổ chức tiệc kỷ niệm hàng năm cũng chính là để mọi người có dịp thưởng thức. Buổi tối.

Lâu đài Thiên Nga soi bóng lung linh trên mặt hồ phẳng lặng đầy ảo mộng.

Trong lâu đài bảy tầng, đèn điện trong tất cả các phòng ốc đều được bật sáng trưng, nhìn bên ngoài tòa lâu đài sáng rực rỡ. Từ tầng hai trở lên có bảo vệ đứng trấn giữ ngăn không cho khách vào tùy tiện, khách chỉ được phép dự tiệc dưới tầng một.

Đại sảnh tiếp khách cực kỳ rộng rãi, tường vàng rực rỡ, trần nhà được ghép bằng vật liệu mosaic thành một bức tranh đẹp tinh xảo. Trong đại sảnh treo lơ lửng bốn giá cắm nến bằng vàng khảm đá quý khiến đại sảnh buổi tiệc sáng rực rỡ như ban ngày. Những bức tranh sơn dầu khổ lớn treo đầy bốn bức tường.

Phục vụ bàn bưng những khay rượu đi đi lại lại giữa chỗ ngồi cho các thực khách.

Trên chiếc bàn dài giữa sảnh bày một con thiên nga được điêu khắc bằng băng lại gắn thêm đèn sáng óng ánh đầy màu sắc. Bên cạnh con thiên nga để đủ các loại đồ ăn trình bày tinh tế, màu sắc sinh động. Một dàn nhạc đang biểu diễn trên sân khấu hình tròn có phong nền là một bức tranh sơn dầu rất lớn vẽ phong cảnh.

Khắp đại sảnh, quan khách quần áo sang trọng, đầu tóc chải chuốt, nước hoa thơm lừng, lung linh rực rỡ.

Hầu như tất cả các minh tinh trong giới nghệ sĩ đều đã có mặt đông đủ, người nào người ấy trang phục sang trọng, thần sắc ưu nhã, chuyện trò cười đùa vui vẻ. Trước đây một tháng, các nữ minh tinh đã rục rịch chuẩn bị tạo dáng cho mình để xuất hiện trong buổi dạ tiệc này từ kiểu tóc, trang điểm, váy áo, các phụ trang đi kèm, tốn không biết bao nhiêu tâm tư công sức, ai ai cũng muốn mình sẽ là người đẹp nhất, trở thành tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người trong buổi dạ tiệc này.

Khi Phan Nam và Doãn Hạ Mạt xuất hiện tại buổi tiệc, hai người vẫn tạo sức hút riêng. Phan Nam từ đầu đến chân ăn mặc theo kiểu một chàng hoàng tử, vest đen với hai hàng khuy màu vàng, quần bó màu trắng, ủng đen, huân chương vàng, dải lụa đeo huân chương màu vàng nhạt, tuấn mỹ dị thường, đẹp mê hồn. Doãn Hạ Mạt mặc váy màu trắng rất đơn giản, xác cầm tay cũng màu trắng, mái tóc dài hơi xoắn lên, hai lọn tóc xoắn xuống, nước da trắng ngần, ánh mắt như sóng biển, không đeo thêm đồ trang sức gì, ở cô toát lên sự thuần khiết tươi sáng của vẻ đẹp tự nhiên.

Phan Nam và Doãn Hạ Mạt sánh vai bước vào.

Trong tòa lâu đài, hai người họ giống như chàng hoàng tử và nàng công chúa của những câu chuyện cổ tích, khiến tất cả quan khách đều trầm trồ khen thán.

Phan Nam và Doãn Hạ Mạt bước vào phía bên phải của đại sảnh. Bên đó có cầu thang cuốn bằng gỗ rất đẹp.

Doãn Hạ Mạt cẩn thận dò nhìn tất cả mọi người có mặt trong đại sảnh, một số nghệ sĩ quen biết để ý thấy ánh mắt của Doãn Hạ Mạt gật đầu cười, chào cô. Vi An mặc một chiếc váy hồng theo lối Hy Lạp từ đằng xa cũng nâng ly rượu lên chào, Doãn Hạ Mạt mỉm cười đáp lại, ánh mắt cô thoáng chút thất vọng.

Hình như ông ấy không đến...

“Bạn đang tìm người hả?”

Phan Nam tiện tay cầm hai ly rượu từ chỗ người phục vụ, đưa một ly cho Doãn Hạ Mạt, khẽ hỏi. Doãn Hạ Mạt chỉ cười, cô không trả lời.

“Bạn không phải... là đang tìm tay tiểu tử Lạc Hi đấy chứ...?”

Phan Nam nhíu mày. Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt chia tay khiến cô kinh ngạc. Ngày còn bên Anh cô đã biết Lạc Hi vẫn luôn yêu thương một người con gái tên Doãn Hạ Mạt, tự dưng lại chia tay một cách lẳng nhách như thế này, không phải là có sự hiểu nhầm gì sao?

“... Không”

Trong số quan khách có mặt ở sảnh đường không có ông ấy. Doãn Hạ Mạt tâm hồn lo lắng đang để nơi Tiểu Trùng trong bệnh viện. Ban đầu Doãn Hạ Mạt định đến tìm ông ấy, nói chuyện xong là đi ngay, lúc này cô bắt đầu suốt ruột, nếu như ông ấy đột nhiên quyết định không đến dự thì biết làm thế nào bây giờ? Có nhanh chóng quay về bệnh viện cũng chẳng giải quyết được gì.

“Hạ Mạt, cầu với Lạc Hi rốt cuộc có chuyện gì thế?” Phan Nam lại hỏi.

“...”

Doãn Hạ Mạt hơi ngây người, trong lòng buồn bã, cô đang nghĩ xem nên nói thế nào đây, đột nhiên phía ngoài đại sảnh có tiếng ồn ào, trong không khí cao quý nho nhã của buổi tiệc như thế này, tiếng ồn thật bất ngờ lạ lẫm.

Quan khách đều hướng về phía có tiếng ồn.

Hình như có tiếng cãi vã giữa khách đến và nhân viên phụ trách việc đón tiếp của Đài RBS.

Đúng lúc ấy Đào Thục Nhi đi vào, cô không tránh khỏi có đôi chút ngỡ ngàng ngùng xấu hổ, cũng may tiếng ồn bên ngoài vẫn đang tiếp tục mới tránh cho cô bị hiểu lầm là đã cãi nhau.

Đào Thục Nhi đảo mắt nhìn khắp lượt.

Khi thấy Phan Nam và Doãn Hạ Mạt cô sửng người rồi bước lại.

“Hạ Mạt, sao cậu lại tới đây?”

Đào Thục Nhi mặc váy màu xanh nhạt, phía dưới phồng lên trông dễ thương, trên ngực cài thêm mấy bông hoa nhỏ xinh xắn, hai má ửng hồng giống một thiếu nữ trẻ trung, xinh đẹp làm ngất ngây lòng người.

“Thục Nhi”

Doãn Hạ Mạt mỉm cười gật đầu với Thục Nhi.

“Lạc Hi và Thẩm Tường nhất định đến, tới lúc đó sẽ rất khó xử”.

Đào Thục Nhi lo lắng nói. “Lúc tin đồn khắp nơi thì chẳng thấy cậu xuất hiện giải thích, sao lúc này lại xuất đầu lộ diện ở cái chỗ như thế này. Ở đây có rất nhiều nhà báo nổi tiếng, tuy ở bữa tiệc họ không tiện truy hỏi cậu nhưng ngày mai nhất định sẽ viết bài đăng báo.”

“Thục Nhi nói cũng có lý”.

Phan Nam tuy cảm thấy việc chia tay giữa Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt là đáng tiếc, nhưng cô cũng cảm thấy nếu Hạ Mạt chạm trán Lạc Hi ở chỗ như thế này quả thật là không ổn.

“Mình biết. Cảm ơn các cậu.”

Ánh mắt Doãn Hạ Mạt dịu dàng, cô thật sự cảm kích trước ý tốt của họ.

Đào Thục Nhi nói nhỏ:

“Lạc Hi, Thẩm Tường vẫn đang chưa tới, giờ cậu rời khỏi đây vẫn còn kịp.”

“Không được”, Doãn Hạ Mạt lắc đầu, “mình đến là để tìm một người. Chưa gặp được ông ấy mình sẽ không đi đâu hết”

“Ai?”

Đào Thục Nhi buột miệng hỏi, hỏi xong Thục Nhi mới cảm thấy mình đã lỡ lời, cô cười ngỡ ngàng, tất cả những gì nên nói với Hạ Mạt cô cũng đã nói hết rồi. Hạ Mạt cũng không phải là người có tính liêu lĩnh thích đấu đá, tối nay cô ấy tới đây nhất định là có lý do. Đào

Thục Nhi bèn đổi chủ đề.

“Các cậu đoán xem vì sao hồi nãy bên ngoài lại ồn ào cãi vã?” Đào Thục Nhi cầm một ly rượu vừa uống vừa nói.

“Hả?” Phan Nam hiểu kỳ.

“Người đó là An Bản Ni”. Đào Thục Nhi cười nhẹ.

Doãn Hạ Mạt sững người như thế đã lâu lắm rồi không nghe đến cái tên này. Sau buổi họp báo, danh tiếng của An Bản Ni sụt giảm kinh khủng, những hợp đồng đóng phim truyền hình, hợp đồng quảng cáo, hợp đồng các show diễn gần như bị hủy hoàn toàn. Sự nhiệt tình của các fan cũng giảm đi nghiêm trọng, số người ủng hộ An Bản Ni còn rất ít, xem ra thì An Bản Ni đã phải hứng chịu nhiều đòn đả kích chí mạng.

“An Bản Ni ăn mặc trang điểm lộng lẫy định vào dự tiệc nhưng nhân viên Đài RBS chặn lại yêu cầu xuất trình thư mời. An Bản Ni không đưa ra được nên nhân viên Đài RBS không cho cô vào. An Bản Ni nói mình là một minh tinh nên không cần phải có thư mời. Nhân viên Đài RBS cuối cùng kết luận xỏ toẹt một câu là họ không biết cô ta.” Lời nói của Đào Thục Nhi đầy ngữ khí mỉa mai giễu cợt.

“...” Doãn Hạ Mạt than thầm.

Thực ra tham dự bữa tiệc như thế này, các ngôi sao không cần phải trình thư mời. Khuôn mặt của họ cũng đủ sức để làm chứng rồi. Cái gọi là thư mời mới được vào chẳng qua là cách từ chối khéo những người không được hoan nghênh đến mà thôi. An Bản Ni ở trong làng giải trí lâu năm như vậy lẽ nào lại không biết đạo lý này.

“Thế rồi cuối cùng An Bản Ni có vào được không?” Phan Nam hỏi.

“Không rõ nữa, lúc đó tôi đã vào trong rồi. Hình như cô ấy không cam tâm, nhưng mà trong tình cảnh đó, bất luận là ai thì cũng chả cố vào mà làm gì...”

Đang nói dở, đôi mắt Đào Thục Nhi bỗng trợn tròn!

Đại sảnh hoa lệ.

Tất cả quan khách đều ngỡ ngàng.

An Bản Ni bước vào.

An Bản Ni mặc chiếc váy dài màu vàng kim bằng vải lụa tơ tằm lóng lánh nổi bật những đường cong gợi cảm, đuôi váy dài kéo lê trên mặt đất, mái tóc chải chuốt cầu kỳ được tô điểm bằng những sợi dây lụa màu vàng cũng lóng lánh, trông rất chói mắt.

An Bản Ni nhìn xung quanh một lượt.

Tìm được chỗ mấy nhà sản xuất phim thuộc hàng “đỉnh của đỉnh” trong làng giải trí đang đứng nói chuyện phía bên trái đại sảnh, tức thì An Bản Ni tỏ thái độ vui mừng khôn xiết, cô ta cũng kệ những ánh mắt giễu cợt của đám quan khách đang nhìn mình, đi thẳng tới chỗ mấy nhà sản xuất đang tụ họp.

Mấy người bảo vệ theo sau An Bản Ni.

Hình như An Bản Ni đã cố ngang bướng xông vào thì phải, mấy người bảo vệ có vẻ băn khoăn do dự đang muốn kéo cô ta ra ngoài,

nhân viên của Đài RBS lúc đó lại đưa tay ra dấu cứ để mặc An Bản Ni, họ không muốn vì An Bản Ni mà phá hỏng không khí buổi tiệc. Hơn nữa đúng lúc đó.

Dàn nhạc trên sân khấu dừng chơi.

Người chỉ huy dàn nhạc người Pháp tóc bạc trắng xoay người về phía cầu thang cuốn bằng gỗ phía bên phải đại sảnh, ông gập người cúi đầu, sau đó lại đưa cao chiếc gậy chỉ huy lên bắt nhịp, dàn nhạc lại bắt đầu chơi tiếp một bản nhạc mới.

Làm như giây phút này đã được chuẩn bị đặc biệt để chào mừng người đang bước xuống cầu thang kia.

Lan can cầu thang cuốn bằng gỗ được trạm trổ những đường nét hoa văn hết sức tinh xảo, phức tạp.

Trải qua bao nhiêu năm tháng, màu gỗ của cầu thang vẫn sáng bóng không hề phai nhạt.

Người đó bước xuống cầu thang chậm rãi khoan thai.

Ở người đó toát lên khí chất ung dung trầm tĩnh pha chút ngạo mạn của giới quý tộc, bộ lễ phục màu đen, áo sơ mi trắng, ống tay áo có khuy to màu xanh, sợi ren lụa màu xanh thắp thoáng nơi cổ tay.

Đám lãnh đạo cấp cao Đài RBS nhìn thấy người đó xuất hiện lập tức vội vàng khiếm lỗi với nhau rồi lần lượt qua đó chào hỏi, thái độ cũng cung kính khiến tất cả các quan khách đang có mặt trong đại sảnh đều hiếu kỳ phải ngó qua.

Nghe nói nhiều năm nay tập đoàn Âu Thị là nhà tài trợ chính cho Đài RBS với số tiền rất lớn.

Nghe nói, bản thân Đài RBS là một công ty con của Tập đoàn Âu Thị, chỉ vì không muốn để lại ấn tượng thao túng dư luận nên mới không tiết lộ thông tin này ra ngoài.

Nghe nói vị Thiếu gia Âu Thần này chính là người thừa kế Tập đoàn Âu Thị.

Nghe nói bạn gái trước của Lạc Hi là Doãn Hạ Mạt vì vị Thiếu gia Âu Thần này mà chia tay với Lạc Hi.

...

Trong đại sảnh, khách khứa thì thào bàn tán rất khẽ, mọi ánh mắt đều tập trung về phía Âu Thần và Doãn Hạ Mạt, hình như muốn tìm hiểu xem hai người rốt cuộc có quan hệ gì.

Giá nền bằng vàng khảm đá quý.

Trong đại sảnh ánh sáng như ban ngày.

Im lặng, Doãn Hạ Mạt đứng cạnh cầu thang.

Cô khẽ đưa mắt nhìn xuống chân.

Âu Thần thờ ơ đi ngang qua sát Doãn Hạ Mạt.

Anh không nhìn cô.

Làm như thể trong tầm mắt anh vốn dĩ không có cô tồn tại.

Doãn Hạ Mạt cũng không nhìn Âu Thần.

Chỉ có điều trong tầm mắt cô vẫn nhìn thoáng qua được sợi ren lụa màu xanh trên cổ tay Âu Thần.

Bóng dáng lạnh lùng của Âu Thần hòa dần trong đám đông chen chúc những người nổi tiếng, Doãn Hạ Mạt vẫn đứng lặng, dường như hai người không quen biết nhau, dường như hai người vốn dĩ không cùng một thế giới...

Đôi mắt của Doãn Hạ Mạt trầm lắng xuống.

Không biết tại sao, hôm đó cô lại không đồng ý điều kiện của Âu Thần. Cô thừa biết nếu đồng ý, cô sẽ có quả thận mà Tiểu Trùng cần, nhưng cô lại không đồng ý, trong bế tắc, cô vẫn hy vọng sẽ có một giải pháp khác, một con đường khác, có thể tìm thấy được quả thận khác thích hợp.

Từ khi biết được bệnh tình của Tiểu Trùng, Doãn Hạ Mạt vẫn luôn nghĩ cách liên lạc được, tia hi vọng cuối cùng là đến buổi tiệc này. Nếu như người đó không thích hợp.

Nếu như Âu Thần lại hủy bỏ đề nghị mấy ngày trước, lại như lúc đầu, bất luận điều kiện gì cũng không chịu hiến thận cho Tiểu Trùng.

Phải làm thế nào mới được...

Trong lòng Doãn Hạ Mạt lo âu, trong một lúc quên đi mình đang ở buổi tiệc, thần sắc cô nhợt nhạt, tâm trí ngẩn ngơ. Đến khi Phan Nam và Đào Thục Nhi đứng cạnh ngạc nhiên gọi nhỏ, Doãn Hạ Mạt mới dần hồi tỉnh lại, cô ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy An Bản Ni trong tay cầm đĩa bánh ngọt nhỏ đang thông thả đi về phía mình.

Hầu như khách khứa đều biết ân oán trước giữa An Bản Ni và Doãn Hạ Mạt, thấy hai người chạm mặt nhau, mọi người từ từ để ý theo dõi xem, không hiểu lại có chuyện gì xảy ra đây.

“Lâu quá không gặp”.

An Bản Ni đứng trước mặt Doãn Hạ Mạt cười dịu dàng, cô ta gầy đi rất nhiều, gương mặt hốc hác hầu như da bọc xương, chỉ có đôi mắt mở to một cách khác thường, đen sẫm, có gì đó rất giống hình ảnh trong tấm ảnh hồn ma.

“Cô đến đây làm gì?”

Phan Nam mắt bình tĩnh nói, trước kia An Bản Ni đã từng dựng chuyện gây ra không ít sóng gió cho Doãn Hạ Mạt nên Phan Nam ghét cay ghét đắng An Bản Ni,

“Lâu rồi không gặp”.

Doãn Hạ Mạt trả lời lạnh nhạt, trong lòng thầm cảnh giác.

“Này, sao không thấy Lạc Hi vậy?” An Bản Ni nhìn khắp nơi một cách khó hiểu, làm như không nghe thấy Phan Nam nói. “Anh ta không phải người yêu của cô sao, vẫn còn qua lại với cô đấy chứ? Tại sao cô lại đến đây một mình vậy?”

Doãn Hạ Mạt trầm tư.

Trong lòng cô biết An Bản Ni không phải đến để nghe cô nói chuyện, mà là đến để tự nói tự nghe.

“Nghe nói cô và Lạc Hi chia tay rồi hả?” An Bản Ni từ từ nâng cao giọng, tuy không lớn lắm nhưng rất rõ ràng đến mức tất cả khách

khửa xung quanh đều nghe thấy. “Sao mà khéo quá vậy trời, vừa mới đây trong buổi họp báo còn diễn màn kịch lãng mạn đến thế, vậy mà nhanh như chớp đã chia tay rồi sao?!”

“Lẽ nào...”

Ánh mắt An Bân Ni sắc lạnh, giọng nói đầy giễu cợt:

“Đó thật sự chỉ là diễn một màn kịch thôi sao? Thủ đoạn của cô ghê gớm thật, cô có thể cầu xin Lạc Hi diễn cùng với cô, lấy sự giả dối để chứng minh cái mà cô gọi là “trong sạch” để che đậy với những việc làm đê hèn bẩn thỉu của cô!”

Đám quan khách nghe xong không thể không ồ lên!

Những lời nói của An Bân Ni có thể vẫn có tác dụng đối với người hâm mộ, tuy nhiên khách mời tối nay phần lớn đều là những nhân vật trong giới showbiz, với cách xưa nay của An Bân Ni, họ ít nhiều cũng thừa hiểu, hơn nữa cũng có “những người bạn chí cốt” trong giới nghệ sĩ của An Bân Ni đã từng vạch trần chân tướng sự việc trước kia.

Sự nghiệp của An Bân Ni phải chịu một đòn quật ngã đau đớn, mọi người đều có thể cảm thông nhưng nói những lời nói của cô trong giờ phút này ở tại nơi đây đã phá tan sự cảm thông đó.

“Tối nay, cô tới đây với mục đích chính là để tìm gặp tôi có phải không?” Doãn Hạ Mạt nhìn An Bân Ni một cách lạnh nhạt.

“Tôi...” An Bân Ni ngập ngừng một chút rồi cười, “... mục đích của tôi đâu cần cô phải bận tâm, chỉ cần cô trả lời câu hỏi vừa rồi của tôi thôi”.

“Được. Vậy có cần tôi lên sân khấu mượn micro để giải thích không? Dù sao lời phát biểu cảm ơn của buổi tiệc vẫn chưa bắt đầu.” Doãn Hạ Mạt hỏi An Bân Ni.

“...” An Bân Ni giật mình.

Doãn Hạ Mạt thản nhiên nói tiếp:

“Tôi đã cho rằng, cô chí ít cũng là một phụ nữ thông minh, thật không ngờ đến giờ vẫn cứ ngu xuẩn. Cô đã phải tốn quá nhiều tâm lực vào tôi, mỗi lần cô trả thù tôi đều giúp tôi tiến thêm một bước nữa. Cô phải ném chịu quả đắng mà tới giờ vẫn không biết đường hối cải sao?! Nếu tối hôm nay cô đến đây, có phải cố muốn được quay về với thế giới thượng lưu của làng giải trí và hi vọng các nhà sản xuất, các nhà đầu tư có thể lại cho cô một vài cơ hội có đúng không? Ấy vậy mà khi nhìn thấy tôi, lòng thù hận đã khiến cô quên hết những mục đích ban đầu của mình”.

“Cô...” An Bân Ni vừa tức vừa hận.

Phan Nam khoái chí nhìn Doãn Hạ Mạt, Đào Thục Nhi lại có vẻ suy tư.

“Nếu cô thông minh ra một chút thì nên hi vọng mọi người dần quên hết những sóng gió do cô gây ra trước đây, để trở về với màn bạc, nhận vai diễn kể cả đó là vai phụ để chứng minh lại khả năng của mình. Cô không nên mãi mãi cứ hận thù mà không tự thoát ra được,

chỉ tổ lại đeo thêm gánh nặng khiến mọi người không bao giờ quên nỗi quá khứ của cô.” Doãn Hạ Mạt nói một lèo.

“Chà chà, cô nói như vậy, chẳng qua là sợ tôi sẽ làm mất mặt cô vào giờ phút này chứ gì!” Giọng An Bân Ni đầy oán hận.

“Muốn thử hả?”

“Cái gì?”

“Nếu cô cảm thấy mình thắng được thì cứ việc thử đi”. Doãn Hạ Mạt thản nhiên nói. “Hay là cô nghĩ lần nào thua tôi cũng đều do số cô kém may mắn chứ không phải do bản thân mình ngu. Đã vậy cô cứ việc thử lại lần nữa xem nếu như cô không sợ là từ nay về sau sẽ không còn cơ hội đổi đời nữa”.

“...”

Trong lòng An Bân Ni rất tức giận nhưng cũng bắt đầu có chút tái mặt sợ hãi.

Doãn Hạ Mạt nhìn An Bân Ni chăm chăm, hạ giọng:

“Đi đi! Đừng có lãng phí sức lực vào tôi, tối nay có nhiều nhà sản xuất và nhà đầu tư như vậy, đừng bỏ lỡ cơ hội”.

An Bân Ni gằn mặt lại.

Sắc mặt từ từ chuyển qua trắng nhợt, thoáng chút do dự rồi từ từ bỏ đi như cái xác không hồn.

Phan Nam thở phào một cái, tất nhiên là cô không sợ An Bân Ni nhưng chung quy nếu hóa giải được một trận cãi vã như thế này thì tốt hơn.

Đào Thục Nhi cũng bớt được gánh nặng trong lòng để yên tâm hơn mà uống rượu.

Mọi người thấy bên đó không ầm ĩ cãi vã gì cũng bắt đầu quay lại hàn huyên tâm sự với nhau.

“Aaaaaa!”

Ai ngờ đâu, An Bân Ni khi đi ngang qua Doãn Hạ Mạt, đột nhiên chân bước loạng choạng thế nào làm cái đĩa bánh ngọt đang cầm trong tay đã đổ ụp lên người Doãn Hạ Mạt, bơ và kem đủ màu cùng vụn bánh vấy bẩn hết váy của Doãn Hạ Mạt!

Ồi trời ơi!!

Đại sảnh nhất thời rộ lên tiếng kêu kinh ngạc.

Rõ ràng là cố ý, tại buổi tiệc của những ngôi sao danh tiếng như thế này mà lại có hành động ác ý đến vậy sao! Ban tổ chức sao lại để cho hạng người như An Bân Ni vào đây cơ chứ?!

“Cô quá đáng lắm rồi đấy!”

Phan Nam trừng mắt nhìn An Bân Ni.

“Tôi...”

An Bân Ni mặt tái mét nhìn bộ váy dạ hội của Doãn Hạ Mạt, giọng run run muốn giải thích nhưng các quan khách vây quanh đều nhìn cô với con mắt khác thường. An Bân Ni nhất thời như rơi vào ác mộng chẳng thốt nên lời.

“Ấy za, làm sao bây giờ?”

Đào Thục Nhi vội lấy khăn giấy ra lau cho Hạ Mạt, nhưng những chỗ bẩn đều là đồ ăn có dầu mỡ cả làm sao mà lau sạch được. Mặc đồ dơ như thế này tại bữa tiệc này thì thật là kỳ quặc, nhưng cũng chẳng có đồ để thay.

Doãn Hạ Mạt cũng cố sức dùng khăn giấy lau.

Nếu như là mọi khi thì cô cũng bỏ về trước một chút là được, nhưng người cô muốn gặp tối nay vẫn chưa xuất hiện, giờ mà rời khỏi đây thì thật lòng không cam tâm. Tuy bị rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan nhưng Doãn Hạ Mạt vẫn ngẩng lên nhìn An Bân Ni, nhìn thần sắc nhợt nhạt của An Bân Ni, Doãn Hạ Mạt không khỏi thở dài rồi lên tiếng nói:

“Cô ấy không cố ý...”

Chưa dứt lời.

Đột nhiên có người chộp lấy tay cô.

Kéo cô về hướng cầu thang cuốn.

Dùng lực rất mạnh.

Nhưng lại không hề làm đau cô!

Doãn Hạ Mạt bỗng dưng nhìn thấy cánh tay đang tóm lấy cô có buộc sợi ren lụa màu xanh đã cũ, cô ngỡ người ngạc nhiên. Hạ Mạt ngẩng đầu lên, quả nhiên là Âu Thần, quai hàm anh đang thít chặt, ánh mắt xa xăm lạnh lùng.

“Sao thế?”

Doãn Hạ Mạt cau mày vùng vẫy muốn thoát khỏi tay Âu Thần.

“Đi theo tôi thay đồ.”

Âu Thần không nhìn Doãn Hạ Mạt, gương mặt không thể hiện tình cảm gì. Doãn Hạ Mạt ngơ ngác nhìn Âu Thần không giã giữa nữa, trong lòng như trăm mối tơ vò.

Trước hàng trăm đôi mắt của các quan khách trong đại sảnh.

Âu Thần nắm chặt bàn tay Doãn Hạ Mạt.

Qua trước mặt đám đông.

Bước lên cầu thang cuốn bằng gỗ.

Từ chỗ trên cao cầu thang, Doãn Hạ Mạt quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trong đại sảnh, An Bân Ni mặt mày tái nhợt đang bị đám bảo vệ

“khuyên” đi ra ngoài, Doãn Hạ Mạt cau mày nói với Âu Thần:

“Lần này An Bân Ni không cố ý.”

Tuy bộ váy màu vàng kim trên người An Bân Ni hôm nay cực kỳ thanh lịch kiều diễm, nhưng chính tại chiếc đuôi váy dài kéo lướt thướt trên mặt đất là nguyên nhân làm vướng chân cô ta.

Âu Thần ho một tiếng lạnh lùng.

Trong tiếng ho mang âm thanh cay độc, anh không đáp lời Doãn Hạ Mạt.

An Bân Ni đã mất dạng bên ngoài đại sảnh buổi tiệc.

Có lẽ ngày mai trên báo lại xuất hiện những tin tức xấu cho An Bân Ni. Doãn Hạ Mạt thở dài trong lòng, có lẽ khi An Bân Ni chủ định tới gây sự lần nữa, cô ta không tính nổi kết cục sẽ là như thế này. An

Bân Ni từng gây ra những chuyện tương tự, vì thế lần này tuy hoàn toàn không cố ý nhưng đã chẳng còn ai có thể tin cô ta nữa rồi. Đang lúc Doãn Hạ Mạt nghĩ ngợi.

Âu Thần dừng bước.

Một nữ quản gia chừng bốn mươi tuổi gập người hành lễ trước mặt họ, Âu Thần giao Doãn Hạ Mạt cho bà ta rồi dặn dò vài câu, nữ quản gia giơ tay ra theo tư thế “mời” Doãn Hạ Mạt.

Trong đại sảnh hoa lệ sáng rực.

Buổi dạ tiệc vẫn đang tiếp tục.

Khách khứa người nào cũng cầm ly rượu trên tay, thần thái nho nhã, nói cười nhỏ nhẹ. Những khách chưa quen thân thì khách khí nói những chuyện về thời tiết, thời trang, những người đã quen biết nhau thì xôn xao bàn tán về sự việc vừa mới xảy ra.

An Bân Ni trước mặt quan khách om sòm bù lu bù loa...

Doãn Hạ Mạt và Âu Thần quả nhiên là quen biết...

Nghe nói Doãn Hạ Mạt và Lạc Hi đã chia tay nhau...

Vừa rồi An Bân Ni tới chỗ mấy nhà sản xuất nhưng chẳng ai thèm đếm xỉa gì đến cô ta...

E rằng An Bân Ni mãi mãi không góc đầu dậy được...

Doãn Hạ Mạt và Âu Thần rốt cuộc là quan hệ gì.

...

Vì Phan Nam, Đào Thục Nhi và Doãn Hạ Mạt cùng làm chung một công ty, hơn nữa hai người họ có vẻ như tình sâu nghĩa nặng với Doãn Hạ Mạt nên bị đám minh tinh thân quen cũng như không thân vây lấy với ý đồ dò hỏi thực hư mọi chuyện là thế nào.

Phan Nam hết chịu nổi, trả lời qua loa vài câu rồi tìm đường đi ra một góc vắng đứng trốn.

Đào Thục Nhi lại nói chuyện với các minh tinh khác rất vui vẻ, Thục Nhi có vẻ cũng ngạc nhiên, đáng điệu mềm mỏng, dịu dàng.

“Thật thế sao?”

“Có chuyện như thế à?”

“Thiếu gia vốn dĩ là ông chủ của chúng tôi nên đương nhiên là anh ta phải biết Hạ Mạt...”

“Vậy thì để hôm khác nhất định tôi phải hỏi Hạ Mạt...”

“Tội quá, tôi cũng không biết...”

Đào Thục Nhi thao thao bất tuyệt một hồi những điều vô thường vô phạt. Mấy minh tinh vây quanh lúc đầu có vẻ không vui, sau cũng chẳng muốn quan tâm nữa, bát quái vẫn cứ là bát quái, chẳng qua

là nói chút chuyện để giết thời gian, một hồi rồi cũng chán nản mà bỏ đi.

Cho tới thời khắc mà Lạc Hi và Thẩm Tường cùng bước vào.

Sự chú ý của quan khách trong đại sảnh mới lại tập trung trở lại!

Hai người từ cửa đại sảnh từ từ bước vào.

Lạc Hi mặc vest màu đen cắt may thủ công của Ý, áo sơ mi trắng, bên ngoài cổ áo có chiếc khăn lụa màu bạc, lịch sự và nhã nhặn.

Dáng Lạc Hi dong dong, đôi mắt sáng rực, khóe môi như thường trực nụ cười, cơ thể như bao trùm một lớp sương mù hút hồn, có lẽ không thể dùng được chữ “tuấn tú” để miêu tả mà phải là chữ “tuyệt mỹ” mới xứng tầm.

Thẩm Tường khoác tay Lạc Hi.

Nếu nhìn về dung mạo và nhan sắc, đi bên Lạc Hi tuyệt mỹ, Thẩm Tường xem ra có phần yếu thế, tuy nhiên ở Thẩm Tường vẫn có cái khí chất kiêu ngạo thuần khiết của một Vương Hậu tôn quý, cổ cao, gương mặt được trang điểm một lớp phấn mỏng, chiếc váy nhung tuyệt màu đen, sợi dây chuyền kim cương dài lấp lánh lạ mắt.

Hai người đứng bên nhau.

Xem ra đúng là một cặp rất xứng đôi.

Ánh mắt của mọi người trong đại sảnh buổi tiệc tập trung vào Lạc Hi và Thẩm Tường.

Không khí có vẻ như ngưng đọng lại.

Tiếng thở gần như đứt quãng.

Chỉ còn lại tiếng nhạc hòa tấu uyển chuyển đang được dàn nhạc biểu diễn trên sân khấu.

Đây tất nhiên không phải là lần đầu tiên Lạc Hi và Thẩm Tường khoác tay nhau cùng xuất hiện ở chốn đông người, mà là lần đầu tiên họ cùng xuất hiện theo tư cách tình cảm nam nữ sau vụ scandal. Thẩm Tường xưa nay vẫn yêu Lạc Hi đơn phương, cô ta gần như công khai “bí mật” này trong giới showbiz. Còn về phía Lạc Hi, anh chưa từng bao giờ để lộ bất cứ thái độ nào, sau đó đột nhiên công bố có quan hệ tình cảm với cô gái Doãn Hạ Mạt mới bước chân vào làng giải trí.

Đương lúc mọi người cho rằng tình cảm của Thẩm Tường có kết cục kiểu “hoa rơi hữu ý mà nước chảy vô tình” thì bỗng nhiên cục diện lại đảo ngược, Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt chia tay nhau. Tuy thông tin Lạc Hi và Thẩm Tường chính thức công khai quan hệ tình cảm vẫn chưa được xác nhận, nhưng họ tay trong tay xuất hiện ở chỗ như thế này chính là một biểu hiện ngầm của sự xác nhận.

Chà! Thiên Vương - Thiên Hậu của làng giải trí...

Chắc có lẽ lại là một câu chuyện cổ tích lãng mạn đây...

Đúng vào lúc tất cả quan khách trong đại sảnh đều đưa mắt tán thưởng nhìn theo từng bước chân của Lạc Hi và Thẩm Tường, các minh tinh quen biết cũng như những chưa quen biết cùng những người nổi tiếng trong giới thượng lưu đang chuẩn bị lên tiếng chào

hỏi hai người họ thì...
Trên sân khấu, dàn nhạc đột nhiên dừng lại!
Tất cả mọi người trong đại sảnh ngẩn người ngạc nhiên.
Họ gần như cùng lúc ngẩng đầu nhìn lên phía cầu thang cuốn bằng gỗ.
Quả nhiên...
Lại Thiếu gia Âu Thần từ trên cầu thang đi xuống.
Hơn nữa...
Quan khách giật mình đứng lặng...
Người chỉ huy dàn nhạc tiếp tục điều khiển dàn nhạc.
Một khúc nhạc mới vui vẻ, nhộn nhịp nổi lên vang khắp đại sảnh!
Trên cầu thang gỗ cuốn hoa lệ.
Cánh tay Âu Thần được một người con gái ôm chặt.
Người con gái đẹp như một thiên thần trong bộ váy áo dài màu trắng bằng chất liệu voan mỏng hờ hỏ, bờ vai trần mỏng manh như ẩn như hiện, rất thanh lịch không chút sexy. Phía chân váy là một đường vạt cong từ cao xuống thấp, để lộ đôi chân thon dài, trắng muốt như ngọc của cô gái. Trên chiếc váy có gắn những hạt kim cương nho nhỏ lấp lánh như sao sa.
Mái tóc dài dày như rong biển của cô gái buông xõa trên bờ vai.
Trước trán buộc sợi dây trang sức bằng bạch kim xinh xinh khiến mái tóc dài hơn quăn nhìn thanh tú thuần khiết, chính giữa ấn đường là một viên kim cương lấp lánh chói ngời đẹp tuyệt mỹ, ánh sáng phát ra từ viên kim cương thật sống động như ánh mặt trăng khiến người ta phải trầm trồ thán phục.
Đôi mắt thiếu nữ đó lại phẳng lặng như mặt hồ.
Ánh sáng lấp lánh từ viên kim cương không át được ánh mắt ấy, cô gái như nàng công chúa dịu dàng xinh đẹp trong những câu chuyện cổ tích được mọi người yêu mến, nàng thần bí mà thuần khiết khiến người ta hận không thể đem hết những cái đẹp còn lại trên thế giới này đặt dưới chân nàng để đổi lấy nụ cười của nàng.
Là Doãn Hạ Mạt...
Cô đẹp như một nàng công chúa...
Một vài ngôi sao trong đại sảnh đã nhận ra viên kim cương giữa ấn đường của cô chính là viên kim cương “Ánh sáng của mặt trăng” nổi tiếng trong truyện cổ tích mà vua Anh cất giữ.
Quan khách chìm trong kinh ngạc thán phục.
Trong đại sảnh, những nhà báo nổi tiếng là những người có phản ứng nhanh nhất, họ liên tưởng ngay đến việc Doãn Hạ Mạt là bạn gái cũ của Lạc Hi, lúc này lại khoác tay Âu Thần bước xuống cầu thang, đằng kia Lạc Hi và Thẩm Tường cũng đang tay trong tay bước vào đại sảnh!
Một đề tài thật tuyệt diệu!
Đám đông bắt đầu xôn xao.
Thẩm Tường thần sắc lạnh lùng kiêu sa như một Vương Hậu khiến

người ta không dám tới gần, còn Doãn Hạ Mạt lại xinh đẹp thuần khiết, lạng lẽ như mặt biển ngày hè khiến người ta cứ muốn ngắm mãi không rời mắt.

Đằng xa kia, Lạc Hi ngược nhìn hai người đang từ từ bước xuống trên những bậc cầu thang gỗ xoắn, đôi mắt Lạc Hi nhíu lại dần, ánh mắt như đông kết lại nơi cánh tay Doãn Hạ Mạt đang ôm cánh tay Âu Thần, đôi môi Lạc Hi như bất động. Thẩm Tường quay lại nhìn Lạc Hi một cái rồi mỉm cười lạng lẽ đưa tay về phía trước vẫy chào một người bạn.

Cánh tay cô chặn vừa đúng tầm mắt Lạc Hi.

Trên cầu thang gỗ xoắn.

Doãn Hạ Mạt cũng nhìn thấy Lạc Hi phía đằng xa kia.

Tuy là trước khi đến đây, cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần để có thể bình tĩnh chạm mặt anh, cũng đã nghĩ tới việc Lạc Hi sẽ cùng Thẩm Tường xuất hiện, nhưng khi thật sự nhìn thấy Lạc Hi và Thẩm Tường khoác tay nhau, lòng cô vẫn thất lại...

Và sau đó...

Đau như kim châm...

Nổi đau trống trải....

Ngoại trừ làn môi có vẻ nhợt nhạt đi một chút, thần sắc Doãn Hạ Mạt vẫn tỏ ra bình tĩnh thản nhiên, có vẻ như chẳng có chuyện gì xảy ra, bước chân cô đều đều không chút chệch choạc. Nhưng mà, cánh tay Doãn Hạ Mạt nhói đau, là Âu Thần đã đặt tay lên nắm mạnh tay trái của cô đang ôm cánh tay anh khiến cô cảm thấy đau. Âu Thần lạnh lùng nhìn Doãn Hạ Mạt.

Trong ánh mắt ẩn chứa giá băng giận dữ.

Doãn Hạ Mạt mặc nhiên cúi đầu, cô nhận ra tay trái của mình không hiểu sao lại tóm chặt lấy ống tay áo của Âu Thần, những ngón tay trắng bệch cứng đờ.

Không...

Đêm nay cô đến đây không phải vì Lạc Hi...

Doãn Hạ Mạt khép hờ mắt để đầu óc bình tĩnh trở lại.

Cô còn có việc quan trọng hơn phải làm...

Sau khi mở mắt ra, Doãn Hạ Mạt đã lấy lại được vẻ bình thản, tay cũng không còn cứng đờ ra nữa. Âu Thần lạnh lùng quan sát sự thay đổi thần sắc của Doãn Hạ Mạt, sự giận dữ trong lòng tự dưng cũng vơi đi. Âu Thần đưa mắt nhìn đại sảnh một lượt rồi nói với Doãn Hạ Mạt:

“Người mà em tìm đang ở đằng kia.”

Doãn Hạ Mạt sửng người.

Cô nhìn hướng theo ánh mắt Âu Thần, đúng rồi, trong số những thương gia danh tiếng phía xa có một người đàn ông trung niên mặc trang phục đời Đường đang nói cười rất ung dung tự tại!

Doãn Hạ Mạt thở gấp!

Cô không muốn biết tại sao Âu Thần lại biết cô đang muốn tìm gặp

người đó, Doãn Hạ Mạt bước về phía người đàn ông trung niên, bước chân có vẻ gấp gáp, loạng choạng suýt nữa thì ngã. Âu Thần vội ôm cô, yên lặng không nói gì, thậm chí ngay đến cả Lạc Hi và Thẩm Tường cô cũng chẳng nhìn tới, vội vàng bước đến chỗ người đàn ông trung niên đó!

“Ông chủ Hạ, lâu lắm không gặp!”

Người đàn ông trung niên đang nói chuyện với mấy người bạn trong giới thượng lưu nghe nói có người hỏi thăm đến mình bèn mỉm cười quay người lại. Ông ta năm nay chừng năm mươi tuổi, trên người mặc bộ trang phục thời Đường màu trắng, ngũ quan hài hòa, thần khí uy nghiêm, trên cổ thoáng hiện những đường nét một hình xăm có vẻ dữ tợn.

Nhìn thấy người vừa chào mình là Thiếu gia Âu Thần của Tập đoàn Âu Thị, người đàn ông trung niên khách khí gật đầu chào đáp lại:

“Vâng, lâu lắm không gặp.”

Âu Thần lễ phép nói:

“Nếu ông cho phép, tôi muốn giới thiệu một người bạn đến làm quen với ông.”

“Đương nhiên là được, tôi rất vinh hạnh.”

“Ông chủ Hạ, đây là cô Doãn Hạ Mạt, bạn tôi.” Âu Thần lại quay qua nói với Doãn Hạ Mạt, “Hạ Mạt, đây là ông chủ Công ty Quản lý Môi giới Giải trí Tinh Điểm, ông Hạ Anh Bá”.

“Chào cô Doãn”.

Hạ Anh Bá đưa tay ra, ông ta chăm chú nhìn cô gái đang đứng trước mặt rồi khẽ chau mày, Hạ Anh Bá có cảm giác rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi đó thì phải.

“Chào ngài, xin gọi tôi là Hạ Mạt”

Doãn Hạ Mạt bắt tay Hạ Anh Bá, giọng nói rất bình tĩnh nhưng những đầu ngón tay bất tuân cứ lạnh cóng. Doãn Hạ Mạt không rời mắt khỏi ông chủ Hạ, không biết ông ấy có còn nhớ đến mình không, nếu như ông ta còn nhớ thì không biết là ký ức của ông ta về cô dừng lại ở thời điểm nào.

“A...”

Hạ Anh Bá trong đầu thoáng vụt một vài hình ảnh đã rất lâu, có đôi chút khó khăn để liên hệ lại giữa cô gái đang đứng trước mặt với cô bé con mình bê bết đầy thương tích năm đó. Ông còn nhớ là hồi đó, trên mặt cô bé còn có một vết thương, không ngờ lại không để lại dấu vết gì. Còn cô gái bây giờ đang đứng trước mặt ông hình như là một minh tinh, có điều ông ta chỉ nhìn thấy cô ấy qua phim ảnh nên cũng không lưu tâm lắm.

“Rất vui được làm quen với cô.”

Không nói nhiều, Hạ Anh Bá mỉm cười im lặng. Chuyện đã qua cứ để qua đi, cô ta giờ đây là một ngôi sao, những chuyện ngày xưa nhất định cũng không muốn người khác nhắc lại.

“Xin lỗi, ngài có thể cho tôi cách làm thế nào để liên lạc được với

ngài không?”

Doãn Hạ Mạt hỏi với vẻ áy náy. Tuy nhiên trong lòng cô thừa biết như thế là quá đường đột, nhưng cô đã thử rất nhiều cách để liên lạc với Hạ Anh Bá nhưng không sao trực tiếp gặp được ông ta.

“Cô làm như vậy có quá vội không đấy?”

Một giọng nói lạnh lùng phát ra sau lưng Hạ Anh Bá, Doãn Hạ Mạt hơi ngạc nhiên ngó nhìn, chỉ thấy đó là Thẩm Tường đang khoác tay Lạc Hi đi tới.

“Dù có là trong bụng nhất nhất muốn trèo lên cao cũng xin cô đi theo con đường cho rõ ràng một chút. Ông chủ tín nhiệm cô đang đứng bên cạnh cô đó, vậy mà chờ không đặng, cô phải tức tốc làm quen thêm một ông chủ mới khác hay sao?”

Thẩm Tường tay khoác chặt cánh tay Lạc Hi nhìn Doãn Hạ Mạt, ánh mắt chất chứa đầy sự coi thường, khinh ghét. Lạc Hi chỉ thản nhiên nhếch mép cười nhạt, anh cũng nhìn Hạ Mạt nhưng ánh mắt lại thờ ơ như vượt qua cô, nhìn về một nơi xa xăm nào đó.

“Tôi là...”

Doãn Hạ Mạt lặng người.

Cô chợt hiểu ra ý Thẩm Tường. À, thì ra là Thẩm Tường cho rằng cô có ý muốn kết giao với ông chủ Hạ là để có thể trèo cao. Doãn Hạ Mạt cũng tính đưa ra lời giải thích, nhưng khi nhìn Lạc Hi đang thân thương vén tóc Thẩm Tường ra phía sau tai, Doãn Hạ Mạt cảm giác có giải thích ra bây giờ cũng chỉ là trò cười.

“Ông chủ Hạ, có được chẳng?”

Doãn Hạ Mạt không để tâm tới Lạc Hi và Thẩm Tường nữa, cô lại tiếp tục hỏi Hạ Anh Bá.

“Không được”.

Thẩm Tường lạnh lùng trả lời Doãn Hạ Mạt.

“Xin lỗi, tôi đang hỏi ông chủ Hạ”. Doãn Hạ Mạt cau mày.

Thẩm Tường cười mỉa:

“Tôi chính là thay ông chủ Hạ trả lời cô đó”.

“Tiểu Tường, đừng có làm ồn kiêu trẻ con như vậy”. Nhận thấy không khí căng thẳng, Hạ Anh Bá vỗ vai Thẩm Tường rồi quay qua cười, hỏi Doãn Hạ Mạt “Cô có việc cần tìm tôi phải không? Gần đây tôi ra nước ngoài suốt, khi về có được nghe nói lại là có một cô gái thường hay đến tìm tôi, có phải là cô không?”

“Vâng, tôi có một việc muốn phiền ngài giúp cho”. Doãn Hạ Mạt khẽ lấy một hơi thật dài làm sao cho mình đừng để ý tới Thẩm Tường và Lạc Hi.

“Chuyện gì thế?” Hạ Anh Bá hỏi.

“... Chỗ này không tiện nói, tôi và ngài có thể...”

“Không được”.

Thẩm Tường thần sắc lạnh lùng một lần nữa lại cắt ngang lời Doãn Hạ Mạt.

“Cô...”

Doãn Hạ Mạt ngớ người.

“Tiểu Tường!”.

Hạ Anh Bá hạ giọng khuyên can, Thẩm Tường xưa nay vẫn luôn lạnh lùng hành động theo kiểu tôi làm theo cách của tôi, ai muốn nói cứ việc nói, tuy nhiên cũng chưa bao giờ thấy cô ta chống đối người nào mạnh mẽ quyết liệt như thế này.

“Doãn Hạ Mạt, tôi nói để cô hay, dù có là chuyện gì đi nữa, nếu ông chủ mà có liên hệ với cô, giúp đỡ cô thì đó chính là ông chủ đang ép tôi rút khỏi Công ty Tinh Điền”. Thẩm Tường nói chậm rãi, từng câu nói đều như mũi dao găm sắc lạnh. “Đó là bởi vì quan hệ với cái loại người như cô, dù có là quan hệ gì đi nữa thì cũng đều rất một thứ sỉ nhục mà thôi!”

“Cô ba, bốn lần cướp lời người ta, cô có còn chút lịch sự nào không đấy?” Tuy là không muốn sinh chuyện tại chỗ này, nhưng thực sự Doãn Hạ Mạt cũng phải nổi cáu.

“Đối với cái loại nhìn thấp thì đập nhìn cao thì trèo như cô, loại người chỉ biết lợi dụng người khác, cũng phải cần đến lịch sự sao?” Thẩm Tường nói to hơn, quan khách xung quanh ngạc nhiên quay lại nhìn.

Sỉ nhục...

Chỉ biết lợi dụng người khác...

Nhìn thấp thì đập nhìn cao thì trèo...

Là anh ta đã nói với Thẩm Tường như vậy sao?!

Doãn Hạ Mạt bỗng nhiên nhói đau trong lòng!

Không chịu nổi lại nhìn qua Lạc Hi.

Lạc Hi khẽ chau mày nhưng cũng đang nhìn thẳng vào Doãn Hạ Mạt, trong đôi mắt là làn sương mù khó mà nắm bắt được, Hạ Mạt không sao đoán ra được những tình cảm phức tạp trong đôi mắt anh. Lạc Hi để ý thấy Doãn Hạ Mạt nhìn mình, anh thản nhiên mỉm cười rồi quay đầu nhìn Thẩm Tường. Lạc Hi ôm chặt vai Thẩm Tường, khẽ nói:

“Anh vẫn chưa kịp ăn tối, đang đói đây, đi ăn chút gì với anh được không?”

Thẩm Tường do dự, ánh mắt vẫn giữ nguyên thái độ tức tối nhìn Doãn Hạ Mạt.

Lạc Hi ôm chặt vai Thẩm Tường, vừa ôm vừa kéo Thẩm Tường đi qua chỗ khác, trong khoảng thời gian ấy anh không thèm nhìn Doãn Hạ Mạt lấy một lần, làm như cô là người vô hình vậy.

Nghe tiếng bước chân hai người bỏ đi.

Doãn Hạ Mạt cũng chẳng quay đầu lại.

Trong lòng cô trống rỗng như thể có cái gì đó vừa chết đi, đã chết thực sự rồi...

“Ông chủ Hạ, nghe nói lần này ngài sang Mỹ chủ yếu là để chữa bệnh?”

Ánh mắt Âu Thần thản nhiên rời khỏi Doãn Hạ Mạt, không thể nhận

ra biểu hiện gì trong đó, hình như mọi chuyện vừa xong chẳng qua chỉ là một vở diễn chẳng liên quan gì đến anh. Chỉ có điều sau khi Lạc Hi bỏ đi anh mới sực nhớ ra việc cần phải làm.

“Đúng thế”. Hạ Anh Bá cười ngượng. “Có tuổi rồi, sức khỏe bắt đầu không nghe theo mình nữa”.

“Y học ngày nay rất phát triển”, Âu Thần thản nhiên nói, “bệnh viêm thận đâu còn là bệnh nghiêm trọng nữa, cứ việc yên tâm mà chữa trị...”

“Viêm thận?...”

Doãn Hạ Mạt đột nhiên chết điếng người, cô ngẩng phắt đầu lên, mặt mày tái nhợt!

“Ngài bị viêm thận?”

“Đúng thế.”

Hạ Anh Bá không thể lý giải nổi tại sao Doãn Hạ Mạt đột nhiên chết lặng như bị sét đánh vậy, đôi mắt cô không hiểu sao đột nhiên lại tràn đầy tuyệt vọng và nỗi sợ hãi. Hạ Anh Bá đầy nghi ngờ, ông nói: “Một năm trước đây tôi có kiểm tra và phát hiện thận bị viêm và cũng hơi suy kiệt...”

Tối tăm mù mịt...

Doãn Hạ Mạt đột nhiên như rơi vào vực sâu thăm thẳm đen ngòm, cô không còn nghe thấy được gì, một màu đen yên lặng chết chóc. Tự dưng cô muốn cười, cười thật to, thật điên cuồng, thế giới này sao lại hoang đường đến vậy, hoang đường tới mức không thể cắt nghĩa nổi!

Hết rồi...

Hy vọng nhỏ nhoi cuối cùng cũng đã hết thật rồi...

Chỉ còn cách đi trao đổi sao...

Chỉ còn cách đi trao đổi....

Sắc mặt Doãn Hạ Mạt như tờ giấy trắng, sự giá buốt dâng từ gót chân lên tới đỉnh đầu, băng lạnh như mặt nước biển giữa mùa đông, từng chút, từng chút đông cứng lại, dần dần ngạt thở.

Giống như là từ một nơi rất xa, rất rất xa...

Có cái gì đó đang không ngừng run rẩy...

Đang chấn động...

Hình như nếu cô không tỉnh lại thì sẽ mãi mãi run rẩy như vậy...

Doãn Hạ Mạt máy móc lấy điện thoại trong túi ra.

Chiếc điện thoại kêu, rung khác thường.

Trên màn hình hiện hai chữ “Trân Ân”.

Doãn Hạ Mạt trong lòng thất kinh!

Suýt nữa đánh rơi điện thoại xuống đất!

“Tiểu Trùng hôn mê rồi!!!” Tiếng khóc của Trân Ân bên kia điện thoại chói tai truyền lại. “Cậu nhanh về đi!!! Các bác sĩ đang làm cấp cứu... mình sợ lắm!!! Hạ Mạt, mình rất sợ, thật đấy!!! Cậu ấy đang về đột nhiên ngất lẩn ra... gọi thế nào cũng không tỉnh... Hạ Mạt, cậu về nhanh nhanh lên... đừng để mình ở đây một mình, mình sợ

lắm...”

Doãn Hạ Mạt run cầm cập.

Doãn Hạ Mạt nức nở nghẹn ngào nơi cuống họng, chân tay bủn rủn, cô đờ đẫn, mắt hôn nhìn chiếc điện thoại truyền lại tiếng gào khóc. Là cô, là cô đã hại Tiểu Trùng, là cô quá tự tư, là cô không chịu trao đổi, vì thế Tiểu Trùng mới chết, Tiểu Trùng chết rồi, đều là do cô hại Tiểu Trùng, đều là do cô...

Đều là tại cô...

Trong đại sảnh.

Giống tiếng kêu của con vật trước khi chết, Doãn Hạ Mạt khế ho lên một tiếng, sau đó cô bắt đầu hoảng loạn, chạy vội ra ngoài cửa đại sảnh, mặt trắng bệch cắt không còn giọt máu, dáng người lảo đảo chỉ chực ngã đổ nhào xuống đất.

Doãn Hạ Mạt thần trí hốt hoảng bước vội.

Dần dần...

Bước chân mỗi lúc một nhanh hơn.

Càng lúc càng nhanh.

Cuối cùng là lao ra ngoài.

Bên chiếc bàn ăn tự chọn, Lạc Hi kinh ngạc nhìn theo sau lưng Doãn Hạ Mạt, lập tức theo bản năng, anh đặt ngay chiếc đĩa trên tay xuống định chạy đuổi theo sau. Thẩm Tường vội đưa tay túm lại, cô ta nói:

“Anh nhìn kìa, Âu Thần đã đuổi theo rồi.”

Bóng dáng Âu Thần cũng mất hút theo sau Doãn Hạ Mạt ra ngoài đại sảnh.

Lạc Hi đứng yên như trời trồng.

Cảm giác trống rỗng như vừa có gì bị đánh mất này thậm chí còn vượt qua cảm giác đau khổ khi bị cô làm tổn thương. Đau khổ, ít ra là vì vẫn còn được bên nhau, còn trống rỗng hình như là sinh mệnh đã bị cắt đứt rồi.

Khi Lạc Hi rút cuộc cũng đuổi theo ra bên ngoài đại sảnh thì trời bắt đầu đổ mưa, màn đêm đen sẫm, bầu trời không một ngôi sao, không một ngọn gió, những hạt mưa bắt đầu tí tách rơi, trút lên người Lạc Hi.

Không có cô ấy.

Thế giới này như một màn đen trống rỗng.

Không tìm thấy cô ấy.

Cô ấy như là biến mất trong màn đêm, không bao giờ gặp lại.

“Sao lại ngốc thế?”

Giọng của một người con gái khế vọng tới trong đêm mưa.
Là cô ấy...
Là cô ấy sao...
Lạc Hi lặng người.
Một trái tim hoảng loạn bắt đầu điên cuồng loạn nhịp.
Anh đã sai rồi! Là anh đã sai! Anh không nên đòi hỏi quá nhiều như vậy! Anh không nên đổ kỵ ganh ghét yêu cầu cô quá đáng như vậy!
Anh không nên yêu cầu quá đáng rằng anh phải là người duy nhất trong cuộc đời cô...
Anh biết mình đã sai...
Đôi mắt Lạc Hi ướt dần, anh ngừng thở.
Là cô ấy sao...
Chỉ cần cho anh một cơ hội nữa...
Lạc Hi ngoái đầu...
Xoay người về phía giọng nói đó.
Chỉ cần cho anh một cơ hội nữa...
Tuyệt đối sẽ không để cô rời xa anh nữa...
Trong đêm mưa phùn.
Người con gái đó lại là Phan Nam, trong tay cầm chiếc ô đi lại chỗ Lạc Hi, than thở: “Rõ ràng vẫn còn yêu thương Doãn Hạ Mạt, tại sao lại gây chuyện tai tiếng đó, tự tay mình đã đẩy cô ấy ra?”

Chiếc xe Lincoln thân dài.
Mưa rơi lác rác bên ngoài cửa xe, lâu đài Thiên Nga lùi lại phía sau, chỉ còn nhìn thấy hành lang mờ mờ. Doãn Hạ Mạt mặt trắng bệch nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng lại chẳng nhìn thấy gì, đôi mắt của cô trống rỗng hư vô, hai bàn tay cứng đờ cầm chặt chiếc điện thoại, mái tóc bị ướt nước mưa dính bết trên gương mặt.
Vừa rồi Trân Ân lại gọi điện tới.
Trân Ân báo cho hay Tiểu Trùng đã qua cơn nguy kịch để cô bớt lo lắng và xin lỗi vì lúc này đã quá sợ hãi, hoảng loạn.
Một chiếc khăn bông được trùm lên đầu Doãn Hạ Mạt.
Âu Thần có vẻ lóng ngóng giúp cô lau khô mái tóc.

Doãn Hạ Mạt như con rối được Âu Thần chăm sóc, cô đờ đẫn tê dại chẳng còn chút cảm giác nào, ngay đến nỗi đau trong lồng ngực như đang xé nát cô, Hạ Mạt vẫn đờ đẫn tê dại không có cảm giác gì.

“Chẳng phải em đã nói vì Doãn Trùng có thể hy sinh, đánh đổi cả cuộc đời mình hay sao...” Âu Thần đưa chiếc khăn bông nhẹ nhàng lau mái tóc Hạ Mạt, trong đêm mưa phùn lác rác, giọng Âu Thần có vẻ nghèn nghẹn, “... Kết hôn với anh, lẽ nào khó hơn là cái chết?” Trong xe lặng ngắt đến ngạt thở...

HẬU KÝ

Lần nào tôi cũng nghĩ rằng viết xong một cuốn sách là lúc mình bắt đầu có thể nghỉ ngơi, nhất định sẽ rất vui, rất hưng phấn! Nhưng hình như lần nào cũng vậy, ngồi trước máy vi tính bỗng nhiên tôi lại thấy buồn, thất thần.

Đã viết ra hết rồi!

Nhưng những tình tiết trong câu chuyện cứ vương vấn mãi trong đầu tôi.

Tuy rằng lúc viết tốn rất nhiều công sức, tâm trí, mỗi câu mỗi chữ đều phải trau chuốt, gọt giũa, tôi cứ sợ dùng từ không được chính xác, không thể biểu đạt hết những cảm xúc mà mình có. Cuối cùng câu chuyện đã viết cũng vừa lòng mình, thế nhưng tôi lại nảy sinh một cảm giác mất mát, đã viết xong rồi sau này không thể viết lại được nữa...

Thôi không nói những chuyện vớ vẩn ấy nữa. Chà chà, tập hai *Bong bóng mùa hè* đã viết xong, tiếp theo sẽ là tập ba *Bong bóng mùa hè*. Câu chuyện sẽ ngày càng hấp dẫn. Mời các bạn đón xem!

Hiểu Khê

Trưa ngày 25/7/2006

Tái bút: Cảm ơn Lạc Lạc và Ô Quy lúc nào cũng đọc lại sách giúp tôi, đưa ra rất nhiều rất nhiều ý kiến giúp đỡ tôi trong quá trình tôi

viết, thân thương...

---HẾT TẬP 2---

Nguồn: thuvien-ebook.com

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 10/02/2010 10:01:19 CH